NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALKA JOSHI

The SECRET KEEPER of JAIPUR

A NOVEL

"Captivated me from the first chapter to the last page."
—REESE WITHERSPOON on *The Henna Artist*

***NEW YORK TIMES* BESTSELLING**

ALKA

The SECRET KEEPE of JAIPUR

A NOVEL

"Captivated me from the first chapter to the last page."
—

Laudă pentru Artistul Henna

„Fantastic, atât de evocator şi frumos şi plin de viaţă şi lumină... şi profund satisfăcător în povestirea sa.”

— Leah Franqui, autoarea cărţii America pentru începători

„Citeşte această carte încet şi savurează-o: fiecare pagină este bogată în plăceri complicate atât pentru minte, cât şi pentru inimă.”

—Anita Amirrezvani, autoarea cărţii Sângele florilor

„Un debut distractiv despre o temă importantă – echilibrarea familiei cu ambiţia personală – care permite cititorilor să evadeze într-o fantezie plină de plăcere senzorială.”

— San Francisco Chronicle

„Personajele vibrante, imaginile evocatoare şi proza somptuoasă creează o poveste de neuitat.”

—Christian Science Monitor

„Romanul de debut al lui Alka Joshi dezvăluie o societate blocată de un sistem rigid de caste, misoginie, superstiţie şi tradiţii vechi. Mirosul de lemn de santal, de foc de gătit şi de flori tropicale răzbate prin toate, dar nedreptatea şi sărăcia sunt aproape inevitabile.”

— BookTrib

„Romanul de debut al lui Alka Joshi este atât de evocator, atât de

expresiv şi atât de
exotic încât mă face să-i sugerez să renunţe la orice altceva face şi să scrie un al doilea
roman, ca acum.”

— Calgary Herald

„Un roman îndrăzneţ, ambiţios, frumos scris despre India... şi despre clasă, identitate, dragoste şi înşelăciune. Distribuţia largă de personaje se va înregistra în psihicul tău.”

—Tom Barbash, autorul cărţii Stay Up with Me

Tot de Alka Joshi

Artistul Henna

Păzitorul secret din Jaipur

Alka Joshi

A mira

Pentru Bradley, care m-a încurajat să scriu

Pentru cititorii mei, care s-au îndrăgostit de Malik

USSR
CHINA
AFGHANISTAN
TIBET
HIMALAYAN MOUNTAIN RANGE
SHIMLA
WEST PAKISTAN
NEW DELHI
NEPAL
IRAN
RAJASTHAN
AGRA
BHUTAN
JODHPUR
JAIPUR
UDAIPUR
EAST PAKISTAN
INDIA(1955)
ARABIAN SEA
BAY OF BENGAL

Alka Joshi este autoarea bestseller -ului New York Times , The Henna Artist. Născută în India şi crescută în Statele Unite de la vârsta de nouă ani, ea are o licenţă de la Universitatea Stanford şi un masterat de la California College of the Arts. Ea locuieşte în Pacific Grove, California, împreună cu soţul ei. Acesta este al doilea roman al ei.

Cuprins

Binele pe care îl faci astăzi poate fi uitat mâine.
Fă bine oricum.
Onestitatea şi transparenţa te fac vulnerabil.
Fii oricum sincer şi transparent.
Ceea ce petreci ani de zile construind poate fi distrus peste noapte.
Construieşte oricum.
Dă lumii tot ce ai mai bun şi s-ar putea să fii rănit.
Oferă lumii tot ce ai mai bun.

-MAICA TEREZA

Dacă vrei trandafir, trebuie să suporti spinul.

—PROVERB HINDUS

Fii smerit căci eşti făcut din pământ Fii
nobil căci eşti făcut din stele.

—Proverbul sârbesc

PERSONAJELE CARE APAR

Malik: fostul episcop în vârstă de 20 de ani din Lakshmi, absolvent al episcopului Cotton Scoala de baieti

Nimmi: femeie tribală de 23 de ani din dealurile Himalaya, mama lui Rekha (fată) şi Chullu (băiat)

Lakshmi Kumar: fost artist cu henna în vârstă de 42 de ani, acum director al Lady
Bradley Healing Garden din Shimla, căsătorit cu Dr. Jay Kumar

Jay Kumar: medic la Spitalul Lady Bradley din Shimla, director al Clinicii Comunitare, prieten de şcoală cu Samir Singh, căsătorit cu Lakshmi

Radha: parfumier în vârstă de 25 de ani, sora mai mică a lui Lakshmi, locuieşte la Paris cu soţ arhitect francez şi două fiice; a avut un copil în afara căsătoriei cu Ravi Singh în urmă cu doisprezece ani; copilul a fost adoptat de Kanta i
Manu Agarwal

Samir Singh: arhitect în vârstă de 52 de ani şi director general al Singh-Sharma Construcţie, dintr-o familie Rajput de castă înaltă înrudită cu familia regală Jaipur, soţul lui Parvati Singh şi tatăl lui Ravi şi Govind

Parvati Singh: matrona societăţii în vârstă de 47 de ani, soţia lui Samir Singh, mama lui Ravi şi Govind, rudă îndepărtată a familiei regale din Jaipur

Ravi Singh: fiul în vârstă de 29 de ani al lui Parvati şi Samir, arhitect în firma de familie Singh-Sharma Construction, căsătorită cu Sheela

Sheela Singh: fosta Sheela Sharma, soţia în vârstă de 27 de ani a lui Ravi Singh, mamă a doi copii mici, Rita şi Baby

Manu Agarwal: director de facilităţi în vârstă de 38 de ani pentru Palatul Jaipur, soţul lui Kanta

Kanta Agarwal: soţia în vârstă de 38 de ani a lui Manu Agarwal, originară dintro familie literară Calcutta, mama lui Niki, în vârstă de 12 ani, sau Nikhil

Nikhil Agarwal: fiul adoptiv de 12 ani al lui Kanta şi Manu; Sora lui Lakshmi, Radha, este mama sa natală

Baju: un vechi servitor al familiei lui Kanta şi Manu Agarwal

Saas: înseamnă „soacra" în hindi. Când Kanta se referă la saasul ei, ea se referă la mama lui Manu, iar când se adresează direct unei soacre, o femeie o numeşte respectuosul „Saasuji".

The Sharma: părinţii Sheelei Singh, coproprietari ai firmei Singh-Sharma. Domnul Sharma, 80 de ani, este bolnav. Soţia lui aproape că nu merge nicăieri fără el.
Deci, Samir Singh gestionează toate operaţiunile companiei acum.

Moti-Lal: bijutier proeminent, proprietar al Moti-Lal Jewelers din Jaipur

Mohan: ginerele lui Moti-Lal şi asistent la Moti-Lal Jewelers

Hakeem: contabil pentru biroul de facilităţi al Palatului Jaipur

Domnul Reddy: director de teatru al Royal Jewel Cinema

Maharani Indira: regina văduvă în vârstă de 74 de ani, văduvă fără copii a unui fost maharaja din Jaipur, soacra lui Maharani Latika, locuieşte în
Palatul lui Maharanis

Maharani Latika: văduva plină de farmec în vârstă de 43 de ani a maharajaului din Jaipur, recent decedat, şi nora lui Maharani Indira, locuieşte în

Palatul Maharanis, a fondat Şcoala Maharani pentru fete din Jaipur

Madho Singh: Peruşul Alexandrin dăruit lui Malik de Maharani Indira
Un glosar de termeni hindi şi francez este listat în spate.

PROLOG

MALIK

mai 1969
Jaipur

Este seara de deschidere a Royal Jewel Cinema, care străluceşte la fel de strălucitor ca o piatră preţioasă. O mie de lumini sclipesc în tavanul imensului hol. Treptele de marmură albă care duc la balconul superior reflectă strălucirea a o sută de aplice de perete. Un covor gros purpuriu atenuează sunetul a mii de paşi. Şi în interiorul teatrului: fiecare dintre cele unsprezece sute de locuri din mohair este ocupat. Încă mai mulţi oameni stau, căptuşind pereţii teatrului pentru premieră.

Acesta este marele moment al lui Ravi Singh. În calitate de arhitect principal al prestigiosului proiect, comandat de Maharani Latika din Jaipur, Royal Jewel Cinema este o dovadă a ceea ce pot crea ingeniozitatea modernă şi educaţia occidentală. Ravi Singh l-a modelat după Teatrul Pantages din Hollywood, la opt mii de mile distanţă. Pentru cea mai celebrată ocazie, Ravi a aranjat ca cinematograful să prezinte Jewel Thief, un film care a fost lansat de fapt acum doi ani. Acum câteva săptămâni, Ravi mi-a spus că a ales filmul popular pentru că reflectă numele casei de cinema şi prezintă doi dintre cei mai renumiţi actori indieni ai zilei. El ştie că publicul indian, înnebunit după filme, este obişnuit să vadă acelaşi film de mai multe ori; majoritatea cinematografelor îşi schimbă ofertele doar o dată la câteva luni. Deci, chiar dacă locuitorii din Jaipur au văzut filmul în urmă cu doi ani, vor veni să-l vadă din nou. De asemenea, Ravi a aranjat ca starurile filmului Dev Anand şi Vyjayanthimala, precum şi una dintre actriţele mai tinere, Dipti Kapoor, să fie prezente la marea deschidere. Presa este, de asemenea, prezentă pentru a scrie despre deschiderea Royal Jewel Cinema, pentru a raporta despre întreaga societate din Jaipur în podoabele lor împodobite de bijuterii şi pentru a observa sclipiciul din Bollywood.

Privind arhitectura modernă, draperiile moale de catifea roşie care

acoperă ecranul de film, aerul palpabil de anticipare, sunt impresionat de ceea ce

Ravi e desăvârşit – chiar dacă sunt şi alte lucruri despre el care mă neliniştesc.

Gazdele mele, Manu şi Kanta Agarwal, au fost invitaţi să stea cu Singh şi Sharma în balcon, cele mai scumpe locuri din casă. Stau cu familia Agarwal ca oaspete (altfel, aş sta pe locurile mai ieftine de jos, mai aproape de ecran; sunt doar un ucenic modest la Palatul Jaipur, până la urmă). Copiii au voie să urce aici, pe balcon, dar Kanta şi-a lăsat fiul, Niki, acasă cu saasul ei. Când am ajuns la familia Agarwal mai devreme în seara asta pentru a-i însoţi la deschiderea cinematografului, am putut vedea cât de devastată era Niki.

„Este evenimentul secolului! De ce nu pot merge? Toţi prietenii mei pleacă.” Faţa lui Niki era îmbujorată de furie. La doisprezece ani, este capabil să-şi încarce cuvintele cu un puternic sentiment de nedreptate.

Manu, mereu calm în faţa personalităţilor explozive ale fiului său şi ale soţiei sale, a spus: „Independenţa ţării noastre a fost de fapt evenimentul secolului, Nikhil”.

„Ei bine, atunci nu eram în viaţă, Papaji. Dar sunt în viaţă acum! Şi nu văd de ce nu pot merge.” A căutat ajutor la mama lui.

Kanta a întâlnit ochii soţului ei de parcă ar fi vrut să-l întrebe: Cât timp îl mai putem ţine pe fiul nostru de evenimentele sociale în care sunt prezenţi familia Singh? Niki devine suficient de mare încât să se întrebe de ce i se permite să participe la unele ocazii sociale şi nu la altele. Kanta s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să spună: Malik, ce crezi?

Sunt flatat că se simt confortabil având aceste conversaţii în faţa pe mine. Nu sunt înrudit cu ei prin sânge, ci prin simplul fapt că fostul meu tutore Lakshmi (sau, aşa cum o numesc, mătuşa-şefa) este o prietenă apropiată. Îi cunosc pe Agarwal de când eram mic, aşa că ştiu despre adopţia lui Niki, chiar dacă Niki însuşi nu o cunoaşte. Şi ştiu că în momentul în care Singh-ii vor vedea acei ochi albaştri-verzi ai lui – atât de neobişnuiţi în India – li se vor aminti de indiscreţiile propriului fiu; Sora lui Auntie-Boss, Radha, nu a fost prima fată pe care Ravi a gravit-o înainte de căsătoria lui cu Sheela. A fi conştient de neajunsurile fiului lor este un lucru, dar a fi confruntat cu ele în carne şi oase l-ar deranja atât pe Samir, cât şi pe Parvati Singh.

În cele din urmă, familia Agarwal nu avea nevoie de mine să ajut la hotărârea problemei, ceea ce a fost o uşurare. Mama lui Manu, ocupată cu rozariul ei din lemn de santal, a rezolvat cearta. „Pentru că tot acel dans şi cântat din filme corup oamenii! Vino, Niki, ajută-mă să mă ridic. Mergem la templul meu.” Nikhil gemu. Era un copil politicos; un ordin de la bunica lui nu era dezbătut.

Acum, pe fondul aplauzelor asurzitoare din interiorul Royal Jewel Cinema, Maharani Latika – a treia şi cea mai tânără soţie, acum văduvă – a Maharaja-ului din Jaipur, ocupă centrul scenei pentru a primi bun venit tuturor cinefililor. Acesta este primul proiect major pe care îl conduce de la moartea soţului ei. Ea este şefa lui Manu; niciuna dintre celelalte soţii ale maharajului nu a vrut să gestioneze finanţele. Manu este directorul facilităţilor de la Palatul Jaipur, conducând astfel de proiecte de construcţie şi am fost trimis de mătuşa-şefa să-şi învăţ meseria.

„În această seară, sărbătorim cea mai mare casă de cinema pe care Rajasthan a cunoscut-o vreodată, Royal Jewel Cinema.” Maharaniul aşteaptă ca aplauzele să se stingă înainte de a continua. Cerceii ei cu rubin şi diamante şi pallu -ul brodat cu aur al sari-ului ei roşu de mătase Banarasi trimit o mie de sclipici în public în timp ce scanează casa plină, cu un zâmbet beatific pe faţă. „Este o ocazie istorică pentru Jaipur, care găzduieşte arhitectura de renume mondial, textile şi bijuterii uluitoare şi, desigur, Rajasthani dal batti!” Mulţimea izbucneşte în hohote de râs încântat la pomenirea celebrului preparat local.

Alteţa Sa recunoaşte supravegherea lui Manu asupra proiectului, complimentează munca excelentă a arhitecţilor Singh-Sharma şi îşi încheie discursul salutând actorii din film pe scenă. Anand şi Vyjayanthimala sunt urmaţi de Kapoor, cu ochi kohl, într-un sari cu paiete, printre fluiere şi strigăte de Waa! Waa! Publicul îi face pe toţi trei trandafiri, frangipani şi chemali şi le oferă ovaţie în picioare. Când eram mari, sora lui Auntie-Boss, Radha, era mai mult pasionată de film decât mine. Dar în seara asta, chiar şi eu sunt prins de emoţia febrilă, de aplaudarile şi fluierele zgomotoase din partea publicului.

În cele din urmă, perdelele teatrului se despart şi o linişte coboară asupra mulţimii în timp ce certificatul de film şi creditele de titlu încep să apară pe ecran. Până şi ricşele şi croitorii de pe scaunele ieftine din primele rânduri sunt convinşi să tacă.

Filmele indiene sunt lungi, durează aproape trei, uneori patru, ore, întrerupte de o pauză. La pauză, ieşim din clădire – împreună cu majoritatea publicului – în stradă pentru băuturi răcoritoare. Vânzătorii ambulanţi sunt pregătiţi. S-au aranjat pe ambele părţi ale străzii, în faţa teatrului. Aroma prăjită de arahide chili, panipuri, pakoras de ceapă şi samosa de cartofi este aproape prea mult pentru a rezista. eu

cumpără pahare mici de chai pentru toată lumea şi dă-le în jur. Samir cumpără o farfurie mare de kachori şi aloo tikki pentru grupul nostru.

Este mai în Jaipur şi deja înăbuşit. Teatrul este dotat cu aer condiţionat, dar aerul de afară este mai proaspăt decât mirosul a o mie de corpuri presate strâns unele de altele în interiorul teatrului. Soţia lui Ravi, Sheela, refuză chai-ul şi mâncarea, pretinzând că este prea cald pentru a mânca. Fiica ei a adormit pe umăr, căldura corpului ei mic făcând-o pe Sheela să se zvârcolească. Sheela îşi umflă obrajii şi se îndreaptă spre o taraba care vinde fani Khus-khus . O sferă de sudoare alunecă pe gâtul ei şi dispare în decolteul jos al bluzei ei de mătase fucsia. Mă forţesc să privesc în altă parte.

Parvati îşi arată cu mândrie nepoata ei de patru ani, Rita, matroanelor societăţii care au venit să le salută. „Tumara naam batao, bheti.”

Kanta vorbeşte veselă cu prietenii. Samir şi Manu sunt felicitaţi pentru munca lor la sala de cinema de către elita din Jaipur care s-a prezentat la afacerea de gală. Mă uit în jur după Ravi, care a fost cu ei mai devreme, şi mă întreb de ce ar rata această ocazie de a fi în lumina reflectoarelor. Nu este ca el.

Ca întotdeauna, mă uit şi ascult, ceva ce mătuşa-şefa m-a învăţat să fac bine. În următoarea mea scrisoare adresată ei şi lui Nimmi din Shimla, le voi putea spune ce părere au avut cinefilii despre coafura vedetei sau despre culoarea sari-ului ei (pun pariu că Nimmi nu a văzut niciodată un film în viaţa ei!) . De asemenea, le voi putea spune că majoritatea doamnelor din Jaipur s-ar căsători cu chipeşul Dev Anand, având jumătate de şansă.

O văd pe Sheela revenind să se alăture grupului nostru, fluturându-şi fanul în faţa ei faţă. Parvati se întinde pentru a ridica buclele umede de pe fruntea bebeluşului adormit. Sheela se uită dincolo de soacra ei. Deodată, faţa ei se întăreşte. Îi urmăresc privirea până la colţul

cinematografului. Atunci observ că Ravi o escortează discret pe actriţa mai tânără pe uşa laterală a clădirii. Ochii Sheelei se îngustează în timp ce soţul ei şi starleta dispar în întuneric, departe de mulţime. Ştiu că acolo este un doc de încărcare. Tot acolo aşteaptă şoferii maharanii şi actorii să-i alunge. Poate o duce la maşina ei.

Auzim soneria care anunţă că pauza s-a terminat. Al doilea jumătate din film este pe cale să înceapă. Îmi verific ceasul. Acum este ora 21:30 Fetele Sheelei ar trebui să fie în pat, dar Ravi insistase ca familia să fie prezent şi văzut de public în marele său moment. Sunt sigur că Sheela s-a luptat cu el. Ea preferă ca aia să aibă grijă de fete.

Mulţimea se întoarce în hol şi prin uşile deschise ale teatrului. Le dau paharele goale de ceai chai-wallas-urilor care fac turul. Frunzele de banană pe care se vindea chaat -ul aşternut pământul. Un parfum de mâncare servită şi mâncată – nu în totalitate neplăcut – rămâne în aer. O ridic pe Rita, cealaltă fiică a lui Ravi, ai cărei ochi au început să-i cadă, şi o ridic pe umărul meu.

Urmăresc restul grupului în hol.

Înainte de a trece prin uşi, auzim un scârţâit, apoi un geamăt plângător şi apoi brusc vuietul a o mie de kilograme de ciment, cărămidă, bară şi gips-carton care se prăbuşesc. În câteva secunde, sunetele despicate ale unei clădiri care se prăbuşesc, ţipete de agonie şi urlete de durere vin din interiorul teatrului.

CU DOUA LUNI ÎNAINTE

CĂDEREA

NIMMI

martie 1969

Shimla, statul Himachal Pradesh, India

Mă opresc din mers să mă uit la munţii care se ridică din somn. Iarna în Shimla se apropie de sfârşit. Bărbaţii şi femeile se înfăşoară în două, uneori trei, şaluri de pashmina, dar dealurile îşi aruncă păturile. Aud zgomotul, zgomotul, zgomotul zăpezii care se topeşte lovind pământul dur în timp ce mă îndrept cu grijă spre casa lui Lakshmi Kumar.

Ieri, am văzut primele anemone roz în valea de sub noi, cu nebunie împingându-şi nasul prin aerul subţire. Pe dealurile îndepărtate de la nord, îmi imaginez că tribul meu îşi găzduieşte caprele şi oile prin Valea Kangra până în satul Bharmour, în Himalaya de sus, aşa cum aş face dacă soţul meu, Dev, ar fi încă în viaţă. E greu de crezut că a trecut un an de când a plecat. Fiica mea, Rekha, alerga lângă tatăl ei, fluturând braţele ei minuscule în efortul de a-l ajuta să păstorească caprele şi oile, în timp ce eu purtam copilul nostru, Chullu, în spate. Am fi însoţiţi de celelalte familii ale tribului nostru care iernaseră în Himalaya de jos pentru a-şi asigura hrană pentru turmele lor. De îndată ce zăpezile au început să se topească la începutul primăverii, ne-am întors mereu pe munţi pentru a începe să ne cultivăm câmpurile cu gunoiul de grajd de oaie care se maturizase în îngrăşământ bogat în lunile de iarnă.

Nu mi-am văzut familia de când mi-am părăsit tribul în primăvara trecută, după accidentul fatal al lui Dev. Ei nu coboară spre sud până la Shimla, dar nu trece o zi în care să nu mă gândesc la ei cu drag.

În timp ce mergeam, bătrânul Suresh obişnuia să ne spună glume. Ai auzit- o pe cea despre capra flatulentă şi ciobanul fără nas? Nu, spune-ne asta, am râde.

Bunica Sushila, fără dinţi, mustăţi gri ieşind din tatuajul triunghiular de pe bărbie, avea să înceapă una dintre poveştile populare spuse de bunica ei. Aşa că regele i-a poruncit reginei să ţese o pătură pentru

el din cea mai fină lână, despre care ştia că îi va lua aproape zece ani. Cu toţii ştiam povestea pe de rost şi aveam să terminăm ultima propoziţie pentru ea, moment în care ne privea încruntat. Oh, îl ştii deja?

După ce am vândut lâna de la oile noastre din Himalaya de jos, am face-o fii la curent cu achiziţiile noastre de iarnă: un pulover albastru ca fabricat din fabrică, un radio cu tranzistor Philips, un pui scârţâit cumpărat de la o piaţă de deal. Câteva familii s-ar putea să fi luat o capră de casă pătată sau un taur negru pe care l-am admira cu toţii. Cumnata-mea avea să-şi arate o nouă tavă de vacuit; fratele meu mai mare mergând mândru lângă ea cu fiii săi. Ne-am da din cap şi am fi de acord că tava ar putea separa mult mai repede cojile de boabele de orez.

Zâmbesc acum când mă gândesc la acele drumeţii prin munţii Himalaya. Mă simt fericit, aproape. Ceea ce l-ar face complet este o scrisoare de la Malik, chiar dacă trebuie să o împărtăşesc cu altcineva, mai ales dacă acel cineva este Lakshmi. Dacă aş fi putut să merg la şcoală, nu aş fi supus umilinţei de a primi scrisorile lui către mine trimise ei pentru a fi citite.
la mine.

Cizmele mele de piele de capră scot un sunet satisfăcător pe pietrişul moale, în timp ce evoc modalităţi în care aş vrea să-l sting pe Lakshmi Kumar din viaţa mea.

* * *

În ziua în care Lakshmi a apărut prima dată în viaţa mea, nu eram în mintea mea corectă. Eram atât de delir de febră şi durere, încât nici măcar nu ştiam că fiul meu, Chullu, venea pe această lume, cu două luni înainte de vremea lui. Mai devreme în aceeaşi zi, soţul meu Dev încercase să târască înapoi pe poteca îngustă de munte un tânăr capră, beat de frunze de rododendron. Eram în drum spre casele noastre de vară din Himalaya de sus. Dev şi-a pierdut picioarele şi atât el, cât şi capra s-au aruncat la sute de picioare într-o râpă. Cu toţii am văzut că s-a întâmplat, dar niciunul dintre noi nu putea face nimic. Întotdeauna am ştiut că Himalaya este casa zeilor – Shiva, Ram şi Kamla – toţi fiind mult mai puternici decât noi. Dacă vor să ia pe cineva

de la noi, acesta este dreptul lor, privilegiul lor. Totuşi, nu eram pregătită să-mi las soţul să plece. Am strigat iar şi iar: Capra pe care am sacrificat-o la începutul călătoriei nu a fost suficientă pentru a ne proteja? Sau a fost un nazar rău? Că oaia noastră

ar fi produs atât de multă lână iarna precedentă ar fi stârnit gelozia cuiva.

I-am apucat de umerii celor de lângă mine, ţipând în feţele lor uluite: Spune- mi că nu i-ai făcut ochiul rău lui Dev! Am ţipat la Lordul Shiva. Mi-am bătut pumnii pe burta întinsă, promiţându-i că îi voi da copilul lui Shivaji dacă doar îl va aduce pe Dev înapoi. Socrul meu şi fratele meu au trebuit să-mi smulgă braţele de pe stomac pentru a mă împiedica să rănesc viaţa din interior. Femeile mi-au frecat tâmplele, mâinile şi picioarele cu ulei de muştar cald până în cele din urmă m-am scufundat în stupoare. Aproape o săptămână mai târziu, când m-am trezit ca dintr-un somn lung, am văzut chipul micuţei Rekha, ciupit de îngrijorare, plutind pe marginea patului meu şi a chemat-o pe fiica mea la mine. Avea doar trei ani şi încă nu înţelegea că sar putea să nu-şi mai vadă niciodată tatăl. Atunci mi-a povestit socrul meu despre doctorul şi doctrina care veniseră din Shimla să mă îngrijească; corpul meu avusese nevoie de medicamente mai puternice decât purta tribul nostru. Tatăl soţului meu mi-a vorbit printr-o perdea pe care femeile o ridicaseră pentru a ţine izolate mamele care alăptează timp de unsprezece zile după naşterea unui copil. M-am uitat în jos şi am observat pentru prima dată un băieţel adormit în curba braţului meu, cu capul plecat departe de sânul meu care curgea, gura lui trandafirie saliva lapte albastru pal.

Cum aş fi putut vreodată să-mi doresc acest copil să plece? În el, Shiva îmi dăduse nările fine ale lui Dev şi fruntea largă, bucla uşoară din părul lui. I-am rugat- o pe Rekha să se urce cu noi pe pătură şi să-l salute pe fratele ei Chullu.

* * *

Data viitoare când l-am întâlnit pe Lakshmi Kumar a fost şi ziua în care l-am întâlnit pe Malik, în iunie trecut. Vindeam flori de-a lungul alei principale din Shimla. Rekha avea trei ani, o fată serioasă, iar eu o rugasem să-şi urmărească fratele mai mic de trei luni. În acea dimineaţă, în pădurea Shimla, culesesem trandafiri, margarete şi

ranunci pentru turişti şi vizitatori pereni, precum şi pentru cumpărătorii exigenţi: bujori, şoricelă şi lupă. Trăind aşa cum făcusem cu tribul meu, ştiam cum anumite flori puteau vindeca durerile şi tusea, pot uşura sângerările lunare, pot adormi trupurile agitate.

La taraba mea, am scos florile din coşul mare de mică adâncime pe care lam ţesut cu iarbă de zâne şi le-am aranjat pe o pătură de păr de cal pe pământ. Când Chullu a început să se bată, am băgat mâna în bluză, scoţând o cârpă mică din sânii mei care curgeau pentru a i-o da. A început să-l suge

şi s-a liniştit. Curând avea să înceapă să facă dinţii şi, în cele din urmă, va trebui să încetez să-l alăpt, dar deocamdată îmi făcea plăcere să-i simt căldura – căldura lui Dev – lângă corpul meu.

Ultimul lucru pe care l-am despachetat mereu a fost statuia de argint a lui Shiva. L-am setat la de o parte după ce i-am oferit o rugăciune tăcută, să-i mulţumesc pentru Chullu-ul meu. Apoi mi-am pus amândoi copiii în coşul gol. La fel ca mama înaintea mea şi mama ei înaintea ei, învăţasem să-mi strâng bebeluşii când eram ocupat să fierb lapte de capră pentru brânză, să coasem o haină sau să adun bălegar pentru foc. Chullu a privit cum i-am legat frânghia de pânză de încheietura mâinii. Când l-am sărutat pe obraji, el s-a zvârcolit într-o parte şi şi-a legănat capul pe spate. Rekha se juca cu părul lui. De îndată ce ea îi împletise buclele, el clătină din cap şi chicoti, aruncând împletitura, iar ea trebuia să o ia de la capăt.

Ştiam că arăt diferit faţă de ceilalţi vânzători de-a lungul pasarelei şi
Acest lucru l-am văzut ca pe un avantaj, în special pentru turişti – indieni aflaţi în luna de miere, bătrâni în retrageri spirituale, europeni fascinaţi de căile noastre tribale. Ca şi alte femei din tribul meu, am purtat fusta mea cu flori din bumbac galben strălucitor peste salwar kameez-ul meu verde. Un medalion de argint stătea ca o şapcă mică pe părul meu, încununând chunni -ul portocaliu drapat peste capul meu şi în jurul umerilor mei. O frânghie făcută din lână de oaie, fiartă şi vopsită în negru, mi-a fost legată de douăzeci de ori în jurul taliei. Apoi au mai fost punctele revelatoare – trei dintre ele tatuate într-un triunghi pe bărbia mea când am ajuns la majoritate – care îi făceau mereu pe vizitatorii din Shimla să privească. Singurul lucru pe care nu-l mai port era inelul de nas elaborat – mare cât o brăţară – care mi-a fost dăruit la nunta mea; Mi-am dat seama că m-a făcut nu doar o curiozitate, ci aproape o prezentare secundară, cu vizitatorii indicându-l unul altuia. Au crezut că sunt discreţi, dar mi s-a părut deranjantă fascinaţia de pe feţele lor.

După ce Dev a murit în defileu, devenisem neclintit că copiii mei nu vor avea

niciodată aceeaşi soartă, migrând împreună cu tribul prin munţi, degetele de la picioare pierdute din cauza degerăturilor, ameninţarea cu moartea mereu la doar câţiva paşi distanţă. L-am rugat pe socrul meu să mă lase să stau în Shimla. Şi-ar fi dorit să mă căsătoresc cu un alt burlac din tribul nostru, dar şi el era îndurerat de moartea fiului său şi a acceptat, fără tragere de inimă, cu condiţia să-mi fac singur drumul. Darul lui de despărţire pentru mine a fost o cantitate mare de carne uscată şi toate bijuteriile din argint din zestrea mea. Ca femeie, nu aveam drept de proprietate, nici măcar o oaie sau capră, dar ştiam că pot să-mi vând bijuteriile dacă trecem în vremuri grele.

În stânga standului meu de pe Shimla Mall, un vânzător de baloane se strângea cârnaţii lui de aer în formă de elefanţi şi cămile. Copiii mei priveau, fascinaţi. Chullu întinse mâna spre unul, dar Rekha şi-a tras uşor braţul în jos. În dreapta mea era un stand de Coca-Cola al cărui proprietar nu sosise încă. Era puţin devreme pentru ca oamenii să ceară o băutură rece. Până după-amiază, vizitatorii s-au aliniat pentru gustul său exotic.

Ceasul de la Christ Church a sunat de opt ori. În dimineţile de primăvară, devreme stăpânii au făcut drumeţii să se roage la templele de pe dealul Jakhu, Sankat Mochan sau Tara Devi. Cei uşor religioşi au dormit târziu; nu era nevoie să se grăbească pentru ziua lor.

Am zărit în depărtare un tânăr şi o femeie mergând cu intenţie în direcţia mea. Femeia purta un sari maro şi o mantie de lână asortată, brodate la margini cu flori albe. Merse repede, făcând paşi scurti. Părul îi era prins cu grijă în vârful capului într-o răsucire. Tânărul era slab, cu un cap mai înalt decât femeia, dar mersul lui era mai lejer, de parcă ar avea tot timpul din lume. Totuşi, a ţinut uşor pasul cu ea. Când au fost mai aproape de taraba mea, am observat că ea era suficient de mare pentru a fi mama lui. Riduri fine îi încrucişau fruntea şi colţurile gurii. Bărbatul părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, poate cu câţiva ani mai tânăr decât mine. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă, un pulover albastru şi pantaloni gri închis. Ochii femeii erau aţintiţi asupra florilor mele, în timp ce ai lui, sărind de amuzament, îmi priveau copiii în coş.

Femeia întinse mâna spre bujori. „Unde le-ai găsit?” ea a intrebat.

A trebuit să-mi smulg privirea de la tânăr; mi-a amintit atât de mult de răposatul meu soţ. Ochii lui Dev, blânzi şi ascuţiţi în acelaşi timp, la fel ca ai acestui bărbat, mă curteseseră, mă iubeau, mă făcuseră să mă simt în siguranţă.

Când m-am întors spre femeie, m-au surprins şi ochii ei. Ea a fost

o femeie frumoasă făcută frumoasă de acele sfere albastre, de culoarea cerului de munte după o ploaie de noapte. „Într-o râpă la aproximativ o milă de aici”, i-am spus. „Se cufundă brusc de pe stâncă. Există un crâng de ei în partea de jos.” Dezvăluirea descoperirii mele nu mă preocupa. Eram obişnuit să escalad pante abrupte şi eram încrezător că nimeni nu mă va urma acolo. Când bătrânii noştri tribali îşi spuneau unul pe altul „capre bătrâne”, se refereau la felul în care mergeam atât de uşor în sus pe munţi, alături de turmele noastre.

Chullu strigă şi atenţia femeii căzu asupra lui. Ochii i-au pâlpâit şi gura i s-a deschis uşor. Am frecat un deget de-a lungul lui Chullu

gingii dureroase pentru a-l calma. Chipul femeii s-a spart într-un zâmbet minunat. „Văd că a crescut.”

Am cunoscut-o? Dacă o mai întâlnisem, nu mi-am amintit de ea. Mi-a văzut confuzia şi a făcut semn cu bărbia spre Chullu. „Dr. Eu şi Kumar te-am ajutat la naşterea lui acum câteva luni.” Ea aruncă o privire spre vârful crestei.
„La câţiva mile de cealaltă parte a acelui vârf.”

Deci aceasta era doctrina care mă îngrijise ! Ea a fost responsabilă pentru salvarea mea Chullu; Îi datoram foarte mult. Mi-am adunat mâinile şi m-am întins să-i ating picioarele. "Multumesc doctore. Dacă nu pentru tine...”

S-a aplecat să mă oprească, acoperindu-mi mâinile cu ale ei. Atunci am observat cea mai bună lucrare cu henna pe care o văzusem vreodată pe mâinile unei femei. Arăta ca lucrarea elegantă cu mărgele şi paiete pe un chunni de nuntă – aproape ca şi cum ar fi purtat mănuşi dintr-o ţesătură de şifon cu modele complicate. Cu un efort mi-am smuls ochii de pe mâinile ei. Ea vorbea din nou.

„Este soţul meu, dr. Kumar, trebuie să-i mulţumeşti. Sus, la Spitalul Lady Bradley, spuse ea. „Nu sunt medic. Lucrez cu el pentru a ajuta la ameliorarea durerii în timpul şi după naştere. Mă bucur să vă văd pe tine şi pe copil atât de sănătoşi.”

Am observat că nu a făcut nicio menţiune despre soţul meu, fapt pentru care am fost recunoscător. Durerea intensă pe care am simţit-o la prima pierdere a lui Dev sa redus acum într-un firicel de rănire, perceptibilă doar în anumite momente – ca atunci când ochii mei cădeau asupra amuleta lui Shivaji pe care Dev obişnuia să o purta la gât şi pe care acum o întindeam în jurul statuia zeului în casa mea.

Întorcându-mă de la femeie şi de la gândurile mele despre Dev, am început să împachetez bujori în ziare vechi. L-am auzit pe tânăr întrebând

copiii mei ce creatură ar dori să le facă vânzătorul de baloane. M-am uitat la el, ghemuit în faţa coşului copiilor. Chullu se uită cu privirea, hipnotizat.

„Te rog... nu este necesar”, am spus.

Bărbatul cu ochii soţului meu s-a întors spre mine şi a spus: „Nu, nu este necesar”. El a continuat să-mi zâmbească până când a trebuit să mă întorc, cu faţa îmbujorată de căldură.

M-am ocupat cu florile. Când femeia a încercat să mă plătească, eu şi-a făcut cu mâna banii. „Nu te-aş putea răsplăti niciodată suficient, Ji.”

Dar femeia mi-a apăsat banii în palmă oricum şi a spus: „Poţi răsplăteşte-mă hrănindu-i bine”, arătând spre copii, care acum se jucau cu balonul elefant pe care tânărul le cumpărase pentru ei.

Doctrina a întrebat : „Vrei să te asiguri că ai nişte bujori pentru mine mâine, la fel? Şi ar trebui să iau nişte şoricelă cât sunt aici.

Pe măsură ce cuplul a început să plece cu achiziţiile, am sunat după ei: „MemSahib, pot să vă cunosc numele?”

Fără să-şi rupă pasul, femeia cu ochii albaştri o întoarse cap şi mi-a zâmbit. "D-na. Kumar. Lakshmi Kumar. Şi a ta?"

„Nimmi.”

Ea a arătat spre tânăr, care se întoarse cu faţa spre mine şi acum mergea înapoi pentru a ţine pasul cu ea. „Acesta este Malik — Abbas Malik — care va ridica o comandă obişnuită de flori de la tine la fiecare câteva zile.

Malik sa oprit să mă spună , a zâmbit şi a alergat să o ajungă din urmă.

* * *

A doua zi am avut mai multă grijă decât de obicei când mă pregăteam, asigurându- mă că părul meu era prins pe spate. Am purtat cerceii mei grei de argint şi colierul, cei din căsnicia mea. Mi-am spus că m-am îmbrăcat pentru turişti, dar l-am aşteptat cu nerăbdare pe Malik. Nu eram sigur că va veni, dar aveam un sentiment.

Când a făcut-o, i-a salutat prima dată pe Chullu şi Rekha. Chullu i-a zâmbit cu gingii roz, dar Rekha l-a studiat serios, aşa cum este în felul ei. Apoi Malik a scos un borcan mic din punga de pânză pe care o purta şi mi l-a întins.

Surprins, l-am luat de la el şi m-am uitat la lichidul dens auriu din interior. Mâinile îmi tremurau. Ultimul cadou pe care mi-l făcuse cineva erau cravatele în oglindă pentru capetele impletigurilor mele pe care le făcuse sora lui Dev pentru nunta mea.

„Pentru când îşi face dinţii”, a explicat el.

Am răsucit borcanul şi mi-am răsucit nişte miere pe deget, întinzând-o lui Chullu, care a deschis gura ca răspuns. I-am frecat puţin gingiile, iar el a început să-şi treacă limba minusculă de-a lungul buzelor. Rekha voia şi nişte miere, aşa că i-am dat un deget să-l lingă. Nu avusesem bani să cumpăr miere şi am fost copleşită de recunoştinţă că un cadou atât de atent ar trebui să vină de la un bărbat care nu era din familia mea.

„Mulţumesc”, am spus, fără a-mi lua ochii de la copiii mei.

„Eu sunt cel care vă sunt recunoscător pentru bujori. Altfel, mătuşa-şefa m-ar fi făcut să urc stânca ca să le iau.” Râsul lui era bogat şi profund.

M-am uitat la el. „Mătuşa-Şefa?”

"D-na. Kumar. Ea este şefa mea, deşi se preface că nu este.” El a zâmbit.

„De unde ai ştiut despre miere?” Am întrebat.

„De la copiii lui Omi – atât ai ei, cât şi ai celor de care avea grijă în vechiul meu cartier. Cineva era mereu cu dinţii. Mama mea – ei bine, eu o numesc pe Omi mama mea, dar ea este cineva care m-a primit când eram mică – şi-a frecat miere pe gingii. El a zâmbit. „Aşteaptă până vezi ce pot face cu părul. Am ajutat cu toate împletiturile verişoarelor mele.”

Înainte să-l pot întreba ce s-a întâmplat cu adevărata lui mamă sau cine este acest Omi, Rekha a strigat: „Fă-mi părul!” Ea ascultase schimbul nostru.

După aceea sosea în fiecare zi cu ceva pentru copii: o fundă pentru Rekha, un sac de lichis dulci, un greier verde pentru Chullu. De la început, m-am simţit uşor cu el. Am început să recolt cele mai rare plante pentru ca el să le ducă înapoi doamnei Kumar. Rododendron pentru vindecarea gleznelor umflate. Rădăcini de zmeură vârfuri de zăpadă pentru a opri sângerarea atunci când fluxul lunar al unei femei devine prea greu. Chiar i-am dat într-o zi un bol de sik , făcut din fructele uscate ale copacului de neem , rumenindu-l în ghee înainte de a adăuga zahăr şi apă. A fost ceea ce am mâncat în timpul ambelor sarcini şi ceea ce toate femeile de la dealuri consumă pentru a-şi menţine corpul sănătos înainte şi după naştere.

Într-o dimineaţă frumoasă de august, când ceaţa părăsise munţii şi am simţit că soarele îmi înroşeşte obrajii, Malik a apărut cu un purtător

de tiffin. El a spus că a fost umplut cu chapattis de porumb şi grâu şi un curry făcut din dovlecei de vară şi ceapă dulce. „Astăzi, cumpărăm tot ce ai şi te duc la picnic.”

Rekha zâmbi — rar pentru ea. Apoi ea a aplaudat şi a sărit afară din co . Am dezlegat copiii şi l-am pus pe Chullu pe şold.

„Cine suntem „noi”? Tu şi umbra ta?” am tachinat.

A început să-mi adune florile şi să le aşeze uşor în coşul acum gol. „Spitalul Lady Bradley. Ieri, fiica unui finanţator a născut gemeni. Ţi-am împărtăşit alcoolul cu asistentele, care l-au împărtăşit cu ea. Ea a spus că a fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-a gustat vreodată şi că a făcut-o să se simtă mai bine. Următorul lucru pe care îl ştii, tatăl ei dă bani pentru noua aripă a spitalului! Ce crezi despre asta?" Malik bătu cu degetul arătător pe nasul lui Chullu, apoi al lui Rekha, iar ei chicotiră.

Am acoperit coşul cu flori cu pătura din păr de cal şi l-am tras pe spate. Apoi lam ridicat pe Chullu peste capul meu, lăsându-i capul să atârne peste un umăr, în timp ce i-am prins glezna peste celălalt umăr. am aratat

Malik cum să o ducă şi pe Rekha aşa. Este felul în care tribul nostru i-a purtat întotdeauna pe copiii noştri mici pentru confortul lor, precum şi al nostru.

Malik a luat-o de parcă ar fi făcut-o toată viaţa.

Într-o seară caldă, câteva săptămâni mai târziu, a apărut la locuinţele pe care le- am închiriat pentru mine şi copiii mei din Shimla de jos. Aerul din cameră era plin de parfumul de cartofi condimentaţi pe care îi pregăteam pentru copii şi am deschis uşa pentru a prinde briza. Malik stătea în pragul meu, purtând acel zâmbet leneş al lui. Pentru o clipă, am rămas, privind, lingura pe care o folosisem îngheţată în mână. Apoi am dat drumul lingura, m-am îndreptat spre u ă i mi-am înfă atat bra e l eîn jurul lui, fără să întreb niciodată cum a descoperit unde locuiesc.

Locuinţa mea nu este altceva decât o zonă acoperită sub surplomba unei case – pământ strâns, pereţi din scânduri de lemn, o fereastră cu perdea. Mi se pare familiar – atât de asemănător cu coliba în care am trăit Dev şi cu mine în timpul verii, în munţi. Acolo, am pus ierburi lungi peste un cadru de lemn pentru a construi pereţii. Toţi cei din trib au ajutat. Ferestrele noastre nu aveau acoperiri sau sticlă, iar noi

dormeam pe cearceafuri pline cu iarbă.

Proprietarii mei de aici în Shimla, familia Arora, mi-au dat o sobă cu două arzătoare cu care a durat puţin să mă obişnuiesc; Eram obişnuit să gătesc la foc deschis. Robinetul şi angajamentul erau afară. Soţii Arora sunt peste şaizeci de ani şi nu au copii ai lor. În ziua în care m-au văzut prima dată cu cei doi ai mei, făcând tabăra pe un deal cu vedere la casa lor, ne-au invitat să luăm micul dejun cu ei. Doamna Arora la luat pe Chullu de la mine şi i-a adulmecat părul, închizând ochii. Rekha s-a ascuns în fustele mele până când domnul Arora i-a oferit un caramel. După ce a aflat de situaţia mea, domnul Arora sa oferit să închidă spaţiul de sub casa lor, chiar sub salonul în consolă. Mi-au spus să nu-mi fac griji în privinţa chiriei, dar încerc să le dau cât pot din ce fac la taraba de flori. La rândul lor, bătrânii sunt încântaţi să aibă grijă de Chullu şi Rekha dimineaţa, în timp ce eu culeg pădurile.

În cele şapte luni de când Malik şi cu mine am început să împărţim un pat, l-am văzut doar de câteva ori pe Lakshmi, „Şefa lui mătuşă”. Ea a lăsat cumpărarea ierburilor ei medicinale lui Malik, venind cu el doar pentru a vedea dacă am cules flori noi de la ultima ei vizită sau pentru a întreba dacă există o altă varietate de rădăcină de şarpe indian care ar putea fi mai puternică pentru scăderea tensiunii arteriale. decât ultimul lot cumpărat de Malik.

Cu câteva luni mai devreme, venise cu Malik la taraba şi m-am gândit trebuie să caute o plantă specială. M-am ridicat să-i salut pe amândoi. Dar părea distrasă, uitându-mi superficial florile şi plantele în timp ce Malik aduna proviziile de care avea nevoie de la taraba mea. Am simţit-o că mă studiază când nu mă uitam. Copiii mei au strigat să se joace cu Malik când a terminat. Rekha voia ca el să se angajeze într-un joc de bătut din palme pe care o predase, iar Chullu dorea să se plimbe pe spate. Malik le-a zâmbit, dar m-a evitat.

M-am uitat la Lakshmi, ai cărui ochi se îndreptau de la Malik la mine. am simtit a flutură în inima mea – aşa cum fac când sunt tulburat – şi am simţit începuturile unei nelinişti între noi. Mi-am dat seama atunci că l-a jenat pe Malik să-l facă pe Lakshmi să ştie că avem mai mult decât o cunoştinţă trecătoare.

LAKSHMI

Shimla

Iubesc acest anotimp, aerul ascuţit din nările mele, scrâşnitul cristalelor de zăpadă sub cizme şi anticiparea unui nou sezon înainte. După ce mi-am trăit cea mai mare parte a vieţii în căldura uscată din Rajasthan şi Uttar Pradesh, nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să iubesc vremea mai rece de la poalele Himalaya.

În timp ce ocolesc ultimul deal în plimbarea mea de dimineaţă, observ acoperişul şi frontoanele bungaloul meu victorian, acoperit cu ultima zăpadă, ca un produs de patiserie elaborat decorat cu cremă. Pe o parte a casei se află un cedru de Himalaya, cu ramurile îngreunate cu pulbere albă. Scena mă umple mereu de bucurie şi mă întreb, aşa cum fac adesea, cum aş putea surprinde frumuseţea ei delicată cu un design cu henna.

Apoi o văd pe Nimmi aşteptându-mi pragul uşii.

Pe drum, ezit.

În costume tribale pline, silueta ei subţire este izbitoare. Pielea ei este de culoarea scoarţei umede, atât de întunecată încât ochii ei – mici, adânci – strălucesc ca ai unui bulbul energizant cu ochi negri. Acestea şi nasul ei de şoim o fac să pară severă. Mă reproşez că o judec. Nu m-am învăţat să par plăcut chiar şi atunci când situaţia nu o cere? Este o abilitate pe care am stăpânit-o în timpul unui deceniu de îngrijire a capriciilor doamnelor din Jaipur în timp ce le pictam mâinile cu henna. Poate că femeile din tribul lui Nimmi sunt crescute pentru a nu-şi tempera adevăratele emoţii?

Mă trezesc încruntat. Mă face Nimmi inconfortabil pentru că mă consideră responsabil pentru că i-am luat Malik de lângă ea? Eventual. Poate de aceea fac tot posibilul să fiu politicos, plăcut cu ea. Probabil că majoritatea florilor ei le cumpăr din Shimla Mall. I-am spus lui Malik să plătească mai mult decât cere ea pentru că ştiu că este o văduvă tânără care se luptă să îşi facă rost şi să îşi îngrijească copiii. Şi totuşi, simt ostilitate în atitudinea ei faţă de mine. Sau este prudenţă? De

parcă ea aşteaptă ca eu să dezaprob sau

o mustra sau o mustra? sunt eu? Trebuie să recunosc că ea îmi aminteşte de acei ani de început cu sora mea mai mică, Radha, care s-a grăbit atât de mult să ignore orice i- aş putea spune.

Mă forţesc să zâmbesc în timp ce urc treptele verandei. Nimmi face un pas îngrijorat înainte. Acea privire flămândă din ochii ei întreabă: Există o scrisoare de la Malik astăzi?

Părul ei este acoperit cu un chunni, iar ea poartă medalionul de argint peste părul ei care o marchează ca nomad. Ea nu pare să simtă frigul pe care eu, înfăşurată într-un şal uşor de lână peste un pulover de caşmir şi un sari greu. Malik îmi spune că ţesătura şi bătătura hainelor din lână de casă ale lui Nimmi o ţin pe ea şi pe oamenii ei de deal mai calde şi mai uscate decât firele cu care tricot puloverele pentru mine şi Jay.

Dau din cap şi murmur un bun venit. Întorc cheia în uşa din faţă şi o ţin deschisă pentru ea. Ea face câţiva paşi înăuntru şi se opreşte. Camera străluceşte portocalie şi galbenă din cauza focului pe care Jay l-a pus înainte să plece la muncă în această dimineaţă. Flăcările sale fac marionete de umbră pe podeaua de lemn strălucitoare. Vizavi de şemineu sunt o canapea şi două fotolii îmbrăcate în bumbac crem.

Încerc să văd camera aşa cum o vede Nimmi; pare atât de inconfortabilă. Pentru ea, o femeie de deal obişnuită să doarmă în aer liber pe pilote de pat căptuşite cu resturi de pături vechi, aceste case Shimla cu două etaje, construite de britanici, trebuie să pară obscen de luxoase.

„Namaste! Bun ziua! Bine ati venit!" scârţâie Madho Singh. Nimmi reacţionează, căutând sursa sunetului — la fel cum făcuse Malik cu toţi aceşti ani în urmă, când văzuse pentru prima dată pasărea vorbitoare la Palatul Maharanis din Jaipur. Cuşca lui Madho Singh stă lângă şemineu (îi place să fie cald; este o pasăre tropicală, la urma urmei, iar Shimla este puţin aerian pentru el). Malik a trebuit să-l lase în urmă când a plecat la Jaipur (a reuşit cumva să ţină pasărea în camerele lui la Bishop Cotton când s-a îmbarcat acolo). Trebuie să recunosc că m-am obişnuit cu papagalul alexandrin – mi-ar fi dor, aproape, dacă nu m-ar mormăi toată ziua, aşa cum obişnuia să facă cu Maharani Indira. Atât de fermecat a fost văduşa maharani de Malik şi fascinaţia lui pentru Madho Singh, încât i-a dăruit peruşul ei când am plecat din Jaipur (deşi şi eu mă întreb dacă acesta nu a fost doar modul ei de a scăpa de o veche supărare).

Acum este o fantomă de zâmbet pe buzele lui Nimmi; o amuză pasărea.

Îmi atârn mantia de un cârlig de lângă u ă. Acolo atârnă cardiganul verde de lână al lui Jay, cel pe care îl poartă acasă, la fel ca pălăriile, umbrelele şi paltoanele noastre. eu vezi cum ochii lui Nimmi se îndreaptă spre masa din salon unde luăm ceaiul de dimineaţă. Lângă ceştile şi farfuriile goale se află un plic, despicat curat, cu un deschizător de scrisori argintiu lângă el. Ochii ei se fixează pe plic de parcă ar fi fost o bijuterie preţioasă.

"Doriţi nişte ceai?" o intreb eu.

Ea scutură din cap nu, politicoasă, dar nerăbdătoare. Abia se poate abţine să nu-mi poruncească să citesc scrisoarea. Este singurul motiv pentru care este aici. Tribul ei se mişcă odată cu anotimpurile, în sus şi în josul Himalaya, aşa că majoritatea membrilor săi nu au fost niciodată la şcoală sau nu au învăţat să citească. Malik m-a făcut să promit că voi citi cu voce tare scrisorile pe care i le-a scris.

„Am făcut ceva special doar pentru tine. Lasă-mă să-l iau.” Înainte să poată obiecta, intru în bucătărie şi încep ceaiul. Poate că nu simte frigul, dar corpul meu simte. Pe măsură ce laptele şi apa ajung la fierbere, introduc seminţele de cardamom, un baton de scorţişoară şi câteva boabe de piper înainte de a pune cu lingură frunzele de ceai. Feliile de lămâie confiate şi petalele de trandafir cu zahăr pe care le pregătisem mai devreme stau pe o farfurie de oţel inoxidabil. Nimmi este îndurerată de când Malik a plecat acum o lună şi ştiu că esenţele fructelor şi florilor sunt un balsam natural pentru tristeţe. Vechiul meu saas mă învăţase asta şi am folosit reţeta pentru a trata multe suflete însufleţite.

Cu tava cu ceai şi fructele confiate, ma intorc în salon la o găsiţi pe Nimmi încălzindu-şi mâinile la şemineu. Arăt fotoliile vizavi de vatră, iar Nimmi se coboară pe unul, împingându-şi fusta grea deoparte şi cocoţată pe margine, o pasăre supărătoare gata să zboare în cuib. ma stabilesc în celalalt. Între noi este masa din salon. Împing farfuria cu dulciuri spre ea şi turnam chaiul în ceştile noastre de porţelan. "Ce mai fac copiii tai?"

Ea ridică o felie de lămâie şi o examinează; poate că oamenii ei nu mănâncă fructe confiate. „Sunt sănătoşi”, răspunde ea în hindi. Limba ei maternă este Pahari şi dialectul ei este atât de diferit de ceea ce ştiu, încât abia înţeleg un cuvânt din el.

„Este minunat de auzit.”

Soţul meu, care este medic la Clinica Comunitară, mi-a spus atât ei fiul şi fiica suferiseră de infecţii ale urechii ultima dată când i-a îngrijit.

Nimmi dă din cap, distrat, şi ia o muşcătură din fructele confiate. A ei ochii mari. Gustul dulce-acru o ia prin surprindere. Ea ascunde un mic zâmbet în spatele cănii de ceai în timp ce ia o înghiţitură.

Îmi las ochii în jos şi îmi beau ceaiul. „Înainte să citesc scrisoarea lui Malik, există unele lucruri pe care aş dori să le spun."

Cu un efort, ea ridică ochii. Este greu de spus ce se află în acele sfere adânci. Trăsăturile ei sunt ascuţite, slabe, dar există frumuseţe acolo. Sprâncenele ei sunt proeminente, la fel şi pometţii. Anii în soare înalt, străbătând munţii Himalaya cu tribul familiei ei în migraţiile lor anuale, i-au întărit pielea. Nu sunt o femeie înaltă, dar e cu câţiva centimetri mai mică decât mine.

„Nimmi, ştiu că lui Malik îi pasă de tine şi îi iubeşte. Nu-ţi doresc rea voinţă. Vreau doar ceea ce este mai bun pentru el."

Cuvintele zboară din gura ei de furie. „Tu nu eşti mama lui."

Respir înainte de a răspunde. „Nu", spun eu. „S-ar putea să nu ştim niciodată cine a fost mama lui adevărată, dar am avut grijă de el de când era copil.
Şi am fost tutorele lui legal odată ce ne-am mutat aici, până când a ajuns la majoritate."

Poate că a auzit atât de multe de la Malik, dar vreau să audă asta de la mine. Aşa că îi spun cum Malik, un copil fără pantofi şi răvăşit, mă urmase prin Jaipur şi se ataşase de mine când lucram acolo ca artist cu henna. Avea mândrie de purtare, dar şi foame în ochi. Aşa că l-aş lăsa să facă mici comisioane pentru câteva paise. Făcuse tot ce i-am cerut atât de repede şi atât de bine încât, de-a lungul timpului, i-am dat mai multă responsabilitate – până când a cumpărat provizii şi a livrat uleiurile şi cremele mele aromate în tot oraşul. Devenise rapid o parte din mica mea familie, la fel de necesar vieţii mele ca mâinile cu care pictam henna pe corpurile clienţilor mei. Împreună cu sora mea mai mică, Radha – care se apropia de paisprezece ani la acea vreme şi ca şi o soră pentru el – noi trei veniseră cu toţii la Shimla în urmă cu doisprezece ani pentru a putea urma şcolile excelente de aici în timp ce eu lucram la spital. .

„Am fost atât de norocoşi că un binefăcător din Jaipur a finanţat educaţia

lui Malik la Şcoala Bishop Cotton pentru băieţi. A fost o uşurare, Nimmi. Ştiam că i-ar deschide uşi oriunde ar vrea să meargă...

„Poţi te rog să-mi citeşti scrisoarea?" Îşi strânge mâinile atât de tare, încât degetelor i-au devenit palide.

Mă întind după mâinile ei. Pare surprinsă, dar mă lasă. Sunt mâini de muncitor pentru unul atât de tânăr. Aspru, cicatrici. Îmi frec degetele peste dovezile vieţii ei scurte, dar muncitoare: prăşit, plantat, tuns, păstorit, muls. Îi întorc mâinile, simţindu-i punctele pulsului între degetul mare şi arătător, apăsându-le uşor pentru a o relaxa. îi dau timp studiază henna de pe mâinile mele; Am observat curiozitatea ei în legătură cu asta. Pentru mine, henna este o modalitate prin care o femeie poate găsi o bucată din ea însăşi pe care ar fi putut-o rătăci.

Când obişnuiam să aplic henna pentru a trăi în Jaipur, era atât de satisfăcător să urmăresc schimbarea femeilor după ce pielea lor a fost unsă, masată şi decorată cu o pastă de henna răcoritoare, după ce au stat o jumătate de oră spunându-mi poveşti despre vieţile lor, după ce văzuseră strălucirea roşiatică a unei amprente personalizate în timp ce henna se usca şi se desprindea. Au ieşit mai calmi, mai fericiţi, mai mulţumiţi.

Mi-e dor de acele momente intime cu clienţii mei la fel de dor de bucuria transformărilor lor. Cred că de aceea pictez henna pe mâinile mele acum. (În Jaipur, nu mi-aş fi permis niciodată mâinilor să pună în evidenţă munca pe care am făcut-o cu doamnele mele; doar mi-am uns mâinile netede şi mi-am păstrat unghiile îngrijite şi tăiate.) Dar acel sentiment preţios de seninătate lipseşte din chipul atent al lui Nimmi — eu vreau să-i ofer asta.

„În afară de momentul căsătoriei tale, ţi-a pictat cineva vreodată mâinile cu henna?”

Ea scutură din cap, interesată acum.

„Aţi vrea să o fac?” Îmi întorc încheietura pentru a-mi consulta ceasul. Am de lucru, dar asta e mai important. „Am două ore până trebuie să încep la clinică. Avem destul timp."

Se uită din nou, cu mirare, la mâinile mele, apoi la propriile ei nedecorate cele.

„Poate că pot desena florile sălbatice pe care le recoltezi? Sau ceva ce iubeşte în mod deosebit copiii tăi? Ce zici de greierul ăla găsit de Malik pentru ei?

La menţionarea numelui lui Malik, Nimmi îşi smulge mâinile înapoi. Le freacă împreună, de parcă am opărit-o.

Nu este pregătită pentru acest tip de confort.

Ridic plicul, scot paginile pliate de piele de ceapă şi le netezesc cu palma unei mâini în poală. Îmi doresc atât de mult să ajung la ea. Ştiu că a avut o viaţă grea. Ştiu cât de mult se străduieşte, totuşi, să pună mâncare în gura copiilor ei. Dar m-am gândit la viitorul lui Malik cu mult înainte să sosească ea pe scena. Îmi strâng buzele, aproape de parcă aş încerca să împiedic orice cuvinte dure să-mi părăsească buzele.

„Nu l-am trimis pe Malik la Jaipur să-l ţin departe de tine, Nimmi. eu am vrut doar să-l împiedic să aibă probleme aici, spun eu. Caut cuvintele potrivite. Nu vreau ca ea să mă supără; care ar creează o prăpastie între Malik şi mine şi nu puteam suporta asta. „Este un tânăr întreprinzător şi sunt sigur că vede că banii vor fi câştigaţi peste graniţa cu Nepalul. Cu siguranţă, tribul tău a văzut o parte din această activitate în drumeţiile tale în sus şi în jos pe munţi. Tulburările de-a lungul graniţelor de nord ale Indiei par să fi creat multe afaceri ilegale, printre care traficul de arme şi traficul de droguri.” Mă uit la Nimmi pentru semne că ea înţelege ceea ce spun. Cred că o văd dând din cap uşor în timp ce ridică o altă lămâie confiată. „Desigur, nu sugerez că Malik face de fapt aşa ceva. L-am trimis la Jaipur să lucreze cu prietenul nostru de familie Manu Agarwal, deoarece acesta părea cel mai bun mod de a-l ţine în siguranţă şi de a-l expune în lumea profesională de acolo. Manu este directorul facilităţilor la Palatul Jaipur. El îl poate prezenta pe Malik multor oameni, oameni care îi pot ajuta să-i modeleze viitorul.”

Pentru propriile mele urechi, sună ca o mamă prea implicată. Aşa Nimmi mă vede? Mă întind după ceaşcă şi îmi scurg şezul. Malik are douăzeci de ani, un bărbat adult. Dar în el îl văd încă pe băiatul dornic şi întreprinzător care a fost. Nu şi-a pierdut gustul pentru risc.

Ştiu că Nimmi este supărat pe mine pentru că l-am trimis departe, dar trebuie să o fac ce este în interesul lui Malik. Adun de pe masă tava de ceai cu ceainic şi căni nefolosite şi o duc în bucătărie. După ce am fost în slujba atâtor elite din Jaipur, prefer să-mi fac singur ordinea decât să angajez un servitor. O dată pe săptămână, o localnică — Moni — vine să cureţe casa. Soţul lui Moni ne eliberează aleile iarna.

Când intru din nou în cameră, Nimmi priveşte în foc. Mâinile îi sunt strânse sub bărbie, sub tatuajul tribal, coatele sprijinindu-i pe coapse. Mă aşez din

nou.

„Dacă Malik nu se apucă de lucrările de construcţie şi construcţie, se va întoarce, Nimmi. Dar vreau să încerce. Aici, în Shimla, el se află pe capetele libere. Şi mă tem că rămâne din cauza mea.” Acest lucru atrage din ea o privire ascuţită.
Dar eu, o aud gândindu-se. Ştiu că şi el mă iubeşte.

Ea spune: „Copiii mei s-au obişnuit cu el. Nu încetează niciodată să întrebe despre el.”

Aud tristeţea din vocea ei şi vreau să presez mai multe fructe confiate pe ea. Nu se poate nega ataşamentul lui Malik faţă de Nimmi şi copiii ei.
Am văzut cum ochii lui îi mângâie faţa şi se luminează când îi vede pe Rekha şi Chullu. Ea este o femeie puternică, iar el a fost întotdeauna atras de femeile puternice. Respir adânc, îmi amintesc ce trebuie să realizez.

Scot sertarul de pe măsuţa de lângă mine. Înăuntru sunt ochelarii mei şi un caiet. Cu ochelarii pe mine, ştiu că par mai sever, dar nu mă pot abţine. Răsfoiesc cartea, oprindu-mă la o pagină. „8 martie, 140 de rupii, Nimmi. 24 februarie, 80 de rupii, Nimmi." Întorc câteva pagini înapoi. „14 ianuarie, 90 de rupii, Nimmi. 1 decembrie, 75 de rupii." Mă uit la ea.

Ochii ei sclipesc acum. "Ce este asta?" Ea arată spre caietul din mâna mea.

„Cartea lui de bancă. I-am deschis un cont când a început şcoala aici.
Face parte din ceea ce toţi tinerii deştepţi trebuie să înveţe să facă."
Am pus cartea înapoi în sertar.

Nările i se fulgeră. Maxilarul ei se încordează. „Malik s-a oferit să mă ajute în lunile de iarnă, când nu erau suficiente flori pentru a vinde şi nu erau destui turişti cărora să le vândă." Ea închide ochii şi îşi strânge mâinile.
— Vrei să citeşti scrisoarea, doamnă Kumar?

îmi înghit oftat. Iau paginile din piele de ceapă şi încep să citesc.

Draga mea Nimmi,

Jaipur este singur fără tine. Unchiul Manu şi mătuşa Kanta au fost extrem de amabili în primirea mea la Jaipur. Fiul lor, Nikhil, are doar

doisprezece ani şi aproape la fel de înalt ca mine! Trebuie să-l hrănească cu multă ghee în plus!

Manu Unchiul mă ţine ocupat. Inginerii civili din personalul său mă învaţă despre lucruri precum sarcina de impact şi efortul de forfecare şi îmbinările grinzii-coloană până îmi învârte capul. Manu-ji mă duce la întâlniri importante cu wallas-uri şi la şantiere (palatul are atât de multe proiecte de construcţie în desfăşurare!). Învăţ despre piatră şi marmură, când să folosesc oţel şi când să folosesc lemn, şi o mulţime de formule complicate despre presiunea pe care o poate suporta o coloană şi un stâlp. Cel mai recent, mi-a spus că în cele din urmă îl voi asista pe contabilul palatului, Hakeem Sahib. Aşa că voi aduna o mulţime de cifre. În curând voi aduce înapoi cunoştinţe care vor dovedi cât de mult mai inteligent poate fi un bărbat decât o femeie! (Asta a fost pentru tine, mătuşă-şefa, din moment ce ştiu că îi citeşti asta lui Nimmi.)

Martie începe să se încălzească. Cămaşa mi se lipeşte de spate când scriu asta. Am fost în Jaipur doar o lună şi am fost deja

am uitat cât de cool era Shimla când am plecat. S-a topit zăpada sau ai avut o ultimă furtună?

Te rog, dă-i Rekha barelele mici. Am crezut că vor arăta frumos în părul ei. Pentru Chullu, am găsit cele mai frumoase bile (de care mă voi ţine deocamdată, din moment ce el e probabil să le mănânce). Îl voi învăţa cum să devină o lovitură sigură când îl voi vedea următoarea. Gândeşte-te! Până la vârsta de doi ani, va putea să-şi conducă propria operaţiune de jocuri de noroc cu marmură (glumă, mătuşă-şefa!).

Trebuie să mă pregătesc pentru cina mea la casa lui Samir Singh. (Ţi-am spus, şefule, că m-a invitat? Nu să-ţi faci griji; nimeni nu-şi va aminti de mine ca fiind bătrânul de opt ani pe care l-am fost cândva, care se grăbeşte după tine în Jaipur.) Manu-ji i-a spus lui Samir Sahib ca să mă asigur că se referă la mine ca Abbas Malik. În plus, îi păcălesc pe toată lumea cu actul meu de gentleman englez!

Nimmi, ţi-ar plăcea camera în care scriu această scrisoare. Este mica casă de oaspeţi Palace, pe care Manu Unchiul a fost destul de amabil să o aranjeze pentru mine. Îmi place acest bungalou mic pentru că vine cu o bibliotecă mică. (De fapt, un set de rafturi, dar un bărbat poate visa. Mătuşă-Şefă, de ce nu avem o bibliotecă la noi acasă din Shimla?)

Salută-l pe Madho Singh când eşti acasă la mătuşa-şefă.

Şi adu copiii să-l întâlnească. Madho este destul de contrar, dar îi place compania chiar dacă se preface că nu o face.

Mi-e dor de tine, Nimmi. Nu trece o zi în care să nu mă gândesc la tine sau Rekha sau Chullu. Îmi imaginez că facem drumeţii pe dealul Jakhu şi ne uităm la Chullu încercând să prindă maimuţele sau mergând de-a lungul Mall-ului mâncând alune iute chili.

Acum chiar trebuie să plec. Unchiul şi stomacul meu mă sună.

Al tău,

Malik

La sunetul propriului său nume, Madho Singh începe să se plimbe înainte şi înapoi pe bibanul său. „Tobele sună mai bine la distanţă! ipăt!" Acea pasăre

inteligentă a cules proverbe pe care soţul meu, Jay, şi cu mine le schimbăm când ne tachinam unul pe celălalt.

Am pus scrisoarea pe masă şi îmi scot ochelarii.

Nimmi se încruntă, de parcă ar putea fi mai multe lucruri pe care le-am ascuns de la ea.

Cu blândeţe, spun: „După cum ştiţi, soţul meu este medic la Lady Bradley Spitalul aici în Shimla. Sunt sigur că Malik ţi-a spus că, cu mult înainte de a ne căsători, Jay—Dr. Kumar — mi-a cerut să înfiinţez o grădină de plante medicinale pe terenul spitalului, astfel încât clinica să poată oferi tratamente naturiste pentru locuitorii locali care nu au încredere în medicamentele fabricate. De când cumpărăm florile pe care le culegeţi, i-am spus dr. Kumar despre dumneavoastră, cât de multe ştiţi despre flora şi fauna montană."

Mă uit la ea să văd dacă mă ascultă. Ea îmi întâlneşte privirea, părând nedumerită.

„El crede că ar fi o idee bună dacă ai putea lucra cu mine la Grădina Vindecării. Pentru a vedea dacă sunt mai multe plante despre care ştiţi despre care ar trebui să creştem. Nimmi, ai putea avea de lucru tot anul. Nu doar în lunile de vară."

Sprâncenele ei se încruntă. „Dar... ce zici de taraba mea de pe Shimla Mall?"

„Încă poţi rula asta în lunile de vară, aşa cum faci acum. Am putea de asemenea, angajaţi o femeie locală care să conducă taraba în timp ce lucraţi în grădină. Primăvara va fi perioada noastră cea mai aglomerată pentru plantarea în Grădina Vindecării."

„Ai fi şeful meu?"

Îmi dresesc glasul. — Vei lucra pentru spital, Nimmi. Este o cale să-ţi hrăneşti copiii, să-i îngrijeşti, pentru că nu mai eşti cu seminţia ta”.

Ea trage aer în piept şi regret că i-am amintit cât de singură este.
Vreau să-i spun cum mi-am câştigat o viaţă independentă din modelele mele de henna din Jaipur – că a fost o muncă grea, dar m-a făcut să realizez că mă pot baza pe mine, că sunt suficient de puternică, suficient de inteligentă. Şi cât de bine m-a simţit să ştiu asta. Dar s-ar putea să creadă că m-am lăudat, aşa că eu spun doar: „O slujbă te va permite să stai pe picioarele tale.”

— Vrei să spui ca Malik să nu mai cheltuiască bani pe mine?

Cuvintele fierb, ca laptele fierbinte care se revarsă dintr-o tigaie înainte de a putea fi scos de pe flacără.

Ştiu că este frustrată, dar insist. „Aşa că poţi fi independent.
Pentru totdeauna, Nimmi.”

Mă opresc să-i spun că copiii ei cresc; vor avea nevoie de cizme noi, haine noi şi cărţi noi pentru şcoală. Ea ştie aceste lucruri – până la urmă este mama lor. Malik mi-a descris locuinţa simplă a lui Nimmi. Iarna trecută trebuie să fi fost brutală pe podeaua de pământ;

pereţii aceia slabi nu i-ar fi putut ţine suficient de cald. Dacă Nimmi şi-ar putea permite o cazare mai confortabilă, copiii nu ar suferi atât de multe infecţii ale urechii sau nasuri care curg.

— Te rog, gândeşte-te bine, spun eu încet.

Înainte să plece, îi întinesc barelele pe care Malik le-a trimis după Rekha şi strângeţi lămâile confiate şi petalele de trandafir împreună cu nişte nuci din cămară într-o pungă de pânză. Ea încearcă să se abţină să-l ia, dar eu îi încrucişez mâna în jurul geanţii, ţinându-mi mâna pe a ei până când ea dă din cap.

MALIK

Jaipur, statul Rajasthan, India

În casa lui Samir Singh, sunt întâmpinat de un bătrân portier într-o uniformă kaki — pe care nu-mi amintesc de înainte — care îmi cere să aştept sub mango în timp ce îmi anunţă sosirea la cină. Îl privesc clătinându-se pe aleea de pietriş spre casa impunătoare, turbanul său alb sărind uşor pe cap. Sunt în Jaipur de o lună acum. Înainte de asta, nu mai vizitasem Oraşul Roz de când aveam opt ani. Pe atunci, aşteptarea în afara caselor ca aceasta ca mătuşa-şefa să termine de aplicat henna uneia dintre doamnele ei din societate era o parte obişnuită a zilei mele.

Proprietatea Singh este aşa cum mi-o amintesc: tufe de trandafiri proaspăt udaţi, cu florile lor delicios parfumate mari, dense şi roşii sânge.
Căldura deşertului nu a pârjolit încă grădinile din Jaipur; va fi timp suficient pentru asta în lunile următoare. Chiar şi aşa, casa Singh – făcută din marmură şi piatră fină şi umbrită de copaci mari de neem – va rămâne răcoroasă.
Viţa de vie de frangipani, care împodobeşte fiecare terasă a conacului cu două etaje, invită vizitatorii să admire florile parfumate, centrele lor galbene moale transformându- se într-un evantai de petale albe.

Chowkidarul se întoarce şi îmi cere să trec direct prin casă în curtea din spate.

Când mă apropii de veranda din faţă, notez servitorul dintr-o parte casa ceruind un sedan Mercedes. Lângă ea se află un Rolls Royce strălucitor, care a fost proaspăt spălat şi lustruit. Compania Singh-Sharma trebuie să se descurce într- adevăr foarte bine; maşina pe care l-am văzut ultima dată pe Samir conducând a fost un ambasador al Hindustanului, un semn din cap către politica post-independenţă realizată în India, menită să promoveze producţia de bunuri în India, inclusiv automobile.

Pe verandă, o gamă îngrijită de pantofi pe o parte a uşii din faţă îmi aminteşte că trebuie să-i scot pe ai mei. Ies din mocasini, lustruiţi până la o strălucire mare, aşa cum fusesem învăţat să fac la Şcoala Bishop Cotton pentru

băieţi. Ca şi colegii mei de la şcoala privată, nu port niciodată şosete. Când păşesc pe uşa largă de la intrare într-un foaier liniştit, mă opresc un moment pentru a admira împrejurimile mele. Nu am fost niciodată într – o casă atât de grandioasă ca aceasta, deşi mi-am petrecut multe după-amiezi în afara caselor pe care ar fi putut să le fi găsit la fel de măreţe sau mai grozave, dacă aş fi fost invitat. Dar la vremea aceea, eram doar băiatul care a venit cu Lakshmi; asistentul scrappy, cunoscut doar de poartarii, grădinarilor şi servitorilor gospodăriei.

Pe peretele din dreapta mea atârnă o piele mare de tigru, prada de la unul dintre Lăstarii lui Samir cu maharajii din Jaipur sau Jodhpur sau Bikaner. Mă întreb ce ar crede Nimmi. Ea, care a ghidat oile şi caprele prin cheile Himalaya, cu ochii pe prădători precum tigrii, leoparzii şi elefanţii sălbatici, ar putea crede că uciderea unor astfel de animale pentru sport este inutilă, chiar crudă.

Pe peretele opus, lângă scara largă din marmură roz Salumber, o fotografie mare îl înfăţişează pe Nehru, regretatul prim-ministru, stând alături de Samir şi Parvati şi alţi câţiva – bărbaţi şi femei cu aspect oficial – în faţa unei clădiri guvernamentale. Ştiu de la Auntie-Boss că Parvati Singh este deosebit de mândră de asocierea ei din trecut cu efortul guvernului nostru de a consolida relaţiile indosovietice.

Aş vrea să locuiesc într-o casă atât de impunătoare ca aceasta? Dr. Jay şi mătuşa Bungaloul lui Boss din Shimla este confortabil şi primitor. Pereţi şi podele din lemn, nu marmură. Colţuri confortabile în care Lakshmi îşi scrie scrisorile sau citeşte cărţi pe care le împrumută de la biblioteca Shimla. Următorul meu gând mă surprinde: Unde am locui Nimmi, copiii şi cu mine?

Mi-ar fi trecut vreodată prin minte asta înainte să vin la Jaipur? O lună de sunt despărţit şi mă gândesc la căsătorie? Trebuie să dau din cap să mă limpez.

Continui prin foaier, pe lângă uşile franţuzeşti deschise din spatele casei. Văd o peluză verde întinsă şi numeroasele scaune şi mese din fier forjat, orbitor de albe, aşezate în diverse configuraţii. Scaunele sunt goale, toate cu excepţia unuia. Un bărbat într-o cămaşă de în fin stă cu faţa opusă la mine. Părul rărit, încărunţit acum, îmi spune că bărbatul este Samir Singh, cercetându-şi domeniul. Îi spun unchi, nu pentru că suntem rude, ci din obicei şi respect. Braţul său este ridicat, mâna zvâcnind paharul pe jumătate plin de gheaţă şi lichid chihlimbar.

„Bine ai venit”, spune el. El nu se întoarce.

Ma las pe scaunul de langa al lui şi ii ofer mana. O apucă ferm.

„Unchiule”, spun eu.

Întotdeauna am găsit prezenţa lui liniştitoare. Nu este un bărbat frumos, nici deosebit de înalt, dar oamenii se simt îngrijiţi în prezenţa lui şi protejaţi. Aş prefera să fiu în Shimla, să stau aproape de Nimmi şi de copiii ei, sau să citesc lângă foc cu mătuşa-şefa şi Dr. Jay. Dar dacă trebuie să fiu în Jaipur, aş fi la fel de curând cu Samir.

Pare obosit, pungile de sub ochi mai proeminente, cutele de-a lungul gurii lui mai adânc decât erau acum o duzină de ani.

„Am încredere că ai avut o călătorie bună de la Shimla.” Dă din cap spre paharul lui. "Alătură- te mie?"

Zambesc. "Sigur de ce nu?"

Îl cheamă pe un servitor în uniformă albă şi turban, care udă petunii şi gălbenele de-a lungul zidului înalt de piatră din spatele proprietăţii. Lumina de la apusul soarelui face ca cioburi de sticlă de-a lungul vârfului peretelui să strălucească ca smaraldele. Servitorul îşi scapă furtunul şi intră în casă.

Samir sorbi din băutură şi mă studiază cu acei ochi căprui striaţi ai lui, la fel de asemănător cu bilele cu care ne jucam pe stradă. „Te-a transformat în sfârşit într-un Pukkah Sahib?”

Acesta este motivul pentru care am acceptat invitaţia lui de a veni să-l văd. Timp de doisprezece ani, Samir Singh mi-a plătit studiile la Şcoala pentru băieţi Bishop Cotton. Cămaşa mea Oxford albă, curată, ale cărei mâneci lungi le suflec de la încheieturi, pantalonii mei subţiri, încătuşi la glezne, sunt dovada acestei educaţii. Spre deosebire de cămăşile fără formă cu jumătate de mânecă şi pantalonii largi pe care le poartă alţi indieni de vârsta mea, am adoptat aspectul mai croit al unei uniforme de şcoală privată. Port chiar şi un ceas elveţian plat, un cadou pe care mi l-a dat un coleg de şcoală bogat în schimbul unui bourbon pe care l-am putut oferi pentru ziua lui de naştere.

Reacţia lui Samir faţă de mine este similară cu cea pe care Kanta Auntie şi soţul ei, Manu Agarwal, au avut-o acum o lună, la sosirea mea din Shimla. Când am apărut la bungaloul lor — mult mai modest decât proprietatea Singh —, mătuşii s-a mărit ochii de admiraţie. Ea m-a adus repede înăuntru pentru o privire mai atentă. Manu, mai tăcut şi mai rezervat decât Kanta, a râs de lipsa de cuvinte – atât de diferită de ea – şi a înaintat să-mi strângă mâna. Nu-i văzusem pe niciunul în cei doisprezece ani de când fusesem

departe. Kanta şi Auntie-Boss şi-au trimis fotografii şi scrisori unul altuia în fiecare săptămână sau cam aşa ceva şi au conspirat de mult pentru ca Manu să mă accepte ca ucenic înainte să aflu vreodată despre asta. Lakshmi sperase că voi trăi cu familia Agarwal în timpul şederii mele la Jaipur. Dar, după ce am internat la o şcoală pentru băieţi, în care intimitatea era o marfă limitată, îmi doream propriul meu spaţiu. Aşa că unchiul Manu a aranjat cu amabilitate să stau la cea mai mică dintre cele două pensiuni, clădiri separate pe perimetrul Palatului Rambagh.

Acum, cercetând gazonul lui Samir, trag de pliul ascuţit de-a lungul picioarelor unuia dintre pantalonii mei şi râd. Iarba este rece sub picioarele mele şi mă simt bine să-mi întind degetele de la picioare. Observ că Samir este şi desculţ. Servitorul se întoarce cu o tavă mică, oferindu-mi un pahar de sticlă tăiată cu scotch şi gheaţă. În timp ce înţeleg, spun: „Crezi că pot trece drept angrezi? Cu asta?" Îmi fac un gest cu faţa, culoarea pielii nu seamănă cu un chapatti prea fiert.

Samir chicoteşte în timp ce ochelarii noştri ţâşnesc. Tenul lui pal de grâu ar putea trece pentru un britanic. Ia o înghiţitură lungă.

Este mai mult decât culoarea pielii mele care mă va ţine din rândurile
cei privilegiati. Obişnuit de mult să servesc, mai degrabă decât să fiu servit, afectez o deferenţă în purtarea mea de care îmi este greu să o renunţ. Bănuiesc că clasele superioare ar putea să mă susţină mai devreme sau mai târziu, dar asta nu mă deranjează cu adevă Samir îşi coboară vocea, astfel încât servitorul din curte să nu ne audă. "Eu am
ordine stricte să te cheme Abbas cât timp eşti aici în Jaipur.

Amintirea acelei zile mă face să zâmbesc. Auntie-Boss îmi completa formularul de înscriere la şcoală la scurt timp după ce ne mutasem la Shimla. Ea îmi marcase vârsta la opt, o vârstă pe care o preferam, deşi niciunul dintre noi nu ştia câţi ani am cu adevărat. Mi-a cerut numele meu complet pe care să-l pun pe formular.

— Malik, am spus.

„Nume sau prenume?”

A trebuit să mă gândesc un moment. Dacă am avut vreodată o ceremonie de numire când eram copil, eu
nu-l amintea. am ridicat din umeri. „Numai nume.”

Îşi întoarse colţurile gurii de parcă s-ar fi gândit la asta. „Atunci, hai să alegem un prenume pentru tine.” Ea a trecut printr-o listă impresionantă, zgâiind semnificaţia unor nume precum Aalim, Jawad şi Rashid. M-am prefăcut că sunt stânjenit, dar eram în secret mulţumit; nimeni nu petrecuse atât de mult timp gândindu-se la viitorul meu. În cele din urmă ne-am stabilit pe Abbas, care este urdu pentru leu. Mi-a plăcut sunetul asta: Abbas Malik. Timp de zile după aceea, m-am exersat să scriu noul meu nume iar şi iar.

La fel ca mine, Samir poartă o cămaşă personalizată şi pantaloni din mătase brută. El şi-a slăbit cravata — trebuie să fi venit de la serviciu — şi stă ca tulpina ofilită a unei plante pe pieptul lui. „Manu Agarwal mi-a spus că ai venit la Jaipur doar la cererea lui Lakshmi şi cred că

este o mişcare înţeleaptă. Dar atunci, Lakshmi a fost întotdeauna înţelept.” Sună melancolic şi mă întreb dacă îi este dor de ea. Ea nu mi-a vorbit niciodată despre ei doi şi nu i-am întrebat niciodată. „Maharani Latika are încredere în Manu Agarwal pentru a gestiona departamentul de facilităţi. Este o treabă mare, şi o face acum de cincisprezece, şaisprezece ani? Desigur, sunt recunoscător că a angajat firma mea pentru a proiecta şi a construi proiecte mai mari.” Samir nu este pe deplin sincer; Legătura lui de sânge cu familia regală face ca munca sa pentru palat să fie o concluzie dinainte.

Din fericire, are talentul de a justifica nepotismul. „Veţi învăţa multe despre afacerea în construcţii de la Manu. După un timp, poţi decide dacă munca ţi se potriveşte. Asta le spun fiilor mei. Cariera lor, alegerea lor.”

Când mătuşa-Boss şi cu mine am părăsit Jaipur în 1957, Samir tocmai îşi fuzionase firma de arhitectură cu Sharma Construction, cunoscută acum sub numele de Singh-Sharma. Lakshmi aranjase căsătoria fiului lui Samir, Ravi, cu fiica domnului Sharma, Sheela, aşa că fuziunea afacerilor era inevitabilă. Ravi Singh, care a absolvit universitatea la Oxford şi şcoala de arhitectură la Yale, lucrează acum alături de tatăl său ca arhitect în Singh-Sharma. Fiul mai mic al lui Samir, Govind, studiază inginerie civilă în Statele Unite. Manu mi-a spus că Samir speră că ambii fii săi vor prelua în cele din urmă afacerea familiei.

Singh-Sharma este acum cea mai mare firmă de proiectare şi construcţie din Rajasthan, construind proiecte în nordul Indiei.

„Am auzit că domnul Sharma a avut un accident vascular cerebral?”

Samir dă din cap. "Acum cinci ani. Buna doamnă Sharma are grijă de el.” El frământă paharul şi un servitor se înainta pentru a turna mai mult scotch în el. „Niciunul dintre fiii sau fraţii săi nu a vrut să preia partea lui din firmă. În plus, sunt împrăştiaţi pe tot globul.”

„Deci totul este pe umerii tăi acum?”

„A mea şi a lui Ravi.”

"Felicitări." Îmi ridic paharul şi el îşi bate băutura de a mea.

Mă face să mă simt mai bine să-l aud pe Samir spunând că ucenicia mea la palat este o şansă de a vedea dacă îmi place munca. M-am întrebat dacă ar trebui să dau toată această oportunitate în loc să o privesc ca pe o modalitate de a o linişti pe mătuşa-şefa, despre care ştiu că se uită doar la viitorul meu.

Nimmi îi era greu să înţeleagă de ce aş vrea să merg la patru sute de mile depărtare tocmai când ea şi cu mine ne apropiam. I-am spus: Mătuşa-Şefa mi-a făcut posibil să am grijă de Omi şi de copiii ei. Fără ea, unde aş fi? A scos ţigări de contrabandă din spatele unui camion? Serveşte timp pentru vânzarea cu filme pornografice? Ştiam că Nimmi era teribil de singură după moartea soţului ei şi că am umplut un

gol în viaţa ei, aşa că vestea despre stagiul meu în Jaipur a venit ca o lovitură pentru ea, indiferent de câte ori i-am spus că este temporar. Cred că ceea ce a rănit-o cel mai mult este că loialitatea mea imediată este faţă de Lakshmi; Şeful este familia mea.

Ar fi prea mult să sper că Nimmi şi Auntie-Boss ar putea deveni prieteni în absenţa mea? Relaţia lor este importantă pentru mine într-un fel în care nu a fost cu nici una dintre fetele de la şcoala privată cu care m-am culcat. În primul rând, pentru că Nimmi este mai în vârstă decât mine cu doi sau trei ani. (Nu ştim sigur cât de depărtaţi suntem în vârstă pentru că nici ea nu a avut niciodată certificat de naştere, dar am făcut o ghicire pe baza a ceea ce îşi putea aminti despre vremea când India şi- a câştigat independenţa. Şi răspunsul a fost: nimic ! Deci trebuie să fi fost încă un copil.)

Mai mult, în prezenţa lui Nimmi, mă simt ca un bărbat matur – un adult – deşi nu îmi pot explica de ce. Ştiu că vreau să am grijă de ea şi de Rekha şi Chullu. Dar am doar douăzeci de ani – prea tânăr pentru a avea o familie gata făcută. Aici, în Jaipur, ştiu că mulţi dintre verii-fraţi cu care am crescut trebuie să fie deja taţi, dar nu m-am aşteptat niciodată să fie soarta mea.

Aceste gânduri sunt întrerupte de vocea dojenitoare a unei femei, care ne sperie atât pe Samir, cât şi pe mine. „Ravi!”

Ne întoarcem amândoi să vedem cine strigă.

Acolo, pe verandă, stă o tânără într-un sari galben de mătase, un bebeluş adormit sprijinit pe umăr. O fetiţă, poate de cinci ani, încearcă să se ascundă în spatele mamei sale. Fata este îmbrăcată într-o tutu roz pal; ea plânge. E greu de înţeles ce spune ea. Părul întunecat şi creţ al femeii este suficient de lung pentru a ajunge la umeri, la fel ca şi felul femeilor moderne din India. Obrajii îi sunt înroşiţi. Şi la vederea mea, pleoapele ei trec. "Oh! Imi pare rau. Am crezut că eşti soţul meu.”

Unchiul Samir pare amuzat. „Vino să cunoşti oaspetele nostru, care va fi ni se alătură la cină.”

Femeia ezită, înainte de a ridica copilul mai sus pe umăr şi de a coborî treptele. Micuţa urmează.

„Fă cunoştinţă cu Abbas Malik”, spune Samir. „El lucrează cu Manu Agarwal la Palatul Jaipur şi ni se alătură la cină în seara asta.” Acum se întoarce spre mine. „Abbas, aceasta este nora mea, Sheela.”

În loc să mă întâmpine cu un namaste respectuos, Sheela face un pas înainte şi îmi oferă

mâna ca să o strâng. Degetele ei sunt lungi şi îngrijite cu grijă, unghiile sunt lustruite şi captează lumina soarelui. Poartă un ceas subţire de aur, perle din seminţe înconjurând faţa. Strângerea ei de mână este fermă, caldă.

Ea spune: „Cum faci?” Bineînţeles că nu are niciun motiv să-şi amintească de mine, dar îmi amintesc de ea de parcă aş fi văzut-o abia ieri, când, de fapt, am văzut-o ultima oară când avea cincisprezece ani, îmbrăcată într-o rochie drăguţă din satin, spunându-i mătuşii-şefei că nu voia ca un musulman să-i decoreze mandala.

Fata în fustă de balet trebuie să fie fiica ei, care acum s-a oprit din plâns şi se holbează la mine. Sheela o prezintă ca fiind Rita. „Deocamdată”, spune ea, mângâind fundul bebeluşului, „copilul este doar Bebeluş”.

Sheela se întoarce să se adreseze lui Samir. Pot să văd copilul acum peste umărul ei. Ochii ei căptuşiţi de kohl încearcă să se concentreze asupra mea.

„Papaji, este ruşinos”, spune Sheela. „Trebuie să fac totul singur? The bona şi menajera nu ar fi trebuit să aibă voie să-şi ia aceeaşi zi liberă.”

Indiferent dacă Sheela bate sau nu cu piciorul, sub sari, ar putea la fel de bine să fie.

Ochii unchiului Samir zâmbesc. „Am auzit că ai luat locul al doilea la meciul de tenis de la club astăzi. Shabash!” O prăjeşte cu paharul şi îi zâmbeşte micuţei Rita, care se grăbeşte să se ascundă în spatele mamei ei.

Expresia Sheelei se înmoaie uşor. „Să vă spun că nu a fost o victorie uşoară. Jodi Singh crede că tot ceea ce este acolo este să stea pe teren într-o fustă scurtă şi să zâmbească. Ca de obicei, a trebuit să fac toată treaba!”

Acum ştiu că culoarea trandafirie a obrajilor Sheelei este rezultatul exerciţiilor fizice.
Ea emană o energie, o aură de vitalitate care este palpabilă. De fapt, ea mă face să mă gândesc la tinerele capre elegante, care se încarcă în sus pe dealurile Himalaya, efortul lor producând o căldură aburindă. Imaginea ma amuza.

„Jodi are picioare drăguţe”, gândeşte unchiul.

Sheela îl plesneşte jucăuş pe umăr. "Să vă fie ruşine! Acum, trebuie să-l pun pe Baby jos pentru un pui de somn. Şi apoi hrăneşte Rita. Când soţul meu leneş vine acasă, spune- i să vină să mă ajute.” Ea se întoarce spre mine şi zâmbeşte.
„Atât de încântat să te cunosc”, spune ea, apoi se întoarce vioi şi se îndreaptă înapoi în house, urmată de fiica ei, care ţine în mână un pumn din sari-ul mamei sale.

„E-man-ci-pa-ted”, şopteşte unchiul Samir. Îmi face cu ochiul. „Generaţia modernă”.

„De cât timp sunt căsătoriţi Sheela şi Ravi?”

Samir îşi strânge buzele. "Şase ani. S-au căsătorit după ce Ravi a absolvit diploma de arhitectură.”

Dau din cap. Am fost precaut cu o săptămână înainte, când Manu mi-a spus la cină că Samir

Singh doreşte să mă invite la cină. „Singh-Sharma este aproape de finalizarea lucrărilor la Royal Jewel Cinema, cel mai recent proiect al palatului”, a spus Manu. „Este prima clădire substanţială pe care Ravi a gestionat-o singur. Ţi-ar face bine să te familiarizezi din nou cu Singhs. Dacă credeai că sunt importanţi cu toţi acei ani în urmă, când locuiai aici, sunt şi mai importanţi acum. De zece ori mai mult decât erau înainte.”

Deşi Lakshmi nu mi-a spus niciodată să stau departe de Singh, nu cred că ar fi încântată că îmi petrec seara cu ei. Ultima dată când mi-am amintit că i-am văzut pe mătuşa-şefa şi pe Samir împreună, în Jaipur, păreau încordaţi – curenţi durerosi curgând între ei. Nu cred că s-au despărţit în relaţii bune. Dar trecuse mult timp de atunci, iar eu, unul, sunt pentru a lăsa trecuturile să fie trecute, mai ales în ceea ce priveşte afacerile. Ceea ce au avut ei doi cândva între ei nu are nicio legătură cu mine acum.

Iar unchiul Manu este ca o familie. Dacă Manu spune că ar trebui să merg undeva, mă duc.

* * *

Când servitoarea lui Singh ne cheamă înăuntru pentru cină, Samir mă invită să mă alătur celorlalţi în sufragerie în timp ce el preia un telefon.

Cina se dovedeşte a fi o afacere cu şapte feluri care durează două ore. a lui Samir soţia, Parvati, prezidează. Ea îi certa pe servitori în timp ce servesc mâncarea. „Tu numeşti asta dal?” ea spune. „Cine a auzit vreodată să pună cartofi în dal?” Şi, mai târziu, „Luaţi înapoi aceste paranthas. S-au răcit. Nici măcar ghee -ul nu se va topi pe ele.”

În anii de când am văzut-o ultima oară, Parvati Singh s-a îngrăşat, dar nu a făcut decât să-i sporească frumuseţea. Obrajii îi sunt plinuşi, sânul mai mare, dar încă ferm, iar buzele pline sunt vopsite cu ruj de culoarea dudului. Ea

are ochi întunecaţi vioi şi un râs pofticios. Ea este aproape la fel de înaltă ca şi soţul ei.

De pe locul ei de la un capăt al mesei lungi, ea supraveghează acum servirea purisului fierbinte, proaspăt de pe aragaz. „Abbas”, spune ea, „eşti un mister bilkul pentru noi”. Face un gest cu degetele, atingându-le de degetele mari, apoi deschizând din nou mâinile, de parcă ar fi stropit cu sare pe masă. „Samir mi-a spus doar că un tânăr strălucitor va veni să ia masa cu noi. Atât a spus el şi nimic mai mult.”

„Da”, spune Ravi, fiul mai mare al cuplului. „Ne-am întrebat doar cine este acest tânăr strălucitor?” Îmi aruncă un zâmbet captivant. E greu să nul placă pe Ravi, pe care l-aş fi cunoscut deja dacă nu ar fi plecat din oraş pentru afaceri.

Asemenea tatălui său, pare să-i placă tot ceea ce face, care, după cum am aflat în ultima jumătate de oră, include să joace polo, să mănânce şi să vorbească.

Acum intervine Sheela. „Satisfă-ne curiozitatea”, spune ea. „Vrem să ştim mai multe!” Observ că a aplicat un ruj coral de când ne-am strâns mâna pe gazon. Culoarea i se potriveşte.

Toate privirile sunt acum asupra mea. „Nu are rost să pompezi o fântână uscată”, spun eu. "Eu sunt nici misterios, nici foarte strălucitor, după cum vei afla curând.” Zambesc.

„Dar asta nu poate fi adevărat. Samir a spus că ai fost la un internat din nord? Desigur, ambii mei fii au urmat la Mayo College.” Parvati radiază mândră la cea mai în vârstă. „Ravi a continuat spre Eton, apoi a mers la Oxford şi Yale. Şi fiul nostru mai mic, Govind, este acum la New York şi studiază la Columbia. Şi tu?"

„Nimic atât de măreţ”, spune el. „Fiii tăi sunt cu siguranţă mai deştepţi. eu era cotonian.”

Faţa lui Parvati este îngheţată, la jumătatea drumului între un zâmbet şi o încruntare. „Ai fost la Bishop Cotton School? În Shimla?” Ea face o pauză, parcă să-şi cerceteze memoria. „Dar acolo s-a dus Samir!” ea spune. „Nu ne-a spus.”

Îmi păstrez expresia goală şi mă uit la Ravi. „Iernile engleze trebuie fie la fel de rece ca cei din Shimla. Brrr!” Îmi înfăşoară braţele în jurul meu şi imit fiorii pentru a-i distrage atenţia pe doamna Singh de la orice gânduri i se rotesc acum în cap.

„Destul de bine!” spune Ravi. „Obişnuiam să avem concursuri de scuipat de văzut a cărui scuipă ar putea îngheţa înainte să lovească pământul.” El râde.

De peste masă, Sheela îi aruncă o privire severă cu ochii ei mari. „Ravi!” ea spune. „Nu le oferi copiilor idei!” Îşi înclină capul spre

micuţa Rita, stând lângă ea, mâncându-şi în linişte orezul şi dal.

Ignorându-şi soţia, Ravi se întoarce din nou către mine. „Fără îndoială că avem poveşti împărtăşeşte – după cină.” El ridică din sprâncene şi dă din cap amuzament.

Samir soseşte şi se aşează în capul mesei, vizavi de soţia lui. „După cină?” el spune. — Asta înseamnă că toată lumea a mers înainte fără mine? Îşi scutură şerveţelul, îl pune în poală şi zâmbeşte. Toţi ceilalţi din jurul mesei par să răsufle u ura i.

Când eram copil, lucram cu mătuşa-şefa, obişnuia să-mi ţină lecţii despre

discreţie. „Ştim lucruri despre oameni, Malik, pentru că mergem în casele lor, locul în care sunt cei mai vulnerabili. Asta nu înseamnă că putem divulga ceea ce am văzut sau auzit tuturor celor pe care îi cunoaştem.
Există mai multă putere în a păstra un secret decât în a-l trăda.”

Nu am crezut niciodată că Lakshmi a vrut să spună că ar trebui să şantajăm oamenii care folosesc cunoştinţele noastre, doar că clienţii noştri ne-ar fi loiali dacă le-am arăta loialitate.

Mă uit în jurul mesei şi mă gândesc la ceea ce ştiu despre această familie: familia Singh.

Ştiu că Lakshmi a ajutat să ţină multe dintre amantele lui Samir fără copii în cei zece ani petrecuţi în Jaipur.

Şi ştiu că unchiul Samir a împărţit odată un pat cu mătuşa-şefa
s-a căsătorit cu Dr. Jay.

De asemenea, ştiu că sora mai mică a mătuşii-Boss, Radha, a avut un băieţel şi că Ravi Singh era tatăl copilului. Acum acel băiat are doisprezece ani şi Ravi nu l-a văzut niciodată. Asta pentru că Parvati Singh l-a dus pe Ravi în Anglia, unde ar putea să-şi termine studiile fără să fie atins de scandal.

Ştiu, de asemenea, că Sheela Sharma – atunci în vârstă de cincisprezece ani şi plinuţă – nu dorea ca un copil murdar ca mine să ajute cu mandala pe care Lakshmi o concepea pentru sangeet-ul ei.

Dar de atunci, faţa mea s-a umplut şi părul meu este îngrijit.
Stilul meu vestimentar este mai potrivit cuiva din clasa ei; nu e de mirare că nu mă recunoaşte sau nu-şi aminteşte acum, stând vizavi de ea la masă.

De ce ar face-o? Pentru Sheela, nu am fost altceva decât o pată într-o după-amiază altfel perfectă care sa încheiat cu ani în urmă.

Dar nu am uitat cum s-a uitat la mine în acea după-amiază. Nu aveam nevoie să o cunosc, sau nimic despre ea, sau despre familia ei, sau despre ceea ce trebuie să fi crezut despre mine – oricât de demn sau nedemn. A fost suficient să asist la expresia feţei ei.

NIMMI

Shimla

Astăzi, mi-am lăsat copiii cu Arora în timp ce mă îndrept spre Spitalul Lady Bradley. Soţilor Arora, proprietarii mei, nu le-ar plăcea nimic mai bun decât să-i îngrijească (şi să-i strice!) pe Rekha şi Chullu de fiecare dată când ies din casă pentru a-mi îngriji taraba cu flori. Dar mi-ar fi prea dor de copiii mei, aşa că de obicei îi vreau alături de mine. Pe măsură ce îmi trec ziua, fiica şi fiul meu învaţă ritualurile şi cunoştinţele noastre tribale în acelaşi mod în care le-am învăţat, rămânând aproape de mama şi observând-o.

Când m-am trezit în zorii zilei de dimineaţă în locuinţa noastră înghesuită, copiii mei au fost lipiţi de mine pe patuţul nostru, unul pe fiecare parte. Am netezit pătura groasă crem care ne acoperea trupurile, o pătură pe care o ţesesem din lâna oilor noastre. O bucată ascuţită de paie mi-a înţepat degetul.

Rekha a lovit unul dintre picioarele ei în afara păturii, iar Chullu l-a strâns pe al lui pumnul mic. M-am întrebat la ce visează, copiii mei. Visează la tatăl lor? Sau bunicul lor? Visează la caprele pe care le-am lăsat în urmă, cu mirosul de porumb de vară prăjit? Visează ei vreodată la Malik? Râsul lui vesel, darurile pe care le aduce? Mi-am lăsat mâinile să se odihnească pe pătură în timp ce dormeau, pentru confortul ei, pentru a simţi creşterea şi scăderea blândă a respiraţiei lor.

M-am gândit că Lakshmi mă invită să ajut cu grădina spitalului. Rekha avea nevoie de pantofi noi; deja picioarele ei crescuseră prea mari pentru cele pe care le făcusem pentru ea anul trecut din piele de capră. În curând va fi destul de mare pentru a merge la şcoală. (Gândeşte-te! Nu am avut niciodată şansa, dar fata mea avea să plece!) Dar ar avea nevoie de cărţi şi hârtie, creioane şi radiere.

Chullu creştea şi el. Avea nevoie de un pulover nou, dar fără oile noastre nu aveam lână să-i fac unul. Copiii mei aveau nevoie de aceste lucruri acum şi aveau nevoie de mai multe pe măsură ce creşteau şi, în

loc să găsească modalităţi de a le obţine acele lucruri, gândurile mele s-au întors la Malik, întotdeauna Malik. Simţirea lui, unghiul ascuţit al maxilarului, felul în care a liniştit

mie că aparţinem aici, în Shimla. Apoi gândurile mele s-au îndreptat către Lakshmi şi am simţit că dinţii îmi strâng. Nu am vrut ca doamna Kumar să-şi planifice viaţa pentru el. A fost gelozie pe care am simţit-o? Gelozia pe ea? Cu siguranţă, ea a avut mai multă influenţă asupra lui decât mine. Altfel, de ce m-ar fi lăsat pe mine şi pe copii fără o privire înapoi? S-a gândit atât de puţin la noi? Ar fi pentru o perioadă scurtă de timp, a spus el, dar dacă Lakshmi i-ar cere să rămână în Jaipur pentru totdeauna, ar face-o?

Am băgat piciorul lui Rekha înapoi în pătură. Am fost nedrept cu mine? copiii — să-mi pun propriile nevoi înaintea lor? Mândria sau egoismul, sau ambele, m-au făcut să mă gândesc la aceste lucruri? Ce ar fi vrut Dev să fac? Am oftat. Soţul meu ar fi vrut să fac ceea ce era mai bine pentru copiii lui.

Aşa că, mai târziu în acea zi, am rugat-o pe doamna Arora să-i privească pe Rekha şi Chullu în timp ce urcam cu greu dealul până la Spitalul Lady Bradley, unde ştiam că o voi găsi pe Lakshmi Kumar.

* * *

Acum stau în faţa spitalului, o clădire întinsă cu trei etaje.
De câteva ori, în timp ce lucram la taraba mea de flori din Shimla Mall, iar Malik îşi făcea griji că copiii mei ar putea avea infecţii ale urechii, i-a dus la Clinica comunitară condusă de soţul doamnei Kumar. Ştiu că clinica trebuie să fie aproape de spital. Şi Lakshmi trebuie să fie la clinică.

Un flux constant de oameni intră şi iese prin uşile de sticlă ale intrării principale. De fiecare dată când uşile se deschid, văd asistente îmbrăcate în alb şi călugăriţe în şuviţe care îşi fac treburile.

N-am fost niciodată într-un spital, nu am fost niciodată atât de aproape de unul. Chiar şi de aici, la douăzeci de metri de intrare, detectez un miros puternic — străin pentru mine — dar nu ştiu de unde vine, sau ce este.

O tânără asistentă care tocmai a intrat pe u ă pare să simtă că sunt
pierdut şi mă întreabă dacă mă poate ajuta.

"Da, te rog. Ştiţi unde lucrează doamna Kumar?”

Ea îmi spune că după colţul clădirii, la stânga, voi vedea o uşă marcată „Clinica comunitară” şi arată drumul. Ea presupune că ştiu să citesc, ceea ce mă face să-i sunt recunoscător şi îi mulţumesc pentru ajutor.

Există două uşi în partea stângă a clădirii, dar doar una are scris pe ea. Dacă nu era asistentă, nu aş fi ştiut ce uşă să încerc.

Când trec pragul, mă aflu într-o cameră cu pereţii pictaţi culoarea lichenului. Cei patru oameni care stau pe scaune aşezate pe un perete poartă veste şi fuste şi coifuri locale. O femeie drăguţă în sari stă în spatele unui birou şi scrie ceva pe o bucată de hârtie. Ea poartă ochelari de vedere negri şi ruj roz. Părul ei este coafat într-o împletitură lungă pe spate.

Când fac un pas înainte, ea îmi spune: „Pot să te ajut?”

Înainte să pot răspunde, Lakshmi Kumar trece printr-o perdea albă care acoperă intrarea în altă cameră şi strigă „Nimmi!” Are o haină albă lungă care îi acoperă sari. Îmi dau seama după zâmbetul ei că e încântată să mă vadă. Brusc, mă simt conştient de sine. În cea mai frumoasă rochie a mea, bijuterii din argint şi medalionul de pe frunte, arăt atât de deplasat. Oamenii de deal, recepţionera şi Lakshmi sunt în hainele lor de zi cu zi. Dar Lakshmi îmi rânjeşte lini tiror.

„Sunt atât de bucuroasă că ai venit”, spune ea. „Voi fi cu tine.”

Ea ţine cortina deschisă pentru a permite unei alte femei să iasă din camera în care ei Ea este o femeie de deal, iar fata a cărei mână o ţine are un bandaj alb proaspăt pe braţ. Femeia şi copilul merg la recepţie, iar Lakshmi urmează. Femeii din spatele biroului îi spune: „Te rog spune-i să pună unguent pe rană numai după ce s-a spălat pe mâini cu apă fierbinte şi săpun. Spune-i că este important.”

Recepţionerul repetă instrucţiunile lui Lakshmi într-un alt dialect, iar femeia dă din cap pentru a indica că înţelege. Lakshmi îi zâmbeşte copilului şi ia din spatele biroului un balon roşu făcut să arate ca o maimuţă. Arată exact ca baloanele de animale pe care le vinde vânzătorul de lângă taraba mea. Trebuie să fie acolo de unde le cumpără Lakshmi. Asta nu ar trebui să mă surprindă, dar da.

Lakshmi, rânjind, se întoarce spre mine. „Spune-mi că îmi accepti oferta.”

Dau din cap, ceea ce poate însemna da, sau nu, sau vom vedea.

Lakshmi rânjeşte de parcă aş fi spus da. Se întoarce către recepţioner. „Sarita, aceasta este Nimmi. O vei vedea mai des.”

Acum Lakshmi mă ia de braţ. „Vino. Îţi arăt grădina.
Dar trebuie să fiu rapid pentru că mai avem câţiva pacienţi în aşteptare. Dr. Kumar este în cealaltă sală de examen. Când termină cu pacientul lui, îţi voi

prezenta lui.”

Ea mă conduce pe un coridor lung. Câţiva paşi mai departe şi am ieşit din spatele clădirii, unde văd o grădină frumos amenajată, care este de două ori mai mare decât amprenta clinicii. Este înconjurat de un gard de lemn. Fiecare rând este etichetat cu atenţie, îmi imaginez cu scrisul lui Lakshmi pe un ţăruş de lemn. Văd că solul a fost întors recent şi unele rânduri au fost lucrate, dar nu au fost încă plantate. Pe de o parte sunt copaci mai maturi, precum nag kesar, ale căror frunze le foloseşte întotdeauna tribul nostru pentru a face o cataplasmă pentru răceli. Observ un copac spinos, luptându-se să supravieţuiască.

Doamna Kumar vede unde caut şi râde. „Asta sunt eu că am speranţă", spune ea. „Pudra pe care o fac dintr-un arbore de santal este bună pentru a ameliora durerile de cap, dar nu am găsit locul potrivit pentru ea. Voi continua să încerc până îl voi găsi."

Arbuşti de trei picioare sunt plantaţi lângă copaci. Recunosc sămânţa lunii, brahmi şi senna sălbatică.

„Am lăsat câteva rânduri deoparte unde putem creşte florile pe care le oferiţi pentru cataplasme şi tratamente."

Lakshmi vorbeşte de parcă aş fi acceptat deja oferta ei. Când dau din cap, din nou, îmi dau seama că nu am mai spus niciun cuvânt de când am intrat în clinică.

„În Jaipur am folosit remedii pe bază de plante din plante native pentru a vindeca bolile femeilor. Şi eu am făcut acelaşi lucru în Shimla, folosind plante care cresc doar aici. Clima din Shimla este atât de diferită de cea din Jaipur. A trebuit să învăţ despre ierburile şi florile native care cresc în acest sol, la poalele acestor dealuri." Ea face o pauză, privindu-mă. Poate te gândeşti că îmi spune prea multe?

Sau aşteaptă să răspund la ceea ce îmi spune sau să pun o întrebare? Nu sunt sigur, aşa că nu spun nimic. Într-o clipă, continuă ea.

„Mai sunt multe de învăţat. Mâncarea aia sik pe care l-ai făcut din fructe locale pentru unul dintre pacienţii noştri? Dacă poţi face asta, imaginează-ţi cât de mult poţi face cu plantele medicinale care cresc la altitudini mai înalte. Ai putea ajuta atât de mulţi dintre cei care vin la clinica noastră, Nimmi. Să încercăm să creştem aceleaşi plante în Grădina Vindecării şi să vedem ce se întâmplă!"

Ochii albaştri ai lui Lakshmi sclipesc de emoţie, iar ea se apleacă şi apucă o mână de pământ. „Am pus diferite ingrediente în sol, încercând să-l fac cât se poate de bogat – şi, de asemenea, puţin mai puţin acid." Ea lasă murdăria –

umedă, neagră, fără crenguţe, pietricele şi frunze – să cadă printre degete. „În mare parte am folosit calcar pulverizat..." Ea se opreşte, se întoarce spre mine şi râde. „Mă duc şi mai departe, nu-i aşa?"

Ea îşi freacă mâinile pentru a scăpa de pământ. „Să începem documentele pentru a vedea că eşti plătit la timp?”

Ca întotdeauna, Lakshmi emană încredere. Trebuie să mă întreb dacă a eşuat vreodată la ceva. Dacă vreunul dintre multele ei planuri nu a funcţionat. Este atât de încrezătoare pentru că lucrurile merg întotdeauna aşa cum vrea ea? A ştiut întotdeauna că Malik va fi de acord să meargă la Jaipur pentru ucenicie? Vrea să-l ţină acolo... pentru totdeauna?

„După ce am făcut actele, vă voi prezenta personalului”, spune ea, deja în drum spre uşa din spate a clinicii. „Vom întocmi o listă de plante despre care credeţi că vom avea nevoie pentru a ne umple grădina. Uneltele noastre sunt în acea magazie. Folosesc bălegar ca îngrăşământ – vacă sau oaie sau capră, în funcţie. Bhagwan ştie că există o mulţime de lucruri de făcut, deşi unii membri ai personalului se plâng de mirosul bălegarului de oaie!”

* * *

După-amiaza trece repede. Având în vedere rochia şi bijuteriile mele, majoritatea personalului cu care sunt prezentat s-ar uita în mod normal la mine pe stradă, dar aici sunt politicoşi cu faţa mea, murmurând bun venit. Îmi dau seama, după modul în care se întâlnesc cu ea, că o respectă evident pe doamna Kumar. După ce ne spălăm pe mâini, cu mai mult săpun decât am folosit vreodată în viaţă, ea îmi face cunoştinţă cu soţul ei. Am fost curios să-l cunosc pe bărbatul despre care Malik mi-a spus atât de multe. Dr. Jay, cum îi spune Malik, este înalt, mai înalt decât oricine am întâlnit. Buclele lui alb-negru sunt dezordonate deasupra frunţii. Are ochi cenuşii, atât observatori, cât şi amabili. Când mă vede pentru prima oară, ochii lui se îndreaptă spre medalionul meu de argint, fusta mea, ventilatorul de tavan şi pantofii lui. E timid, ca Rekha al meu. Zâmbetul lui dezvăluie doi dinţi din faţă suprapusi. Mă trezesc zâmbindu-i înapoi.

„Deci, aceasta este mama fermecătoarei Rekha şi a micuţei Chullu! Încântat să să te întâlnesc. Dacă sora de acolo nu m-ar urmări, Rekha m-ar putea fermeca din toată mulţimea de baloane cu animale pe care doamna Kumar are stocuri!” Pielea din jurul ochilor lui se încreţeşte în mici pliuri când zâmbeşte.

Doamna Kumar se uită la el cu drag. „Arre! Vânzătorul de baloane şi-a putut remodela toată casa datorită generozităţii tale!”

Văd acum că hainele mele nu sunt potrivite pentru grădinărit. Surorile au obiceiuri albe. Dr. Jay poartă o haină albă peste haine. Doamna Kumar şi femeia de la recepţie poartă haine albe peste sari. Ar trebui să întreb pentru o haină albă pentru a împiedica cele mai frumoase fuste ale mele să nu se murdărească? Şi ce voi face cu bijuteriile mele?

De parcă Lakshmi Kumar m-ar fi auzit punând întrebarea, ea îi spune călugăriţei din spatele recepţiei: „Soră, ai putea te rog să-i dai lui Nimmi-ji unul dintre şorţurile de grădinărit şi un set de mănuşi? Oh, şi de asemenea documentele pe care le-am completat mai devreme pentru Nimmi-ji.”

Simt o zguduire pe coloana vertebrală. Ea ştie că nu ştiu să citesc hindi sau engleză. Ce vor gândi ceilalţi angajaţi ai clinicii — cei care ştiu să citească şi să scrie? Încearcă Lakshmi să mă umilească?

Călugăriţa îi dă documentele doamnei Kumar, care o rulează şi o bagă în buzunarul hainei. Ea se uită la mine. „Poate mai târziu în această după-amiază, tu şi cu mine putem trece peste asta, acha? Trebuie să mă alătur doctorului Kumar acum.” Cu un zâmbet lini titor către mine, ea desface perdeaua, pe cale să dispară în zona în care ea i doctorul lucrează cu pacien i i. Unde Malik trebuie să-i fi luat pe Rekha şi Chullu pentru infecţiile la urechi.

„Lakin...”

Doamna Kumar întoarce capul să se uite la mine, întrebătoare.

„Este doar... Chullu-ul meu. Trebuie să-l hrănesc.”

Se uită în jos la bluza mea, lovită, de parcă tocmai şi-ar fi amintit asta inca alaptez.

„O, Nimmi. Imi pare rau. Desigur! De ce să nu-i aduci pe Chullu şi pe Rekha la muncă de acum înainte? Poate o putem determina pe Rekha să ajute la udarea plantelor.” Ea ridică sprâncenele. „Dar ar trebui să fim atenţi în jurul clinicii. Majoritatea faptelor pentru care vin pacienţii nu sunt contagioase, dar vrem ca copiii tăi să rămână sănătoşi, hahn-nah?

* * *

Mă întorc la clinică peste o oră, Chullu pe spate şi Rekha lângă mine.
Acasă m-am schimbat într-o fustă din casă, iar o bluză pulover mi-a dat-o cumnata mea. Am strâns bluza cu cureaua de lână unde ţin cuţitul soţului meu. Mi-am acoperit capul cu un şal cu model care îmi ţine părul pe spate.

Lakshmi vine cu noi în grădină purtând un clipboard şi vorbim despre

plantele vindecătoare pe care trebuie să le semănăm. Ea face notiţe şi spune că s-ar putea să uite dacă nu notează ceea ce gândeşte. În timp ce o privesc scriind, mă gândesc la vânzătorul care răsuceşte baloanele în forma de

animalelor. Literele formate în hindi sunt cam aşa, cu excepţia faptului că, în loc de animale, fac vârtejuri şi puncte, cercuri şi linii înclinate. Scrierea lui Lakshmi este uniformă şi îngrijită, dar ceea ce mi se pare mai frumos este modul în care degetele ei decorate cu henna se mişcă în ritm cu stiloul ei. Culoarea scorţişoară a hennei este mai bogată astăzi decât a fost ieri, iar contrastul scorţişoarei faţă de pagina albă este izbitor.

Când mă vede că mă uit la ea, mă uit în altă parte. Cu coada ochiului, o văd bătând buzele cu stiloul ei.

„Din moment ce Rekha va veni atât de des aici, aş vrea să o învăţ să citească. Dacă asta e în regulă cu tine. Acum are patru ani, nu-i aşa? Un moment perfect pentru a o interesa. Ne vom antrena în pauze şi poţi să stai acolo dacă vrei."

Fiica mea desenează cercuri cu degetele în pământul argilos. Mă gândesc la posibilităţi. Ar putea deveni o padha-likha, sau chiar o doctrină ca doamna Kumar? Imagina! O fată tribală care scrie pe hârtie, la fel ca Lakshmi!

„În cele din urmă, va trebui să faci liste cu plante şi provizii. Deocamdată, poţi desena cum arată frunzele plantelor." Cu câteva mişcări rapide, ea desenează o frunză pe marginea clipboard-ului. "Ca aceasta."

„Sămânţă de lună!" rânjesc.

"Destul de bine." Ea îmi oferă stiloul.

Nu am mai ţinut niciodată un stilou. Este neted. Şi slick. O strâng în degete, încercând să o ţin aşa cum o face ea. împing tare. Acum este o pată întunecată pe hârtie, ca o picătură de sânge. Mă uit la Lakshmi, aşa cum se uită Rekha la mine când a făcut ceva greşit. Lakshmi îşi pune mâna pe a mea şi îmi ridică degetele atât de uşor. „Nu atât de greu", spune ea.

Eu slăbesc presiunea. Trag o linie, iar cerneala curge mai lin. Trag o altă linie, apoi alta.

„Plantă durere de dinţi?" ea intreaba.

Dau din cap.

„Shabash! O să te înţelegi bine, Nimmi!"

Nu sunt obişnuit cu complimente. Faţa mea este caldă, fie de jenă sau de recunoştinţă, nu-mi dau seama. E atât de bună. Nu este ceea ce mă aşteptam. Simt că ochii mi se umezesc.

Ea îşi îndepărtează privirea şi îşi scoate hârtiile suflecate din haină. „Hai să ne ocupăm de asta, nu? Dar mai întâi, vreau să verific ciuperca de pe frunza respectivă."

Lakshmi stă în picioare şi merge în direcţia sennei sălbatice, lăsându-mi timp să mă şterg la ochi.

CU O LUNĂ ÎNAINTE
CĂDEREA

LAKSHMI

Shimla

Tai o frunză uscată de pe planta de brusture cu maşina mea de tuns şi o inspectez. Găuri mici perforează centrul. Îl întorc. S-ar putea să fie ouă de insecte, sau larve, dar nu le pot vedea; la patruzeci şi doi, ochii mei nu mai sunt la fel de ascuţiţi ca înainte. Va trebui să mă uit, mâine, la microscop. Am pus-o în coşul meu şi am cercetat Grădina Vindecătoare Lady Bradley, o grădină pe care am început-o acum peste un deceniu – motivul pentru care am venit la Shimla în primul rând. Aş fi venit dacă Jay nu mi-ar fi oferit acest colac de salvare, nu m-ar fi convins să o iau?
La urma urmei, scandalul pusese capăt vieţii mele de artist cu henna în Jaipur. Şi chiar dacă acuzaţiile că le-au furat bijuteriile nu erau adevărate, clienţii mei, doamnele bogate din Jaipur, nu erau pe cale să ierte — sau să uite — uşor. Până la urmă, a trebuit să părăsesc Jaipur pentru a o lua de la capăt.

Nimmi sapă încă un rând în grădină. În cele câteva săptămâni în care a lucrat cu mine, ea m-a învăţat atât de multe despre plantele pe care tribul ei le adună în pajiştile Himalaya dintre aici şi Kashmir. Din călugăria căscată, un arbust de trei picioare cu flori albastre pe care îl plantăm astăzi, vom recolta rădăcinile, le vom pulveriza şi le vom amesteca cu ulei de muşcate pentru a face un unguent cu miros dulce pentru furuncule, abcese şi alte iritaţii ale pielii. . Pe vremea când am lucrat cu oamenii de deal, am învăţat că nu au încredere în medicamentele care miros a chimicale; vor folosi doar remedii care miroase a pământ, a copacilor şi florilor pe care le cunosc. Acesta este unul dintre motivele pentru care mica noastră clinică a devenit atât de populară printre localnici. Pacienţii mai bogaţi, sau cei străini, preferă mediul mai antiseptic al Spitalului Lady Bradley, în care oamenilor tribali precum Nimmi nu le place şi nu au încredere.

O privesc acum, făcând brazde atât de largi cât avem absolut nevoie pentru a depune seminţele călugării. Lucrează rapid şi eficient, fără a pierde energie în mişcări care nu o ajută să ajungă unde merge.

Trebuie să simtă că o privesc. Fără să întrerupă pasul sau să se uite în direcţia mea, ea spune: „Am întârziat să punem asta în pământ, dar s-ar putea totuşi.

lua." Se uită la cer, apoi la mine. „Dacă vremea ţine. Totuşi, nu fi surprins dacă această plantă nu încolţeşte timp de un an. Este sensibil.”

Dau din cap. Uneori, simt că ea şi cu mine am ajuns la o înţelegere – un fel de prietenie. Dar, uneori, tonul ei este morocănos, de parcă îi displace să fie aici la clinică. Câştigă suficient pentru a avea grijă de Rekha şi Chullu – un salariu pe care Jay şi cu mine îl plătim din buzunarele noastre, deşi ea nu trebuie să ştie asta. Ceea ce ne învaţă este suficient de valoros, dar până nu vom arăta consiliului de administraţie al spitalului rezultatele muncii ei, nu vom putea să-i acoperim salariile din bugetul spitalului. Documentele pe care i-am pus-o să semneze în prima zi (după ce i-am arătat cum să-şi formeze iniţialele în hindi) a fost un contract între Nimmi şi Jay şi mine. Nu aveam deloc nevoie. Pur şi simplu nu am vrut ca ea să creadă că ofer caritate — ar ura asta — aşa că i-am spus că este un contract cu Spitalul Lady Bradley.

Probabil că încă încearcă să-şi dea seama cum se simte. Dacă se poate potrivi eu într-un loc între resentimente şi recuno tin ă. Am înţeles. La fel a fost şi cu mine în Jaipur: doamne de privilegiu cărora automat le-am spus da, Ji, şi bineînţeles, Ji, oricât de nerezonabile ar fi cererile lor pentru că mă plăteau, dându-mi banii de care aveam nevoie pentru a-mi construi casa. Mi-am înghiţit mândria până în ziua în care în sfârşit i-am spus nu, niciodată lui Parvati Singh. Imi inchid ochii. Asta e tot în trecut acum. Ce folos să plângi când păsările au mâncat toată ferma?

Nimmi îi lipseşte Malik. Şi mie mi-e dor de el. Modul lui uşor cu oamenii, făcându-i să se simtă confortabil – în siguranţă – în preajma lui. Dar el este la kilometri distanţă în căldura Rajasthani.

Dau din cap şi fac câteva note pe clipboard despre cât îngrăşământ pe care trebuie să-l achiziţionăm.

"Ai uitat?" La sunetul vocii lui Jay, mă întorc.

Se îndreaptă spre mine de la uşa din spate a spitalului. Părul lui creţ, care odinioară era doar împletit cu gri, este acum mai argintiu decât negru. Poartă haina lui albă de doctor, un stetoscop care iese cu ochiul dintr-un buzunar. Există ceva în felul în care mă priveşte care mă face mereu să zâmbesc.

„Clinica începe în cinci. Ceaiul mai întâi?” mă întreabă când ajunge la mine. Îmi îndepărtează o frunză din păr unde trebuie să se fi prins de cocul meu.

Mă uit la Nimmi. „Nimmi? Ceai?"

Se îndreaptă şi îi oferă lui Jay unul dintre zâmbetele ei rare. Când se uită la eu, zâmbetul ei dispare şi ea clătină din cap. „Vreau să termin asta.”

Jay ia mănuşile pe care le scot din mâini şi intră cu mine în magazie unde depozităm unelte şi rechizite. Le pun velurile de grădinărit pe cuier când simt că degetele lui îmi trec pe ceafă, începând de la linia părului meu, până la marginea festonată a bluzei mele. Închid ochii, simt acel furnicătură delicioasă. Mirosul lui familiar de tei şi lemn de santal este atât de reconfortant. Mă întorc spre el, ridic buzele spre ale lui. — Credeam că vrei să ajungi la clinică.

Râde uşor, bătându-mă în nas cu degetul. "Ah, da. Asa am facut."

* * *

Clinica comunitară nu mergea bine prima dată când i-am păşit pe uşile în urmă cu doisprezece ani. Asta a fost exact în perioada în care sora mea, Radha, a născut la spitalul alăturat Lady Bradley. În timp ce aşteptam ca Radha să-şi revină, Jay—Dr. Kumar, aşa cum îmi era cunoscut atunci, mi-a sugerat să folosesc ceea ce ştiam despre ierburi şi proprietăţile lor vindecătoare pentru a-i trata pe oamenii de deal din localitate. Fără afacerea mea cu henna care să mă sprijine pe mine, pe Radha şi pe tânărul Malik, aveam nevoie de munca pe care o oferea el. Fidel cuvântului său, Jay şi-a asigurat fondurile pentru a începe Grădina de Vindecare Lady Bradley. A găsit o casă pentru Radha, Malik şi pentru mine la periferia spitalului. Nu era luxuriant, dar nu eram obişnuiţi cu luxuriant; casa pe care o construisem în Jaipur nu era decât o singură cameră. Îmi permiteam să cumpăr mica căsuţă găsită de Jay; Aveam bani din vânzarea casei mele din Jaipur.

De la început, Jay a fost respectuos, amabil; mi-a ascultat ideile. Noi au lucrat bine împreună; el ar ajuta la descifrarea limbilor tribale ale pacienţilor, astfel încât să pot administra cataplasma, loţiunea sau remediul alimentar adecvat. Ne-am obişnuit să bem un pahar de scotch în biroul lui la sfârşitul zilei de lucru (începusem cu chai, dar în cele din urmă am trecut la Laphroaig-ul lui când am descoperit că îmi place gustul lui de fum). Am început să participăm împreună la piese de teatru de la Gaiety Theatre, să mergem la Templul Jakhu cu Radha şi Malik, să jucăm cribbage (toţi patru suntem competitivi!) şi să gătim împreună. La acea vreme, Malik s-a internat la Bishop Cotton School for Boys din apropiere, iar Radha era la Auckland House School, ambele finanţate de Samir Singh pentru a ispăşi indiscreţia fiului său.

Apoi, în urmă cu şase ani, într-o seară de duminică frumoasă, Jay şi cu mine ne întorceam dintr-o drumeţie lungă. Radha se mutase în Franţa cu un an înainte împreună cu soţul ei, Pierre, un arhitect francez pe care l-a cunoscut când avea nouăsprezece ani şi el era în vacanţă în Shimla. Malik

era plecat, jucând la un meci de cricket în Chandigarh, o excursie peste noapte cu şcoala lui.

În plimbarea noastră, Jay şi cu mine făcusem schimb de proverbe – unul dintre preferatele noastre jocuri — încercarea de a se depăşi unul pe celălalt.

— Să dai bijuterii unui măgar este la fel de inutil ca...

-----... să dai un eunuc unei femei, am spus râzând.

Jay şi-a ridicat sprâncenele surprins, apoi a zâmbit, mulţumit. „Hmm. Mă gândeam să dansez pentru orbi, dar al tău îl atu pe al meu." Stăteam pe veranda din faţă a casei lui, un bungalou mic, dar confortabil, pe care mătuşa şi unchiul lui îl lăsaseră. L-au crescut în Shimla după ce părinţii lui au murit.

„Cribbage?" Am întrebat. De obicei încheiem seara cu un joc.

În loc să răspundă, s-a uitat lung la mine. Mi-am simţit faţa înroşită. Apoi s-a întors, a descuiat uşa de la intrare şi a împins-o, făcându-se înapoi — doar puţin — aşa că a trebuit să mă ating de el ca să intru. Când am făcut-o, i-am simţit degetele, uşoare ca respiraţia, pe ceafa mea. Am rămas nemişcat, am simţit o zguduire curgându-mi coloana vertebrală, fiecare tendon, fiecare muşchi din corp tremurând. Ultima dată când simţisem o senzaţie atât de intensă a fost noaptea în care cedasem farmecelor lui Samir Singh în Jaipur – o dată şi doar o dată – cu şase ani în urmă. În acelaşi an, Samir mi-a prezentat-o pe Jay – din întâmplare – şi niciunul dintre noi nu ar fi putut prezice ce va urma.

Jay mi-a pus o mână caldă pe şold, pe carnea expusă chiar deasupra mea sari. M-a tras cu blândeţe spre el, astfel încât să-i pot simţi căldura pieptului pe spatele meu. I-am simţit buzele zdrobindu-i acel buton tandru din vârful coloanei mele. Am scos un geamăt blând. Nu m-am putut abţine – trecuse atât de mult de când nu mai fusesem atins în acest fel. Atât de mult timp de când am avut încredere în vreun bărbat. Sora mea, Radha, mă tachinase ani de zile: Dr. Jay este îndrăgostit de tine! Dar am fost precaut. După ce am părăsit o căsnicie proastă la vârsta de şaptesprezece ani şi apoi am descoperit că nu eram altceva decât o distragere a atenţiei pentru Samir Singh, nu am vrut să fiu din nou vulnerabilă.

Jay m-a tras de lobul urechii cu dinţii. „Lakshmi", şopti el,
„Nu ne jucăm în seara asta."

De îndată ce ne-a introdus în casă, m-am biciuit şi l-am sărutat pe gură, limba mea căutându-l pe a lui, pelvisul meu, dureros, arcuindu-se spre a lui. Mi-am lipit sânii de pieptul lui, i-am strâns fesele prin pantaloni. Am fost surprins de profunzimea dorinţei mele, de urgenţa ei. Mâinile lui au găsit cârligele pe spatele bluzei mele şi le-au desfăcut.

Când Jay s-a îndepărtat pentru a mă elibera de bluza mea, el şi cu mine respiram greu. Un

zâmbet leneş se juca pe buzele lui, de parcă ar fi vrut să-mi spună că a sperat întotdeauna că se va întâmpla asta, ştia că se va întâmpla. Şi deşi trebuia să aştepte, aşa a fost. În cele din urmă — a avut.

În cele din urma. Mi-am pus din nou buzele pe gura lui, i-am masat sfarcurile prin cămaşa lui.

Mi-a şoptit pe buze: „Au circulat zvonuri în trecut
şase ani despre noi. Nu crezi că este timpul să le punem capăt?”

Înainte de a se termina săptămâna, ne-am căsătorit, într-o simplă ceremonie la civil tribunal din Shimla. Radha şi Pierre au venit din Franţa. Malik a purtat cel mai bun costum al lui şi pantofii cu vârful aripii pentru ocazie. (În Jaipur, nu deţinuse niciodată o pereche de pantofi cu vârfuri închise, dar şcoala privată îi schimbase gusturile.)

Căsnicia noastră nu a schimbat relaţia noastră de muncă. Jay a continuat ca un medic la Spitalul Lady Bradley şi a rămas director al Clinicii Comunitare alăturate. Eram responsabil de Grădina Vindecării. Trei după-amiezi pe săptămână, lucram cu el la clinică cu o asistentă şi câteva surori, asistând pacienţii. În cele din urmă, ne-am vândut bungalourile pentru a putea cumpăra împreună o casă mai mare, unde Malik să poată sta când Bishop Cotton s-a închis de vacanţă şi, după ce a absolvit, să locuiască cu noi, dacă dorea.

Madho Singh, peruşul alexandrin dăruit lui Malik de Maharani Indira din Jaipur, a avut loc de mândrie în noul nostru salon şi a vegheat la toate venirile şi plecările. Orice s-a întâmplat să facă Malik în acel moment, am avut grijă să împărtăşesc ultimele sale ştiri cu Madho Singh.

* * *

Nimmi strânge flori dimineaţa devreme pentru a le vinde în Shimla Mall imediat după aceea. Apoi vine la Clinica Comunitară cu Rekha şi Chullu. Îşi pune coşul de flori gol în magazia de unelte şi, în timp ce sapă sau plantează sau udă răsaduri, Chullu şi Rekha se joacă în poiiana de lângă magazie. Copiii sunt obişnuiţi să stea liniştiţi singuri şi să-şi ţină companie unul altuia. Nimmi este o mamă calmă şi răbdătoare. Dacă Chullu încearcă să mănânce pământul sau Rekha începe să tragă lăstari, câteva cuvinte blânde de la ea în dialectul lor îi fac să asculte. Când este timpul ca Nimmi să-l hrănească pe Chullu, iar Rekha şi cu mine să începem lecţia de hindi, Nimmi stă lângă noi, astfel încât să poată vedea şi paginile cărţii Panchatantra .

Poveştile sunt scurte şi frumos ilustrate. Eu şi Radha am crescut cu aceste fabule, iar acum Rekha şi Chullu cresc şi ei cu ele. (Mi-aş dori ca Radha să fie aici să ne vadă! Ca şi mine, îi plăcea să-i înveţe pe copiii mici la şcoala din satul tatălui nostru din Ajar.)

Prima noastră poveste este povestea maimuţei şi a crocodilului, care încep

ca prieteni. Dar soţia crocodilului decide că vrea să mănânce inima maimuţei, aşa că crocodilul îşi invită prietenul la cină. Maimuţa sare cu uşurinţă pe spatele crocodilului. Dar pe râu, crocodilul mărturiseşte că vrea să-l omoare, astfel încât soţia lui să-i poată mânca inima. Maimuţa îi spune crocodilului că îşi lasă mereu inima pe copac şi vor trebui să se întoarcă să-l ia. Desigur, de îndată ce ajung pe uscat, maimuţa se urcă în copac, salvându-se, iar crocodilul îşi pierde un prieten.

Când ajungem la sfârşitul poveştii, o aud pe Nimmi tusind. Dar când mă uit la ea, îmi dau seama că râde, cu colţurile ochilor încreţite de încântare! Mai mult un chicot, într-adevăr, dar nu contează. Este prima dată când o aud pe Nimmi râzând şi destul de curând râd cu ea. Ea se apropie de noi şi spune: „Citeşte-l din nou, Ji”.

Încă o premieră! Până în acest moment, ea nu mi-a numit niciodată Ji – un termen care este menit să arate respect. Uşurarea mă inundă. Sunt mulţumit, aşa cum ştiu că va fi Malik, şi îi zâmbesc pentru a-i spune asta. Dar ea nu se uită la mine. Chullu a adormit şi ea îi modelează un ham cu chunni-ul ei. Îl pune peste spate.

Încep din nou, la începutul poveştii. Rekha învaţă repede. Ea şi cu mine sunăm cuvintele împreună şi urmărim cuvintele scrise cu degetele noastre. Nimmi se reţine, de teamă să nu greşească, dar fiica ei o ajută şi ni se alătură.

Deja mă gândesc la următoarea carte pe care o voi verifica Biblioteca Shimla: o carte pentru copii cu flori din Himalaya: maci albaştri, nuferi violet, irisi galbeni. Desenele sunt colorate şi mari, iar atât Rekha, cât şi Nimmi vor recunoaşte cu siguranţă florile.

În timp ce citim cu voce tare, Chullu continuă să doarmă pe spatele mamei sale, liniştit de sunetele vocilor mamei sale şi ale surorii sale.

* * *

Acum, când Nimmi vine la mine acasă să mă pună să citesc scrisorile lui Malik, ea aduce copiii. Ea mănâncă chiar şi deliciile pe care le fac eu pentru ea. pot spune fructele cu zahăr pe care le servesc îi ridică moralul. Singurătatea o părăseşte, încetul cu încetul. Uneori aduce bunătăţi de împărţit: un coş cu fructe de pădure sălbatice de ghingar sau o mână de smochine indiene sau mere dulci din Himalaya pe care le-a cules în drum spre aici.

Când încep să citesc cea mai recentă scrisoare de la Malik, Rekha se apropie

să mă uit mai atent. Cred că se preface că o citeşte împreună cu mine.

Dragă Nimmi şi mătuşă-şefa, acum
am văzut totul! Manu i-a cerut lui Ravi Singh să-mi arate Royal Jewel Cinema.

Acesta este marele proiect pe care Singh-Sharma l-a construit pentru palat. Ravi spune că nu există nimic asemănător în tot Rajasthan. Este o clădire cu două etaje care ocupă întregul bloc între două dintre cele mai aglomerate străzi din Jaipur. Mi-a spus că i-ar fi plăcut să-l modeleze după Old Vic din Bristol (parcă am văzut asta!), dar Maharani Latika tocmai fusese în America şi îşi dorea mai mult un design art deco precum Pantages (sper Am scris corect) Teatru din Los Angeles (adică în California).

Arhitectura anilor 1930 în America este încă o ştire aici, în India, cred. (Şefule, nu eşti mândru că am învăţat ceva la cursurile mele de istoria artei la Bishop Cotton?)

Iată ce s-a întâmplat în ziua în care am vizitat cinematograful: doi bărbaţi instalau numele teatrului deasupra intrării cu litere de aur înalte de trei picioare; alţii pictau pereţii exteriori în roz, ca culoarea zidurilor vechi ale oraşului. Apoi au fost zidari care au creat mandala de piatră în faţa clădirii cu un păun albastru şi verde în centru – nu chiar atât de bun, desigur, ca mozaicul pe care l-ai proiectat pe podeaua casei tale din Jaipur, mătuşa-şefa.
.

Apoi am intrat în hol... Waa! Waa! În primul rând, continuă pentru totdeauna. În al doilea rând, este acoperit cu mochetă din lână şi mătase roşie de pluş. Pun pariu că lui Chullu i-ar plăcea să năruiască pe tot covorul (ha ha). Mi-am ridicat privirea spre tavan şi am văzut cele mai mari candelabre – diferite de orice am văzut vreodată la Palatul Maharanis – atârnând de cercuri uriaşe concave. În interiorul fiecărui cerc sunt milioane de becuri mici sclipitoare. Este ca şi cum ai privi un cer care străluceşte cu stele, planete şi galaxii!

Apoi am intrat în teatrul unde sunt locurile. Este al naibii de genial! Ravi este cu adevărat mândru de faptul că a reuşit să strângă unsprezece sute de locuri — este atât de mare! El a proiectat teatrul

astfel încât scaunele să fie pe etaje şi să se ridice în continuare pe măsură ce te îndepărtezi de ecran – ca acele amfiteatre greceşti pe care le-am studiat şi la cursul de istoria artei (şi ai crezut că nu am învăţat nimic acolo, şefule!).

Există un balcon (unde stau oamenii bogaţi) din care poţi privi scena şi locurile de dedesubt. Ecranul este aproape la fel de înalt ca Hawa Mahal din Jaipur! Şi iată ceva despre care nu am auzit niciodată: sunetul surround. Cinematograful Royal Jewel o are.
Aparent, a fost inventat recent în America. Deci, în această sală de cinema, toată lumea poate auzi şi toată lumea are un loc bun.

Îmi imaginam toţi în teatru împreună. Cum v-aţi mira amândoi de această clădire! (Chullu s-ar mira de acel covor.)
Rânduri şi rânduri de arcade de piatră cioplite în pereţii teatrului şi încrustate cu flori şi frunze (nu mă întreba ce flori şi ce frunze — ăsta e departamentul tău).

Trebuie sa plec! Celălalt şef al meu mă sună. Dă-i tot ce am mai bun Dr. Jay! Al tău, Malik

MALIK

Jaipur

Ca parte a pregătirii mele, Manu le-a cerut unora dintre antreprenorii mai mari ai Palatului Jaipur să-mi arate şantierele lor. A fost rândul lui Singh Sharma astăzi. La ordinul tatălui său, Ravi Singh îmi arată cinematograful Royal Jewel.

Clădirea este splendidă, într-adevăr o realizare uimitoare, şi aşa îi spun lui Ravi. Draperiile de culoarea hibiscusului roşu pe care Nimmi iubeşte sunt ridicate pe ambele părţi ale ecranului. Muncitorii fixează scaune din mohair roşu pe podeaua ultimului rând. Electricienii testează luminile încastrate de-a lungul perimetrului, care transformă periodic pereţii de la galben la verde la portocaliu.

fluier. „Cât timp a durat să construieşti toate acestea?”

„Nu atâta timp cât ai crede. Ai crede că ceea ce a fost ar trebui să ne ia cinci ani, ne-a luat doar trei?

„Cum ai reuşit asta?”

Îmi zâmbeşte. „Ah, bătrâne, acesta este avantajul pe care Singh-Sharma Construction îl are faţă de orice alt constructor. De aceea Manu continuă să ne angajeze pentru aceste proiecte de prezentare.” Îşi bate degetul arătător pe partea laterală a nasului, adică: Este un secret.

Când se scuză să vorbească cu conducătorul de construcţii, mă întorc la marele hol, imaginându-i pe Nimmi şi cei doi copii ai ei aici cu mine, minunându- se de câţi oameni e nevoie pentru a construi ceva atât de monumental.

* * *

Apoi ieşim la prânz la un restaurant din apropiere, unde Ravi comandă platouri de miel parfumat şi curry de pui, orez basmati aburind cu caju, un castron de matar paneer şi un teanc de aloo paranthas fierbinţi cu o bucată de ghee. Toată lumea din acest restaurant pare să-l cunoască pe

Ravi. Proprietarul ne întâmpină când ajungem, ne desface şerveţelele şi le aşează pe poale noastre. Doi chelneri ne ajută să ne apropie scaunele de masă, iar un al treilea ne umple paharele cu apă.

Acum soseşte o chelneriţă foarte drăguţă, într-o bluză albă şi o fustă neagră subţire, cu pahare înalte de bere Kingfisher. Proprietarul îi aruncă o privire radiantă şi îi aruncă o privire lui Ravi pentru a-i măsura reacţia. Ravi o priveşte pe tânăra cu un zâmbet uluit, ochii lui cutreierând lungimea siluetei ei. Proprietarul restaurantului îi zâmbeşte lui Ravi, face o uşoară plecăciune şi se îndepărtează discret.

„Deci ce părere ai despre casa mea, cea proiectată de tatăl meu?" întreabă Ravi.

După cina aceea la familia Singh în urmă cu aproape o lună, Samir luase eu la colţul proprietăţii lui să-mi arăt casa pe care o construise pentru Ravi şi Sheela, nora lui, ca cadou de nuntă. În urmă cu treisprezece ani, când mătuşa-şefa a propus pentru prima dată aranjamentul căsătoriei dintre Singh şi Sharma, Sheela a fost de acord doar cu condiţia ca ea să nu fie nevoită să locuiască într-o gospodărie comună în care fiul cel mare şi soţia lui locuiesc cu părinţii săi. Aşa că Lakshmi i-a sugerat lui Samir să construiască o casă separată pentru Ravi şi Sheela pe vasta proprietate Singh. Sheela nu a obţinut exact ceea ce şi-a dorit, dar soluţia creativă a lui Boss a încheiat afacerea.

Mă întind după o parantha. „Impresionant", spun eu. „Atât de modern în interior. Toată acea lumină." Îmi aduce aminte de casa lui Kanta şi Manu. Crescut într-o familie occidentalizată din Bengal, Kanta favorizează designul modern: linii curate, ferestre mari din sticlă şi decor minim. „Ce crede Sheela?"

Ravi chicoteşte. „Maestatea Sa a decis că i-a plăcut doar după ce şi-a dat seama cu cât este mai mare decât casele prietenilor ei."

Zâmbesc, amintindu-mi cât de dificilă putea fi Sheela când era o fată tânără.

continuă Ravi. „Papaji a făcut o treabă bună cu casa noastră. Dar am putea face mult mai multe la firmă. Uită-te la ce a făcut Le Corbusier în Chandigarh." Îşi fixează ochii întunecaţi asupra ai mei, brusc entuziasmat. „Chandigarh m-a inspirat. Mi-am dorit ca Royal Jewel Cinema să iasă în evidenţă, să fie diferit de orice altă clădire din Jaipur. Acesta este modul în care îmi voi pune amprenta – folosiţi-o ca o piatră de temelie către lucruri mai mari şi mai bune."

Iau o înghiţitură din paharul meu de bere. „Lucruri mai mari şi mai bune?"

mă ajut la o altă bucată de miel, atât de fragedă încât cade de pe os. Sug măduva — cea mai bună parte.

Rânjetul lui Ravi este de lup. „Mai mare decât Papaji a visat vreodată.” El pune nişte curry de pui în farfurie. „Tatăl meu crede în a face totul aşa cum s-a făcut întotdeauna. Dar acum există tehnici, materiale, procese mai noi şi mai bune.” El ridică o sprânceană. „Deocamdată, însă, ceea ce nu poate fi vindecat trebuie îndurat.”

Râd. „Tatăl tău nu este de acord cu tine? Despre ideile tale moderne?”

Faţa lui Ravi se înnebuneşte pentru o fracţiune de secundă. „Încă lucrez la el.
Nu prea vedem ochi în ochi asupra unor lucruri.”

Chelneriţa drăguţă se apropie cu un coş cu pâine şi o pereche de cleşti.
— Mai multe paranthas, Sahib?

Ravi se întoarce spre ea, lasă privirea lui să zăbovească. Când ea se înroşeşte şi îi zâmbeşte, el dă din cap. El o urmăreşte până când termină de servit pe amândoi. Când ea pleacă, el ţine ochii pe ea, mişcarea feselor ei.

Din nou, se întoarce spre mine, cu privirea din nou intensă. „Liliată sau castron?”

Această schimbare de subiect este atât de bruscă încât ridic privirea de la mielul meu şi mă uit la el. întotdeauna mi-a placut cricketul. Pe vremea când locuiam în măruntaiele Oraşului Roz, organizam mereu jocuri cu băieţii din cartier şi ne jucam greu şi dur. La Bishop Cotton, unde ne jucam cu lilieci oficiali şi purtam uniforme impecabile, am învăţat o versiune mai formală şi mai rafinată a jocului.

Deodată sunt precaut, deşi nu pot spune de ce. "Ambii. Depinde.”
"Pe ce?"

„Cu privire la ceea ce este necesar.”

Ravi îmi arată un zâmbet generos, iar gropiţa de pe bărbie i se adânceşte. Îşi ridică paharul de bere şi îl clinteşte de al meu. „Abbas Malik, permiteţi-mi să vă urez bun venit la Clubul All-Rounders. Cu siguranţă te vom scoate la un joc, cândva în curând.”

În timp ce băieţii curăţă vasele, Ravi se scuză, se ridică şi se îndreaptă spre partea îndepărtată a camerei, unde tânăra chelneriţă şterge pahare de vin cu o cârpă albă. El se apropie şi îi şopteşte ceva la ureche. Ea chicoteşte şi ridică din umeri. Ravi se uită la proprietar, care stă lângă u ă, care dă din cap. Ravi se întoarce la masă şi bate cu două degete pe suprafaţa ei. „Ascultă, bătrâne, trebuie să fac o comisie. Şoferul meu te va duce înapoi la birou.”

Îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui strălucitoare, apoi ia nişte zahăr seminţe de fenicul dintr-un vas pe masă. Le pune în gură, ca să-şi îndulcească respiraţia, apoi îmi face cu ochiul şi se întoarce la chelneriţă.

Până acum, Manu m-a rotit prin departamentele de inginerie, proiectare şi construcţii. Acum m-a repartizat la contabilitate ca să pot învăţa partea financiară a afacerii.

Hakeem este contabilul departamentului de facilităţi ale palatului. Domeniul lui este un birou înfundat, fără ferestre, împins într-un colţ al operaţiunii lui Manu. La capătul îndepărtat al etajului se află birourile lui Manu şi ale inginerului şef, precum şi o sală de conferinţe din sticlă. Între ele stau secretarii, estimatorii, desenatorii, inginerii juniori.

Aş fi putut să-l desenez pe Hakeem înainte de a-l întâlni vreodată: un bărbat rotund care stă în spatele biroului său, purtând o calotă neagră îngrijită, kurta albă şi vestă neagră. Ochelarii lui au rame groase, negre. Aş fi putut prezice că îşi va trece un deget pe sub mustaţa tăiată când este agitat, ceea ce face în momentul în care intru în biroul lui.

„Unchiule”, spun eu, „sunt Abbas Malik. Domnul Manu m-a rugat să folosesc buna ta invatatura.” Zâmbesc umil. „Îţi mulţumesc că m-ai luat.”

Hakeem stă, un mic Buddha, în cercul lămpii sale de masă. Mă studiază prin ochelarii aceia groşi, cu ochii lui mari ca ai unei bufniţe, şi îşi mângâie mustaţa. Caut un scaun, dar există doar unul — al lui Hakeem — şi el stă în el. Rafturile care căptuşesc pereţii sunt umplute cu registre mari acoperite de pânză, fiecare etichetat frumos de-a lungul cotorului său. Rafturile ocupă cea mai mare parte a spaţiului din cameră şi îl umplu cu miros de praf, ţesătură mucegăită şi adeziv vechi. Pe o coloană am citit „1924”, care, având în vedere vârsta lui Hakeem – trebuie să aibă vreo aice ci de ani – ar putea fi anul în care a început să lucreze aici. Bătrânul scoate un zgomot neangajat şi îşi aranjează ochelarii pe nas. „Nu vei mânca aici. Da?"

Mă lupt cu dorinţa de a zâmbi. — Desigur, unchiule.

„Sau bea. Da?" A încheia fiecare propoziţie cu un alt tic al lui?
Am decis să urmez exemplul.

"Da."

„Aceste cărţi sunt importante. Ele trebuie păstrate fără pată. Da?"

"Da."

Îşi dă scaunul într-o parte, astfel încât registrele din bibliotecă din spatele lui a deveni vizibil. „Acestea sunt cele mai importante. Da? În aceasta”, spune el, arătând, „ţin evidenţa consumabilelor pe care le cumpărăm pentru a remodela sau a construi un nou proiect. Şi în acesta”, spune el, arătând spre un adiacent registru, „înregistrăm toţi banii pe care îi datorăm furnizorilor şi contractorilor.
Crean e. Următoarea este o listă de bani datoraţi palatului. Spuneţi rambursarea materialelor returnate. Sau închirierea facilităţilor palatului de către alţii. Acestea sunt conturile de încasat. Al patrulea este contul despre ce şi cât am plătit deja pentru proiect. Există patru registre pe an."

Nu mă pot abţine. „Da", spun eu.

Îşi lasă bărbia în jos şi se uită la mine peste ochelarii. El mângâie mustata lui. În cele din urmă, el spune: „Da".

Hakeem trebuie să stea în picioare pentru a scoate o carte uriaşă de pe un raft. O deschide şi o întoarce ca să pot citi intrările. Arătând către o coloană de text scrisă în hindi şi o altă coloană care conţine doar litere din alfabetul englez, el spune: „Vedeţi asta?" Arătând spre coloana engleză, el spune „WT SND.

Standuri pentru nisip alb. Da? Un fel de prescurtare pentru articol, care economiseşte timp. Am creat aceste abrevieri. Dacă ar fi să scriu numele complet al fiecărei expedieri comandate sau primite, nu aş face altceva şi am multe alte responsabilităţi. Da?" Din nou, îşi ajustează ochelarii şi se uită la mine de parcă aş fi gata să-l provoc.

Dau din cap. Acesta este un om care se mândreşte cu munca sa. Încerc să par impresionat — Sunt impresionat — şi decid, deocamdată, e mai bine dacă îmi ţin gura.

Hakeem îmi spune să-mi petrec după-amiaza memorând abrevierile pentru că voi avea nevoie de ele când înregistrez achiziţiile.

* * *

De fiecare dată când merg la cina acasă la Kanta şi Manu, este greu de crezut că băiatul de doisprezece ani care se apleacă să-mi atingă picioarele este acelaşi Nikhil pe care îl purtam în braţe şi căruia îi gâdil burtica când el Era un copil, când locuiam în Jaipur. Când se îndreaptă, sunt surprins că Niki este acum doar cu câţiva centimetri mai scund decât mine şi că va fi mai înalt decât oricare dintre părinţii săi, care stau în spatele lui în uşa deschisă spre casa lor. Kanta îşi înconjoară fiul cu un braţ, zâmbind mândru, întâmpinându-mă la o altă cină la ei acasă, vorbind fericită despre ultimul test pe care Niki a trecut. Unchiul Manu este mai rezervat. Aşteaptă până când soţia sa a terminat de vorbit pentru a mă recunoaşte şi a-mi întoarce

namaste. Din respect pentru ei şi pentru că sunt ca o familie pentru mătuşa-şefa, mă adresez lor ca mătuşă şi unchi.

Bătrânul lor servitor Baju aduce tava de ceai. El şi cu mine schimbăm o privire; Ştiu Baju, cu ochi ascuţiţi, mă recunoaşte din zilele mele ca micul ajutor al lui Lakshmi, cineva care nu ar putea spera niciodată să fie invitat să stea la masa familiei. Şi aşa ar fi fost dacă nu ar fi fost educaţia mea Bishop Cotton.

Baju este urmat de mama unchiului Manu, zbârnindu-se dintr-o parte în alta sari alb amidonat al văduvei ei, mărgele rozarii din lemn de santal atârnând de la o încheietură. Se încruntă la mine, probabil întrebându-se cum de mătuşa şi unchiul par atât de fericiţi să mă vadă când nu îşi aminteşte deloc de mine.

Nu este de mirare. Nu mulţi oameni recunosc băiatul zgârcit din spatele exteriorului meu lustruit.

Cu soacra lui Kanta în cameră, stăm pe subiecte sigure, vorbim despre vremea lui Shimla, cât de curat este aerul acolo, comparativ cu aici. Saas -ul lui Kanta spune că regretă că nu a reuşit să ajungă la poalele Himalaya atât de des ca înainte. Eu şi Kanta facem schimb de priviri. Ştiu adevăratul motiv pentru care ea şi Manu nu au mai vizitat Shimla de ani de zile: băieţelul născut mort pe care l-a născut la Spitalul Lady Bradley. Nici măcar adoptarea de către ei a copilului Radha, pe care l-au numit Nikhil, nu a putut şterge acea amintire dureroasă.

Kanta vorbeşte despre oameni pe care îi cunoaştem amândoi în Shimla – precum producătorii fermi de roti tandoori de pe mall-ul pietonal – şi unul dintre locurile preferate ale lui Radha şi Boss, biblioteca Shimla, o veche bântuie a lui Rudyard Kipling.

Mai târziu, după ce mama lui Manu părăseşte camera pentru a-şi face puja de seară, Kanta iar eu stau pe veranda din fata. Niki exersează bowling pentru jocul său de cricket din curte. Manu îi oferă indicaţii.

Kanta Auntie spune: „Este perfect, nu-i aşa?"

Niki se uită la noi pentru a se asigura că îl urmărim. Fac cu mâna şi zâmbesc.

Sunt printre puţinii care ştiu că când avea o zi, ea şi Manu l-au adoptat în secret. Nici măcar saas -ul lui Kanta nu ştie. Ea crede că Niki este fiul pe care Kanta l-a născut acum doisprezece ani în Shimla. „Da", spun eu. "El este."

Kanta lasă să treacă o clipă, apoi spune: „Se uită vreodată Radha la fotografiile cu Niki pe care le trimit lui Lakshmi?"

ezit. „Mătuşa-Şefa trimite scrisorile tale către Radha în Franţa."

Acest lucru este adevărat, dar Radha nu a recunoscut niciodată că a primit fotografii cu Niki sau scrisorile care îi spun ce face băiatul, cum se descurcă la şcoală sau la cricket. Chiar înainte de a pleca în Franţa, Radha nu s-a uitat niciodată la fotografiile lui Niki, cele pe care Lakshmi le-ar lăsa întinsă pe masa din sufragerie. Radha mi-a spus că copilul ei a încetat să mai existe în ziua în care a decis să-l lase în grija lui Kanta. Fusese atât de traumatizant să-l lăsăm aşa; nu voia să-i amintească acel moment al vieţii ei. Mă întreb adesea dacă căsătoria cu Pierre şi mutarea în Franţa a fost o modalitate de a crea şi mai multă distanţă între ea, fiul ei şi fosta ei prietenă Kanta. Daca da, am inteles.

Radha avea paisprezece ani când a avut-o pe Niki – o fată necăsătorită pe punctul de a deveni femeie. Despărţirea de copilul ei a fost cel mai greu

lucru pe care a trebuit să- l facă vreodată în viaţa ei. De asemenea, a trebuit să se despartă de Ravi, pe care o iubea, dar care o rănise profund.

Kanta decide să nu continue problema. „Mi-e dor de Lakshmi, Malik. Mi-aş dori să mai locuiască aici. Vorbesc cu ea în capul meu tot timpul, dar, desigur, nu este acelaşi lucru.” Ea se uită la mine, cu ochii încreţiţi. „Chiar dacă este doar în capul meu, mă asigur că este o conversaţie în două sensuri. Ea are întotdeauna cele mai bune sfaturi pentru mine!” Kanta râde.

Lakshmi nu vorbeşte des despre asta, dar ştiu că şi ei îi este dor de Kanta. Erau uşor unul cu celălalt; Nu l-am văzut pe Boss să fie aşa cu o altă prietenă în Shimla.

Îl vedem pe Niki cum trage mingea şi i-o aruncă tatălui său. Cred că este clar pentru noi toţi că menţinerea Agarwals şi Lakshmi separat este cea mai bună pentru toată lumea. Oricine a văzut-o pe Niki cu Lakshmi sau Radha ar suspecta aproape sigur că Niki şi surorile erau rude. Cu pielea lui deschisă şi ochii verzi ca păun, atât de asemănătoare cu ai Radhei, nu seamănă deloc cu părinţii săi adoptivi.

Din fericire, el a uzurpat manierele mamei şi ale tatălui care l-au crescut. El ridică din umeri în sus şi în jos când râde, la fel cum face Kanta. Când ascultă cu atenţie, stă cu capul înclinat într-o parte, cu mâinile la spate, o copie perfectă a lui Manu.

Îl privesc aruncând o minge, atât de graţios pentru un băiat atât de tânăr. Este un atlet natural, ca tatăl său natural. Mă întreb adesea dacă Ravi Singh ştie că fiul pe care la avut de Radha locuieşte la doar câteva mile de el. Ar vrea să ştie?
Când părinţii lui au aflat despre sarcina lui Radha, l-au împins pe Ravi în Anglia şi lau ţinut acolo pentru tot restul şcolii. Avea doar şaptesprezece ani la acea vreme.

Kanta se întoarce la mine acum. „L-am văzut uitându-se.”
"OMS?"

„Samir Singh."
„Samir se uită pe cine?"
„Niki."

Ei bine, bineînţeles, Samir ar avea ocazia să dea peste Niki. Pentru sangeet la casele prietenilor comuni şi la festivaluri comunitare – cu excepţia cazului în care Kanta

şi Manu s-au ţinut departe de astfel de evenimente. Pentru că i-ar face atât de incomozi – la toate întrebările la care ar trebui să răspundă. Judecata tacuta. Deodată, îmi dau seama ce povară este pentru această familie să o ţină ascunsă pe Niki, aşa cum ar fi. Îşi dă seama de măsurile pe care le-au luat părinţii lui pentru a-i ţine la distanţă pe mâncătorii de bârfe? Dar ce alegere au? Bastard. Nelegitim. Ei nu vor ca viaţa lui să fie contaminată de etichete. Un val de tristete trece peste mine.

Kanta vede expresia de pe chipul meu. "Ceea ce vreau sa spun este-"

Chiar atunci, Niki mă sună. „Unchiule, uite!"

Mă întorc să-l văd dând un arzător perfect. Manu îşi mângâie bâta şi ratează.

Kanta bate din palme şi Niki ridică ambele braţe, declarând victorie. El mă sună. „Acum încearcă, unchiule Abbas!"

Mă uit la Kanta. Ea îşi strânge buzele şi dă din cap. „Continuă", ea spune. "Vom vorbi mai târziu."

Mă îndrept spre gazonul îngrijit să iau mingea de la Manu. Pentru următoarea oră, Niki, Manu şi cu mine improvizăm un joc improvizat. Desigur, Niki este câştigătoarea.

La cină, îl întreb pe Niki despre şcoala lui şi despre cursurile pe care le ia. El spune că engleza şi istoria sunt cursurile care îi plac cel mai mult, iar eu îmi iau un zâmbet. Îmi pot imagina o tânără Radha stând cu noi la această masă, povestindu-ne despre dragostea ei pentru Shakespeare şi fascinaţia ei pentru Imperiul Moghul.

În cele din urmă, discuţia noastră se îndreaptă către proiectul Royal Jewel Cinema. Manu spune: „Ştii că Maharani Latika este forţa motrice din spatele acestui proiect?"

Ţin în mână o bucată de chapatti şi subji de vinete . „Da, cred că mi-a spus unchiul Samir."

Manu zâmbeşte. „Alteţa Sa şi-a luat responsabilitatea de a finaliza proiectele de construcţie pe care maharaja le-a început înainte să moară. Tocmai terminasem remodelarea hotelului Alteţei Sale şi am început să dezmembram sala de cinema când a trecut pe neaşteptate." Manu sorbi din paharul cu apă. „Până acum, lucrurile merg bine. Ce părere ai despre Royal Jewel Cinema?

"Sclipitor. Cu adevărat impresionant, unchiule."

Manu pare mulţumit şi se ajută la mai multe subji. „Finalizat în timp record."

Sorb o parte din excelentul moong dal al lui Baju. „Cum e să lucrezi pentru ea, maharania?"

"Cea mai frumoasa femeie din lume." Niki chicoteşte. Aceste cuvinte au apărut pe cea mai recentă copertă a revistei Vogue , pe o fotografie a reginei pline de farmec din Jaipur.

Kanta îl plesneşte pe braţ, dar rânjeşte.

Manu zâmbeşte. „Este remarcabilă", spune el. „Rapid de prins, ochi larg deschis. Nu pierde nimic. Şi nu uita că ea a fondat Şcoala Maharani pentru Fete... El lasă capul. — Dar, desigur, ai şti toate astea, Malik. Lakshmi a ajutat-o pe Alteţa Sa să treacă prin acea perioadă grea din viaţa ei, hahn-nah?

Dau din cap. Asta a fost acum doisprezece ani. Maharani Latika devenise descurajată după ce soţul ei şi-a trimis primul-născut – şi singurul copil – la un internat din Anglia la o vârstă fragedă. Totul pentru că astrologul maharajului o avertizase pe Alteţa Sa să nu aibă încredere în moştenitorul său natural. Aşa că maharaja a adoptat un băiat dintr-o altă familie Rajput şi l-a uns prinţ moştenitor.

Îmi amintesc cum Lakshmi a convins-o treptat pe tânăra regină din doliu, folosind aplicaţii zilnice de henna şi dulciurile şi sărurile pe care le-a infuzat cu ierburi vindecătoare. Când, câteva luni mai târziu, Alteţa Sa şi-a depăşit depresia şi şi-a reluat îndatoririle oficiale, Maharani Latika i-a fost atât de recunoscătoare lui Lakshmi încât i-a oferit Radhai o bursă la prestigioasa ei şcoală. Şi afacerea lui Lakshmi a început să explodeze. Ce timp ameţitor a fost! Boom-ul a continuat şi a continuat până în ziua în care totul s-a prăbuşit.

„Unde este acum fiul Alteţei Sale?" Întreb.

Manu îşi drese glasul. „El stă departe de Jaipur. Îmi imaginez că îi este greu să se întâlnească faţă în faţă cu înlocuitorul său – deşi prinţul moştenitor adoptat nu va ajunge la majoritate în câţiva ani." Manu ia o înghiţitură din zara lui. „ Ultima dată când am auzit, fiul lui Maharani Latika locuia la Paris. La apartament stă acolo văduva Maharani."

Văduşa Maharani Indira! La opt ani, eram mai uimit de papagalul ei vorbitor decât de ea. Chiar în acest moment, Madho Singh probabil că mormăie despre vreo nemulţumire sau alta din stingerea lui

Shimla. Sau repetând un proverb Dr. Jay şi Auntie-Boss s-au aruncat în jur. Suntem amândouă regine, deci cine va întinde rufele?

După cină, când îmi iau rămas bun, Kanta mă ia de braţ şi mă duce până la poarta din faţă. „Când Niki a terminat jocul, mergem la o tarabă lângă terenul de cricket şi comandăm chat.” Ea îşi coboară vocea şi şopteşte, de parcă am

conspira. „Saasuji nu ne lasă să-i dăm mâncare prăjită, aşa că Niki şi cu mine înşelăm când e cu mine.” Un zâmbet răutăcios se joacă pe buzele ei.
„Sev puri este favoritul lui. Şi al meu." Noi radem.

Am ajuns la capătul drumului lung.

Kanta respiră adânc. „De câteva ori, la antrenamentul de cricket a lui Niki, l-am văzut pe Samir Singh într-un jeep parcat vizavi de teren.”

— Eşti sigur că e Samir?

Ea face o faţă. „Nu sută la sută. Copacii peepal de ambele părţi ale străzii umbră maşinile. Şi mereu sunt oameni care se vorbesc. Maşini care intră şi ies.”

— Dar dacă este el?

Ea scoate un oftat. Este amurg şi jumătate din faţa ei este în umbră. Chiar şi aşa, văd din expresia ei şi din brazdele de pe fruntea ei, că acest lucru este grav. „Nu i-am spus niciodată un cuvânt lui Manu”, spune ea, „dar mă gândesc la asta tot timpul. Uneori, efortul de a o ţine separat pe Niki de... toată vigilenţa... este prea mult.” Vocea ei este încordată, iar dacă plânge, nu-i pot vedea lacrimile pentru că s-a întors de la mine. „Stesc treaz noaptea, îngrijorându-mă că Samir ne va lua pe Nikhil de lângă noi”, şopteşte ea.

Un sonerie de alarmă sună în capul meu. Ar trebui să-i spun lui Boss despre asta? Dacă este adevărat, Lakshmi ar vrea să ştie. Deocamdată, trebuie să-l asigur pe Kanta. Niki înseamnă lumea pentru ea şi unchiul. După naşterea mortii de acum doisprezece ani, Kanta nu mai poate avea copii.

„Ascultă-mă, mătuşă. Tu şi Manu sunteţi părinţii adoptivi legali ai lui Niki. Samir Sahib nu te poate atinge.”

„Dar s-ar putea să vină la Niki şi să-i spună că a fost adoptat. Că fiul lui este tatăl lui Niki. Ce facem atunci?” Îşi învârte capătul georgette sari în jurul degetului în timp ce vorbeşte, cu vocea în tăcere.

„În curând, Niki va fi suficient de mare încât să-i poţi spune chiar tu, dacă asta alegi să faci tu şi Manu. Dar mă îndoiesc că Samir va vorbi cu Niki dacă nu-i dai consimţământul.” Vorbesc cu o încredere pe care nu o simt în totalitate.

Kanta îşi muşcă buza. — Nu crezi că Samir Sahib ar profita de ocazie pentru a începe o conversaţie cu nepotul său pe terenul de cricket?

Mă întreb cum ar răspunde mătuşa-şefa la asta, când Kanta spune:
„De aceea merg la fiecare meci. Pentru a fi cu ochii pe Niki. Şi dacă nu pot fi acolo, Baju ştie să-mi aducă fiul direct acasă de la antrenament." Ea adulmecă, îşi apasă sariul de nas.

„Ascultă-mă, mătuşă. În primul rând, familia Singh ar avea multe de pierdut dacă sar şti că Ravi este tatăl. Toată lumea ar şti că Radha era minoră când Ravi a rămas însărcinată. În al doilea rând, nu şi-au asumat nicio responsabilitate şi au tăcut problema trimiţându-l pe Ravi la mii de mile distanţă. Ar fi un scandal pentru ei şi mă îndoiesc că Singh-ul ar risca." Îmi vine un

alt gând şi o bat pe braţul mătuşii. „Apropo, Samir conduce un Mercedes, nu un Jeep."

Ea îmi cercetează faţa, apoi scoate un râs stânjenit. "Ai dreptate! Problema s-ar putea să nu fie Samir – s-ar putea să fie imaginaţia mea!"

Un gând nou, tulburător, îmi vine în minte. „A întrebat Niki vreodată despre asta? A sugerat vreunul dintre copiii de la şcoală că a fost adoptat? Nu a avut niciodată sens pentru mine că, în timp ce adopţiile regale sunt publice, adopţiile private sunt considerate ruşinoase. Niciun cuplu nu vrea să recunoască că este steril; este considerat un eşec personal, o problemă rezolvată cel mai bine prin pietre preţioase magice, amulete şi pomană pentru Ganesh.

Îngrijorarea revine în vocea lui Kanta. „Nu ştiu de niciunul. Niki nu a întrebat niciodată. Încercăm să menţinem lucrurile cât mai normale posibil." Privirea ei se îndreaptă în spatele nostru, spre casă. „Nu am observat nicio schimbare la el."

Înainte să deschidă poarta, ea spune: „Mulţumesc, Malik. mă simt mai bine acum." Când închide poarta în spatele meu, îi vine un alt gând.

„Eşti sigur că nu vrei ca Baju să te conducă acasă?"

Pensiunea este la doar douăzeci de minute de mers pe jos. Dau din cap şi spun ea că trebuie să plec de la acea masă superbă. Îi mulţumesc pentru un timp minunat şi o rog să-i mulţumesc şi lui Manu. Şi apoi mă îndrept spre casă, acum capul mi se învârte de nelinişti legate de băiatul pe care părinţii lui sunt hotărâţi să-l protejeze de ghearele soţilor Singh.

NIMMI

Shimla

Noaptea, după ce Rekha şi Chullu s-au lăsat să doarmă de fiecare parte a mea, mă uit prin cărţile ilustrate pe care ni le-a împrumutat Lakshmi. Sunt cărţi pentru copii, a spus ea, pe care le împrumută de la biblioteca Shimla. Nu am ştiut niciodată că există un loc unde să te uiţi la cărţi, cu atât mai puţin să le împrumuţi, apoi să le returnezi când ai terminat de căutat. Imagina!

Ceva atât de preţios! Este ca şi cum ai împrumuta bijuteriile de mireasă ale unei femei pentru căsnicia ta şi le-ai da înapoi a doua zi. Nimeni în minte nu ar preda ceva atât de valoros şi nu s-ar aştepta să-l primească înapoi!

Ţin cartea la nas şi inspir, încercând să evoc parfumurile tuturor mâinilor care au răsfoit paginile. Dar tot ce miros este ceva asemănător cu atta cu care fac chapattis . Întorc paginile cu grijă. Bătrânii noştri tribali poate că nu ştiu să citească, dar îi venerează pe cei care ştiu. Cărţile conţin magie, spun ei. Dacă păşim pe o carte sau pe o foaie de hârtie, eram pedepsiţi. Trasez literele cu degetul şi scot cuvintele din carte, aşa cum ne-a învăţat Lakshmi să facem. Petrece o oră citind cu Rekha şi cu mine în fiecare după-amiază. Uneori, Lakshmi ne arată cum să scriem numele alimentelor pe care le consumăm. Acum ştiu că cuvântul chapatti începe cu c.

Aşteaptă până îi arăt lui Malik că pot să-mi scriu numele acum! La fel poate şi Rekha. Dev ar fi atât de mândru de ea! Ea învaţă atât de repede; ea nu se gândeşte la asta. La patru ani, ea învaţă ceea ce eu învăţ doar la vârsta de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani (cred că unul dintre aceia este corect!). Întotdeauna am reuşit să fac matematică simplă în capul meu, dar acum sunt foarte mândru să scriu numele numerelor de la unu la zece (ake, dho, theen, chaar!), şi acum că învăţ să fac citeşte, pot recunoaşte numerele după lor nume.

Lakshmi ne-a dat fiecăruia dintre noi un registru de lucru pentru a putea exersa. Uneori, când sunt în grădină, copiez numele plantelor care sunt

scrise pe etichete de pe fiecare rând. Chiar dacă nu ştiu ce spun etichetele, vreau să aflu, mai târziu, ca să le pot aminti.

Când formez litera M, mă gândesc la Malik şi mă întreb dacă aş putea, într-o zi, să citesc scrisorile pe care le trimite. Când Lakshmi îmi citeşte cuvintele şi gândurile lui, mă simt jenat, chiar ruşinat. Acele mesaje ar trebui să fie o chestie privată, între Malik şi mine; Vreau să citesc singur părţile care îmi plac cel mai mult sau să iau scrisorile lui cu mine când urc noaptea pe creastă. Îmi place să-mi imaginez degetele întinse pe colţul hârtiei subţiri, ţinându-l neclintit, în timp ce îmi scrie numele. Uneori mă gândesc ce s-ar simţi să-mi scrie „Nimmi” pe palma mea, pe spate, pe coapsă!

În cele din urmă, i-am permis lui Lakshmi să ne facă henna cu mâinile – ale mele şi ale lui Rekha. Lakshmi este atât de practicată încât i-a luat doar câteva minute să creeze un nou design pentru Rekha. Rekha era atât de bună; nu a mişcat nici un muşchi până când pasta de henna a fost suficient de uscată încât să poată fi îndepărtată.

Pe palmele lui Rekha, Lakshmi a desenat un elefant cu trunchiul întins de la o palmă la alta. Când Rekha îşi aduce mâinile împreună, elefantul este complet şi ea ţipă de încântare. Ea îşi mişcă mâinile, pretinzând că elefantul îşi ridică trunchiul şi o mişcă.

Când Lakshmi a încercat să pună nişte puncte pe palmele lui Chullu, a încercat să lingă henna off, care ne-a făcut să râdem!

Prima dată când Lakshmi m-a întrebat ce design vreau pentru mâinile mele, eu nu m-am putut gândi la unul. Aşa că a decis să deseneze bujori pe o palmă şi trandafiri pe cealaltă. Când îmi adun mâinile, am un buchet pe care îl pot ridica la nas şi pot respira mirosul curat şi pământesc al hennei. Îmi aminteşte de ziua nunţii mele, singura altă dată când mâinile, braţele şi picioarele mi-au fost decorate.

Chullu se agita şi îl frec pe spate până adoarme din nou. Baiatul meu. A deja ani! Merge şi începe să vorbească. În câţiva ani, Rekha îl va putea învăţa cum

să citească şi să scrie numele său. Asta nu ar fi fost niciodată posibil dacă Dev nu ar fi murit şi nu am fi părăsit munţii şi oamenii mei pentru a trăi în oraş. Mi-ar plăcea ca Dev să fie cu noi acum. Vreau să vadă cum prosperă copiii lui. Cum fac ceea ce nu credeam că este posibil: să învăţ să trăiesc fără tribul nostru şi fără el. Deodată, mi se umplu ochii. Cât de mult îmi plăceau acele cute de pe părţile laterale ale gurii lui, senzaţia aspră a palmelor lui, întărită de ani în care şi-a călăuzit ciobanul ciobanului, căpătând copaci pentru a tăia frunze şi ramuri pentru ca caprele să se hrănească. Cât de mult îşi iubea caprele! Aproape că-l aud spunând: „ Nu te apropia niciodată de o capră de la

în faţă, un cal din spate sau un prost din lateral! Apoi ar râde. O, ce ar râde, de parcă ar fi fost prima dată când ar fi spus-o!

Urmăresc una dintre sprâncenele lui Chullu. Dev nu mai este în viaţa mea şi trebuie să le arăt lui Rekha şi Chullu că pot supravieţui şi fără el. Clipesc pentru a-mi limpezi ochii. Arunc o privire la cartea cu flori sălbatice. Încerc să scot cuvintele de sub fotografie. Dar recunosc doar litera de la început.

Închid cartea. Voi putea vreodată să-i scriu o scrisoare lui Malik? Daca as putea, ce as spune?

Draga
mea, după ce Dev a murit, nu am ştiut dacă aş putea iubi un alt bărbat. Apoi ai venit. Eşti ca el, dar şi diferit. Şi imi lipsesti asa mult!

Lasă-mă să-ţi spun ceva care te va face fericit. Îmi face plăcere să lucrez pentru mătuşa-şefa ta. Mai ales pentru că mă lasă în pace. Eu decid ce să plantez, dacă să folosesc seminţe sau răsaduri, când să fertilizez şi când să recoltez.

Ea a făcut nişte greşeli – pot să vă spun atât de multe. Încearcă să crească un copac de santal, dar nu va dura niciodată. Nu am văzut un alt copac ca ăla aici. Dar mătuşa-şefa ta nu renunţă niciodată, nu-i aşa? Întotdeauna încearcă ceva nou, amestecă lucruri noi în sol, mută acel puieţ de santal în diferite părţi ale grădinii.

I-am spus ce ar trebui să înlocuiască ierburile Rajasthani pe care obişnuieşte să le folosească pentru unguentele ei. Sper că am dreptate. Nu am fost niciodată la sud de Shimla şi nu ştiu cum este Rajasthan sau ceva despre plantele care cresc acolo. Mătuşa-şefa ta spune că este atât de uscat în Rajasthan încât solul se transformă în praf şi zboară. Nu-mi pot imagina

asta!

Mă lasă să aduc copiii la muncă şi le place să fie în aer liber, lângă grădină. Îmi era teamă că atunci când i-am lăsat pe Rekha şi Chullu cu Arora, care sunt la fel de bătrâni ca Himalaya, copiii nu au făcut mişcare. Acum copiii mei respiră aer curat toată ziua.

Îndepărtez o şuviţă de păr de pe faţa lui Rekha. Ea doarme atât de profund. Ce altceva as mai scrie?

Mall-ul Shimla a devenit mai aglomerat cu turişti din toate colţurile. Dar nu este acelaşi lucru când nu eşti prin preajmă să surprinzi copiii cu cadourile tale mici. Sunt nelini t i i, sperând mereu că vei apărea. Rekha spune că este supărată pe tine că nu a venit să ne vadă. Ea te vrea aici, ca să-i poţi cumpăra animale cu baloane de la vânzătorul de la taraba următoare. Chullu roade tot ce se vede în timp ce îi intră dinţii, inclusiv creaturile baloane, aşa că majoritatea nu mai sunt. (Rekha i-a învăluit în bucăţi de pânză pe care dna.
Arora i-a dat şi le-a dat o înmormântare.)

Îi reamintesc lui Rekha că Lakshmi-ji şi Dr. Jay îi dau întotdeauna un animal cu balon atunci când ea îi cere unul, dar ea spune că nu este la fel ca atunci când o faci pentru că îi place să audă că faci diferitele zgomote ale animalelor pe care le dai. pentru ea. Ai răsfăţat-o!

Rekha a eliberat greierul verde pe care i-ai dat-o undeva în camera noastră. Ciripiturile lui puternice, dimineaţa devreme, ne trezesc. Ea încearcă să-l prindă, dar greierul e mai repede. Totuşi, ea nu va renunţa.

Chullu tocmai a mai tăiat un dinte! E morocănos pentru că doare, dar îi frec mierea pe care ne-ai dat-o pe gingii, ceea ce îl face foarte, foarte fericit.

Amândoi ar fi mai fericiţi dacă ai fi aici. Vor să ştie când vii acasă.

Deci, Malik, când vii acasă?
Nimmi a ta

CU DOUA ZILE ÎNAINTE
CĂDEREA

LAKSHMI

Shimla

E după-amiaza târziu. Sunt la Clinica Comunitară şi mă spăl pe mâini la chiuvetă, în timp ce pacienta mea îşi nasture bluza. Jay se află la spitalul de alături şi se ocupă de o naştere de urgenţă. A plecat acum o oră.

La fel ca mulţi dintre oamenii din această zonă, pacienta mea vorbeşte un amestec de hindi, punjabi, urdu şi dialectul ei local, dar nu aveam nevoie să înţeleg ce spunea pentru a-mi da seama de ce a venit la clinică. Anii în care a cărat lemne de foc de la marginea pădurii la vatra ei i-au afectat umărul drept. Chiar şi în timp ce stă pe masa de examen, ea se înclină într-o parte, aplecându-se de greutatea încărcăturii ei invizibile.

Călugăriţa care mă ajută astăzi pune comprese cu apă caldă pe umărul dureros pentru a relaxa muşchii înainte de a aplica un amestec de pudră de turmeric şi ulei de cocos pe pielea învineţită. Asta ar trebui să reducă inflamaţia. Îi spun pacientei mele să îndepărteze unguentul când se usucă, în jumătate de oră, apoi să aplice din nou compresa caldă şi să frece mai multă loţiune, pe care o trimit acasă cu ea. Mi-aş dori să-i pot ordona să nu mai transporte lemne de foc până când umărul ei se vindecă, dar e văduvă, iar copiii ei sunt prea mici pentru a o ajuta cu sarcina.

Acum îmi usuc mâinile şi le umezesc cu ulei de lavandă pentru a mă pregăti următorul pacient; parfumul relaxează pacienţii care ar putea fi nervoşi să vină la clinică. Mă relaxează şi pe mine. Îl inspir.

Îl aud pe recepţionerul din camera exterioară spunând: „Stai! Nu poţi intra acolo!”

Un băiat şi o fată – de vreo zece ani – au izbucnit prin perdea care separă sala de examen de sala de aşteptare a clinicii. Ei poartă o oaie — băiatul care ţine partea din faţă, fata care poartă partea din spate. Recepţionera îi urmăreşte, cerându-mi scuze.

„Theek hai”, îi spun. Este bine.

Pare uşurată şi se întoarce la birou.

Oaia sângerează de la ceea ce pare a fi o tăietură urâtă pe partea dreaptă. Nu pot să înţeleg ce îmi spune fata, aşa că mă întorc către soră şi aştept ca ea să traducă. Poalele munţilor Himalaya găzduiesc multe

triburi indigene, iar între personal şi mine, de obicei, putem reuşi să înţelegem ce ne spun pacienţii noştri.

Pacientul meu cu umărul umflat, acum îmbrăcat, sare jos de pe masa de examen. Ea arată spre oaie şi spune ceva ce nu înţeleg.
Este clar că este speriată.
Caut ajutor de la sora, care dă din cap; ea nu înţelege mai bine decât mine discursul rapid al femeii. Fata şi băiatul se uită la pacient, cu gura căscată. Oaia behăie.

Pacienta mea apucă sticla cu unguent de turmeric pe care i-am amestecat-o şi fuge camera de parcă clădirea ar arde.
Îi este frică de o oaie rănită?
Inspectez tăietura în timp ce oaia se chinuie să scape din ghearele copiilor, dar se ţin tare şi mă uit bine la zonă. Lâna pare să aibă o fantă curată, ca un buzunar cu pădure pe o haină. Rana este sub lână. Cum s-ar fi putut întâmpla asta?

Apoi văd un fir grosier atârnând de lână. Şi cusături neuniforme la marginile fantei. Este ca un buzunar care a fost cusut închis. Lucrând cu prudenţă, cu o foarfecă, am tăiat cusătura zdrenţuită şi am dezlipit stratul de lână. Şi acum înţeleg problema. Sub lână, pielea este acoperită de răni, puroi şi sânge care curge dintr-o rană deschisă.

Mă întreb cine ar tunde lâna de oaie în acest fel, apoi ar coase e din nou împreună. De ce să nu tratezi rana? De ce ar încerca un cioban să ascundă aceste răni? Oile sunt la fel de preţioase pentru oamenii de deal precum aurul pentru matronele ale căror mâini le picteam cu henna. Nici un cioban nu ar lăsa singur o oaie rănită sau, mai rău, ar abandona-o.
Dacă Jay ar fi fost aici. Cu excepţia timpului petrecut la Oxford, Jay a trăit întotdeauna în Shimla şi vorbeşte multe dintre dialectele locale. El ar putea afla dacă oaia aparţine copiilor şi, dacă da, unde este restul turmei lor?
Unde e ciobanul? Sau, dacă animalul nu este al lor, unde l-au găsit?
Îmi vine prin minte că Nimmi ar putea ajuta. Poate că vorbeşte limba lor sau ar putea înţelege suficient din ea pentru a clarifica ce sa întâmplat. Ea a crescut cu oi şi capre şi ar putea avea idee de ce rănile acestui animal sunt atât de ciudate.

Indică prin gesturi ca băiatul şi fata să rămână acolo unde sunt.

În Grădina Vindecării, o găsesc pe Nimmi pe coapse, bătând în jos pământul unde probabil că tocmai a semănat seminţe.

„Am nevoie de ajutorul tău, Nimmi.” Ii spun ei. „În clinică.”

Îşi încruntă sprâncenele şi ştiu că trebuie să se gândească: Ai nevoie de mine la clinică?

„O oaie rănită”, spun eu. „Doi copii l-au adus.”

Nimmi stă în picioare. Ea încă pare nedumerită, dar nu are timp să explice. Îi iau sapa şi sapa de la ea şi le pun în şopron în timp ce ea îşi îndepărtează murdăria de pe mâini şi se duce să le spele la robinetul de exterior.

Înăuntru, sora de serviciu aşează o foaie proaspătă pe masa de examen. Apoi ea îi ajută pe băiat şi pe fata să ridice uşor animalul pe masă.

În momentul în care Nimmi vede rănile de pe pielea tunsă a oilor, ea se dă înapoi cu o expresie şocată pe faţă. Ea se uită, mai întâi, la mine, apoi la copii. Le spune ceva în dialectul ei.

Băiatul se uită doar la Nimmi, dar fata răspunde şi face un gest cu braţul.

Trecând la hindi, Nimmi îmi spune: „I-am întrebat dacă este oaia lor. Fata spune că nu. Ea spune că au găsit animalul pe potecă în timp ce strângeau lemne de foc pe munte.”

„Fără cioban?” După ce am locuit în Shimla timp de un deceniu, ştiu asta triburile nomade nu ar lăsa niciodată un animal să moară singur; ar fi prea crud — iar animalul prea scump pentru a fi înlocuit.

Nimmi se întoarce să-i vorbească fetei. Cei doi comunică atât prin cuvinte, cât şi cu gesturi. Majoritatea triburilor, indiferent dacă provin de la graniţa cu Nepal sau Kashmir, împărtăşesc câteva cuvinte comune în urdu, hindi şi nepaleză. La fel ca mulţi indieni de nord, vorbesc în principal hindi, cu câteva cuvinte urdu introduse, dar dialectele de deal folosesc cuvinte pe care nu le-am auzit niciodată, iar structura propoziţiei este complet diferită.

„Singura oaie pe care au văzut-o a fost aceasta”, spune Nimmi. „I-au putut auzi pe alţii mai departe pe munte, dar au vrut să o ajute pe aceasta pentru că este rănită.”

O întreb pe Nimmi: „Ştii ce ar fi putut cauza rănirea? Făcut cineva face asta în mod deliberat?”

Nimmi se apropie de animal, care este încă întins pe o parte şi respiră greu.

Se aplecă înainte cu cotul pe masă şi îşi foloseşte antebraţul pentru a ţine nemişcat gâtul şi capul animalului în timp ce decojeşte pielea.

înapoi cât va merge. Ea sondează tăieturile cu degetele, în timp ce oaia tresări şi tresări.

„Boala nu a provocat aceste răni”, spune Nimmi. „Acestea sunt abraziuni. Ceva îi irita pielea, aşa că s-a frecat de un trunchi de copac sau de o stâncă – o suprafaţă tare – pentru a se zgâria... sau a se calma... sau poate...”

Când Nimmi îşi uşurează strângerea pe oaie şi începe să-i examineze una dintre urechi, ea se trage brusc înapoi şi gâfâie.

Părul de pe braţul meu se ridică.

Brusc, aerul se simte greu, încordat.

O simt şi copiii. Se uită la mine, apoi la Nimmi.

Spun. "Ce este?"

Se încruntă, uitându-se la animal, cu buzele o linie subţire. Este ceva ea nu vrea să spună. Ce?

În cele din urmă, Nimmi respiră şi oftă. Ea îi spune ceva fetei, cu mâna pe umărul fetei. Din nou, folosesc cuvinte şi gesturi pentru a comunica, iar când fata răspunde, Nimmi dă din cap.

Apoi fata se întoarce spre băiat, îl ia de braţ şi îl conduce din cameră.

Nimmi se întoarce spre mine. „Le-am spus că vom ajuta animalul. Nu trebuie să-şi facă griji.”

Încă nu ştiu ce se întâmplă, dar gura ei îmi spune că nu o să-mi spună ce gândeşte. Un balon de resentimente se ridică în pieptul meu. Sunt obişnuit să controlez camera mea de examen, pacienţii mei, Grădina Vindecării. Dar acum chiar şi sora se uită la Nimmi pentru instrucţiuni despre ce să facă în continuare. Cândva, în ultimele cincisprezece minute, Nimmi pare să fi preluat conducerea camerei mele de examen. Dar ea lucrează pentru noi. Nu are niciun motiv – sau dreptul – să reţină ceva. Sentimentele mele sunt rănite; Nu mă pot abţine.

Îmi îndrept bărbia spre oi. Cuvintele care ies din gura mea sunt ca ascuţite precum acele pe care le foloseşte Jay la spital. „Roagă-i surorii să-ţi aducă proviziile de care ai nevoie pentru a trata rana. Ea te va ajuta.”

Înainte ca Nimmi să aibă şansa să răspundă — să obiecteze sau să-mi spună că doar ea treaba este să îngrijesc grădina – mă îndrept spre lighean, deschid robinetul şi încep să mă spăl vioi pe mâini cu săpun.

Ea ştie mai multe despre ceea ce s-a întâmplat, dar este reticentă să împărtăşească. Bolnav vorbeşte cu Jay despre asta când îl văd în seara asta.

Soţul meu vine acasă mai târziu decât de obicei; naşterea gemenilor a fost plină

de complicaţii. Zilele lui sunt mai lungi acum că are şi atât de multe responsabilităţi administrative, evenimente de strângere de fonduri, şedinţe de consiliu.
Când se întoarce de la spital, îi place să aibă o oră pentru a se relaxa împreună înainte de cină. El este aşezat în fotoliul său preferat din salonul cu Times of India şi un pahar de Laphroaig. Mă uit la cină — masala lauki şi dal, fierbând la foc mic, şi mă alătur lui. Îmi întinde paharul meu de whisky şi o secţiune din ziar.

Dar nu mă pot concentra asupra articolului despre bătălia în curs dintre India şi Pakistan pentru zona Jammu/Kashmir. Locuim la peste o sută de mile de acolo. Şi în afară de soldaţii indieni care vin în Shimla pentru provizii sau trec prin drumul lor către provinciile de nord-est, nu avem nimic de-a face cu războiul. De dragul lui Malik, vreau să rămână aşa.
Furnizarea de provizioane pentru profit este una dintre specialităţile sale.

Împăturăm ziarul şi îl las deoparte. Îmi sorbesc scotch-ul.

Jay întoarce un colţ al hârtiei ca să mă privească. "Ce este?"

Zambesc. Soţul meu îmi poate simţi starea de spirit atât de uşor.

"O oaie. La clinică astăzi. Doi copii tribali l-au adus.”

— Au adus o oaie?

„A fost rănit.”

El chicoteşte, punând hârtia pe masă lângă el. „Ah, asta explică totul, atunci.” Bea din paharul lui de cristal, cu ochii dansând.

Mă ridic de pe canapea şi mă aşez pe braţul scaunului lui. Îmi plac buclele de sare şi piper care îi atârnă peste frunte; cresc prea repede şi le voi îndepărta pentru totdeauna, aşa cum fac acum.

„Am sunat-o pe Nimmi să o ajute. M-am gândit că va fi capabilă să comunice mai bine cu băiatul şi fata.”

"Şi?" '

Îi bag o buclă după ureche; izvorăşte din nou. „Jay, care este motivul pentru care cineva ar tunde o oaie – la jumătatea drumului – şi apoi ar coase pielea înapoi ca şi cum n-ar fi fost tunsă?”

El îşi ridică sprâncenele.

„Rănile erau sub lâna tunsă”, spun eu. „De parcă animalul ar fi avut şi-a frecat pielea crudă de ceva abraziv. Dar cum ar fi putut ea să facă asta când lâna era în mare parte încă ataşată?

„Încă ataşat?”

"Exact. Ca pe un buzunar pe care cineva a încercat să-l coasă înapoi. Firul se desfacese, aşa că clapeta de lână era vizibilă.” Indică dimensiunea rănii – poate patru inci pe cinci inci – cu

mâinile mele. — Cam atât de mare.

Jay îmi pune o mână pe braţ. „Cine a adus oaia în clinică?” El spune destul de încet, dar ceva în tonul lui mă alarmează.

"Doi copii. Au dat peste ea pe o potecă de munte în timp ce strângeau lemne de foc.”

„Unde este oaia acum?”

Un fior mă târăşte pe şira spinării. Îmi dau seama când încearcă să facă ceva să sune ca nimic, ca atunci când trebuie să spună unui pacient că are cancer. „La clinică. L-am rugat pe Nimmi să aibă grijă de asta.”

„Şi unde este Nimmi în acest moment?”

Simt mâna lui Jay pe braţul meu încordată. Acum îmi este mai mult frică decât îngrijorată.
Jay ştie ceva ce eu nu ştiu şi simt că e pe cale să-mi spună că l-am pus pe Nimmi într-un fel de pericol.

„La ea acasă, mi-aş imagina, cu copiii ei. Şi oile, spun eu încet.

Jay clipeşte. — Ai spus că rana era doar pe o parte a animalului. I-ai verificat cealaltă parte?”

Eu dau din cap.

Îşi acoperă gura cu palma. Expresia feţei lui îmi ridică pielea de găină pe braţe.

"De ce?" Întreb. "Ce s-a întâmplat?"

* * *

Când ajungem la înclinaţia lui Nimmi de la baza dealului, pot vedea lumina unei lămpi cu kerosen prin fereastră. Nu vreau să-i trezesc pe proprietarii ei pe podeaua de deasupra ei, aşa că bat uşor pe uşă, iar Nimmi o deschide o clipă mai târziu. Ea pare surprinsă să ne vadă.

Îl poartă pe Chullu într-o praştie de casă legată de spate. În spatele ei, o văd pe Rekha, aşezată pe unul dintre numeroasele suporturi care căptuşesc pereţii camerei. Ea mănâncă un chapatti. Rekha mă vede, zâmbeşte şi se uită la mine de parcă ar fi sperat că aş fi putut aduce o altă carte pe care să o citească. Zâmbesc înapoi.

Apoi aud un behăit. Nu văzusem că şi oaia era în cameră, stând pe un alt suport umplut cu iarbă, ronţăind frunze de ciulin.

Nimmi nu sa mişcat de la uşă. Ea se uită de la mine la Jay. Bebelu ul Chullu ne prive te peste umărul ei.

„Nimmi”, spun eu, „Dr. Kumar crede că trebuie să luăm oile.

"De ce?" ea spune. Sună supărată. „Este mai bine acum. Avea nevoie de mâncare şi odihnă.”

Jay face un pas înainte. „Nimmi”, spune el, „proprietarul trebuie să-l caute. Pot să verific...”

Nimmi păşeşte în faţa lui pentru a-i bloca drumul.

„Nu o voi răni, Nimmi. Trebuie doar să văd dacă...

"Am făcut-o deja." Vocea ei este joasă. Se uită în jos la picioarele ei.

„Ai făcut ce?”

Acum se uită la Jay. Trece un moment. „A verificat-o pe cealaltă parte.”

Jay se dă înapoi şi dă din cap. "Şi?"

Nimmi se dă în cele din urmă deoparte pentru a ne lăsa să intrăm, apoi trage uşa închide.

Când se întoarce spre noi, spune: „Încă intact. Aurul." Ea oftă.

Jay dă din cap, se întoarce spre mine. Mi-a explicat totul mai devreme, înainte să plecăm casa pentru a o vedea pe Nimmi. Mi-a arătat articolul din ziar; tot mai mult aur fiind introdus ilegal prin mun i.

Nimmi ajunge la un braţ în spatele ei pentru a-l mângâia pe Chullu, mai mult pentru a se mângâia decât el, cred. „Aurul se mişcă pe aceleaşi trasee ca şi tribul nostru. În urmă cu doi ani, un bărbat – un traficant – i-a spus lui Dev că ar fi mulţi bani de câştigat dacă ar fi de acord să-i ajute pe contrabandişti, dar Dev a refuzat.” Ea aruncă o privire spre mine. „Ştiam, în această dimineaţă, când am văzut că oaia nu fusese tunsă. Vezi, tundem mereu oile când ajungem aici, la poalele dealurilor, pentru iarnă. În acest fel, putem vinde lâna înainte de a face drumul înapoi în sus pe munţi, primăvara. Triburile îşi tundeau deja oile şi au plecat cu săptămâni în urmă pentru a-şi duce turmele spre nord pentru vară.”

Soţul meu se încruntă. „Nimmi, nu e sigur pentru tine să o ai aici. Cineva va veni să o caute.” Îşi muşcă buza şi se uită la mine, apoi înapoi la Nimmi. „Contractanţii nu se vor opri până nu vor găsi ceea ce este al lor”.

„Crezi că nu ştiu asta?” Nimmi se întoarce de la noi şi se ghemuieşte înăuntru faţa păturii de lână pe care a adunat puţinele bunuri ale familiei. „Obişnuiau să-l strecoare în pantofi, căptuşeala palturilor – lingouri de aur de mărimea acelei felii de lămâie confiată pe care le faci.” Ea mai aruncă o privire spre mine. „Dar acum ne folosesc oile. Ascunzând-o sub lâna lor. Şi pentru asta au nevoie de un păstor.” Ea leagă capetele pânzei strâns şi aşează pachetul pe o pilota căptuşită aşezată pe podea. Apoi se ridică şi se întoarce să se uite la noi. "Trebuie sa plec. Trebuie să-i găsesc turma — şi pe el. Îi vor ucide familia dacă aurul nu este livrat.”

Am pus o mână pe braţul lui Nimmi. „Găsiţi pe cine? A cui familie este în pericol?”

Se întoarce, cu umerii încordaţi. Aproape că îi simt mirosul de frică. Ea se uită în jos la pilota. "Fratele meu. Vinay.”

Acum se uită la oile care ronţăie în linişte în colţ. „Marcurile de pe urechea ei. Aceasta este turma fratelui meu.”

Când se întoarce spre noi, văd disperarea în ochii ei. „Trebuie să-l găsesc.

Singurul motiv pentru care una dintre oile lui ar alerga liber este dacă şi Vinay este rănit grav. Atât de rău încât nu se poate mişca. Sau el este...” Ea clipeşte. „Turma lui trebuie să fie acolo fără păstor. Cu tot aurul.”

Jay îşi trece o mână prin bucle. Apoi se întoarce către Nimmi şi spune: „Ar fi putut altcineva să ia turma lui Vinay?”

Îmi rămâne gura deschisă. Nu luasem în considerare posibilitatea ca bandiţii să fi luat oile.

Maxilarul lui Nimmi se strânge. „Nu crezi că mi s-a întâmplat asta? Fratele meu are o soţie şi doi fii. Dacă contrabandiştii cred că aurul a fost furat – dacă nu este livrat oamenilor care îl aşteaptă, ei îi vor ucide pe toţi cei din familia lui Vinay. Near ucide întregul trib dacă ar crede că unul dintre noi ştie unde este aurul. Ea se apleacă şi trage strâns nodul de la pachet.

Bebelu ul Chullu simte nelini te a mamei sale. Începe să se bată. Ea ajunge un braţ peste umărul ei pentru a-i mângâia gâtul. Se linişteşte.

Mă uit la Rekha. A încetat să mănânce. Se uită la mama ei, apoi la doi dintre noi. Simte că ceva nu este în regulă, dar nu ştiu cât de mult înţelege ea din ceea ce spunem.

Unul dintre principalele motive pentru care l-am trimis pe Malik la Jaipur a fost să nu se întâlnească cu traficanţii. Transportul de mărfuri ilegale îi tentează pe mulţi dintre cei care au auzit că sunt bani buni de făcut. Îmi făcusem griji că Malik ar putea încerca să facă trafic de arme, având în vedere că în nord era un război. Cu instinctele sale întreprinzătoare, s-ar fi putut crede prea inteligent pentru a fi prins în ciuda riscurilor. Dar contrabanda cu aur nici măcar nu fusese pe radarul meu.

În tăcere, le mulţumesc lui Manu şi Kantei pentru că au acceptat să-i ofere lui Malik o casă, departe de toate aceste ispite.

Acum mă ghemuiesc lângă Nimmi. „Cum ar găsi ei – contrabandi tii acasă fratelui tău? Tribul tău este mereu în mişcare.”

„Suntem până ajungem la destinaţia noastră de vară. Toate familiile au colibe acolo sus. Al lui Dev şi al meu sunt lângă a lui Vinay, deşi nu m-aş mira să aud că de atunci s-a mutat o altă familie.” Ea se întinde în jurul gâtului pentru a-l mângâia din nou pe Chullu. Probabil că îşi aminteşte de soţul ei şi de viaţa pe care au avut-o împreună cu tribul lor.

Cu o fervoare reînnoită, Nimmi începe să rostogolească pachetul pe podea.

„Chiar intenţionezi să pleci în seara asta? Şi ia oaia?”

Nimmi nu spune nimic.

Mă uit la Rekha, cu ochii mari, fără să clipească. „Ce zici de copii?”

Nimmi ridică o sprânceană. „Întotdeauna am călătorit munţii cu copiii noştri.”

— Şi Malik? Mă gândesc la scrisorile pe care le voi primi de la el adresate ei. Cât de mult vrea să-i spună. Cât de multe nu spune pentru că ştie că eu voi fi cel care i-o va citi.

Mâinile ei plutesc peste pilota pentru o secundă. „Nu este aici”, spune ea. Apoi strânge patul cu iută.

Mă uit neputincios la Jay, care pare să fie la fel de pierdut ca şi mine în privinţa ce să facă. Ştiu că Nimmi nu ar trebui să meargă singură, cu copiii ei şi cu oile, să-şi găsească fratele. E prea periculos. Dacă vreunul dintre ei se îmbolnăveşte, este rănit sau întâlneşte bandiţi, nu va fi nimeni acolo care să-i ajute.

Acum Jay se ghemuieşte lângă noi. — Aşteaptă până dimineaţa, Nimmi. Vă rog. Să ne gândim la asta, să facem un plan împreună.”

Nimmi îi aruncă ochii întunecaţi. — Nu te duci la poliţie?

El dă din cap. El şi cu mine vorbisem deja despre asta. Poliţia ar fi înclinată să pedepsească şi să pună la închisoare un biet cioban care nu serveşte decât un curier. Sau ar putea să-şi dorească metalul preţios pentru ei înşişi şi să decidă că Nimmi ştie mai multe decât ea, caz în care i-ar putea ameninţa viaţa. Când vine vorba de contrabandă de bunuri de contrabandă, este greu de ştiut în cine să ai încredere – chiar şi în rândul poliţiei, care ar trebui să controleze traficul.

Nimmi se uită la fiica ei, care s-a dus la oaie şi este mângâind capul animalului. Fără să ne întâlnească privirea, Nimmi dă din cap.

Eu şi Jay respirăm un oftat colectiv.

Jay se ridică şi se duce la oi. Îi zâmbeşte lui Rekha. „Pot să o mângâi şi eu?” el intreaba.

Ea şopteşte în felul în care o fac copiii mici – suficient de tare pentru ca noi toţi să-l auzim. „Numele ei este Neela.”

Cu blândeţe, Jay ridică pielea lânoasă a oii şi inspectează rana. "Buna ziua, Neela, spune el. Se întoarce să se uite la Nimmi. "Ai facut o treaba buna. Rana se va vindeca şi va fi bine. Mă gândesc că poate am putea folosi un medic veterinar în Shimla.”

Expresia nedumerită de pe chipul lui Nimmi îl face să zâmbească.

„Doctor animal”, spune el. „Avem nevoie de unul.”

* * *

Dar dimineaţa, Nimmi nu se prezintă la serviciu. Mă duc direct la locuinţa ei. Nu e nimeni acolo. Copiii, oile, suportul şi cătuşele de pat — au plecat.

MALIK

Jaipur

Sunt la biroul meu, chiar în faţa biroului lui Hakeem, admirând noul Ford Maverick roşu din ultimul număr al revistei LIFE („Prima maşină a anilor '70 la preţuri din 1960!”), când un registru aterizează deasupra lui, abia dacă imi lipseste paharul de chai de pe birou.

„Arre!” strig eu. Când ridic privirea, îl văd pe Hakeem stând de cealaltă parte a biroului meu. El străluceşte.

Îşi bate de mai multe ori degetul arătător ciufulit pe registru. „Ai făcut o gre eălă. Da!" El este triumfător.

Întorc registrul ca să pot citi cotorul: Cumpărare 1969.

Hakeem îşi mângâie ambele părţi ale mustaţei cu degetul. „Spune-mi, Abbas.
CMT. Ce reprezintă?”

„Ciment”, spun eu.

„Şi BRK?”

"Cărămidă."

Hakeem îşi drese glasul. "Corect. Deci de ce ai fi schimbat acele două cifre din registru?

Încă iau asta când deschide registrul, apoi dă înapoi câteva pagini. "Vezi aici? CMT? Da? Şi aici? BRK? Da?"

Dau din cap.

„Suma pentru cărămizi şi suma pentru ciment folosite pentru Royal Jewel Cinema este opusul a ceea ce ar trebui să fie. Le-aţi transpus pe cele două.”

Mă uit din nou la coloane. „Dar, Hakeem Sahib, am verificat de două ori facturi împotriva registrului contabil.”

Isi bate mustata cu degetul. „Verifică-le din nou. Contabilitatea neglijentă nu va fi tolerată aici.”

— Da, spun eu, cu o faţă dreaptă, stârnind o altă privire rece din partea omuleţului.

Când se întoarce la biroul lui, mă uit la numerele din registru. Eu pot vezi ideea lui. Ar fi trebuit să fie folosit mult ciment şi foarte puţină cărămidă pentru un proiect de

această dimensiune. Am învăţat atât de multe de la inginerii care lucrează pentru Manu. Manu însuşi m-a dus pe diferite şantiere (ignorând strălucirea dezaprobatoare a lui Hakeem) pentru a mă învăţa despre materialele şi metodele folosite pentru diferite părţi ale unei clădiri.

Sunt conştient de faptul că Hakeem este supărat de prezenţa mea în micul său regat. Ar putea crede că am fost angajat să-i iau locul. Cu toate acestea, nu-mi vine să cred că s-ar apleca să zbată cărţile ca să mă bage în necazuri.

Întorc încet paginile registrului ca să văd cât s-a cheltuit pentru proiectul cinematografului de la începutul anului. Adun totalurile; sumele ma surprind. Suma pe care Singh-Sharma Construction a cheltuit-o pe ciment este de trei ori mai mare decât suma pe care firma a cheltuit- o pe cărămizi. Deci, de ce cele mai recente facturi ar arăta contrariul?

Sunt nedumerit de asta când Hakeem iese din biroul lui, încuie uşa în urma lui şi pleacă la ora prânzului, atârnându-şi tiffin într-o mână, un roman Agatha Christie în cealaltă. Hakeem este pasionat de misterele sale de crimă.

Nu am nevoie de ceasul meu să-mi spună că e ora unu. Ca întotdeauna, se va îndrepta spre Central Park din Jaipur şi va revendica banca lui preferată (Bhagwan fereşte ca altcineva să sosească să revendice banca înaintea lui Hakeem!).

Se va întoarce la ora două. Nici un minut mai devreme şi nici un minut mai târziu.

Biroul lui Hakeem este o cameră minusculă, fără ferestre, amplasată într-un colţ îndepărtat al acestui etaj, dar anii de serviciu loial i-au câştigat acest mic privilegiu.

De unde stau, pot vedea birourile managerilor de proiect, desenatorilor şi supraveghetori. Secretarele care tastează scrisori pentru birou stau mai aproape de mine. Însă la prânz, angajaţii fie părăsesc biroul, fie stau liniştiţi în spatele birourilor lor, iau masa de prânz, citesc un ziar sau fac un pui de somn.

Las câteva minute să treacă înainte să mă îndrept spre uşa biroului lui Hakeem. Am fost crescută pe străzile din Jaipur, lăsată în voia mea când aveam doar doi sau trei ani, când Omi mi-a dat o casă, deşi avea de hrănit trei copii ai ei. Soţul ei a lipsit perioade lungi, aşa că am ajutat-o în orice fel am putut. Am jucat cu Parcheesi pentru mâncare şi bile pentru bani, am învăţat să trişez bine la cărţi, am târât pentru lucrurile de care aveau nevoie copiii lui Omi.

Şi am excelat la strângerea încuietorilor.

Sunt în biroul lui Hakeem în trei secunde.

Dulapul de fişiere marcat Support deţine facturile originale de la furnizori. La sfârşitul fiecărei zile, când am terminat de introdus sumele facturilor în registru, Hakeem smulge

facturile din cutia de pe birou, îmi verifică de două ori munca şi le ascunde în acest sertar.

Trag facturile pentru aprilie, căutând facturile de la Chandigarh Ironworks marcate Plătit. Găsesc ambele articole: unul pentru beton, unul pentru cărămizi. Ambele sume se potrivesc cu ceea ce am înregistrat în registru. Cărămizile au fost achiziţionate pentru un alt proiect şi facturate din neatenţie către proiectul cinematografului? Am pus cele două chitanţe în buzunar şi îmi verific ceasul. Este încă ora prânzului, aşa că nu va fi nimeni la biroul furnizorului dacă sun.

Înapoi la biroul meu, împing o muscă departe de ceaiul meu, acum rece. Leneşul ventilatorul de deasupra capului face puţin pentru a răci camera. Aş putea la fel de bine să ies pentru o parantha şi un lassi de mango înainte de a merge la birourile lui Singh Sharma, la doar câteva străzi mai departe, pentru a discuta cu Ravi Singh.

* * *

„Deci care este problema?” Ravi se uită la mine peste biroul său imens de la Singh- Sharma Construction, în timp ce stau cu cele două chitanţe în mână.

„Sumele sunt opusul a ceea ce ar trebui să fie.”

"Şi?" Sună nerăbdător, dornic să plec ca să poată continua să inspecteze planurile din faţa lui. Mânecile cămăşii sale albe sunt suflecate la manşete. Jacheta lui elegantă de în atârnă de un suport de lemn din colţ.

„Facturile sunt de la furnizorii Singh-Sharma. Au făcut o greşeală? Ar trebui să-i sun sau vrei tu?”

Ravi îşi mijeşte ochii, luându-se în considerare. Scoate o ţigară din pachet pe biroul lui şi îmi oferă unul. Îşi bate buzunarele pentru bricheta lui de aur, cea care este un duplicat al lui Samir. Se încruntă, cu capul înclinat. Apoi faţa i se limpezeşte şi un zâmbet se joacă pe buze.

În interior, îmi dau ochii peste cap. Şi-a lăsat bricheta în casa ultimei sale cuceriri? Iau cutia de chibrituri de pe biroul lui şi îi aprind mai întâi ţigara, apoi pe a mea. Scutur chibritul pentru a-l stinge.

Ravi îşi ia o ţigară din ţigară. "Arăta i-mi."

Am pus chitanţele pe birou.

Scoate fum din nări în timp ce examinează facturile.
Deşurubandu-şi stiloul, el taie totalul din partea de jos prima factura şi scrie în total din a doua. Apoi face acelaşi lucru cu cealaltă factură. Mi le dă pe amândoi înapoi cu un zâmbet larg. "Acolo. Nu chiar atât de greu, nu-i aşa?”

Pentru o clipă, nu spun nimic. Ce fel de contabilitate ciudată este asta?

Ravi ridică din umeri. „Uite, nu e nevoie să complici lucrurile. Hakeem are nevoie de numere care să se potrivească. Se vor potrivi. Sfarsitul povestii. Ce faci la cina diseară?”

Obişnuinţa lui de a schimba brusc subiectele mă aruncă mereu cu privirea. Sunt încă

încercând să înţeleagă ceea ce tocmai a făcut cu facturile.

„De ce să nu vii cu noi în seara asta? Sheela şi cu mine lăsăm copiii acasă. Luăm masa la Palatul Rambagh. Rogan Josh este sublim.” Spre meritul său, el nu se laudă cu relaţia dintre Singh şi familia regală Jaipuri. El nu trebuie; este un fapt binecunoscut; tatăl său a fost întotdeauna un favorit al curţii.

Înainte să am ocazia să spun ceva, Ravi îşi întinde mâna după telefon. "Bolnav spune-i lui Sheela că ni te vei alătura.”

* * *

Când locuiam în acest oraş când eram băiat, Palatul Rambagh era reşedinţa personală a maharajajului. După independenţă, când poşetele maharajelor din India se scădeau rapid, Înălţimea Sa de Jaipur a avut ideea strălucitoare de a transforma Rambagh într-un hotel pentru a-şi umple cuferele. A mers. Regale din întreaga lume, oameni de afaceri de succes şi globetrotters bogaţi frecventează Rambagh.

Este unul dintre cele mai grozave locuri în care am fost vreodată. Chelnerii sunt îmbrăcaţi în paltoane maharaja maro, strânse cu papuci portocalii, cu turbane portocalii pe cap. Deasupra capului, candelabrele cu mai multe niveluri atârnă de tavan, luminile lor răsturnând de pietrele preţioase de pe degetele, încheieturile, gâtul şi urechile mesenilor. Încerc să păstrez detaliile în memorie pentru a le putea descrie lui Nimmi în următoarea mea scrisoare.

La cină, Ravi este gazda atentă, comandă pentru noi, asigurându-se că ne sunt umplute paharele de vin, răsfăţându-ne cu poveşti amuzante. Bârfeşte despre clubul de polo (Alteţa Sa aduce aici echipa de polo din Bombay pentru un meci de polo cu elefanţi – asta ar trebui să fie fermecător!), laudă progresul Sheelei la tenis (Marcă-mi cuvintele – va fi campioană regională anul viitor!), şi echipa de cricket a Indiei (Vom arăta australienilor ceva sau două vino noiembrie!). Şi Sheela este într-o formă bună, orbitoare într-o teaca de şifon verde smarald cu bretele spaghete, râzând de glumele soţului ei, tachinandu-l despre obsesia lui de cricket şi discutând veselă despre prietenii lor de la Jaipur Club. Încerc să-mi imaginez pielea întunecată ca granit a lui Nimmi, expusă, strălucitoare, sub o rochie ca a Sheelei şi simt un fard de obraz care mi se strecoară de la gât până la urechi.

* * *

După cină, în timp ce Sheela se urcă în maşina lor, Ravi îi spune că i-a promis unui potenţial client o băutură târziu. Şoferul o va duce pe Sheela acasă mai

întâi, apoi pe mine. Ravi va lua un taxi la programarea lui.

Faţa Sheelei cade. „Dar e aproape miezul nopţii!”

„Şi atunci ofertele sunt încheiate în Jaipur.”

„Ce afacere este aceasta?” Vocea Sheelei are un avantaj.

Sunt pe scaunul pasagerului, lângă şofer. Îi văd pe Sheela şi pe Ravi în oglinda laterală.

„Am nevoie de încă o piesă pentru a veni împreună pentru marea deschidere a Royal Jewel Cinema. Acesta este tipul pe care îl întâlnesc.”

Văzând că Sheela începe să bocâie, Ravi se apropie de ea şi îşi strecoară un deget pe sub una dintre curelele ei spaghetti, alunecând-o în sus şi în jos pe ţesătura delicată, zgâriindu-şi pielea. „El este cel care te uită mereu cu ochii. Nu pot avea asta. De aceea nu eşti invitat.”

Actul este atât de intim încât mă face să roşesc. Sunt mereu aşa? Îmi întorc privirea de la oglinda laterală, întrebându-mă ce gândeşte şoferul lor, mereu stoic Mathur.

Sheela se uită la soţul ei pieziş. Şi zâmbeşte.

După o bătaie, Sheela ridică o mână pentru a îndrepta cravata lui Ravi. „Abbas va bea ceva cu mine, nu-i aşa, Abbas? Mathur îl poate duce acasă după aceea.”

Mă întorc să obiectez. Am mult de lucru pentru Hakeem mâine şi un tutorial cu unul dintre inginerii lui Manu. E târziu şi aş prefera să mă culc.

Faţa lui Ravi s-a întunecat. Se uită fix la Sheela. Ea îi întoarce privirea, rece.

Îşi împinge buzele ca şi cum ar fi luat în considerare ideea. „Puţină ospitalitate
Sheela. Sună ca un plan.” Se îndreaptă şi mă mângâie pe umăr de parcă chestiunea este rezolvată.

Consimţământul meu, se pare, nu este nici justificat, nici necesar.

* * *

La Sheela şi Ravi acasă, şoferul parchează, apoi coboară din maşină pentru a deschide uşa Sheelei. Rămân unde sunt, sperând că invitaţia la o băutură a fost doar o manevră de a-l face pe Ravi gelos.

— Nu te superi, nu-i aşa, Abbas? Petreci timp cu mine?"

În linişte, am oftat. Ea este gazda mea în seara asta. O urmăresc în casă unde îi dă lui Anu, servitoarea ei, şalul şi poşeta. Apoi mă conduce în salon – un spaţiu aerisit, cu

un tavan înalt şi uşi franţuzeşti enorme care ocupă tot peretele de est. Îmi imaginez, la lumina zilei, că această cameră este şi mai spectaculoasă. Este atât de liniştit la ora asta încât aud zumzetul aparatului de aer condiţionat.

Două canapele din damasc galben faţă în faţă domină camera. Ei sunt despărţite de o măsuţă de cafea — lungă, dreptunghiulară — finisată într-un mesteacăn pal. Camera este decorată generos, dar cu moderaţie. Fără dezordine. Nimic deplasat. Bănuiesc că doar mobila din această cameră costă mai mult decât câştigă dr. Jay într-un an.

Sheela deschide sertarul unei mese laterale asortate şi scoate un pachet de Dunhills. „Ravi crede că nu ştiu unde îşi ţine ascunzătoarea", spune ea. Când se întoarce cu faţa la mine, ţine o ţigară între degetele ei cu bijuterii.

Bine mâna în buzunar după chibrituri, dorindu-mi să-i pot oferi şi eu o brichetă aurita. Cutia de chibrituri galbene este cea pe care am luat-o azi mai devreme de la biroul lui Ravi.

Mă aplec să-i aprind ţigara. Atât de aproape îi simt parfumul de orhidee, vinul alb pe care l-a băut la cină, parfumul de fum de ţigară pe respiraţie. Văd semnul mic de frumuseţe neagră, cuibărit în liniile slabe de lângă ochiul ei drept. Cred că e atrăgătoare? Da. Este sigură de sine şi încrezătoare. Conştientă de alura ei sexuală. Îmi amintesc că Sheela Singh a fost cândva o fată care nu s-a uitat a doua la mine – a fost jignită, dacă e de fapt, de vederea unui eu – zdrenţuita copilă de opt ani pe care o aveam atunci, când avea cincisprezece ani. S-a schimbat? am? Sau sunt pur şi simplu tentat de posibilitatea a ceva interzis?

Ea îmi oferă pachetul. iau unul. Apoi se aşează pe una dintre canapele şi îşi trage încet şi adânc din ţigară. Îşi înclină capul pe spate şi suflă inele de fum în tavan, gura ei sărutând aerul. „O ţigară după cină este un lucru minunat", spune ea. „După doi copii, tenisul singur nu mă va ajuta să alunec în asta." Ea arată spre rochia ei. Corsetul din şifon nu face nimic pentru a ascunde faptul că nu poartă sutien. Sânii ei sunt înalţi şi plini. Femeile din tribul lui Nimmi nu poartă sutiene. Sânii Nimmii au vergeturi, la fel ca şi stomacul ei. (Dacă Sheela ar alăpta vreodată, aş fi surprinsă.) Îmi place că Nimmi este confortabilă în corpul ei. Chiar şi aşa, acea rochie decoltată reuşeşte să o facă pe Sheela să arate salacioasă.

Nu pot să nu mă uit, ceea ce îmi cere rochia aceea să fac.
Observ că ţigara mea încă nu este aprinsă şi fac un spectacol aprinzând-o acum. Mă forţesc să mă gândesc la Nimmi – zâmbetul ei timid, buzele ei

de scorţişoară, invitându- mă să merg la ea. Când o dezbrac, Nimmi numără fiecare cârlig cu voce tare, încet, în timp ce îi desfac bluza.

„Ravi păstrează scotch-ul bun în bibliotecă. Simţiţi-vă liber să vă ajutaţi singur." Sheela face un gest nepăsător cu ţigara în direcţia holului. „Nu am avut niciodată gust pentru el."

Mă aşez pe canapea vizavi de Sheela. "Sunt bine. Mulţumesc."

Când Sheela se apleacă în faţă pentru a bate cenuşa din ţigară scrumieră ceramică pe măsuţa de cafea, se asigură că îi pot vedea decolteul. Triunghiul de umbră dintre sânii ei este presărat cu pulbere de aur. În ciuda mea, devin greu. Privesc în altă parte, stânjenită, şi mă mişc pe scaun.

Nimmi, care în acest moment se află la patru sute de mile depărtare, nu s-ar gândi niciodată să-şi stropească praf de aur între sâni.

— Deja două luni ai fost aici, Abbas. Şi încă nu ştim nimic despre tine."

„Presuţi că e ceva de ştiut."

„Bănuiesc că ai o familie."

Nu ştiu cum să răspund la asta fără să o implic pe mătuşa-şefa. Şi este mai bine numele lui Lakshmi nu este menţionat în această casă. Nici nu-i pot spune Sheelei despre Omi, sau despre începuturile mele fără pantofi, fără cămaşă, în Oraşul Roz. Bat cenuşa din propria ţigară în bolul de ceramică. "Niste."

„Hmm." Un zâmbet apare în jurul gurii Sheelei. Rujul ei lucios prinde lumina, concurând cu strălucirea aurii dintre sânii ei.
„Nu mi-ai spus niciodată cum ai ajuns să-l cunoşti pe socrul meu."

Presupun că Sheela nu ştie că Ravi a avut un fiu cu mătuşa
Sora mai mică a lui Boss, Radha. Sau că Samir a compensat indiscreţiile lui Ravi plătindu-i Radhei drumul prin şcoală. De ce a plătit pentru al meu a fost întotdeauna un mister pentru mine.

Eliberez un pană de fum. „Îl cunosc pe Samir la fel ca mulţi oameni.”

"Sens?"

Ignorând întrebarea, arăt spre portretul mare într-un cadru argintiu, atârnat pe un perete – un portret de familie al celor două generaţii de Singh.
„Foarte grozavă”, spun eu.

Fotografia originală a fost făcută în alb-negru, dar apoi colorată manual, astfel încât buzele şi obrajii fiecărei persoane să fie roz, chiar şi ale lui Ravi. În fotografie, micuţa Rita este un bebeluş, cu ochii aliniaţi cu kajal pentru noroc.

Ea se uită într-o parte, roadându-şi pumnul. Când a fost făcută fotografia, Baby nu se născuse încă.

Sheela aruncă o privire la fotografie, dar nu spune nimic. Îşi reglează inelul mare de smarald şi perle pe unul dintre degete. „Societatea spune că este bine ca Ravi să aibă femeile lui – iar eu folosesc termenul în mod liber.” Ea arcuieşte o sprânceană bine formă. „Dar dacă aş face acelaşi lucru, ar fi revoltaţi.”

Ea aruncă cenuşa din ţigară în castron, aplecându-se din nou în faţă, cerându-mi atenţia.

Încerc să-mi ţin ochii pe ai ei.

„Nu este ca şi cum n-aş fi avut nicio ofertă”, spune ea. „Clienţii lui. Prietenii noştri. Bărbaţi Ştiu de veacuri. Unii dintre ei s-ar fi căsătorit cu bucurie cu mine când părinţii mei făceau propuneri distractive. Acum aceiaşi oameni mă văd ca pe o cucerire.” Ea mai ia o tragere lungă din ţigară şi eliberează fumul din gură, încet. Ea se mufă şi ridică o sprânceană. „De ce crezi că este?”

Părul ei este strălucitor, strălucitor de la şampoanele scumpe, ochii ei întunecaţi aţintiţi asupra mea. Creasta claviculei ei reflectă lumina lămpii; o strălucire minunată. Îmi iau timp, observând-o, lăsând-o să vadă ce văd eu în ea.

„Cred că ştii”, spun eu.

Ea are harul să se înroşească.

Mă aplec înainte, îmi sting ţigara în castron şi mă ridic. îi zâmbesc ea, scuze. „Am de lucru mâine”, spun şi încep să plec cameră.

"înainte sa pleci..."

Mă întorc.

Îşi întinde mâna. Pentru o clipă, îmi imaginez că ea îmi cere să o ţin. Atunci am inteles.

Iau cutia de chibrituri din buzunar şi o pun în mâna ei întinsă.

* * *

Ajung la Pensiunea Palace cincisprezece minute mai târziu şi merg direct în dormitorul meu. Îmi dau jos hainele, lăsându-le pe podea în timp ce mă îndrept spre duş. Pornesc apa, cât de fierbinte pot să suport, şi las senzaţia ei să mă liniştească. Chiar şi aşa, îmi imaginez sânii goi ai Sheelei, amintesc de parfumul ei. Ochii ei întunecaţi, batjocurându-mă sau invitându-mă. Am grijă de erecţia mea, simţindu-mă ruşine şi vinovăţie, de parcă l-aş fi înşelat de fapt pe Nimmi.

Dar acum sunt acasă, sunt în siguranţă. Şi când mă bag în pat, adorm imediat.

10

NIMMI

Poalele Himalaya, la nord-vest de Shimla

Chullu este legat de spatele meu, adormit de ritmul paşilor mei. Folosesc bastonul de mers al soţului meu pe poteca până la munţi. Când voi găsi restul turmei lui Vinay, voi folosi escroc ca să-i strâng, scopul pentru care a fost destinat. Greutatea bebeluşului meu, patul şi puţinele noastre bunuri mă stabilesc.

Am confectionat un bast mai mic pentru Rekha din ramura unui plop, iar ea face tot posibilul să ţină pasul. Din când în când, mă opresc pentru a o lăsa pe fiica mea să ne ajungă din urmă pe potecă. Când o face, îi dau apă din geanta mea de piele de capră.

Mergem de o oră, urcând treptat prin luncă şi tufiş. Am plecat la prima lumina cand un strat subtire de inghet era inca pe pamant. Vechile obiceiuri mor greu: tribul nostru începe întotdeauna dimineaţa devreme, când temperaturile sunt mai răcoroase, aşa că putem merge pe distanţe mai lungi fără a obosi. Nu mai pot vedea oraşul Shimla, acum că suntem în pădure. Fără copii şi oaia Neela, care se opreşte constant să mănânce pe drum, mi-aş face timp mai bun. Dar animalul este mai vioi şi se descurcă mai bine de când i-am curăţat rănile.

De la Shimla, cotisem spre nord-vest, în direcţia pe care copiii de la clinică îmi spuseseră să merg. Este acelaşi traseu pe care îl parcurge întotdeauna tribul nostru pentru a ajunge la Valea Kangra şi este logic că fratele meu ar fi ales acest traseu. Când ajung la locul unde copiii mi-au spus că au găsit oaia, mă opresc. Observ templul mic de piatră pe care mi-au spus să-l caut; are dimensiunea unui dulap. Hinduşii au ridicat multe astfel de temple în miniatură în Himalaya. Poteca pe care am fost şi cea dinaintea mea sunt suficient de late pentru a trece zece capre sau zece oi. Dar chiar vizavi de templu, în stânga mea, este un canion care desparte două pante abrupte. Acolo, printr-un mic gol, zăresc o potecă mai îngustă, mai accidentată, mărginită de bolovani şi stânci de fiecare parte.

Instinctul meu îmi spune că, pentru scopurile lui, fratele meu ar face-o au favorizat această potecă mai mică, mai retrasă, faţă de poteca mai largă şi mai expusă. Caut excremente de oi, iar când le găsesc, le înţep cu băţul meu. Sunt uşor moi, ceea ce înseamnă că oile au fost recent pe această potecă. Excrementele de pe poteca mai largă sunt uscate.

Neela behăie. Îmi imaginez că le cheamă la celelalte oi din zonă. Dar nu există niciun răspuns. Ea începe spre gol. Sunt pe cale să o urmăresc când urechile mele captează sunetul slab al copitelor. Sunetul poate călători departe în aceşti munţi, iar călăreţul poate fi încă la kilometri distanţă. Chiar şi aşa, sunt o femeie singură cu copiii mei pe o potecă pustie – nu ceva cu care sunt obişnuit. Ştiu că acest lucru este mai periculos decât atunci când am călătorit cu tribul meu. O împing uşor pe Rekha înainte prin gol, apoi o îndemn să se mişte mai repede odată ce suntem pe poteca îngustă. Chullu se trezeşte, iar eu scot o cârpă udă cu laptele meu din bluză pentru a-l linişti; nu am timp să-l alăptez.

Odată ce am trecut de primii bolovani, mă uit înapoi. De aici, suntem parţial ascunşi şi mă simt mai în siguranţă. Rekha a mers înainte să ţină pasul cu Neela. Continuăm aşa o vreme, până când mă uit înaintea mea şi o văd pe Rekha îngheţând. Umerii ei se încordează. A văzut ea un şarpe?

Mă grăbesc să o ajung din urmă. „Rekha!” Şi apoi văd ceea ce arată ca un sac de pânză în faţă. O iau pe Rekha de umeri, o întorc şi îi spun să stea înapoi. Mă apropii de pachet cu grijă. Neela mă urmează, behăind mai insistent acum.

Nu este un pachet. Este un corp, culcat cu faţa în jos. Un cioban, îmbrăcat ca majoritatea ciobanilor de sex masculin: o jachetă de lână şi pantaloni, cu capul înfăşurat în straturi de pânză. Piciorul lui stâng iese în afară într-un unghi nefiresc şi există o ruptură mare în pantaloni. Un picior este gol, oasele turtite de parcă un bolovan uriaş le-ar fi zdrobit. Deodată mi-e frig şi fierbinte.

Mă ghemuiesc, îi simt gâtul pentru un puls. Este slab, dar este acolo.

spun o rugăciune. Te rog, nu-l lăsa să fie Vinay.

Apoi îl răstoarnă, uşor, cu faţa în sus. Are nasul rupt, plin de sânge; are o tăietură adâncă pe frunte. Ochii îi sunt umflaţi închişi, gura slăbită.

Este el.

Ca să mă împiedic să strig, îmi plesc ambele mâini peste gură. Nu pot vorbi, dar gândurile îmi trec prin cap: Vinay! Nu am vrut să cred că tu purtaţi aurul! De ce? Acesta este exact ceea ce am fost învăţaţi să nu facem: introduceţi aur de contrabandă şi familia voastră va plăti costul. Ce se va întâmpla cu Arjun şi Sai? Cine va ţine fiii tăi în siguranţă acum?

Vinay fusese întotdeauna visătorul, cel care simţea viaţa în care se născuse to nu era cel pe care îl merita. Întotdeauna şi-a dorit mai mult decât i s-a dat. Când tatăl meu a murit, fiind mai mic dintre cei doi fraţi, a primit mai puţine animale decât fratele meu mai mare, Mahesh. Şi numai oi; caprele mai scumpe aparţineau acum lui Mahesh. Vinay a primit şi mai puţin argint.

Nu e de mirare că Vinay a crezut întotdeauna că viaţa este nedreaptă. Când Dev a murit şi i-am spus socrului meu că voi rămâne în Shimla în loc să mă alătur tribului nostru pentru migrarea lor spre nord, Vinay rostise ceva pe sub răsuflarea lui. Mă prefăcusem că nu aud, dar cuvintele lui revin să mă bântuie acum, clare şi tăioase: Ei bine, ai scăpat, nu-i aşa?

Plecarea mea l-a împins pe Vinay să-şi renunţe la datoria faţă de tribul nostru? Să ducă aur pentru racketi, astfel încât să poată trăi o viaţă pe care o considera superioară celei pe care i-ar putea oferi tribul nostru?

Mi-am pus gura pe urechea lui. „Bhai, mă auzi?”

Buzele lui se mişcă. Repede, dezleg praştia care îl ţine pe Chullu şi îmi culc fiul jos lângă mine. Scot punga din piele de capră, plină cu apă, de pe talie şi o ridic cu o mână de buzele uscate ale lui Vinay. Cu cealaltă mână, îi ridic capul cu grijă ca să poată bea. Înghite cu lăcomie, dar cea mai mare parte a apei i se scurge pe gura. Îl şterg cu mâinile.

„Spune-mi cum s-a întâmplat asta.”

Niciun raspuns.

De cât timp a stat întins aici? Mă întreb dacă îl pot muta, ia
s-a întors cu mine la Shimla şi la Spitalul Lady Bradley?

Acum vorbeşte. „Po-t”, spune el.

Mă aplec atât de aproape încât pot simţi mirosul stăpânit al respiraţiei lui. „Trebuie să te ducem la clinică. Dr. Kumar va avea grijă de tine.”

Vinay încearcă să scuture din cap, dar mişcarea este prea dureroasă. Se strâmbă. „Poc—poc—t.”

Încerc să gândesc clar, dar gândurile mele sunt amestecate. Dacă îi este rupt spatele, nu pot să-l port; e mult prea greu. Cu copiii, mi-ar lua ore în şir să mă întorc la Shimla. Nu pot să merg pe cont propriu şi să las copiii cu Vinay. Ce ar trebuii să fac?

"Buzunar." O spune cu mai multă forţă de data asta.

Cu mâinile tremurânde, îi răsfoiesc buzunarele. Îşi poartă geanta
de tutun şi câteva crenguţe ascuţite pentru a-şi curăţa dinţii. Respir greu, încercând să nu plâng. „Bhai, ce caut?”

Încearcă să arate, dar abia îşi poate mişca braţul. „Înăuntru”, reuşeşte el să spună.

Caut până simt marginea a ceva solid în buzunarul din stânga din interior. Întorc buzunarul pe dos şi văd ataşat de el o husă minusculă cusută de casă. Trag şi desfac buzunarul cu unghiile şi găsesc o cutie de chibrituri. Galben

strălucitor, imprimat cu o imagine a Domnului Ganesh. Îl întorc. Recunosc scrierea engleză imprimată pe spate, dar nu pot să o citesc.

— Ai vrut chibrituri? întreb eu, neîncrezător.

Înainte să vorbească, îşi trece limba de-a lungul buzei inferioare crăpate. „Mergeţi-aur".

— Vinay, trebuie să iau doctorul.

"Oaie."

Mă uit în jur, dar o văd doar pe Neela în poiană. „Nu-i văd, Vinay. Unde sunt oile?"

„Păstrează...", spune el. Foloseşte fiecare gram de energie care i-a rămas pentru a vorbi. "Fiii mei..."

Buzele lui se mişcă, dar nu scoate niciun sunet. Corpul îi tremură o dată, şi apoi din nou, înainte ca gura să se deschidă şi să-i scape respiraţia.

Îmi strâng urechea de nasul lui Vinay, dar acum nu mai există nicio respiraţie. Cu toate acestea, aerul este plin de spiritul lui. Copiii mei simt asta. Chullu începe să se bată. Rekha îmi trage puloverul. „Maa?"

Îl ridic pe Chullu şi stau în picioare, mângâindu-mă din corpul lui, din căldura lui.

Îmi strâng ceafa lui Rekha, iar ea se ţine mai strâns de mine. Nu este nevoie să fereşti copilul de moarte; noi nu facem asta în tribul meu. Vrem ca tinerii noştri să înţeleagă că moartea este la fel de naturală ca şi viaţa pentru om şi animale deopotrivă şi, cu cât îşi dau seama mai devreme de asta, cu atât mai bine.

— Îţi aminteşti unchiul tău, bheti?

Ea dă din cap.

"El nu mai este."

Rekha ridică privirea la mine, apoi înapoi la trupul unchiului ei de pe pământ. Ea îşi pune degetul mare în gură, un obicei pe care îl scuturase cu un an în urmă.

Chullu îmi înghiţeşte sânii. Ar trebui să-l hrănesc, dar mai întâi trebuie să am grijă de el altceva. Din nou, i-am udat cârpa lui Chullu cu laptele meu, iar el o ia în gură şi o suge. Lam aşezat pe praştie întinsă pe pământ şi i-am spus lui Rekha să-l privească. Apoi stau lângă Vinay, îi iau mâna prăfuită în a mea. Murmur descântece învăţate în pântece, cu mult înainte de a intra în această lume. Le rog zeilor noştri să aibă grijă de fratele meu în tărâmul spiritelor, să dea pentru el viaţa nouă pe care o merită, pentru a-şi ajuta sufletul să menţină armonia cu cei care au venit înaintea lui şi cu cei care îl vor urma. Repet cuvintele până devin una cu aerul pe care îl respirăm.

Copiii mă privesc în linişte. Ei par hipnotiţi, aşa cum am fost cândva, de acest

ritual. Nu ştiu cât timp stăm aşa, noi trei.

Copite de cal, mai tare de data asta, mai aproape. Apoi un scâncet.

Mă întorc şi văd capul neted al unui cal castan care este oprit de călăreţul său la intrarea în defileu. Îl prind pe Chullu şi îi smulg de mână pe Rekha şi ne conduc la adăpostul unui bolovan din apropiere.

„Nimmi!” Numele meu răsună peste râpă.

Cu prudenţă, mă întorc în poieniţă. Peste drum, o văd pe Neela mestecând iarbă. Se opreşte şi se uită în jur pentru a vedea de unde vine zgomotul.

Este Lakshmi. Micul cal de munte pe care îl călăreşte este de culoarea grâului. Pe măsură ce se apropie de noi, calul vede trupul stricat al lui Vinay şi se dă înapoi, uimind pe Lakshmi. Ea se apleacă să-l mângâie pe gât, apoi descălecă, ţinându-se strâns de frâiele lui. Se uită la corp, apoi la mine, cu sprâncenele ridicate într-o întrebare.

clipesc. — Sunt Vinay, îi spun.

Ea se apropie şi spune, în linişte: „Îmi pare atât de rău, Nimmi".

Rekha se uită, cu gura căscată, la Lakshmi, care poartă pantaloni de lână de bărbat, cu picioarele îndesate în cizme scurte. Haina ei de lână maro închis este prea mare pentru rama ei; trebuie să fi împrumutat pe a soţului ei. Are un şal de lână înfăşurat peste cap şi în jurul umerilor. Am văzut-o doar în sari. Nu ştiam că poate călăre un cal. Dar apoi îmi amintesc ziua în care Dev a murit şi Chullu a venit pe lume. Ea şi Dr.

Jay trebuie să fi călărit cai ca să ajungă la noi în munţi.

Faţa lui Lakshmi este îmbujorată. Trebuia să fi călărit repede. Ea oferă o zâmbet lini titor fiicei mele, apoi fiului meu, care a încetat să se mai chinuie suficient de mult pentru a se uita la ea. Ştiu că dacă ea îşi întoarce privirea liniştită şi consolatoare asupra mea, voi începe să plâng. De parcă ar simţi asta, ea duce calul spre cealaltă parte a poienişului şi îl leagă de un copac slăbit. Apoi păşeşte în jurul meu şi se apropie de corpul fratelui meu. În timp ce se ghemuieşte, studiază rănile lui Vinay – aşa cum l-am văzut pe soţul ei, dr. Kumar, făcându-l.

Acum văd că degetele lui Vinay au fost roade de un animal, în timp ce zăcea pe moarte. Are urme de muşcături pe urechi. Degetele de la picioarele sale expuse au fost mestecate.

Tremur, gândindu-mă la asta. Câtă durere a îndurat? Cât de singur era în suferinţa lui!

Lakshmi ridică capul şi cercetează pantele abrupte din stânga şi dreapta

noastră. Îi urmăresc privirea.

„Cum crezi că s-a întâmplat asta?” ea intreaba.

Gura mea este uscată. Mă gândesc o clipă, iau la vedere scena. „S-ar fi putut împiedica – cel mai probabil, a căzut – şi s-a lovit la cap. Această crăpătură este atât de stâncoasă. Piciorul lui pare rupt şi cred că şoldul i-ar fi rupt. Când l-am găsit, nu s-a putut mişca. Aş spune că este aici de cel puţin o zi sau două. Este posibil să-i fi rupt şi spatele.”

Una este să gândeşti aceste gânduri, alta este să le spui cu voce tare.

Îmi şterg o mână pe gură.

„Ar fi putut bandiţii să-i facă asta?” întreabă Lakshmi.

Aceia dintre noi care am crescut în Himalaya ştiam de mult că aurul este purtat prin munţi. Bătrânii noştri ne-au spus întotdeauna că aurul este elixirul vieţii pentru mulţi oameni şi că nu este niciodată suficient de folosit.
Ţara noastră are atât de puţin din ea încât trebuie adusă din altă parte – legal sau ilegal. Bandiţii şi autorităţile sunt mereu în căutarea unui cioban singuratic care ar putea transporta metalul preţios folosind caprele sau oile sale. Oamenii noştri ştiu asta. Fratele meu Vinay trebuie să fi ştiut riscurile, motiv pentru care ar fi luat această potecă de pe poteca principală.

„Excrementele oilor de aici sunt proaspete”, spun eu, arătând spre pământ din trupul fratelui meu ca să nu mă uit la el. Apoi o văd pe Neela, dincolo de poiană, ciugulind frunzişul uscat care creşte între stânci. „Ea cunoaşte locul ăsta. A mai fost aici.” Mă uit din nou la creastă, imaginându-mi cum s-ar fi întâmplat accidentul. „Vezi grămada aceea de pietre care ajunge până în vârful crestei? Pare o cale accidentată. Vinay ar fi putut să coboare turma de acolo. Sau... poate Neela a alunecat pe poteca aceea, a căzut pe o parte şi a derapat până în jos. Lingourile de aur au margini ascuţite, care i-ar fi tăiat pielea. Rana de pe partea ei era adâncă.”

Îmi vine o amintire, nedorită. Dev alunecând pe râpă. Îmi clipesc înapoi lacrimile. „Vinay ar fi putut coborî panta ca să ajungă la ea. Dar, după ce a căzut, probabil că s-a speriat şi ar fi putut să-l fi dat cu piciorul. Ar fi putut să-şi piardă echilibrul, să cadă şi să-şi rupă nasul pe parcurs.
Nu ar fi prima dată când se întâmplă aşa ceva.”

Lakshmi trebuie să ştie că vorbesc despre Dev. Tocmai am descris cum am soţul a murit anul trecut, încercând să salveze o capră de la căderea pe munte. Îmi întorc privirea de la ea, din nou, ca să nu-i arăt cât de mult mă supără această amintire. Îi iau cârpă de lapte a lui

Chullu şi o ud din nou cu laptele meu. Îmi zâmbeşte, arătându-şi dinţii minusculi din faţă. Cel puţin nu va suferi niciodată o soartă ca a tatălui său — sau a unchiului său.

Îl aud pe Lakshmi oftând. Ea se ridică în picioare, se îndreaptă spre cal şi scoate o geantă din piele de capră din geantă. Ea deschide şnurul şi ţine punga în faţa gurii calului în timp ce el bea.

"Ce vei face acum?" ea intreaba.

Nu ştiu cum să-i răspund. Mă aşteptam să-mi găsesc fratele şi să mă întorc oaia la el. Nu mă gândisem la ce voi face în continuare.

Îi netezesc părul lui Chullu. Îmi amintesc ultimele cuvinte ale lui Vinay de parcă ar stă în picioare lângă mine şi îmi dau seama că trebuie să acţionez repede acum. Mă întorc către Lakshmi.

„Turma", spun eu. „Trebuie să le găsesc. Apoi trebuie să văd că aurul este livrat la următorul punct de releu." Nu îmi este clar cum voi face toate astea să se întâmple.

Rekha ridică privirea spre mine; din nou, îşi suge degetul mare. Îi mângâi părul pentru a o linişti. În braţele mele, Chullu gâlgâieşte.

Lakshmi leagă sacul din piele de capră şi o pune înapoi în geanta. Ea se îndreaptă spre mine, când spune: „Este vorba de aur sau de familia fratelui tău?"

Îmi strâng strânsoarea pe Chullu. El tipă şi se zvârcoli, încercând să scape din braţele mele. „Nu ştiu ce vrei să spui."

Ea se întoarce spre mine. Privirea ei este directă, dar vocea ei este moale.

— Ai putea profita de pe urma aurului, nu-i aşa?

Crede ea că fac asta ca să pot vinde aurul? Atât îmi pasă eu sunt ? — Crezi că aş profita de moartea fratelui meu pentru a revendica aurul pentru mine?

Ea răspunde pe un ton blând. „Sau pentru copiii tăi. Nu te-aş învinovăţi dacă ai face-o."

„ Goondaţii ăia mi-ar face ceea ce i-au făcut lui Vinay". Arunc o privire la trupul lui Vinay, întins la un pas depărtare. „Fratele meu a făcut o greşeală. Trebuie să fi fost disperat. Viaţa noastră nu este uşoară. Munca este grea şi nu sunt bani în ea. El a vrut să-şi trimită fiii la şcoală, ca să poată avea o viaţă diferită, departe de păstorit şi tundet..." Trebuie să mă opresc să nu bolborosesc. Lacrimile mi-au înceţoşat vederea.

Lakshmi se uită, din nou, la corpul fratelui meu. „Ce zici de..." Ea face o pauză şi lasă cuvintele ei să atârne în aer. Expresia ei îmi spune la ce se gândeşte.

„Ne ardem morţii ca toţi hinduşii", spun eu. "Dar..."

Mă uit în jurul meu, la peisajul stâncos. Lucrul potrivit de făcut ar fi să-i ardă trupul acolo unde a murit. Dar nu există nicio modalitate de a face o

platformă sau de a tăia lemnul. Nu am unelte cu mine. În acest moment, simt un dor intens pentru tribul meu. Dacă am fi fost cu toţii împreună, am fi putut-am fi făcut-o să se întâmple. Este ceea ce facem întotdeauna când cineva moare pe traseu. Este ceea ce am făcut când a murit Dev.

Dacă aş fi cu tribul meu, am avea o înmormântare corectă. Bătrânul satului recita rugăciunile, iar femeile, toate, inclusiv soţia lui, Selma, îl scăldau pe Vinay şi îl înveleau cu grijă, tandru, într-un cearşaf proaspăt spălat. Lacrimile îmi umplu din nou ochii. Rekha îmi întinde mâna.

„Lângă spital", spune Lakshmi încet. „Există un crematoriu – unde îi ardem pe cei care au murit."

Mă simt de parcă am mers o sută de mile. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de epuizat. Nu mai încerc să-mi ascund lacrimile; mi se revarsă peste obraji şi pe bărbie. Am ţinut-o de mână pe Rekha pentru a mă mângâia la fel de mult ca ea. Acum îmi dau drumul şi îmi şterg faţa cu mâna liberă, apăsându-mi degetele în orbitele ochilor până când văd stele.

De ce m-ai părăsit, Dev? Dacă ai fi încă aici, am fi cu oamenii noştri, sus în casa noastră de vară. Nimic din toate astea nu s-ar întâmpla. Şi unde eşti, Malik? De ce ai plecat? Mai întâi Dev, apoi Malik, acum Vinay. Trebuie să-i pierd pe toţi?

Lakshmi îl slăbeşte uşor pe Chullu din strânsoarea mea. Ea îi pieptănă părul de pe frunte cu degetele şi îi zâmbeşte. Îi întinde mâna către Rekha, care se mişcă să o ia. De parcă ar şti la ce mă gândesc, spune Lakshmi, atât de încet încât cred că mi-aş fi putut imagina: „Va fi bine, Nimmi".

Oftat. După o clipă, îmi scot ruloul de pe spate şi îl aşez pe o parte a poienişului. Lakshmi aplatizează patul şi îl aşează pe Chullu. Îmi dezleg mănunchiul de pe talie pentru a scoate câţiva şapaţi şi o ceapă. Rup o bucată de pâine şi i-o dau fiului meu să-l roadă cu dinţii de lapte. Restul îi dau lui Rekha.

— Stai puţin cu Chullu, bine? îi spun eu. Fiica mea stă lângă fratele ei şi îi dă o altă bucată de chapatti.

Mă duc la corpul fratelui meu. Mă doare să te uiţi la el. Nu mă pot opri să mă gândesc la orele pe care le-a suferit înainte ca moartea să-l u erez e. Încep să-l dezbrac, gândindu-mă că arată mult mai tânăr în moarte decât în viaţă. Au dispărut ridurile din jurul ochilor, rezultatul mijirii sale obişnuite. Văd că obrajii lui sunt mai netezi acum. Mi-e ruşine să-l privesc

în toată goliciunea lui. Mama noastră ar fi cea care i-ar face baie dacă ar fi încă în viaţă, dar, acum, eu sunt singura familie disponibilă pentru a face asta.

Îmi dezleg geanta din piele de capră. Scot chunni – ul din cap şi il umezesc cu apa din punga. Încep cu faţa lui Vinay, spălându-i sângele de pe nas, apoi îi şterg transpiraţia de pe braţe şi picioare. În tăcere, mă rog pentru siguranţa soţiei şi a fiilor lui. Sunt vag conştient de Lakshmi, în spatele meu, vorbind în linişte copiilor mei.

Când am terminat de curăţat corpul lui Vinay, mă întorc către Lakshmi şi încuviinţă din cap. Ea îl ridică pe Chullu şi îl pune într-o parte a patului. Rekha urmează, ducând mâncarea. Copiii mei sunt tăcuţi, vigilenţi, de parcă ar ştiu că se întâmplă ceva sacru.

Lakshmi ridică pânza căptuşită pe care dormim, o scutură şi o pune pe pământ mai aproape de corpul lui Vinay. Când ea apucă de picioarele goale ale fratelui meu, îmi pun mâinile sub axile lui.

„Ake, dho, atunci", numără ea.

Împreună, îl ridicăm. Bărbaţii tribului nostru sunt slabi şi strunşi; au şi-au petrecut toată viaţa mergând în sus şi în jos pe aceste poteci montane. Dar sunt puternici, iar muşchii lor sunt surprinzător de grei. Ne luptăm, la început, să echilibrăm trupul lui Vinay între noi, iar apoi să-l întindem pe patul de pat. Ar trebui să am un cearşaf curat de bumbac în care să-l înfăşoare, dar atunci nu mă aşteptam să-i fac ultimele ritualuri astăzi. Îl înfăşurăm cât putem de bine în căptuşeală, apoi îl ducem la cal, care se ridică şi îşi ridică capul sus, cu ochii învăluiţi în alb. El este speriat de cadavrul. Lakshmi îmi face semn să întind cadavrul din nou. Ea merge spre castan, îi mângâie botul, vorbind cu el încet până se calmează.

Încercăm din nou să ridicăm trupul lui Vinay pe şa. Ne iau mai multe încercări, dar ne descurcăm. Mă uit cum Lakshmi foloseşte o frânghie pentru a fixa corpul de şa.

Ea a fost tăcută în toată această încercare, conducându-mă cu tandreţe prin fiecare pas. Dacă nu ar fi venit ea, ce aş fi făcut? Cum aş fi putut face faţă asta – cadavrul fratelui meu, singurătatea mea, durerea mea, copiii mei – fără ea? Malik mi-a povestit despre timpul petrecut în Jaipur – când
Lakshmi a fost un artist cu henna atât de căutat. O pot imagina – având grijă de clienţii ei, linistindu-i, mângâindu-i, asa cum ea m-a liniştit şi m-a mângâiat astăzi.

Fără tragere de inimă, scot cutia galbenă de chibrituri din buzunarul fustei şi

o ridic pentru ca ea să o vadă. „Asta are ceva de-a face cu orice făcea Vinay. Cred că asta încerca să-mi spună înainte să...”

Ea îmi ia cutia de chibrituri. „Canara Private Enterprises Limited, Shimla”, citeşte ea cu voce tare. Se încruntă şi se uită la mine, cu o întrebare în ochi, dar nu pot decât să ridic din umeri ca răspuns.

Ea dă din cap, înţelegând. — Te superi dacă păstrez asta? O pune în buzunarul hainei, apoi se întoarce şi acoperă trupul învăluit al Vinay-ului cu o pătură pe care a scos-o din geanta ei.

Îl ridic din nou pe Chullu în praştia lui şi îl aşez pe spatele meu.

„Cum se numeşte calul tău?” Spre surprinderea mea, este Rekha, liniştea mea fată, vorbind cu Lakshmi.

„Chandra”, spune Lakshmi.

„De ce i-ai numit aşa?”

„Vezi semnul acela de pe fruntea lui? Nu crezi că arată ca semilună?"

Rekha se uită fix la cal. „Când voi primi un cal într-o zi, îi voi numi Gooddu.”

Lakshmi îi zâmbeşte fiicei mele. „Este un nume bun. Cum ai venit cu asta?”

„Aşa îmi spune Malik.”

Lakshmi aruncă o privire la mine, zâmbind. Când se întoarce din nou către fiica mea, ea spune: „Dar dacă îl numeşti Gooddu, de unde vei şti dacă Malik te cheamă pe tine sau pe calul tău?”

Rekha se încruntă. Apoi faţa ei se luminează. „Ei bine, nu am încă un cal, nu?”

Râsul drăguţ al lui Lakshmi răsună în crăpătura îngustă.

Treptat, ieşim din canion şi coborâm poteca spre Shimla: Lakshmi conduce calul, Rekha vorbeşte cu Lakshmi, eu purtând copilul Chullu, Neela urmând în spate. Îmi frântă inima pentru Vinay şi mă bucur că l-am găsit, dar sunt şi uşurată că mă întorc acasă. Nu-mi dădusem seama cât de mult depindesem de oamenii mei când trăiam cu tribul meu. Munţii nu sunt un loc pentru o femeie – sau un bărbat – singur. Un cer însorit poate deveni posomorât într-o clipă; un leopard poate curăţa o capră în timp ce capul tău este întors; o viperă poate paraliza un copil în câteva secunde. Mă întind în jur pentru a-l mângâi pe cap pe Chullu, pentru a mă asigura că el este încă acolo.

Mergem de doar douăzeci de minute când auzim oile bălând şi zgomotul clopotelor în jurul gâtului lor. Neela le răspunde.

În dreapta noastră, în depărtare, şi deasupra liniei copacilor, îi vedem: o turmă de oi mult sus,

pe munte. Înainte să o pot reţine, Neela urcă dealul. Urmez. Când ajung în vârf, îmi lipseşte respiraţia. Verific urechile unei oi, apoi celorlalte: semnele de pe urechile lor sunt ale fratelui meu. Le sondajez coastele pentru a vedea dacă lingouri de aur sunt ascunse sub lână.
Sunt. Mă întorc pe traseu, unde aşteaptă Lakshmi şi Rekha, să le spun ce am găsit.

"Bun. Putem duce turma în oraş”, spune Lakshmi.

Mă uit la ea. „Trebuie să fie treizeci sau patruzeci de ei. Unde le-am ţine?”

Lakshmi zâmbeşte. „Oamenii de deal care vin la Clinica Comunitară.
Sunt sigur că unul dintre ei ar fi dispus să păstorească o turmă pentru o perioadă scurtă de timp.” Ea cercetează orizontul. „Trebuie să le mutăm acum sau vom pierde lumina. Va fi mult mai greu să urmăreşti turma şi să le protejezi de lupi când este întuneric.”

Ea are dreptate.

— Şi lingourile de aur? ea intreaba.

„Încă cu oaia.”

Ea dă din cap. "Bun. Mâine la prima oră, vom începe căutările.” Ea scoate cutia de chibrituri din buzunar şi o examinează din nou. „Întreprinderile Canara.
Poate ne pot spune ceva.”

Brazdele de pe frunte înseamnă că este îngrijorată sau doar curioasă? E chiar atât de încrezătoare, sau se preface doar de dragul meu? Îmi sprijin din nou mâna pe capul fiului meu. Ne aflăm aici pe un teritoriu necunoscut. Niciunul dintre noi nu cunoaşte oamenii pentru care lucra Vinay. Câţi dintre ei sunt.
Care a fost aranjamentul fratelui meu cu ei.

Mă uit la trupul lui Vinay drapat peste cal. Şi îmi dau seama: sunt supărat. La
Vinay. Şi-a făcut a mea responsabilitatea – ceva la care nu m-am târguit niciodată. Acum eu sunt cel care trebuie să împiedice familia mea şi a lui să nu fie rănite.
Vinay a ameninţat şi vieţile tuturor din tribul nostru! Cum a putut să fie atât de prost?
De ce i-ar pune în pericol pe toţi cei pe care îi iubim?

Cu cât mă străduiesc mai mult să-mi controlez panica, cu atât mă simt mai furios.
Şi mai confuz. Ştiu că nu ar trebui să fiu supărată când am căutat acelaşi lucru pentru mine copii, aşa cum şi-a dorit Vinay pentru ai lui. Cine sunt eu să-l judec când legătura mea cu tribul este acum la fel de fragilă ca o pânză de păianjen?

Mă uit la Lakshmi. Spatele ei este drept, cu o mână ţinând frâiele lui Chandra, iar cealaltă ţinând mâna lui Rekha. Dacă te uiţi la ea, ai crede că are această situaţie sub controlul ei. Ea se va asigura că Vinay este trimis la următoarea lui viaţă aşa cum ar trebui să fie. A venit până aici şi şi-a asumat un risc pe care Vinay l-a impus asupra noastră, când ar fi putut să se spele pe mâini de toată afacerea.

Acum o lună, eram încă supărat pe Lakshmi Kumar pentru că mi-a spus ce să fac, pentru că l-a

trimis pe Malik departe de mine, pentru că era atât de competent. Dar acum simt doar un sentiment de uşurare că cineva – oricine – este dispus să preia conducerea şi să ajute.

Dacă acel cineva ar fi Malik.

Mă întorc în sus pe deal să păzesc oile şi să le aduc la Shimla.

11

LAKSHMI

Poalele Himalaya, la nord-vest de Shimla

Suntem liniştiţi pe drumul înapoi la Shimla. Ne oprim din când în când să lăsăm oile să pască. Păream destul de încrezător când i-am spus lui Nimmi că vom găsi pe cineva care să păstreze oile, dar acum mă întreb cum ne descurcăm.

Oile trebuie mutate la fiecare câteva zile pentru a găsi iarbă proaspătă. A trebuit să sugerez să luăm oaia înapoi cu noi; altfel, Nimmi ar fi putut insista să rămână peste noapte cu turma şi să ţină copiii cu ea, aşteptând până mă voi întoarce să o ajut. Pe aceste dealuri, oile sunt o marfă valoroasă. Şi această turmă poartă aur pe flancuri! Să-l laşi pe Nimmi şi pe copii la poalele dealurilor ar fi mult prea periculos.

Rekha merge lângă mine, vorbind alternativ când îi vine o idee şi rămânând tăcută când se gândeşte. Mai devreme, când se uita la norii albi plutind deasupra capului, m-a întrebat de ce nu mergem doar pe nori.

„Norii ne-ar putea duce mai repede la Shimla, mătuşă”, spune ea. — Îţi aminteşti de norii din cartea aceea despre păsări? Se referă la o carte cu imagini despre păsările din Himalaya pe care am citit-o săptămâna trecută.

„Norii sunt complicati, Rekha”, îi spun. „În momentul în care te apropii de ei, ele dispar.” Ea ridică privirea la mine, cu sprâncenele ridicate, şi îi explic că, în timp ce norii ar putea arăta ca bumbac neclar de departe, ei sunt de fapt din apă – ceaţă. „Dacă ne-am apropia suficient de ei”, îi spun, „am trece imediat.”

Mai târziu, ea întreabă: „Am putea trăi într-un curcubeu?”

Nu pot să nu mă întreb dacă m-am gândit la astfel de lucruri când aveam patru ani. Încerc să găsesc un răspuns care să o mulţumească şi, în cele din urmă, spun: „Am putea. Dar dacă am fi în interiorul lor, nu i-am vedea pe cer, nu-i aşa?”

Clipeşte de mai multe ori, luând asta, apoi clătină din cap.

Aş asez-o pe şaua calului meu dacă nu ar duce trupul unchiului ei. Cu

picioarele ei mici, îi este greu să ţină pasul. Dar ea pare să fi moştenit capacitatea mamei ei de a merge fără să obosească. Nu se plânge niciodată, nu cere niciodată mâncare sau apă.

„După ce terminăm povestea maimuţelor, o putem citi pe cea despre elefant? Mi-ar plăcea să am un elefant.” Când am pornit din canion spre Shimla, şi-a pus mâna ei minuscul în a mea şi a lăsat-o acolo, aşa cum am văzut-o făcând atât de des cu mama ei şi cu Malik. Gestul m-a atins.

„Desigur, putem”, spun eu.

Atât Rekha, cât şi mama ei par să se bucure de cărţile pe care le-am citit. La început m-am îngrijorat că Nimmi se va simţi conştientă de sine, învăţând alături de fiica ei. Poate chiar mă simt de parcă mă bag prea mult în viaţa lor. Dar ea devine o persoană diferită atunci când petrecem timp împreună, citind. Este cu adevărat curioasă şi, evident, mândră de cât de repede învaţă fiica ei să citească şi să scrie.

Mă opresc şi mă întorc pentru a vedea cum Nimmi şi Chullu sunt în spatele turmei. Nimmi este întristată pentru fratele ei, iar durerea ei este palpabilă – ca şi cum greutatea ei o apasă, făcând această călătorie grea cu atât mai grea. Ea foloseşte un escroc pentru a ţine turma unită, dar umerii îi sunt prăbuşiţi şi mută oaia înainte cu jumătate de inimă. Animalele îi simt apatia, profitând de ocazia de a rătăci până când ea îi cheamă înapoi.

Am acoperit corpul lui Vinay cât de bine am putut, dar atrage insecte şi Îmi fac griji pentru viermii de pe calul meu. Până acum, Chandra a fost doar puţin supărător, dar am nevoie ca el să rămână calm până când ducem cadavrul la crematoriu.

* * *

Oraşul Shimla este construit pe o serie de dealuri presărate cu pini, cedri, plopi şi mesteacăn. Oriunde altundeva, aceste dealuri ar fi considerate munţi, dar Himalaya stâncos de la nord umbreşte aceste canioane, făcându-le să pară slabe prin comparaţie, aşa că ne referim la ele ca dealuri. Spitalul Lady Bradley se află sus, pe o proprietate substanţială care se extinde într-o râpă. Când vedem turla Bisericii lui Hristos, ştiu că spitalul va apărea în curând la vedere. Luăm mai sus, mai abrupt

drum, drumul mai lung până la intrarea din spate a spitalului unde se află

morga.

Până târziu după-amiaza suntem suficient de aproape de spital încât o rog pe Nimmi să aştepte sus pe deal cu oile. Apoi îmi plimb calul pe panta până la morga spitalului. Prakesh, însoţitorul, mă cunoaşte şi îi rog să ducă cadavrul discret la crematoriu. Dacă este deloc surprins de această cerere, nu o lasă să se arate; casta lui este obişnuită să trateze cu morţii. Îi rog să păstreze cenuşa pentru mine, apoi mă ţin de frâiele lui Chandra în timp ce el şi un alt însoţitor ridică cadavrul lui Vinay de pe calul meu. Rog un al treilea însoţitor să-l ude pe Chandra şi să-i ofer o rupie pentru bunătatea lui.

Apoi merg la Clinica Comunitară. Trebuie să arăt bine dezordonat pentru că, când intru pe uşa din faţă, toţi pacienţii din sala de aşteptare se întorc să se uite. Îmi dau seama, prea târziu, că miros a cai, a mea transpiraţie şi a pădurii de pini de pe deal. Mă duc repede în sala de examen şi mă opresc la uşa cu perdele.

„Jay?"

Îl aud cum se scuză în faţa pacientului pe care îl îngrijeşte înainte să despartă perdeaua. Când mă vede, trage cortina în spatele lui. „Lakshmi!" spune el, luând în starea mea dezordonată. Mă conduce pe holul din spate, aşa că nu ne vedem camera de recepţie. „Am fost atât de îngrijorat! În primul rând, nu te-ai prezentat la clinică. Când am trimis pe cineva acasă să văd dacă eşti bine, s-a întors şi mi-a spus că nu e nimeni în casă."

Îmi pun partea plată a mâinii pe pieptul lui pentru a-l calma. „Am luat-o pe Chandra şi a mers să o caute pe Nimmi. Nu era la ea când am trecut pe aici azi dimineaţă, tot ce are a dispărut."

„Şi tu..."

"Da. Toată lumea este în siguranţă. Dar trebuie să găsesc un loc pentru patruzeci de oi."

Are ochii mari. — Ai găsit turma?

"Da. Trebuie să le păstrăm doar câteva zile. I i promit."

Îşi trage buza, uitându-se la picioarele lui. „Îngrijitorul terenului de la spitalul m-a cicălit să-mi tuns gazonul."

„Shabash!" Spun. Zâmbesc şi îi pun un deget pe buze.

Mă ia de mână şi o strânge. „Doar câteva zile, acha? Odată ce sunt gata cu acest pacient, voi avea o discuţie cu îngrijitorul terenului."

„Poţi face faţă greutăţii din această după-amiază fără mine?"

El dă din cap. „Până acum am avut doar trei pacienţi. Deci cred că ne vom descurca."

Îi dau poşeta mea. „Pentru îngrijitorul terenului." Fiecare favoare are un preţ. „De asemenea, am lăsat un cadavru la crematoriu. Este fratele lui Nimmi."

Înainte ca el să aibă ocazia să pună mai multe întrebări, mă întorc şi plec.

* * *

O oră mai târziu, Nimmi este ocupată să adună turma pe râpa inferioară a spitalului, ferită de vederea pacienţilor şi a personalului.

Stau pe un zid mic de piatră vizavi de intrarea din faţă a spitalului, unde vânzătorii ambulanţi se adună pentru a-şi vinde chaat, paranthas de casă , paan şi beedis. Chullu este un pachet cald pe poala mea; el roade o felie de mango în timp ce Rekha ronţăie o trestie de zahăr, aspirând sucul dulce pe măsură ce merge. Chandra stă liniştit într-o parte, ronţându-şi punga de ovăz şi dând din când în când urechile pentru a alunga muştele.

Nimmi şi copiii sunt în siguranţă deocamdată; am găsit oaia a casă temporară şi plănuiesc următorul pas. Iau cutia galbenă de chibrituri din buzunarul hainei şi citesc din nou imprimeul: Canara Private Enterprises. Mam uitat în interiorul cutiei de chibrituri de mai multe ori; nu există decât chibrituri. Este posibil că cutia nu înseamnă nimic. Poate Vinay l-a purtat doar pentru a-şi aprinde focurile de tabără de seară. Dar atunci, de ce ar fi fost ascuns într-un buzunar secret?

Când îmi verific ceasul, văd că este aproape ora 17:00. Afacerile locale rămân deschise până la şase sau şapte seara. Habar n-am ce aş putea găsi la Canara, dar cred că cel mai bine e să merg singur acolo. Trebuie să aflu ce, dacă este ceva, avea în comun fratele lui Nimmi cu acel loc.

Bărbaţii care se bucură de conversaţia şi gupshup -ul de după-amiază târziu la tarabe nu se pot abţine să se holbeze la noi patru. Mă uit în jos la hainele pe care le port.

Sunt o femeie indiană cu ochi albaştri. Sunt îmbrăcat ca bărbat. OMS nu s-ar uita?

* * *

Când Nimmi se întoarce din râpa inferioară, îi spun că mă duc să găsesc Canara Enterprises. Ea vrea să vină cu mine. „Este problema mea, Ji. Eu ar trebui să fiu cel care trebuie să plece."

„Nu", îi spun. „Copiii sunt epuizaţi. Hrăniţi-i, puneţi-i în pat.

Vom vorbi mai târziu."

Nările i se fulgeră şi îmi dau seama că am fost prea aspru. „Nimmi”, spun eu. "Vă rog."

Îşi înclină capul, felul ei de a-mi spune, Bine. Ea ia copiii cu ea. Rekha întoarce capul să-mi fluture trestia de zahăr.

* * *

Îi frec gâtul lui Chandra. A fost hrănit şi adăpat de însoţitorii spitalului.

Ar trebui să mă duc acasă şi să mă fac prezentabil, dar decid că e mai bine să mă apropii de oamenii de la Canara aşa cum sunt. În pantalonii mei şi haina mea lungă, mă simt cumva mai puţin vulnerabilă. S-ar putea să fie aruncaţi de ţinută doar cât să mă ia în serios.

Un alt avantaj: caii sunt cel mai practic mod de a vă deplasa în acest oraş deluros. Când Jay m-a învăţat prima dată să călăresc pe cai, mi-a fost frică să nu fiu atât de sus de pământ. Nu aş avea picioarele mele să mă ghideze. Mi-aş pierde drumul?

„Eşti obişnuit să ai controlul”, mi-a spus Jay zâmbind. „Motivul pentru care îţi va plăcea să fii pe un cal. Calul caută direcţii la tine. Doar comandă-i la fel cum faci mie.”

Ameninţasem că îi voi arunca unul dintre cizmele mele noi, dacă nu se opreşte să râdă. Încet, uşor, m-a convins să călăresc şi nu a trecut mult până mi-am dat seama că mă simţeam încrezător pe un cal. Mai târziu, când a aflat că una dintre pacientele sale de la maternitate vrea să-şi vândă calul, mi-a cumpărat Chandra.

Acum îmi mângâi frumosul meu castan pe gâtul lui lucios în timp ce ne străduim prin oraş. Îi întreb pe cei care merg pe stradă dacă au auzit de Canara; nu există altă modalitate de a găsi o afacere în Shimla. O persoană din patru vă va îndruma într-o direcţie, dar nu neapărat cea potrivită.

O oră mai târziu, după ce am făcut câteva cotituri greşite şi am observat multe certuri între localnici, mă aflu într-o poieniţă înconjurată de pini. Semnul mare galben care afişează numele companiei atârnă oblic de un gard ruginit de sârmă ghimpată. În spatele gardului se află o curte de uscare, unde cărămizile sunt stivuite în rânduri, o carieră de lut şi, în capătul îndepărtat al curţii, un cuptor care trebuie să aibă o înălţime de patruzeci de picioare. Dacă aceasta este o fabrică de cărămidă, ar trebui să fiu văzând muncitori amestecând lut, pregătind forme, ducând cărămizi proaspete la cuptor. Dar nu e nimeni. Curtea este liniştită, cuptorul inactiv.

descalec. În stânga porţii încuiate observ o clădire mică. Semnul de pe uşa din faţă spune Office. O leg pe Chandra de gard, merg spre clădire şi deschid uşa. Tânărul din spatele tejghelei pare uimit. Fie nu se aştepta la un client, fie

nu se aşteptase ca clientul să fie o femeie.

Camera este micuta. Tejghea se întinde pe toată lăţimea interiorului îngust, împărţind cu grijă spaţiul în două jumătăţi. Singura decor este un calendar atârnat pe perete din 1964, care face reclamă la Coca-Cola şi o pictură cu zeul-maimuţă Hanuman. Văd un birou prin uşa deschisă din spatele tânărului. Acolo, un bărbat în vârstă – de vârstă mijlocie, cu o barbă neagră pătată în gri – stă la un birou. Vorbeşte cu cineva pe telefonul rotativ al biroului. Înţeleg limba pe care o vorbeşte bărbatul – este punjabi, o limbă pe care am ajuns să o recunosc doar de când am venit să locuiesc în nord.

El spune: „Nahee-nahee. Nu va fi o problemă. Hahn. Da. Se va face."

Bărbatul mai tânăr din spatele tejghelei spune: „De ce ai nevoie?" Tonul lui este departe de a fi prietenos.

Fără un cuvânt, am pus cutia galbenă de chibrituri pe tejghea.

Se uită la ea, apoi la mine. Ochii lui negri ca cărbune sunt precauţi, de parcă nu prea ştie ce să facă cu mine.

Inima îmi bate cu putere şi îmi dau seama că nu ştiu în ce mă bag.
Jay habar n-are că sunt aici. Dacă mă gândesc bine, de ce sunt aici? Aş putea să fiu cu pacienţii mei la Clinica Comunitară şi cu plantele mele în grădină, nu în această cameră, care pulsa de o tensiune neliniştită pe care nu o pot identifica.

Întâlnesc privirea contramanului şi o ţin, fără să clipesc.

Ia cutia de chibrituri şi o ia cu el în cealaltă cameră. Aşteaptă până când bărbatul mai în vârstă scoate la telefon. Vocile lor joase, au o conversaţie grăbită. Bătrânul îşi lasă capul într-o parte, privind dincolo de contraman, ca să se poată privi mai bine la mine. Apoi ia cutia de chibrituri de la tânăr şi aruncă chibriturile pe biroul lui.

Trecându-şi unghia de-a lungul interiorului cutiei, scoate o bucată de hârtie.

Nici Nimmi, nici eu nu ne-am gândit să ne uităm pe sub chibrituri! Bărbatul scoate un registru din sertarul din mijloc din partea dreaptă a biroului său. Îl urmăresc trecând degetul arătător pe pagină până când găseşte intrarea pe care trebuie să o caute. Se uită din nou la bucata mică de hârtie luată din cutia de chibrituri, se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre tejghea. Este mai mare şi mai înalt decât tovarăşul său mai tânăr. Sprâncenele lui se unesc în timp ce

mă priveşte.

„Nu arăţi ca un cioban", spune el în hindi.

Ridic din umeri, dar nu ofer nicio scuză sau explicaţie. Faptul că se aştepta un cioban înseamnă că am ajuns la locul potrivit. Palmele mele sunt umede şi rezist nevoii de a le şterge pe haină.

„Ai întârziat", îmi spune el. „Te aşteptam acum trei zile."

îmi arcuiesc o sprânceană. Dacă urmăreşte aur, care este diferenţa dacă ajunge târziu? El trebuie să ştie că vremea, un animal bolnav sau o rănire pot oricând să împiedice un cioban.

Ochii lui sunt înguşti în timp ce mă studiază. „Ne-am gândit că s-ar putea să-l fi păstrat pentru tine."

mă încruntă la el.

Se uită în jurul meu, prin intrarea deschisă, apoi se întoarce din nou spre mine.

„Unde este, atunci?"

Axile mele sunt moale de sudoare. Nu ştiu ce să-i spun, dar eu fă o ghicire calculată la întrebarea lui. „Este cu oile".

Îşi dă ochii peste cap. — Ţi-am spus despre ce este mai înainte. Nici un rahat de oaie în curtea mea. Adu încărcătura, nu rahatul. În elegi?"

„Mâine", spun eu. Hai Bhagwan! Asta înseamnă că va trebui să le eliminăm pe toate aurul acela din turma în seara asta şi găseşte o modalitate de a-l aduce aici.

Îmi asum un risc cu întrebarea mea. „Nu se fac cărămizi astăzi?" Vreau să-l ţin să vorbească. Poate aflaţi unde merge aurul şi cum ajunge acolo.

Îşi mestecă obrazul, îşi lasă privirea să zăbovească asupra mea. El crede că sunt năzdrăvan, ceea ce sunt. „Ce este pentru tine?" el spune.

Îmi bag mâinile în buzunare, îi întâlnesc privirea. Apoi, cât pot de rece, mă întorc şi ies din birou. Omul cel mare mă urmăreşte, mă uită când mă urc pe cal şi plec. S-ar putea să se gândească că un cioban care îşi poate permite să deţină un cal la fel de bun ca Chandra ar putea avea mai multă experienţă în a muta bunuri furate decât a presupus el.

Odată ce sunt la câţiva kilometri distanţă, îmi las strânsoarea frâielor lui Chandra să se relaxeze şi să-l încetinească la un trap uşor. Degetele mele, înţepenite din cauza strângerii frâielor de parcă viaţa mea ar depinde de asta, se desfăşoară încet. Abia atunci încep să respir normal.

12

MALIK

Jaipur

În ziua mea liberă fac o excursie în zona bazarului Pink City unde sunt toate magazinele de bijuterii. Este pentru că trebuie să-mi potolesc vinovăţia pentru pofta după Sheela sau pentru că mi-am dorit să-l văd pe vechiul meu prieten Moti-Lal?

Lal-ji este principalul bijutier al oraşului. Când ajung, la ora două după-amiaza, Moti-Lal Jewelers bate de activitate. Un portar în uniformă albă îmi aduce o ceaşcă de chai în timp ce îl aştept pe omul cel mare.

Proprietarul plinuţ îi luminează cuplul de vârstă mijlocie care stă în faţă de el, în timp ce asistentul său pune un teanc de cutii ghemuite de catifea neagră pe biroul lui strălucitor de mahon. „Astăzi”, spune Moti-Lal, „sunt aproape la fel de entuziasmat cum aş fi dacă eu aş fi cea care s-ar căsători.” Dintii lui sunt foarte albi, foarte drepti şi foarte mari. „Am lăsat deoparte ceva foarte special pentru ziua cea mare a lui Akshay”, spune el.

Perspectiva bijuteriilor pe cale să fie expuse o atrage pe soţie înainte pe scaunul ei, sari de mătase foşnind.

Sorbindu-mi chai-ul, il observ pe Lal-ji, de pe balustrada care desparte mai mult cameră de mireasă elaborată din restul magazinului, unde se fac achiziţii minore – brăţări de naştere sau primii cercei ai bebeluşului. Indiferent cât de mică, sau cât de mare, este ocazia, ea poate fi întotdeauna sărbătorită cu puţin aur, panaceul universal pentru ceea ce ne doare indienii.

În zona de mireasă, covorul moale în şoaptă permite clinchetul delicat al cerceilor jhumka şi exclamaţiile de bucurie ale clienţilor să fie în centrul atenţiei.

Iluminatul de la Moti-Lal Jewelers este mai strălucitor decât cel al magazinului obişnuit, scaunele mai luxoase, braţele lor căptuşite invitând cumpărătorii să zăbovească în timp ce se gândesc la decizia vieţii. Mame, bunici, mătuşi, taţi, viitoare mirese, surori şi miri stau în faţa vitrinelor în care colierele, cerceii, brăţările, gleznele şi inelele strălucesc şi fac semn. Clienţi, purtând poşete bombate cu bani de la mireasă părinţii, cumpără aur care va proteja mireasa în caz de văduvie, boală sau calamitate financiară. Aurul este cel

care îi asigură viitorul.

Când eram copil, cu puţin mai mult de cinci sau şase ani, veneam la acest magazin o dată pe săptămână, şi uneori mai mult, pentru a livra uleiurile de corp parfumate de cuişoare şi geranium ale lui Auntie-Boss şi uleiul ei personalizat de păr bawchi . Soţia lui Moti-Lal a fost unul dintre primii noştri clienţi din Jaipur. Ea iubea produsele şi, când ia încântat despre ele soţului ei, acesta a făcut o practică de a prezenta un recipient de alamă umplut cu poţiunile lui Lakshmi fiecărui client de mireasă. A fost acel tip de atingere personală care i-a atras pe clienţii lui Moti- Lal înapoi la el în repetate rânduri. A fost şi o sursă bună de venit pentru mătuşa-şefa.

Acum un portar urcă pe estrada unde stă Moti-Lal şi aşează cu grijă trei ceşti de porţelan aburind pe birou. Domeniul lui Moti-Lal este ridicat la câţiva metri deasupra agitaţiei, într-un colţ al magazinului, permiţându-i lui Lal-ji să supravegheze fiecare client care intră şi iese.

Pentru o fată roşită, Lal-ji i- ar putea spune: „Văd că ai adus-o pe mătuşa ta cu tine astăzi”. Sau ar putea să-şi întrerupă inspecţia unui nou transport de rubine pentru a striga unei matrone: „Nu există nimic care să mă facă mai fericit decât să o văd pe tânăra Seeta cu o familie atât de bună.”

Când am intrat pentru prima dată în magazin astăzi, Lal-ji m- a recunoscut cu un semn din cap şi un zâmbet de recunoaştere pentru a-mi spune că îşi va face timp pentru mine când va termina cu ceilalţi clienţi ai săi. Nu mă grăbesc. Este mult mai plăcut să-mi aştept timpul în magazinul cu aer condiţionat decât să zabovesc afară, pe căldura uscată şi prăfuită. Mirosurile sunt mai plăcute şi aici. Mai bine decât mirosul de varză şi transpiraţie pe strada plină de viaţă de afară. În interior, totul este tămâie din lemn de santal, parfum rath ki rani şi colonie de şampacă . Cel mai important, am privilegiul de a-l urmări pe Moti-Lal la serviciu. M-a învăţat mai mult decât câteva lucruri despre afaceri.

Cu deliberare, Moti-Lal deschide prima dintre cutiile de catifea pentru clienţii săi. „Nici măcar artizanii lui Shah Jahan nu au putut depăşi această măiestrie”, spune el. În interiorul carcasei, strălucind pe căptuşeala neagră din satin, este un colier kundan , un tikka pe frunte cu un cârlig auriu care se prinde de păr, o pereche de cercei asorţi şi două brăţări.

El arată spre colier, având grijă să nu unte pietrele strălucitoare cu ulei de pe degetul mic (ceva pe care îl face intenţionat pentru a le permite clienţilor să se uite bine la inelul de smarald şi aur de patru carate pe care îl poartă pe acel deget) şi spune , „Patruzeci şi patru de diamante plate, douăsprezece smaralde de dimensiuni bune,

douăzeci şi două de picături din cele mai albe perle din Ceylon”. Intonează cuvintele cu un fel de evlavie, de parcă ar fi fost un preot.

Întoarce colierul cu grijă. „O astfel de incredibilă lucrare a smalţului meena pe spate. L-am pus pe unul dintre bărbaţii mei din Delhi să lucreze la asta – familia lui a fost meenakari de generaţii.”

Ceea ce urmează este o linişte însărcinată în timp ce viitoarea soacră examinează bijuteriile, lăcomia evidentă în ochii ei. Soţul ei ridică şi inspectează un brăţar, evaluându-i măiestria, lăsând colierul greu să se ocupe de soţie. O face, ţinând colierul de gât şi admirându-l în oglinda de perete vizavi de birou. Fără îndoială că îşi aminteşte propria zestre de mireasă şi cum se compară aceasta cu ceea ce selectează acum pentru viitoarea ei noră. Bănuiesc că bijuteriile ei vor ieşi în continuare câştigătoare. În mintea ei, ea se gândeşte: Lucrul cu smalţul era mult mai bine în zilele mele. Aceste pietre nu sunt tăiate la fel de fin ca cele din colierul meu . Indiferent dacă echilibrul calităţii este în favoarea ei sau nu, aproape sigur se va îndepărta de Moti-Lal Jewelers cu o pereche de brăţări de aur pentru ea. La urma urmei, este doar corect.

Moti-Lal îşi observă mişcările în oglindă. „Vezi cum scânteie? Am vândut un colier similar chiar săptămâna trecută, dar acele diamante nu erau la fel de mari ca acestea.” Îşi întoarce colţurile gurii şi dă din cap, de parcă i-ar fi ruşine că o altă familie s-ar fi mulţumit cu mai puţin. „Acest colier este unul pe care oaspeţii tăi îl vor observa de peste cap.”

Acum ridică privirea, de parcă tocmai m-ar fi observat, se scuză şi pleacă asistentul său responsabil. Cu ceaşca lui de chai, se alătură cu mine la balustradă, cu faţa spre clienţii pe care tocmai i-a părăsit, de parcă ar fi prea ocupat să vorbească cu mine pentru a fi îngrijorat de achiziţia lor. L-am văzut făcând asta şi din nou. Desigur, de aceea există oglinzi din podea până în tavan peste tot; încă mai poate să-i supravegheze. Una dintre multele tactici vechi din geanta lui de trucuri.

Îmi zâmbeşte, ochii lui somnoroşi aproape că îi dispar pe faţă, bărbia triplă un semn al succesului său: o sursă de mândrie. Când vorbeşte, vocea lui este blândă şi joasă. — Crezi că doamna Prasad savurează deja gelozia pe care o va simţi cu siguranţă rivala ei când îşi va vedea noua ei noră purtând o piesă atât de frumoasă?

Îi rânjesc lui Moti-Lal. — Înţeleg că îi cunoşti rivala.

„Unul dintre cei mai buni clienţi ai mei.” Moti-Lal râde şi îşi bea chai într-o singură rândunică. „Ake, dho, atunci. Ma intorc imediat."

Oricât de mare este, bijutierul se mişcă la fel de graţios ca un ghepard care urmăreşte un joc proaspăt. La fel ca medicul de familie, un bijutier indian stă mult timp cu o familie, devine un prieten de încredere şi ghid pentru mai multe generaţii pe parcursul căsătoriilor, naşterilor şi festivalurilor.

Mă întorc să-l privesc din nou. Moti-Lal prezintă câteva caracteristici suplimentare a setului de mireasă clienţilor săi, amintindu-le că pietrele sunt aşezate perfect la culoare în cadrul kundanului , la fel cum Shah Jahan a cerut să fie încrustate carnelian, lapis lazuli, ochi de tigru şi malachit în marmura Taj Mahal.

Bijutierul şi clienţii săi schimbă câteva remarci înainte de a ajunge timpul să se tocmeze preţul. Moti-Lal introduce numerele în maşina lui de adăugare cu un fel de fler care îi face pe ceilalţi clienţi din magazin să-şi arate în direcţia lui, curioşi de cine cumpără ce.

Odată ce spectacolul s-a terminat, îmi îndrept atenţia către partea non-mireasă a magazin, lăsându-mi ochii să rătăcească peste cutia de sticlă a colierelor. În carcase sunt pandantive elaborate înserate cu rubine şi diamante, precum şi lanţuri de aur de diferite grosimi şi greutate. Mă aplec în talie pentru a arunca o privire mai atentă la un lanţ de aur când simt o strângere de carne de umăr. Lal ji spune: „Succes, Malik! Uită-te la tine, Burra Sahib! Eşti visul oricărui soc. Vino Vino!"

Uşa biroului său privat este ascunsă pe un perete cu oglindă. În afara de permiţându-i lui Lal-ji să-şi spioneze clienţii, numeroasele oglinzi îi invită pe clienţi să probeze bijuterii şi să se admire din orice unghi. Este surprinzător să mă văd reflectat în atâtea oglinzi în acest spaţiu mic.

În interiorul camerei confortabile a lui Moti-Lal, podeaua este acoperită cu perne căptuşite şi suporturi rotunde tapiţate cu bumbac alb, lăsând goală o pasarelă îngustă în mijlocul podelei de marmură. Moti-Lal îşi scoate papucii; Îmi scot pantofii.

„Începuţi, Malik? Ca angrezi?”

„Iernile din Himalaya au fost brutale pe degetele de la picioare. A trebuit să renunţe la cappali cu totul. Acum nu pot purta altceva decât pantofi.” Nu-i spun că purtarea pantofilor la Şcoala Bishop Cotton nu era o opţiune. Nici să purtaţi nişte praf la şcoală, ceea ce ţi-ar câştiga cu siguranţă un fulger la degete atât de la maestru, cât şi de la matronă.

Mă plesneşte pe spate. „Ce corect! Nu pot să cred că eşti acelaşi copil Ştiam înainte”, spune el.

Parfumul slab de cireşe şi lemn de santal îmi aminteşte de vizitele anterioare la această cameră. Ne aşezăm cu picioarele încrucişate pe perne, răcoriţi de aerul condiţionat. În centrul camerei, pe marmura descoperită, stă o tavă de argint cu două narghilea înalte, o cutie de chibrituri, o pungă cu tutun, o statuie mică a lui Ganesh, un cornet de tămâie şi un cântar pentru cântărirea aurului. Aici se fac cele mai mari oferte. Tot acolo se întâlneşte Lal-ji cu prietenii.

Servitorul său a pus pietre şi câte un cărbune încins în fiecare chillum. Moti-Lal scoate fire de tutun din geanta de buzunar, le pune în boluri şi le bate usor. Apropie o narghilea de mine.

„Accha, tânărul meu prieten, ce te aduce la Jaipur?" În timp ce vorbeşte, loveşte un chibrit şi aprinde tutunul de pe narghilea. Luând pipa în gură, o suge de câteva ori, cu obrajii umflaţi comic.
Apoi eliberează un nor de fum alb şi camera se umple cu un parfum dulce şi fructat.

„Vreau să-ţi mulţumesc, Lal-ji, că ai avut grijă de Omi în toţi aceşti ani."

Îşi flutură mâna cărnoasă de parcă ar fi vrut să-mi îndepărteze recunoştinţa. „Koi baat nahee hahn. Ai trimis banii. M-am asigurat că ajunge la Omi. Doar asta. Nu i-a fost uşor cu acel soţ." Moti-Lal, care crede în munca grea, dă din cap dezgust. „Fugă să se alăture circului în fiecare an şi se întoarce cu mâinile goale." Pufă mai agresiv pe narghilea, de parcă soţul lui Omi l-ar fi dispreţuit într-un fel. „Ai văzut-o de când eşti în Jaipur? Omi?"

„Numai de la distanţă. Mi-am ţinut promisiunea. Am vrut doar să mă asigur că e bine."

Moti-Lal face o faţă. „Un bărbat matur fiind gelos pe un băieţel – şi exact asta erai tu – un băieţel care a asigurat-o pe Omi într-un mod în care soţul ei nu putea. Şi apoi ameninţarea că o vei ucide dacă îndrăzneşti să o vezi din nou. El scutură din nou din cap. „Ce prinţ."

Dau din cap. Amintirea este una dureroasă.

Omi era un fel de ayah ; a avut grijă de copiii din cartier ca mine, pentru o mică taxă. Mamelor le plac propriile mele case, măturau podelele birourilor sau spălau rufele oamenilor. Într-o zi, mama nu s-a întors de la muncă. Am aşteptat şi am aşteptat, dar ea nu s-a mai întors. Omi m-a luat fără un cuvânt. Ea nu m-a tratat niciodată altfel decât a făcut-o cu cei trei copii ai ei. I-am fost atât de recunoscător că am făcut tot ce am putut pentru a aduce ceva acasă în fiecare

zi. S-ar putea să nu fie altceva decât o banană putrezită, sau o bobină de aţă pe care o furesem de la un negustor, sau puri prăjiţi în ulei vechi pe care un vânzător era pe cale să-l arunce.

M-am împrietenit cu toţi negustorii din bazar. Le-am lustruit pantofii sau le-a spus de unde ar putea obţine un chilipir cu agrafe de păr sau le-au făcut comisioane. În schimb, mi-au dat bani pentru copiii lui Omi, mi-au împărţit chapattis -urile , m-au trimis acasă cu o pungă mică de orez. Moti-Lal a fost cel mai generos dintre toate. Mereu mă întreba ce am învăţat în ziua aceea.
Aş putea număra până la o sută pentru el sau să numesc capitala Franţei? Şi când am făcut-o, mi-a scos o monedă de rupie din ureche şi mi-a dat-o.

Această ultimă amintire mă lasă să mă uit cu drag la vechiul meu prieten. Îi spun lui, „Unchiule. Aş dori să cumpăr două lanţuri de aur.”

Moti-Lal arcuieşte o sprânceană. „Ai o femeie?”

Îi zâmbesc în timp ce ridic cutia de chibrituri şi îmi aprind narghilea, apoi sug pe ţeavă pentru a trage fum. Tutunul – atât de curat şi de puternic – îmi ajunge imediat la cap, ameţindu-mă puţin.

Îşi ridică bărbia în sus şi dă din cap cu înţelepciune. „Ah”, spune el. "Înţeleg. Doua femei?"

Acum râd, scot fum. „Unul dintre lanţuri este pentru Omi.”

Îşi înfige bărbia în faldurile gâtului. „Ştii că soţul ei o va vinde”.

„Nu mă aştept să-l poarte – soţul ei pur şi simplu i-ar smulge-o de pe gât. Dar vreau să aibă ceva pentru securitate, pentru o urgenţă. Speram să-i spui că este aici, a teptând-o – dacă i când are nevoie.

Lal-ji se gândeşte la asta în timp ce îşi fumează pipa. El dă din cap. „O să o anunţ.”

„Vreau să-mi cumpăr şi o pereche de cercei”, adaug.

Moti-Lal suflă pe chillum până când strălucirea portocalie se transformă în cenuşă gri. — Şi pentru femeia ta?

"Nu. Sunt pentru o fetiţă.”

Moti-Lal se opreşte pentru o clipă din pufăit şi i se slăbeşte gura. "Tu ai o fiică?”

Râd, încântat să-l pot surprinde. "Nu. Nu e ca asta."

Ochii lui înţelepţi se îngustează când ia din nou pipa. El suflă mai mult fumează şi se uită în ochii mei. „Atunci ai o femeie cu un copil.”

"Doi copii. Un baiat şi o fata."

"Văduvă?"

"Da."

Ar fi trebuit să ştiu că Moti-Lal îşi va da seama. De mai multe ori, mi-a spus că vânzarea aurului necesită o perspectivă asupra naturii umane. El spune că trebuie să poţi discerne intensitatea dorinţei unui client privindu-i în ochi. Asta vă va spune ce să arătaţi, ce să reţineţi şi cât de mult este dispus clientul să se despartă.

„Am văzut ceva acolo care mi-a plăcut.” Arăt spre camera principală de cealaltă parte a uşii.

Scoate un şuvoi de fum din gură. „Bukwas”, spune el. „Chestii turistice.” Îşi ridică cadrul mare în picioare şi se duce spre u ă. Strigă pe cineva, aşteaptă o clipă, apoi se întoarce cu două cutii mari de catifea, pe care mi le întinde. Odată ce este din nou aşezat pe perna lui, deschid prima cutie. Văd trei lanţuri de aur înăuntru.

„Alege două”, spune el, zâmbindu-mi, pufnind în chillum.

Trag cel mai subţire dintre lanţuri, bătut, astfel încât să se aşeze la culoare pe piele. Îmi imaginez pe gâtul subţire al lui Nimmi, cum ar străluci aurul pe tenul ei întunecat. Poate data viitoare, cred. „Unchiule, îmi permit doar jumătate din acest aur.”

El zambeste. „Ce se permite asta, Malik? Este darul meu. Nu ţi-am spus de mai multe ori că eşti fiul pe care nu l-am avut niciodată?” Acum se încruntă, jignit că i- am confundat generozitatea cu o tranzacţie comercială.

— Şi cum rămâne cu ginerele tău acolo? Spun, să-l tachinez.

Ridică o mână şi ciocăneşte aerul. „Mohan este bine. Dar dacă vii să lucrezi pentru mine, voi muri fericit.” îşi pune mâna pe piept şi îşi înclină capul în lateral, implorând.

„Lal-ji, nu pleci prea curând. Şi nu ştiu nimic despre afacere cu bijuterii.” I-am spus aceste cuvinte de cel puţin o sută de ori.

„Ascultă cu atenţie”, spune el şi mai ia o pufătură. „Domnul Brahma, creatorul universului nostru, a aruncat o sământă din corpul său în ape. Acea sământă a devenit un ou de aur, o întruchipare a creatorului însuşi. Acest aur, simbol al purităţii, norocului şi evlaviei, este ceea ce vindem aici. Acum ştii câte ştiu eu.” îmi aruncă un inel mare de fum.

Râd. „Sunt în Jaipur doar la cererea mătuşii Lakshmi.”

La pomenirea mătuşii-şefei mele, Moti-Lal îşi deschide ochii tăiaţi şi zâmbeşte larg. „Şi cum este frumoasa Lakshmi Shastri? Toată Jaipurul îi este dor de ea. Cel mai mult soţia mea! Fără uleiul de păr al lui Lakshmi, ea va fi în curând chel ca un pui de maimuţă!” El scoate o hohoteala extraordinara şi isi plesneşte mana pe coapsa.

— Acum este doamna Kumar. E căsătorită cu un doctor.”

„Bahut acha! Mă bucur pentru ea.” Îşi îndreaptă pipa de narghilea spre mine. „Eşti norocos că s-a oferit să te ducă la Shimla când soţul lui Omi te-a dat afară.”

„Zaroor.” Aşa cum i-am spus adesea lui Nimmi: îi datorez lui Lakshmi viaţa mea. De când m-am mutat la Shimla, i-am trimis o parte din câştigurile mele lui Lal-ji pentru a le transmite lui Omi (pe cele pe care nu le înregistrez în cartea bancară pentru că ştiu că Boss le verifică periodic). Este un aranjament care a durat doisprezece ani.

„Ce vrea Lakshmi să faci în Jaipur?”

„Învaţă meseria de construcţii. Lucrez la palatul sub Manu Agarwal.”

Moti-Lal ridică din sprâncene. „Agarwal este un om bun. Sincer. Sala de cinema pe care o construieşte palatul va fi al naibii de minunată! Soţia mea plănuieşte să meargă cu fiica noastră şi soţul ei la marea deschidere. Voi fi aici, desigur. Deşi nu ştiu de ce mă deranjez. Toţi cei care sunt oricine vor fi la Royal Jewel Cinema în acea noapte.”

„Alteţa Sa Latika speră cu siguranţă că da.”

Se bate la u ă i intră ginerele lui Moti-Lal, Mohan. Mă ridic să-l salaam şi el îşi încrucişează mâinile în namaste. Este un bărbat timid, tăcut, cu zece ani mai în vârstă decât mine.

„Gupta au sosit”, îi spune el lui Moti-Lal.

— Vezi că sunt aşezaţi, bheta. Voi fi acolo." Moti-Lal îşi trece o mână enormă peste faţă, un gest de frustrare. Când uşa se închide, îşi dă ochii peste cap. „Zece ani şi fără copii.”

Când mă uit întrebător la el, el arată spre uşă şi înţeleg comentariul este îndreptat către ginerele său. „Încep să cred că nu o are în el.”

Zambesc. Părinţii sunt mereu îngrijoraţi de nepoţi. Nu va fi cazul lui Auntie-Boss şi mă bucur de asta. Indiferent dacă nu am nici unul sau zece, pentru ea este la fel. Îi place să vorbească cu copiii; pur şi simplu nu şi-a dorit niciodată nimic de-al ei. Iau lanţul pe care îl admiram mai devreme şi un alt colier de aur, mai greu. Moti-Lal mă observă în timp ce fumează. Am pus ambele lanţuri deoparte, deschid cealaltă cutie şi aleg o pereche de ştifturi mici de aur care cred că i-ar plăcea micuţei Rekha. I-au fost străpunse urechile când era doar câţiva

vechi de luni; sunt echipate cu cele mai subţiri cercuri de argint. Asez pe cantar atat lanţurile cat şi cerceii.

Moti-Lal se încruntă din nou şi oftă. „Arre, Malik, lasă-l în pace.”

Cântarul înregistrează o uncie. Preţul curent este de 321 de rupii pe uncie, dar îl întreb pe Moti-Lal dacă va lua 200 de rupii pentru el.

„Te las să-l ai gratuit dacă iei un sfat de la mine.”

Îmi arc o sprânceană, aşteptând să văd ce are de spus.

El dă din degetul înţepenit spre mine. „Nu te căsători niciodată cu o văduvă săracă.”

Dau din cap şi râd.

Punând în buzunar colierul pentru Nimmi şi ştifturile pentru Rekha, am pus două bancnote de o sută de rupii pe cântar lângă lanţul lui Omi.

— Mă voi asigura că Omi ştie, Malik. Mă duc la ea mâine.”

Greutatea vinovăţiei mele — pofta după Sheela, pentru cât de puţin pot face Omi — s-a ridicat puţin.

13

NIMMI

Shimla

Rekha mă priveşte în timp ce mă plimb pe podeaua camerei noastre. În poala ei este cartea despre maimuţele pe care Lakshmi-ji ia împrumutat-o. Îi place să se uite la imagini şi să scoată numele diferitelor tipuri de maimuţe.

„Fă-ţi studiile”, îi spun. A citit cartea maimuţelor atât de des încât a memorat-o. „Scrieţi cuvintele exact aşa cum le vedeţi în carte.”

„Fă-o cu mine, Maa”, spune ea.

Chullu stă cu oaia Neela, care este ocupată să roncească o frunză. Chullu o mângâie, apoi se rostogoleşte peste ea. Oaia le-a cucerit şi copiii mei vor să stea acasă cu noi, aşa că am adus-o aici de la păşunea de jos. Privind animalul acum, mă gândesc la aurul ascuns sub lâna ei. Cum arată, mai exact? Femeile tribului meu poartă argint, dar am văzut bijuterii din aur la alte femei. Nu am văzut niciodată o cărămidă solidă de aur.

Mă întind după patalul care atârnă de centura mea lângă o frânghie şi o pungă de apă din piele de capră. Testez ascuţirea lamei. Folosesc acest patal pentru a tăia legume şi fructe, ramuri, lemn – orice şi orice. O ridic pe Chullu şi îl aşez lângă Rekha pe pătuţ, unde încearcă să-i înghesuie cartea de maimuţă în gură.

Mă apropii de Neela, blând. Ea se opreşte din mestecat şi mă priveşte. Ea behăie, apoi stă, acum precaut. Îmi trec mâna peste lâna ei pentru a găsi movila tare vizavi de flancul ei rănit. Apoi găsesc marginile lânii care au fost cusute închise şi tăiem cusăturile cu grijă, ţinând-o pe Neela la loc cu un cot. Două lingouri de aur, fiecare cinci inci lungime, doi inci lăţime şi jumătate de inch grosime cad la pământ cu o bufnitură. Sunetul o sperie pe Neela, iar ea se zbate sub strânsoarea mea. I- am dat drumul.

Aurul este o culoare plictisitoare. Nu este frumos, aşa cum am crezut că va fi. Cineva a scris numere pe gratii. Sunt grele şi surprinzător

cald. Argintul pe care îl poartă tribul nostru este mai rece la atingere. Să cred că cineva ar ucide pentru o bucată de metal galben plictisitor!

O bătaie în u ă mă surprinde. Adun lingourile de aur şi caut un loc unde să le pot ascunde. Patul meu este la îndemână şi îndesc repede gratiile de sub el înainte de a merge să văd cine e la uşă.

Este Lakshmi. Ea este încă în aceleaşi haine pe care le purta azi dimineaţă. Are cearcăne adânci sub ochi şi părul ei este liber în jurul feţei; nu a fost uns cu ulei. Ea pare epuizată. Îi spun să intre şi să închidă uşa în urma ei.

„Mâine, vom livra aurul în acel loc”, spune ea. Ea e vorbind în şoaptă.

— Locul de pe cutia de chibrituri? Întreb.

Ea dă din cap şi îşi freacă fruntea. „Dar mai întâi trebuie să ne gândim cum să eliminăm

aurul de la oi şi-l duce de la păşunea de jos a spitalului la Canara”.

"Unde este? Afacerea?"

— La aproximativ patru mile de aici, chiar în afara oraşului.

"Care direcţie?"

Lakshmi arată cu bărbia spre est.

Cred că cunosc zona aceea; acolo mă duc uneori să culeg muntele florile pe care le vând. Asta îmi dă o idee. Mă ridic şi îmi găsesc coşul cu flori – cel mare pe care îl folosesc la tarabă. Apoi iau lingourile de aur de sub patul de pat şi le pun în coşul gol. Când Lakshmi vede aurul, ochii i se fac mari. Apoi se uită la Neela şi la petecul de lână care este deschis pe partea ei.

Cât poate ţine coşul? „Avem treizeci şi opt de oi”, spun eu, „numărând pe Neela, treizeci şi nouă. Dacă fiecare oaie poartă patru bare, câte două pe fiecare parte, aceasta ar însemna o sută cincizeci şi şase de bare. Dar lipsesc două, aşa că de fapt sunt o sută cincizeci şi patru. Nu ştiu să citesc sau să-mi scriu numerele, dar ştiu să le număr în cap.

Lakshmi ia un bar din coş şi îl cântăreşte în mână. Este obişnuită să amestece remedii naturale, să calculeze proporţia corectă de ingrediente. „Fiecare baton este puţin diferit, dar cel pe care îl ţin este de aproximativ două uncii. S-ar vinde cu şase, şapte sute de rupii.”

„Deci asta ar însemna...” Mă uit la Lakshmi, mâna mea zburând la piept. Îmi simt inima bătând în palme. Acum ştiu de ce contrabandi t ii îşi asumă riscul de a face contrabandă. Toate batoanele, împreună, însumează aproximativ o sută

mii de rupii! Hai Shiva! Începe să se cufunde cât de serioasă, cât de periculoasă este această afacere. Lakshmi a încercat să-mi spună tot timpul – cât de nebunesc ar fi, cât de nesăbuit să returneze aurul unor oameni care ar tăia mai devreme gâtul mamei decât să se descurce fără comoara lor. Ar fi trebuit s-o ascult.

„Trebuie să-l scoatem de aici”, spun eu. Mă uit la copiii mei, care au Am auzit panica din vocea mea şi mă privesc cu gurile deschise.

Lakshmi îmi vede patalul. „Asta foloseai pentru a deschide cusăturile?"

„Hahn." Am pus unealta ascuţită înapoi în fanta ei de pe centură.

Îşi strânge buzele, încruntat, şi se uită la Neela. Ştiu că calculează cât timp va dura să scoată aurul de la oi.
Se pricepe la a face planuri. Ea a organizat fiecare secţiune a grădinii în funcţie de ce fel de sol au nevoie plantele, de câtă apă au nevoie, de cât îngrăşământ. Grădina este eficientă şi bine aranjată. Ca tot ceea ce face Lakshmi.

Ea dă din cap, hotărât, de parcă s-ar fi hotărât. "Nu avem de ales. Trebuie să scoatem aurul în seara asta. Îngrijitorii de la spital vor fi plecat cu toţii acasă."

Observ liniile obosite de sub ochii ei. Ea a făcut deja atât de multe – a făcut drumeţii în sus şi în jos pe munţi, a dus trupul fratelui meu la Shimla, a călărit la afacerea aceea de la marginea oraşului. Acum e întuneric afară. Şi rece.

Nu suntem din sângele ei. Cu toate acestea, ea este dispusă să facă mai mult.

Lakshmi se îndreaptă spre u ă. „Ne întâlnim la mine acasă într-o jumătate de oră. Aduo pe Neela, te rog.

„Ji, când ai mâncat ultima dată? Am făcut chapatti şi palak subji în seara asta. Ar trebui să bei câteva înainte de a pleca."

Îl reţin adesea pe respectuosul Ji cu ea. O văd că se înmoaie. Ea îi zâmbeşte mulţumeşte-mi pentru oferta mea, dar ea dă din cap. „Trebuie să-mi dau seama cum îi voi explica toate acestea lui Jay—Dr. Kumar. A trebuit să-i spun ce am găsit. E îngrijorat, desigur. Şi trebuie să aflu cum vom aduce aurul din păşune. Chandra este uzată. Nu sunt sigur că aş putea să-i rog să mai facă azi."

Dau din cap. „O să-i rog pe Arora să aibă grijă de copii."

Ea zâmbeşte slab. „Spune-le că am nevoie de tine la spital în seara asta. Nu va fi o minciună."

14

LAKSHMI

Shimla

Jay nu ne-a lăsat pe Nimmi şi pe mine să mergem singuri în păşunea de jos în toiul nopţii pentru a strânge aurul. E deja supărat pe mine că am ieşit singur la Canara Enterprises.

Acum este cu noi la marginea păşunii, când strigăm, încet, la oi. Lucrăm cât de liniştit putem, dar nu putem face nimic în privinţa beiătului lor. Nimmi apucă o oaie, eu luminez lanterna pe ea şi Jay tăie cusăturile pentru a recupera lingourile de aur.

L-am aşezat pe Chandra peste noapte şi am adus celălalt cal al nostru, un ponei scurt blond. Dacă calculele noastre sunt corecte, aurul nu va cântări mai mult de douăzeci de lire, mai puţin decât un copil mic, iar poneiul ar trebui să poată face faţă poverii.

Sarcina este dificilă pentru că lucrăm în întuneric. Auzim animale de noapte în jurul nostru: marmote şi nevăstuici care îşi fac treburile în adâncurile pădurii de pini din jur. Aici jos, în lunca de jos, oile sunt relativ ferite de prădătorii mari. Dacă un leopard sau un urs himalayan ar ataca turma, ne-ar lăsa cu mai puţine lingouri de aur. Îmi spun că nu trebuie să-mi fac griji pentru ceea ce nu pot controla; chiar şi aşa, inima îmi bate repede şi sângele îmi bate în urechi. Deşi noaptea este răcoroasă şi degetele îmi simt ca gheaţa, transpir sub jachetă. Încă mai port aceleaşi haine de azi dimineaţă când m-am dus să o caut pe Nimmi sus în munţi.

Din când în când ne întâlnim cu o oaie la care am lucrat deja; noi lasa-o sa plece şi gaseste alta. Nimmi a fost inteligentă să numere turma când lea adus mai devreme la păşunea de jos. După ce vom ajunge la treizeci şi nouă, vom şti cu siguranţă că le-am verificat pe toate.

Durează două ore. Ştim că am terminat când numărul total de lingouri de aur pe care le-am colectat se potriveşte cu numărul calculat. După cum am prezis, fiecare animal purta patru bare. Punem aurul în floarea lui Nimmi coş, apoi legaţi coşul de ponei. Folosesc rajai -ul pe care l-am adus de acasă pentru a ne acoperi încărcătura ilegală.

Nimmi aruncă un ochi peste turmă, cu buzunarele de lână agăţate de ambele părţi ale corpului. „Ar trebui tunşi – cu adevărat tuşi. Atunci aş putea să vând lâna şi să păstrez banii pentru nepoţii mei.” Vocea lui Nimmi prinde. — Asta ar fi făcut Vinay. Ea se întoarce spre mine. „Pot să o fac dimineaţa încet, înainte de a ajunge la clinică. Ar trebui să termin în patru zile.”

înclin capul. Desigur.

* * *

Este miezul nopţii până când noi trei şi poneiul ajungem la casa lui Nimmi. Eu şi Jay aşteptăm la distanţă cu poneiul în timp ce Nimmi îşi adună copiii de la Arora şi îi coboară la locuinţa ei, câte unul la fiecare braţ, amândoi adormiţi.

Îmi cere să intru înăuntru cu ea în timp ce îi pune pe Rekha şi Chullu pe patul de pat.

Ea şopteşte: „Nu îmi voi deschide taraba cu flori mâine. Voi merge cu tine la Canara în schimb, Ji."

Înţeleg de ce nu vrea ca Jay să audă; este destul de supărat pe mine că am plecat azi singur. „Nu putem lipsi amândoi de la clinică pentru a doua zi. Am provocat destule perturbări. Aş prefera să mergi mâine la Grădina Vindecării. Prefă-te că totul este normal. Spune-le asistentelor că nu te-ai simţit bine astăzi sau caută o altă scuză." În liniştea serii, am grijă să nu vorbesc de aur. „Ei mă cunosc acum la Canara, aşa că e mai bine dacă o iau."

Nimmi mă priveşte o clipă lungă, cu faţa acoperită de umbră. Îi văd globurile albe ale ochilor ei. Parcă ar vrea să spună ceva, dar apoi dă din cap şi închide uşa după mine.

Îmi dau seama când ceva îl deranjează pe Jay. El încetează să mă tachineze. În timp ce stabilesc poneiul lângă curtea din curtea noastră şi îi dau mâncare şi apă, Jay duce coşul încărcat cu aur al lui Nimmi în casă.

Când intru în salon, el stă într-un fotoliu şi se rostogoleşte
pahar de Laphroaig între palme. Mi-a turnat deja un pahar şi mi-l întinde să-l iau.

Iau paharul şi îi netezesc părul. „Eşti îngrijorat?"

„Cine nu ar fi, Lakshmi? De ce ţi-ai risca viaţa – vieţile noastre – pentru problema altcuiva?" Vocea lui este joasă şi măsurată.

I-am lăsat cuvintele să stea o clipă. Apoi ma duc la masa laterala unde tin scrisori şi extrage cea mai recentă scrisoare pe care am primit-o de la Malik.

Mă întorc la Jay şi îi dau scrisoarea. „Malik mi-a trimis asta acum o săptămână." Îmi iau paharul de scotch şi îl las să citească singur scrisoarea.

Dragă Nimmi şi mătuşă-şefa, învăţ
multe aici, în Jaipur. Cum ar fi ce materiale sunt cele mai bune pentru ce tip de clădire. Costul de cumpărare a terenului şi costul construcţiei de la zero. Cum se pun bazele. Manu Uncle m-a trimis la diferite departamente din cadrul diviziei sale de facilităţi, astfel încât oamenii săi să mă poată învăţa

toate părţile afacerii. Până acum încep să văd că se construiesc clădiri în visele mele. (Ţi-ar plăcea pe Hakeem, contabilul cu care lucrez.

Este un omuleţ amuzant. Dar îmi place de el. A fost aici pentru totdeauna – probabil de la Imperiul Moghul!)

Cea mai bună parte a acestei experienţe a fost petrecerea timpului cu Nikhil. El este la fel ca Radha – doisprezece merg pe douăzeci! Şefu, ai fi atât de impresionat de modul în care l-au crescut mătuşa Kanta şi unchiul Manu. Este un băiat dulce şi amuzant şi, mai important, în cartea mea, un jucător de cricket fenomenal! Petrecem multe duminici batând şi bowling. El este aproape la fel de bun ca mine! (Sunt sigur că nu ar fi de acord şi ar spune că sunt destul de bun pentru un bătrân.) Abia aştept până când Chullu va fi suficient de mare ca să-i pun o bâtă de cricket în mână!

Te rog, spune-i lui Rekha că nu am uitat de curcubeul pe care ar trebui să-l aduc înapoi de la Jaipur. Ea crede că fiecare oraş are propriul curcubeu şi nu am inima să o dezamăgesc!

Şefă, următoarea parte este doar pentru tine, aşa că nu i-o citi lui Nimmi!

Ştiu că vrei tot ce e mai bun pentru mine. Ai mereu. Şi pentru asta, sunt recunoscător. Dar cu cât sunt mai mult departe de Nimmi, cu atât îmi dau seama cât de mult îmi pasă de ea. Mi-e dor de felurile ei liniştite. Admir cât de mult se străduieşte să-l hrănească şi să le îmbrace pe Rekha şi pe Chullu (amândouă pe care am ajuns să le iubesc ca pe a mea). O ajut din când în când cu câţiva bani, dar — Hai Ram! — practic trebuie să o forţez să ia.

Îmi dau seama că s-ar putea să-mi doreşti o altă femeie – mai învăţată sau mai sofisticată – dar mă mulţumesc cu Nimmi. În

O cunosc de opt luni, am aflat despre frumuseţea munţilor Himalaya şi despre comorile pe care le deţin munţii. Ştiu că este perfect capabilă să aibă grijă de ea însăşi, dar ţi-aş cere o favoare.

Te rog, trataţi-o pe Nimmi aşa cum aţi face-o cu o soră, aşa cum aţi tratat-o întotdeauna pe Radha. Nimmi nu-ţi va cere niciodată nimic, aşa că s-ar putea să trebuiască să-ţi îndrepti bunătatea asupra ei. Are o inimă atât de bună şi loială. Pierderea ei a fost tragică – nimeni nu ar trebui să-şi piardă un soţ atât de tânăr. Dar a fost câştigul meu şi mi-a adus multă fericire.

Al tău,
Malik

Jay mă găseşte în baie. Îmi curăţ ultima murdărie, mirosul de cal, praful şi transpiraţia de astăzi. Jay pune scrisoarea pe marginea căzii, îşi bagă mâinile în buzunare şi zdrăngăneşte schimbul liber pe care îl poartă în ele.

„Ştiu că crezi că ai ajuta Nimmi cel mai bine din cauza sentimentelor lui Malik pentru ea şi ai făcut întotdeauna ceea ce ai crezut mai bine. Dar sunt nelini tit."

Mă opresc să frec. „Jay, dacă ai putea face ceva pentru a-ţi ajuta familia... ceva care le-ar putea salva vieţile — nu ai face-o?

"Da. Desigur, aş face-o. Dar aceştia sunt goondas — racketisti profesionişti
— ai de-a face! Cred că este un risc prea mare pentru tine să te implici mai mult. Am vorbit cu poliţia locală...

"De ce?" Simt că mă enervez. A vorbi cu autorităţile poate fi riscant; nu se ştie niciodată cine e pe piaţă.

Face mişcare cu mâinile, un gest menit să mă liniştească. „Nu am vorbit despre acest caz în mod special, dar am vrut să aflu mai multe despre alergarea de aur care are loc în dealurile Shimla."

„Şi, ce ai învăţat?"

„Ei ştiu că există activitate în vest, în jurul Chandigarh şi
mai aproape de Pakistan, dar nu par să creadă că există vreunul în această zonă."

— Trebuie să fi fost curioşi de ce ai întrebat. Le-ai informat despre ceea ce facem?

„Arre. Le-am spus doar că am citit articolul despre contrabandă în ziar şi că sunt îngrijorat pentru siguranţa pacienţilor mei." Bătrâneşte din nou monedele din buzunarul pantalonilor, un alt semn că este îngrijorat.

Îmi strâng buzele împreună, încercând să nu las iritaţia mea să se vadă. am invatat devreme că a vorbi cu poliţia nu a fost niciodată o idee bună.

După independenţă, când britanicii au plecat şi au nevoie de posturi guvernamentale pentru a fi umplut, a domnit nepotismul. Posturile de nivel superior, cum ar fi comisarul de poliţie, mergeau către prieteni şi familie, indiferent dacă erau sau nu calificaţi pentru post. Rezultatul? Incompetenţă şi corupţie. Există întotdeauna o şansă ca poliţia să se înţeleagă cu rachetarii de aur, punând în buzunar bani de protecţie. Şi dacă comisarul de poliţie suspectează că Jay a vorbit cu ei pentru că are informaţii despre contrabandă, el poate folosi asta în avantajul său sau, mai rău, poate decide că trebuie să-l împiedice pe Jay să dezvăluie nimănui ce ştie.

Jay s-a pus pe sine – şi pe noi – în pericol. Dacă autorităţile ar găsi acele oi pe jumătate tunse la fundul păşunilor de jos, am fi implicaţi toţi trei.

Ceea ce înseamnă că trebuie să tundem oile complet şi cât mai curând posibil. Mâine seară cel târziu. Cronologia lui Nimmi – trei zile – este acum comprimată într-o singură zi. Şi va fi nevoie de toţi trei ca să se întâmple. Sunt deja atât de obosit de călărit să o găsesc pe Nimmi, apoi petrec seara scoţând aurul de la oi. N-am îndrăznit să-l las pe Jay să vadă cât de tare îmi tremurau genunchii.

Mi-am pus capul sub apă, înecând vocea lui Jay şi protestele corpului meu.

* * *

A doua zi dimineaţă devreme, merg cu un Chandra odihnit, la patru mile în afara Shimla, până la Canara Private Enterprises. Jay şi cu mine am pus lingourile de aur în saci şi le-am acoperit cu o pătură de cal. Mi-am îmbrăcat o pereche curată de salopete şi haina de lână a lui Jay. Mi-am înfăşurat un şal maro în jurul capului şi umerilor. Este o dimineaţă înceţoşată, ceaţa se încovoiează alene în jurul pinii şi cedrilor, ezită să meargă mai departe.

A-l convinge pe Jay să mă lase să plec singur a fost o luptă. A vrut să meargă în locul meu. Am refuzat pentru că nu vreau să se implice mai mult decât este deja. Are un post important la spital. Şi are o mulţime de pacienţi în această dimineaţă, inclusiv două cezariane.

Astăzi, poarta ghimpată de intrare în Canara Enterprises este deschisă. Înăuntru, o femeie singură, îmbrăcată într-un sari şi o bluză de pulover, stă ghemuită pe pământ, mângâind lutul într-o matriţă de lemn şi aruncând cărămida formată pe pământ. Lucrează repede – probabil pentru că este plătită cu cărămidă – adăugând un alt rând unui strat în creştere de cărămizi care se usucă în aer liber.

Descalecă şi o conduc pe Chandra în poiană, oprindu-mă chiar lângă ea. Ea ridică privirea, dar nu îşi opreşte munca.

O numesc . „Eşti un expert în asta."

Supramuşcarea ei o face să fie conştientă, aşa că îşi pune mâna în faţa feţei în timp ce zâmbeşte şi dă din cap dintr-o parte în alta, încântată să fie recunoscută.

Observ că toate cărămizile au adâncituri dreptunghiulare în centru. Mă întreb de ce. „Cine cumpără cărămizile astea?"

Când pare confuză, încerc din nou. „Cine sunt clienţii..."

Ea flutură cu mâna. „Nu ştiu, Ji. Văd că un camion îi duce. The şoferul spune că îi duce la Chandigarh."

„Arre! Ce cauţi aici afară?" Este tânărul de ieri,
cel care stă în spatele tejghelei. El aruncă o privire întunecată către femeie, care se întoarce în grabă la fabricarea ei de cărămidă. Mie îmi spune: „Du-te la birou".

Încerc să par scuze, dar îmi dau seama că este suspicios. Mă urmăreşte până o duc pe Chandra la uşa biroului. Genţile pline cu aur sunt grele, dar m-am exersat să le ridic, aşa că par că ştiu ce fac.

Aduc o geantă, apoi pe cealaltă, punându-le pe tejghea.
Bărbatul mai în vârstă de la back office vine să ia bagajele. Le duce la birou şi închide uşa interioară a biroului ca să nu-l mai văd.

„Cum ai obţinut ochii ăia albaştri?" spune tânărul.

Eram atât de concentrat pe şef, încât l-am uitat pe bărbatul mai tânăr păzindu-mă. "Ce?"

„Vedem ochi ca ai tăi în Kashmir."

În Jaipur, am fost întrebat adesea despre ochii mei albaştri. Oamenii au crezut că aş putea fi anglo-indian (un grup care a căzut în disfavoare odată ce britanicii au părăsit ţara). Sau poate nu eram deloc indian? Pot fi parsi sau afgan? Dar nu am de gând să intru într-o conversaţie cu acest bărbat despre moştenirea mea sau să-i spun că ochii albaştri sunt obişnuiţi în familia mea de generaţii. Spun pur şi simplu: „Nu sunt Kashmir".

Acum îşi pune coatele pe blat, aplecându-se în faţă cu un zâmbet viclean pe faţă. „Voi, păstorii, nu vă consideraţi niciodată caşmiri sau punjabi sau rajasthani, nu-i aşa? Tribul tău este cel care contează. Dar nu am văzut niciodată un alt membru tribal cu ochi albaştri.” El lasă capul, considerându-mă serios. Apoi îmi spune ceva într-un dialect pe care nu îl înţeleg.

Firele fine de păr de pe braţele mele se ridică. Încearcă să ştie de unde sunt eu cu adevărat. Nu pot răspunde convingător în dialect. Riscul pe care îl asum deja devine periculos dacă sunt expus. Cel mai bun pariu al meu este să mă comport jenat.

Îmi arunc ochii în jos, îmi trag şalul mai strâns în jurul gâtului.
„Te rog”, spun, „sunt căsătorit”.

Devine din nou jucău . — Şi soţul tău te lasă să faci treaba unui bărbat?

Mă gândesc la Vinay, corpul lui întins pe pământ. „Numai pentru că este rănit. Prost."

Zâmbetul lui este timid. „Trebuie să ai nevoie de confort în acest caz. Şi eu-"

Uşa interioară se deschide şi apare bărbatul în vârstă. Brăţara subţire de la încheietura mâinii lui este făcută din fir colorat – un fir roşu, celălalt auriu. Este probabil ca o soră a făcut amuleta pentru el, astfel încât să o protejeze pentru tot restul vieţii. Dar când aruncă sacoşele goale pe suprafaţa de lemn cu cicatrici, încruntat pe faţă, îmi dau seama că nu pot conta pe moliciunea pe care i-ar putea arăta surorii sale. „Îţi lipsesc două", spune el.

Ridic bărbia în discuţie.

„Sunt doar o sută cincizeci şi patru de baruri. Ar trebui să fie o sută cincizeci şi şase."

Simt că transpiraţia începe să se adune pe buza de sus. Dar îmi păstrez vocea firmă. „Am luat două ca plată."

„Kya? Ai primit plata în aur?" Se îndreaptă, se încruntă. „Nu ăsta a fost târgul."

Mă uit la bărbatul mai tânăr, îmi deschid ochii albaştri mai larg, apelez la mai moale lui abordare. „Este un traseu periculos. Soţul meu a căzut. I-a rupt spatele. Aveam nevoie de un spital. De aceea am întârziat. Nu aveam bani. Am folosit aurul pentru a ne plăti factura."

Acum bărbatul în vârstă loveşte mâna pe tejghea, făcându-mă să sar.

„Nu este o decizie pe care trebuie să o iei." Spit zboară din gură. „Ce să-i spun următorului curier?"

Simt teama din spatele furiei lui. Mă uit la el. „Spune-i că autorităţile din Shimla au auzit zvonuri despre aurul care curge la marginea oraşului. Spune-i că două lingouri reprezintă o plată corectă pentru transportul de aur pe traseul pe care îl urmăreşte poliţia.

Închidem ochii. Sunt fără suflare şi simt că sunt pe cale să leşin.

Mă întorc când aud un zgomot în spatele meu. Este femeia din curte care punea cărămizi. Ea le spune bărbaţilor din spatele tejghelei: „Am rămas fără lut. Ce vrei sa fac?"

Aleg acest moment să apuc sacoşele goale, să fug spre u ă şi sari pe Chandra. În câteva secunde, galopăm pe poteca şerpuitoare prin pădure. Aud strigăte în spatele meu, dar nu erau vehicule în curte, aşa că ştiu că nu au cum să ne urmărească atât de repede cât putem călători cu Chandra.

În urechile mele aud zgomotul vântului, zgomotul copitelor Chandrei bătând pământul şi propriul meu sânge curgându-mi prin vene. Chiar mi-ar face rău pentru două lingouri de aur când au cea mai mare parte a comorii în posesia lor? Sper că nu, dar nu pot fi sigur. Ceea ce ştiu este că trebuie să ajung cât de departe pot cât de repede pot.

Am călătorit mai puţin de o milă când îmi dau seama că calul lui Jay călăreşte lângă A mea. Îl încetinesc pe Chandra la galop. Abia când mă întorc să mă uit la

Jay îmi dau seama că trebuie să mă fi urmărit aici ca să mă asigur că voi fi în siguranţă. Mi se umplu ochii. Încet, am lăsat teroarea din ultima oră să se scurgă din corpul meu, aşa cum Madho Singh îi permite penele să se aşeze pe spatele lui după ce îşi dă seama că zgomotul puternic care l-a îngrozit nu mai este.

15

NIMMI

Shimla

Îmi trec mâinile peste porţelanul neted al căzii din baia de oaspeţi a lui Lakshmi. Sunt la baie cu Rekha şi Chullu. Rekha se simte bine singură, dar trebuie să mă ţin de Chullu cu o mână, în timp ce îl săpun cu cealaltă. Sunt două duze. Din când în când, o întorc pe cea din stânga, aşa cum m-a învăţat Lakshmi, şi mai multă apă fierbinte apare în mod magic! M-am obişnuit cu săpunul de tărâţe de orez şi grăsime de iac pe care îl face tribul nostru, dar săpunul lui Lakshmi este divin – face atât de multă spumă atunci când este amestecat cu apă! Şi mirosul! Mă simt de parcă sunt în pajişte adunând flori.

Când Chullu încearcă să-i bage săpunul de lavandă în gură, îl tachinez din mâinile lui.

Rekha îşi plesneşte mâinile pe suprafaţa apei pentru a vedea cât de sus o poate face să sară.

Întotdeauna înainte, când veneam la casa lui Lakshmi, eram atât de obsedat de scrisorile lui Malik, încât nu am observat nimic altceva. Acum îmi dau seama că fiecare detaliu al casei ei are un scop şi o frumuseţe simplă. Nu văd nici un rost să compar această casă cu propria mea locuinţă simplă, dar nu mă pot abţine să mă simt jenat, să-mi imaginez ce trebuie să gândească Malik când mă vizitează acasă. Sunt recunoscător că a fost acolo doar noaptea, când e greu de văzut crăpăturile dintre scândurile de lemn ale pereţilor.

Udam plantele din Grădina Vindecării când Lakshmi a ajuns la spitalul în această după-amiază, după ce ea a livrat aurul Canarei. Copiii mei erau în apropiere, jucându-se în pământ. Nimeni altcineva nu ar fi bănuit că trecuse jumătate din noapte scoţând lingouri de aur de la oi. S-a îmbăiat şi s-a îmbrăcat într-un sari pentru a-şi lucra în tura la clinica de după-amiază, cu părul într-un coc îngrijit pe ceafă. Ea părea, ca de obicei, alertă.

— Întreaga turmă trebuie tunsă în seara asta, spuse ea încet. „Îngrijitorul i-a spus lui Jay că oile aproape că au păscut pe păşunea de jos

curat. Ele trebuie mutate mâine. Şi nu putem avea oameni să speculeze despre

lâna lor pe jumătate tunsă.”

Mă întrebam cum m-aş descurca singur când Lakshmi a spus: „Vino la noi acasă în seara asta. Vom merge împreună.”

Patalul meu putea să taie curat şi rapid, dar nu era destinat tunderii oilor. Lama era prea ascuţită şi le putea tăia pielea. Tundeam oile în trecut, cu tribul meu, dar era o activitate de grup, cu ajutorul tuturor. Nu eram sigur că Lakshmi şi cu mine am putea face asta singuri.

„Dr. Kumar ne va ajuta, Ji?”

Lakshmi dădu din cap. "El trebuie să. Altfel, nu o vom termina niciodată.” Mi-a aruncat un zâmbet lini tiror, dar am văzut îngrijorarea în ochii ei. „Crezi că poţi găsi pe cineva care să mute turma?”

Asta ar fi partea uşoară. Am dat din cap. Am vrut să pun întrebarea care mi-a plutit pe buze în ultimele două zile. Lakshmi mă despărţise de al doilea bărbat pe care îl iubeam vreodată (munţii îl luaseră pe primul) şi îmi provocase atât de multă durere. Am întrebat- o în cele din urmă: „De ce mă ajuţi?”

Părea surprinsă, de parcă ar fi crezut că ar fi trebuit să ştiu răspunsul.
„Tu faci parte din viaţa lui Malik, Nimmi, şi deci faci parte din a mea.” Apoi s-a întors să plece, dar s-a oprit şi mi-a vorbit cu spatele întors.
„Înainte să-l cunosc pe Dr. Jay, Malik şi sora mea, Radha, erau singura mea familie şi amândoi au venit târziu în viaţa mea. L-ai cunoscut pe Malik. Într-o zi o vei întâlni pe Radha şi vei vedea cât de specială este. Aş face aproape orice – şi aş fi făcut tot ce am putut – pentru a-i păstra pe amândoi în siguranţă şi fericiţi.” În cele din urmă, s-a întors să mă privească, cu privirea ei directă şi neclintită. „La fel de fericit şi în siguranţă pe cât vrea Malik să se asigure că eşti tu şi copiii.”

În ochii ei albaştri, fără viclenie, nu vedeam decât îngrijorare.

Apoi se încruntă. „Suno. Bărbaţii care au luat aurul sunt nemulţumiţi că lipsesc două lingouri de aur. Cele două baruri pe care nu le-am găsit niciodată. M-aş simţi mai confortabil dacă tu şi copiii rămâneţi cu noi pentru o vreme.”

Acest lucru m-a luat atât de mult prin surprindere încât nu eram sigur că am înţeles. "Stau cu tine?" Am întrebat. "În casa ta?"

Ea a zâmbit. "Aşa da."

Privind la sari-ul ei curat şi la bluza de pulover asortată, mi-a fost ruşine. eu
Nu avusesem timp să-mi spăl hainele cu atâtea lucruri în ultimele zile. Simţeam că faţa mi se încălzeşte. Rekha şi Chullu nu erau curăţenie.
După toată munca cu oile cu o seară înainte, nu mai aveam energie trageţi apă, încălziţi-o şi spălaţi murdăria şi transpiraţia de pe mine sau pe copiii mei din locuinţa noastră. Ar vrea ca murdăria noastră privată să-i murdărească casa?

„Tu şi copiii puteţi sta în camera lui Malik. Are o baie alăturată.”

Cum de reuşeşte să-mi citească mereu gândurile?

„Şi cred că este mai bine, mai sigur să nu vinzi flori în Shimla Mall până vom rezolva asta.”

Mi s-a accelerat pulsul. — Crezi că este atât de nesigur?

"Fac."

Puţin timp mai târziu, am luat o pauză de la munca mea în Grădina Vindecării şi m-am dus în sala de aşteptare, unde m-am apropiat de pacienţi care erau oameni de dealuri, cel mai probabil ciobani — lâna lor de casă şi pielea mai închisă la culoare le dădeau. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu un ochi tulbure şi o jumătate de ureche lipsă, a spus că ne poate duce oile la păscut cu turma lui, la nord de aici. I-am spus că îl voi anunţa mâine unde să găsească oile fratelui meu şi le-am descris crestătura de pe urechi, astfel încât să-şi poată ţine oaia separată de cea a fratelui meu.

Apoi a zâmbit, arătându-mi cei cinci dinţi. „Nu trebuie să-mi marchez oaie”, a spus el. „Ştiu care este o oaie pentru că le cunosc personalităţile. Şi fiecare dintre ei este nervos!”

Femeia care stătea lângă el s-a alăturat râsului lui.

* * *

Aşa că în seara asta mă aflu cu Rekha şi Chullu în casa lui Lakshmi şi Dr. Jay. Am plecat devreme de la muncă pentru a ne recupera câteva bunuri de la Arora, ca să le pot duce la casa lui Lakshmi. Ea mă rugase să nu le spun proprietarilor mei unde mergem. Mai bine, a spus ea, să fie în siguranţă. Nu-mi plăcea să ascund lucruri de la ei; au fost atât de amabili. Dar Lakshmi a avut dreptate în aproape orice, aşa că am plecat fără să-mi iau rămas bun de la vechiul cuplu. A fost nevoie de o singură călătorie; nu prea avem. Lakshmi a spus că ne va trimite hainele la dhobi. Întotdeauna îmi spăl hainele, dar nu am vrut să-i spun atât de multe lui Lakshmi. Poate crede că nu le curăţ suficient de bine.

Acum copiii sunt sus în dormitorul lui Malik cu menajera lui Lakshmi, Moni. Lakshmi îşi pune cizmele şi doctorul Kumar îşi încheie nasturii geaca de lână. Madho Singh se plimbă pe biban. Din când în când scârţâie: „Mâna care ne hrăneşte este în pericol să fie muşcată".

Îmi dau seama după expresia Dr. Kumar că şi-ar dori să nu facem asta. Dar, aşa cum Lakshmi nu va pune un copil în pericol, Dr. Kumar nu va eşua niciodată în a-l proteja pe Lakshmi. Ce alegere are? Ea este hotărâtă. Vreau să-i cer scuze pentru pericolul în care ne-a pus pe toţi Vinay. Dar menţionarea numelui fratelui meu nu ar face decât să crească tensiunea din cameră. Nu am spus nimic.

E ora opt noaptea, seara, şi suntem în pasunea de jos, aproape de marginea padurii, cu turma lui Vinay. Pământul a fost cosit curat, iar oile par dornice să fie mutate. Abia ieri am fost aici, adunând aurul? Apoi, am fost preocupat de munca de făcut, abia gândindu-mă unde ne aflăm. În seara asta, pădurea se simte sinistră. Ramurile copacilor seamănă cu ghearele. Frunzele şoptesc semne întunecate. Mulci de pe podeaua pădurii miroase a putregai, moarte.

Îi arăt lui Lakshmi şi Dr. Kumar cum tundem oile.

Iau una, o întorc pe spate şi mă ghemuiesc pe pânza pe care am întins-o pe pământ ca să pot ţine animalul între genunchi. Oile sunt obişnuite să fie tunse şi ştiu că se vor simţi mult mai bine atunci când îşi vor pierde haina grea, aşa că stau nemişcate. Ciobanul de la clinică azi dimineaţă mi-a împrumutat două foarfece cu mâner lung. Încep prin a apuca o mână de lână pe burta oii şi o tund cu foarfeca. Odată ce am curăţat această mică zonă de pe burta oii, ştiu cât de aproape pot tăia fără să păşc pielea, iar tunderea merge mult mai repede.

Merg mai departe până când am tuns toată lâna de oaie de dedesubt. Apoi întorc animalul pe partea ei ca să pot tunde lâna acolo, apoi o întorc încă o dată pentru a tunde cealaltă parte. Munca de tuns are un ritm care poate fi liniştitor şi, uneori, hipnotic. Nu-mi ia mult până termin cu corpul şi pot tunde picioarele.

Le spun lui Lakshmi şi Dr. Jay: „Cei mai buni tunderi scot lâna dintr-o singură bucată. Ei pot tunde patruzeci de oi într-o zi şi nu pot tăia niciodată pielea."

Când termin, eliberez animalul şi adun lâna, arătându-le celorlalţi cum să învârtească totul într-o minge mare. Vom împacheta cât mai mult din lână pe cai şi vom lăsa restul aici, pentru a le aduna la întoarcere.

Lakshmi urmăreşte procesul cu fascinaţie. Pot spune că nu a văzut niciodată asta făcut. Dr. Kumar pare neabătut. Nu numai că lucrează cu bisturii: a crescut în Shimla şi a urmărit de mult ciobani făcând aceeaşi sarcină.

Îi dau celelalte foarfece împrumutate.

Dar a vedea şi a face sunt lucruri diferite. La început, oile nu sunt relaxate în braţele doctorului Kumar; pur şi simplu nu sunt obisnuiti cu el.

Destul de curând el intră într-un ritm şi tunde aproape la fel de repede ca şi mine. Lakshmi consideră că munca este mai dificilă; ea nu vrea să dea o ciupercă. Îi simt ezitarea, aşa că se zvârcolesc şi ies din strânsoarea ei. Pe măsură ce se întunecă, ea decide să-şi asume o altă sarcină: ţine în mână două lanterne — una pentru doctor şi una pentru mine — ca să putem termina munca cât mai curând posibil.

După trei ore, totul — câmpul şi pădurea din jur — este întuneric, luminat doar de lanternele pe care Lakshmi le ţine.

Braţele mele sunt obosite de când ţin oile în jos, picioarele sunt obosite de la ghemuit şi degetele mari au vezicule pe ele de la mânuirea foarfecelor.

În lumina lanternelor, pot să văd faţa doctorului Kumar şi ştiu că este la fel de obosit ca şi mine.

Am numărat treizeci şi şapte de oi, inclusiv Neela. Mai sunt două.

Dar lanternele se întunecă brusc.

Sunt pe cale să o strig pe Lakshmi când îi simt mâna pe umărul meu. Atunci aud vocile. Văd lumini, ca nişte licurici, clipind în depărtare. Bărbaţii se strigă unii pe alţii prin pădurea de la est.
Un bărbat strigă ordine; alţii îi răspund la comenzi.

Lakshmi, Dr. Kumar şi cu mine stăm nemişcaţi ca trunchiuri de copaci. Îmi ţin respiraţia.

Dr. Kumar şopteşte: „Nimmi, vino cu mine".

Mă ridic din ghemuit.

„Lakshmi", şopteşte el, „rămâi aici".

El mă ia de mână şi mă duce departe de turmă, spre oameni. eu nu ştiu ce are de gând şi vreau să-i dau drumul la mână şi să fug în altă direcţie, dar prinderea lui este fermă şi trebuie să am încredere că ştie ce face.

Alergăm o sută de metri în întuneric. Apoi dr. Kumar se opreşte, îmi întoarce corpul astfel încât să se îndrepte spre mine. Mă sărută. Sunt atât de surprins încât nu ştiu ce ar trebui să simt. Buzele lui nu sunt la fel de pline ca ale lui Malik, dar sunt la fel de calde.

Unul dintre bărbaţi luminează torţa asupra noastră. „Domnule!” strigă el.

O altă voce, aceasta cu autoritate, ne strigă: „Opreşte-te unde eşti!”

Şi apoi îl vedem, şi pe ceilalţi în spatele lui: e poliţia.

Doctorul se întoarce, de parcă ar fi la fel de surprins ca şi ei. "Căpitan?" el

spune. „Eu... Ce este asta?”

Urmează o pauză, apoi căpitanul trece în lumină. E un slabit bărbat cu o mustaţă neagră care nu face decât să-şi pară încruntat mai sever. Fără uniformă, nu ar arăta atât de intimidant. Vocea lui nesigură, spune: „Dr. Kumar?”

Doctorul păşeşte în faţa mea, de parcă ar vrea să mă ţină ascuns sau să mă protejeze. Îşi lasă capul în jos, făcând tot posibilul să pară ruşinat. „Ce te-a adus aici?” el spune. „Mi-ai spus că nu mai faci patrule de noapte în Shimla...”

Căpitanul luminează lanterna peste noi doi. Rămân în spatele doctorului, care acum îşi acoperă ochii cu o mână.

„Este ceea ce cred eu că este?” spune căpitanul. Aud zâmbetul viclean din vocea lui. Felul în care spune că îmi spune că dă un spectacol pentru oamenii lui.

„Este ciudat”, spune Dr. Kumar, scuzându-se. „Ca să nu mai vorbim de incomod.” Doctorul chicoteşte.

Acum vocea căpitanului se înmoaie. „Deci de asta m-ai întrebat despre contrabandi t ii care conduc aur?”

Înainte să ies din spatele doctorului, desfac câteva cârlige din partea din faţă a bluzei, punându-mi la vedere decolteul. Îmi ţin ochii aţintiţi în pământ. „Ne pare rău, Ji”, spun eu, „să te deranjez”.

Câţiva bărbaţi râdesc. Căpitanul se apropie puţin de mine şi sper că este mai interesat de ceea ce îi arăt decât de ceea ce am putea face cu oile.

„Am auzit un zvon că această femeie locuieşte cu tine. Dar nu am crezut.”

Dr. Kumar încearcă un alt râs jenat. „Ştirile circulă repede.”

— Munţii au urechi, doctore.

„Ah, atunci şi munţii ţi-au spus că şi soţia mea încă locuieşte cu mine.”

Acum bărbaţii râd mai tare.

„Cup!” le spune căpitanul oamenilor săi, afirmându-şi autoritatea.

Mă lupt cu dorinţa de a privi în spatele nostru, la Lakshmi, care trebuie să fi auzit asta schimb valutar. După tot ce a făcut pentru noi, trebuie să asculte această discuţie dezgustătoare!

Dr. Kumar se uită la mine, tandru, de parcă eu sunt singurul lucru care îl aduce bucurie. „Trebuie să ne furişăm, vezi,” spune el. „Este singura dată când putem...”

Îşi bagă mâna în buzunar, scoate un teanc de rupii şi insistă că căpitanul le ia drept „cadou”. —

Pentru a compensa necazul pe care ţi l-am cauzat, Sahib.

Căpitanul îşi dresează glasul dar nu ezită să ia fiinţa de rupii a oferit. Se frământă doar o secundă înainte ca banii să dispară în buzunarul jachetei.

Trag de braţul doctorului. „Ce zici de... ştii?”

Dr. Kumar se întoarce spre mine; o parte a fe ei lui este luminată de cea a poli istului lanternă, celălalt este în întuneric. Expresia lui este uluită şi alarmată. Este luat prin surprindere şi pare să creadă că sunt pe cale să anulez tot ce a făcut pentru a ne scăpa de necazuri.

„Aurul”, spun eu, „chiar în afara Shimla”. Îi arunc căpitanului o privire timidă, de scuze. — Doctorului nu-i place să pună oamenii în necazuri, Sahib.

Mă întorc din nou la doctor. „Acea afacere. Ceea ce este numit? Poate — Canra —?”

Ne uităm amândoi acum la căpitan. Capul îi este înclinat, interesul trezit.

„Îmi amintesc acum”, spun ca şi cum tocmai mi-aş fi amintit. „Canara!”

Căpitanul spune: „Canara?”

Cobor vocea la o şoaptă. „Unde mută aurul. Dar, Sahib, trebuie să ştii deja despre asta.

În grabă, funcţionarul public îşi dresează glasul, aruncă o privire spre oamenii săi. Apoi el dă din cap, de mai multe ori. "Desigur. Dar cum ai aflat?”

Dr. Kumar mă trage spre el, zâmbind. Aproape că pot să cred că este îndrăgostit cu mine. „Munţii au urechi.”

Acum doctorul se uită la căpitan, apoi la mine, şi-şi pune în grabă mâinile într-un namaste. — Dar te rog, căpitane. Nu-mi spune Bibi. I-ar frânge inima.”

„Puteţi să vă bazaţi pe mine, doctore. Cât despre oamenii mei..." aruncă o privire în spatele lui "... pot garanta pentru ei."

Bukwas! Până mâine dimineaţă, zvonurile vor lucra suplimentar la spital.

Mă întreb cum va putea dr. Kumar să-şi ţină capul sus după asta.

16

LAKSHMI

Shimla

Nu am vorbit despre ceea ce tocmai s-a întâmplat la întoarcerea de la păşunea de jos. A fost ciudat cu toţi trei prezenţi. Singura dată când Nimmi a vorbit a fost să ne spună că a aranjat ca un cioban local să mute oile
Mâine.

Nu ştiu de ce, dar m-am simţit precaut să aduc în discuţie altercaţia cu poliţia. Nu puteam spune exact de ce, dar mă întrebam dacă s-ar putea să nu îmi placă răspunsul lui. Totuşi, mi se repeta în cap, ca o peliculă spartă care stă înfiptă în proiector, lovind aparatul la fiecare rotaţie a bobinei. Am văzut cum a reacţionat Jay când a fost confruntat de căpitan, prefăcându-se – atât de convingător – că are o aventură cu Nimmi. Până şi eu aproape că l-am crezut. Eram ghemuit în spatele unui trunchi de copac, departe în întuneric, dar încă puteam distinge siluetele lui Jay şi Nimmi. O ţinea într-o îmbrăţişare, apoi a sărutat-o!

A simţit ceva? A făcut- o?

Sunt asistente la spital şi la clinică care sunt îndrăgostite de Jay.
Ei îl văd ca pe un doctor amabil şi sfios. Dar nu am simţit niciodată că sunt o ameninţare. Gelozia care m-a copleşit când l-am văzut ţinând-o pe Nimmi era cu totul nouă. Şi, la urma urmei, eu sunt cel care a insistat pe Nimmi să trăiască cu noi, deocamdată.

Ar trebui să îmi fac griji? Nu. O legătură între ei doi este de neconceput.
Jay mă iubeşte; el a susţinut întotdeauna că s-a îndrăgostit de mine prima dată când m-a văzut la casa lui Samir Singh acum doisprezece ani. Nu am niciun motiv să cred că nu a fost credincios în timpul căsătoriei noastre.

* * *

Când păşim toţi trei pe veranda din faţă, aud telefonul sunând înăuntru. Ştiu că Moni nu va răspunde la telefon — nu are încredere în el. ma grabesc

să descuie uşa. Singurele telefoane pe care le primim noaptea târziu sunt de la spital pentru Jay. Uneori, Radha sună de la Paris, dar are grijă să sune, deoarece taxele sunt exorbitante şi sună doar de ziua fetelor ei şi de Diwali.

Dar apelul nu este de la Radha sau de la spital. Este Kanta, grăitoare eu, Royal Jewel Cinema sa prăbuşit în seara asta.

Ea mă asigură rapid că Malik şi familia ei sunt bine, ceea ce stabileşte inima mea plină de viteză liniştită.

Dar ea vorbeşte repede şi plânge. Nu înţeleg fiecare cuvânt şi trebuie să-i cer să se repete. „Sunt atât de bucuroasă că nu l-am dus pe Nikhil la cinema în seara asta”, spune ea. „Era furios pe noi, pentru că a vrut să fie entuziasmat. Atâţia dintre colegii lui mergeau...” Ea se opreşte şi îi aud suspinele. Când reuşeşte să se calmeze, ea spune: „Oh, Lakshmi. A fost oribil pentru toată lumea. Oamenii au fost răniţi.
Ei plângeau. Cel mai mare proiect pentru palat de până acum — maharanii au investit toţi banii pentru a-l construi! Şi Manu era responsabil de asta. E pe lângă el! Spune că nu are idee cum s-ar fi putut întâmpla.”

„Câţi au fost răniţi?” Mintea mea sprintează prin numele tuturor celor pe care i-am cunoscut în Jaipur. Hai Ram! A fost vreunul dintre ei acolo? Au fost răniţi?

„Ştim doar că actorul, Rohit Seth, probabil că aţi auzit de el, a murit pe loc. A căzut la primul etaj când partea lui de balcon a cedat. Mulţi oameni care stăteau chiar sub balcon au fost şi ei răniţi. Un copil este tratat – am auzit că i sa strivit piciorul. O femeie este în stare critică. Ea poate supravieţui sau nu. Este atingere şi plecare.” Ea îşi sufla nasul şi îşi ia încă o clipă pentru a se controla. O pot imagina pe Kanta cu telefonul ei, răsucind bobina de plastic neagră în jurul degetului ei, sprijinindu-se pe spate de peretele holului. O văd clătinând dramatic din cap şi strângând batista pe care o udă cu lacrimi.

„Vor încerca să dea vina pe Manu! El este convins de asta. Dar nu este Vina lui Manu! Ştiţi că este meticulos în ceea ce priveşte munca lui! Ultimul care a părăsit biroul în fiecare zi. El verifică şi verifică de două ori cifrele, cantităţile, costurile forţei de muncă şi materialelor. El trece constant peste tot. Ar trebui să vezi cât de atent ne verifică

facturile acasă – nici măcar nu pot să-l privesc cum face asta. Dacă găseşte o eroare sau o supraîncărcare, presupune doar că nu am fost atent. Baap re baap!”

Când am avut afacerea mea cu henna în Jaipur, Kanta era un client – şi printre pu în ii care mi-au oferit prietenia din prima zi în care ne-am întâlnit. Ea ştia că sunt un brahman căzut în ochii celorlalte matrone pentru că m-am ocupat de picioarele femeilor când le-am pictat henna. Acea sarcină, considerată a fi necurată, era rezervată castelor inferioare; nu era respectabil pentru brahmani să o facă.

Apoi, când Radha a rămas însărcinată cu copilul lui Ravi, Kanta, care era şi ea însărcinată la acea vreme, a dus-o la Shimla, unde şi-au putut avea copiii împreună, departe de privirile indiscrete şi de a clătina limbile. Din păcate, Kanta şi-a pierdut copilul din cauza şocului septic şi aproape şi-a pierdut viaţa.

Dar soarta, ajutată de un pic de ghiont din partea mea, a condus la adoptarea fiului Radhei de către Kanta şi Manu. Era Jay, bineînţeles, pe care a trebuit să-l înghiontesc.

Îl aud pe Kanta plângând la celălalt capăt al telefonului. îmi fac vocea cremos ca rasmalaiul. „Dar Singh-Sharma este responsabil pentru construcţie, nu Manu. Sunt sigur că va fi o anchetă. Vor afla ce a cauzat, Kanta. Clădirile nou-nouţe nu cad în bucăţi în fiecare zi.” fac o pauză. „În cea mai recentă scrisoare a ta, ai spus că grăbesc proiectul să-l finalizeze la timp. Ar fi putut cineva tăia colţuri?”

Ea scoate un mic sunet de sufocare. „Dar Manu a semnat totul!
Numele lui este peste tot, pe toate actele de la palat!” Acum s-a înnebunit într-o frenezie şi asta nu poate fi bine pentru Niki sau saas-ul ei, care probabil că ascultă amândoi.

„Ascultă-mă, Kanta. Totul se va rezolva. Maharanii sunt corecti. Ei sunt inteligent. Nu-l vor acuza pe Manu. Se va gestiona.” În timp ce spun asta, mă gândesc că trebuie să vorbesc cu Malik pentru a obţine o imagine mai completă a prăbuşirii cinematografului. Eu spun: „Unde este Malik acum?”

„La cinematograf cu Manu şi Samir. Ei ajută la efortul de salvare. Va fi pentru ore întregi. Am vrut să vin acasă, să văd că Niki e în siguranţă. El este. A fost rău din partea mea? Erau şi alte mame acolo ai căror copii fuseseră răniţi şi nu mă puteam gândi la altceva decât la Niki. M-am tot gândit, şi dacă copilul meu a fost rănit? Acum ea vorbeşte în şoaptă. „O s-o ţin pe Niki acasă de la şcoală pentru câteva zile. Nu ştiu cum vor reacţiona colegii lui sau ce îi vor spune. Mulţi dintre prietenii lui erau la cinema cu părinţii lor. Dacă unii dintre ei ar fi

răniţi... Oh, Lakshmi! Nu gândesc clar... nu ştiu ce ar trebui să fac!”

Dacă Kanta are dreptate, iar accidentul nu este vina lui Manu, totul va fi, în cele din urmă, în regulă. Dar pentru moment, degetele vor fi îndreptate spre el; el va fi învinuit. Dacă este forţat să-şi părăsească slujba, îi va fi greu să obţină altul — oriunde. Scandalurile palatului s-au răspândit şi repede, iar dacă scandalul este mare – aşa cum este acesta – nimeni nu îl poate stăpâni. Un scandal în care se pierd vieţi nu va fi niciodată uitat. Sau iertat.

Kanta se destramă. Prietenul meu are nevoie de mine aşa cum aveam eu nevoie de ea cu ani în urmă. Îmi dau seama că trebuie să merg la Jaipur; Pot să prind primul tren dimineaţă. îi spun lui Kanta. Imediat, începe să se calmeze. După încă câteva cuvinte de liniştire, închid.

O aud pe Nimmi întrebând: „Ce se întâmplă? Malik este bine?"

mă întorc; ea stă în spatele meu. În timp ce am vorbit la telefon, îmi dau seama că Moni, menajera noastră, trebuie să fi plecat, iar Nimmi s-a întors jos după ce s-a uitat la copii. Probabil că a auzit o parte din conversaţia mea. Privirea ei cu ochi sălbatici îmi aminteşte cum ne-au întâmpinat oile în seara asta, când am venit să le tundem. Ea îşi freacă nervoasă palmele de-a lungul fustei.

"El este bine." Picioarele îmi tremură şi mă aşez pe canapea.

Jay intră în salon, aducându-i lui Nimmi un pahar de scotch, dar ea nu recunoaşte, sau el. O pune pe credenza de lângă ea. Apoi, îmi întinde paharul. Îmi sorbesc băutura, simţind că lichidul auriu se îndreaptă spre burta mea. Jay stă în faţa mea.

După o răsuflare, le spun ce mi-a spus Kanta.

Mă întorc către Jay. „Mâine voi lua trenul devreme spre Jaipur. Kanta are nevoie de mine chiar acum...

Nimmi păşeşte între noi. Faţa ei este un nod de anxietate. „Ştiam că Malik nu ar fi trebuit să meargă la Jaipur. Ştiam că se va întâmpla ceva îngrozitor. La fel ca şi cu Dev."

Mă întind după braţul lui Nimmi pentru a o linişti. — Malik nu este rănit, Nimmi.

Ea îşi trage braţul departe. „Nu a vrut să meargă. Ştii că nu a vrut să meargă! L- ai făcut să plece... ai făcut asta. L- ai pus în pericol. Nu ar fi plecat dacă nu l-ai fi întrebat. Nu vezi? El face tot ce-i spui."

Nimmi se ridică deasupra mea, gesticulând sălbatic. „Ştiu că vrei să decizi şi cu cine ar trebui să fie. Şi nu mă potrivesc, nu-i aşa? Vrei să fie cu cineva padha-likha. Cineva care poartă sari de mătase şi vorbeşte angrezi."
Corpul ei vibrează de energie. „De ce este atât de important pentru oricine citeşte-scrie când tot ce ai nevoie pentru a supravieţui este aer şi munţi şi mere de pe copaci şi nuci de pin şi lapte dulce de capră? Am supravieţuit cu asta toată viaţa!” Ea îşi ridică braţele în aer. „Malik nici măcar nu este al tău, nu-i aşa?
El este copilul altcuiva. Dacă ţi-ai dorit atât de mult copii, de ce nu i-ai avut chiar tu?”

Mă învinovăţeşte că vreau tot ce este mai bun pentru Malik? Ea crede că îl sufoc? Stau acolo, amorţit, cu paharul meu de scotch ca o recuzită în mână. Cum ar trebui să o consolez? Femeia care-mi săruta soţul acum o oră? Mă apăr? După ce mi-am riscat viaţa pentru a-i ţine pe ea şi pe copiii ei în siguranţă de pericolul în care i-a pus fratele ei?

Nimmi se lasă pe canapea lângă mine, surprinzându-mă şi supărându-mi băutura. Ea îmi apucă mâna liberă cu degetele ei puternice şi fierbinţi. Faţa ei este la doar câţiva centimetri de a mea şi ochii ei întunecaţi sclipesc. „El... face lucruri pe care le vrei tu pentru că este bun. Malik este bun. Şi îţi datorează atât de mult. Mi-a spus. Nu ştie unde ar fi fără tine. Dar acum trebuie să-şi trăiască propria viaţă. Merită să-şi facă propriul drum în lume. E timpul să-l dai drumul. Trebuie să audă asta de la tine. Vă rog. Îţi va da drumul dacă tu îi dai drumul. Doamnă Kumar, trebuie să-i dai drumul. Trebuie să faci .”

Ea deschide gura să spună mai multe, dar nu vine nimic. Ea doar se uită în ochii mei, de parcă ar vrea să ajungă la partea din mine pe care nu permit nimănui să o vadă.

Privirea ei este atât de pătrunzătoare încât trebuie să mă uit în altă parte.

Are dreptate? Îmi folosesc stăpânirea pe Malik într-un mod care nu-i serveşte? Îmi folosesc influenţa pentru a-l conduce către o viaţă care să-l facă nefericit? Nu m-am gândit niciodată la Malik ca la un fiu, mai degrabă la un frate mai mic. Dar el este mai mult decât atât, nu-i aşa? El este o parte din trecutul meu, o parte din mine. M-a cunoscut în cele mai bune şi mai rele. Cel mai fericit al meu. Şi cel mai descurajat al meu. Mă cunoaşte mai mult decât oricine din viaţa mea – mai mult decât Jay – sau Radha, care a intrat în viaţa mea când avea deja treisprezece ani. Dacă aş înceta să am grijă de Malik, aş simţi pierderea, ca pe un membru pe care l-am pierdut? Sau ar fi o uşurare să ştiu că nu mai trebuie să fiu

responsabil pentru bunăstarea lui? Se aşteaptă Malik măcar să am grijă de el aşa?
Sau doar mă umorează, îmi permite să-l direcţionez, pentru că ştie că mă face să mă simt util?

Mă simt gol – ca o trestie înainte ca pasta de henna să-şi umple miezul. Eu nu ştii ce să spui sau ce să gândeşti. Nu pot nici să vorbesc, nici să mă mişc.

Jay îşi pune paharul pe masă. O ia pe Nimmi de umeri, se u urează ea de pe canapea şi o conduce afară din cameră şi urca scările.

Mâna mea, unde tocmai fuseseră degetele ei, simte că arde.

* * *

Îmi termin băutura în baie, apoi pun paharul pe coşul de săpun. Chiar şi acum, după ce am spălat amintirea eilei — mirosul de sudoare înţepător al bărbaţilor din Canara, lâna aspră a oilor de pe palmele mele, umilinţa de a-l vedea pe soţul meu sărutând o altă femeie, întrebările tulburătoare pe care Nimmi mi le-a pus în mie. minte — nu ştiu ce să simt.

Când apa s-a răcit, în sfârşit, ies din cadă, iar Jay intră în baie să stea în faţa mea. Mă înfăşoară într-un prosop şi mă freacă uşor pe spate, privindu-mă tot timpul, fără să-şi ia niciodată ochii de la ai mei. Încă mai miroase a în aer liber, a ace de pin de pe podeaua pădurii, a mirosului de mucegai al lânii pe care o tunsesem.

Apoi lasă prosopul să cadă pe podea. Îşi pune fruntea de a mea şi o lasă acolo. Mă simpatizează? Despre ce a spus Nimmi? Sau poate el simte la fel ca ea. Poate că îţi cere iertare pentru că a sărutat-o? Există ceva de iertat? Partea raţională a mea ştie că a acţionat în interesul nostru în seara asta când a apărut poliţia. Este ridicol să crezi că a continuat cu Nimmi. Chiar şi aşa, vreau să-l aud spunând asta. Ştiu cât m-a aşteptat, cât m-a dorit înainte să-mi dau seama că şi eu îl vreau pe el. Dar sunt momente – ca acum, când sunt la cel mai scăzut nivel – în care trebuie să aud cuvintele.

Apa din sânii mei i se înmoaie prin cămaşa. Îşi alunecă mâinile pe braţele mele şi le lasă să se odihnească pe şoldurile mele. El îngenunchează.

Atingerea caldă a buzelor lui în triunghiul dintre sânii mei mă face să trag aer în piept. Buzele lui călătoresc mai jos – până la buricul meu – şi mai jos. Fesele mele se încordează şi fiecare nerv din corpul meu vibrează de anticipare.

Îmi pun mâinile de ambele părţi ale capului lui şi îi apăs buzele în spaţiu între picioarele mele tremurătoare. Îmi strânge fesele, le desparte, le împinge împreună. Apoi limba lui găseşte locul care mă face să furnic înăuntru şi în exterior; linge şi suge şi se aruncă până când simt că sunt pe cale să leşin. Când vin, scot un geamăt puternic, fără să mă gândesc sau să-mi fac griji pentru cealaltă femeie din casă, în camera lui Malik. Jay se opreşte din mişcare.

Rămânem aşa până nu mai tremur. Apoi îşi întoarce capul într-o parte, îşi înfăşoară braţele în jurul picioarelor mele şi spune: „Tu, Lakshmi".

Multă vreme, aşa rămânem.

În cele din urmă, Jay spune, rugător: „Genunchii mei". Şi apoi râde. simt genele lui minunate mă ating de burtă şi îl eliberez.

Nu după mult timp, voi cădea în cel mai profund somn al vieţii mele, cu braţele în jurul soţului meu.

CĂDEREA

17

MALIK

Jaipur

Suntem încă în hol, ne întoarcem la locurile noastre după pauza de băutură, când auzim prăbuşirea. Urmat de ţipete şi gemete, plângătorul strigă după ajutor. Dintr-o dată, oamenii intră şi ies din cinematograful Royal Jewel. Se împing unul pe altul pentru a ajunge la uşile holului sau aleargă în teatru pentru a îngriji răniţii. Pentru o fracţiune de secundă, grupul nostru – Kanta, Manu, eu, familia Singh – stă îngheţat, în mijlocul holului, în timp ce oameni disperaţi se năpustesc frenetic în jurul nostru.
Bebeluşul este acum treaz şi ţipă.

Apoi Samir se luptă să intre la parterul teatrului. Manu este chiar în spatele lui. Îl aud pe Samir strigând la toată lumea să evacueze imediat teatrul.

Îl cheamă pe Ravi, care nu se găseşte nicăieri. Alerg spre hol, strigând la uşători să deschidă uşile şi implorând mulţimea să iasă repede afară. Exodul este un val mare, dar există şi o forţă opusă – oameni care luptă să intre pentru a-i salva pe cei dragi care au rămas pe locurile lor în timpul pauzei.

În timp ce Samir dispare în teatru, îi spun Sheelei să-şi ia copiii şi Parvati şi Kanta afară. Dar ea scutură din cap, îi dă copilul soacrei şi le spune ei şi Kantei să plece acasă. Apoi fuge în teatru. o urmaresc.

Grupuri de bărbaţi şi femei ridică mormanul de moloz de pe răniţi. Sheela şi cu mine li se alătură. Putem auzi cereri de ajutor sub bucăţile de beton, armături şi cărămizi.

Îl văd pe Samir vorbind cu managerul teatrului, un bărbat pe care îl cunosc doar ca dl. Reddy, pe care Samir l-a angajat dintr-o sală de cinema mai mică din Bombay.

Hakeem stă lângă domnul Reddy. Asta e ciudat. Mă aşteptam să văd contabilul mai devreme cu soţia şi fiicele sale sus pe balcon.
Hakeem îşi trage nervos mustaţa ca şi cum ar şterge

amintirea accidentului care tocmai a avut loc. Samir latră ordine. Domnul. Reddy îşi şterge transpiraţia de pe sprânceană şi intră în acţiune. Hakeem aleargă după el.

Manu arată de parcă ar fi în stare de şoc; el îl tot întreabă pe Samir cum s-ar fi putut întâmpla asta.

Poliţia soseşte în scurt timp, iar pentru următoarea oră, aproximativ o sută de cinefili care au evadat fără răni din clădire îi ajută să salveze răniţii îngropaţi sub dărâmături, ridicând oţel şi beton de pe oamenii de dedesubt şi făcând bandaje din cămăşi şi dhoti. O văd pe Sheela smulgându-şi sari-ul de mătase fină cu dinţii şi modelând rapid un garou pentru a opri sângerarea unui picior zdrobit. Până când ajungem răniţii în hol, un convoi zdrenţ de maşini, camioane, scutere, ricşe de biciclete, ricşe cu motor şi tongas aşteaptă să le transporte la spitalele din apropiere.

Sheela dirijează eficient cine merge unde. Cele câteva ambulanţe din Jaipur sunt proprietate privată şi vin doar atunci când sunt chemate.

Când mă uit la ceas, văd că acum este ora 1:00. În ultimele trei ore, nu m-am oprit să mă gândesc; Am fost absorbit de ceea ce trebuia făcut. Mă dor braţele din cauza efortului de a ridica corpurile. Îmi frec ceafa pentru a uşura durerea de cap de care tocmai am devenit conştientă. Mi se simte gâtul uscat – de sete sau de praful resturilor? Intru din nou în teatru sa vad ce pot face. O parte a teatrului este aproape complet distrusă. Acolo s-a prăbuşit o bună parte a balconului.

Cealaltă jumătate a teatrului pare să fie intactă. Dar nimeni nu ştie, încă, de ce structura dintr-o zonă a eşuat şi, prin urmare, nu putem presupune că restul nu va fi.
Mai bine curăţăm clădirea în cazul în care se întâmplă ce e mai rău.

Samir stă în picioare, cu braţele întinse, în mijlocul epavei. Teatrul este aproape gol. Vorbeşte din nou cu domnul Reddy, a cărui faţă şi jacheta Nehru sunt acoperite cu praf de ipsos. Bărbatul transpira; pare ame i t. Domnul Reddy scoate o batistă dintr-un buzunar, îşi suflă nasul, apoi se şterge la ochi. Dă din cap către Samir, se plimbă în jurul lui, trece pe lângă mine şi se îndreaptă pe coridorul care duce în fundul scenei.

Acum Samir stă singur, cu spatele la mine; Nu sunt sigur că ştie că îl urmăresc. Haina lui de mătase este ruptă cu grijă pe cusătura centrală din spate şi pe un umăr. Părul şi hainele lui sunt acoperite cu praf de mortar. Îşi înclină capul; ceva de pe jos pare să-i fi atras atenţia.
Se apleca pentru a ridica o bucată spartă de beton de ciment. O examinează,

răsturnând-o în mână.

Eu cercetez şi dărâmăturile. Îmi ridic privirea spre interiorul balconului, scheletul de armătură şi mortar de ciment. Trei scaune, încă bine fixate pe podeaua balconului, acum expusă, se aplecă precar spre gol, de parcă, în orice moment, şi ei ar putea să-şi dea drumul. Văd că două coloane susţinând balconul au cedat, trimiţând mai multe rânduri – poate cincisprezece, douăzeci de locuri – la parter. Acestea sunt locurile care au aterizat asupra publicului care stă chiar dedesubt.

Studiez covorul sfâşiat, presărat cu bucăţi de material de construcţie, scaune sparte întinse oblic, acoperite cu tencuială şi praf de mortar. Deodată, îmi este milă pentru Ravi Singh – un lucru pe care nu l-am crezut niciodată posibil. Toată munca care a intrat în această clădire. Toate orele. Şi banii şi talentul. El plănuise această mare deschidere până în ultimul detaliu.

Dau cu piciorul într-o bucată de cărămidă spartă şi se rostogoleşte. Îmi dau seama după adâncitura de pe o parte că era o cărămidă decorativă. Ciudat. Mă ghemuiesc şi ridic o altă bucată. De asemenea, o cărămidă decorativă. Manu mi-a arătat odată că o parte a fiecărei cărămizi decorative este ştampilată cu sigla producătorului Furnizorii sunt mândri de munca lor.

Dar cărămizile la care mă uit nu au ştampilă de fabrică – doar o adâncime mică, unde ar fi de obicei sigla. Observ o altă cărămidă fără logo. Apoi altul. Şi acestea au aceeaşi fântână dreptunghiulară în centru. De ce există atât de multe cărămizi decorative? Mă uit în jurul teatrului. Cărămizile nu au fost folosite pentru a împodobi nici pereţii, nici faţada balconului. Mă gândesc la acele facturi la care m-am conectat. Fiecare factură pentru cărămizi a venit din acelaşi loc: Chandigarh Ironworks. Deci unde este ştampila lor?

Cântăresc cărămida în mână. Se simte mai uşor şi pare mai poros decât cărămizile pe care mi le-a arătat Manu. Dacă ar fi să torn un pahar cu apă pe oricare dintre ele, sunt destul de sigur că apa ar curge şi va satura cărămida într-un timp record.

„Abbas?”

Ridic capul să-l văd pe Samir stând lângă mine. Praful s-a aşezat în şanţurile frunţii lui şi în crăpăturile din jurul gurii, ca şi cum ar fi un actor de scenă făcut să pară mai în vârstă decât anii lui. Mă ridic, cu o bucată de cărămidă încă în mână. Samir se uită şi el la ea.

„Le-am spus tuturor să meargă acasă. Mâine dimineaţă, oamenii mei vor începe să facă curăţenie.” Îmi ia fragmentul de cărămidă din mână. „După ce s-a terminat, vom stabili cine face ce şi când.”

„Dar, unchiule. Cum s-ar fi putut întâmpla asta? La care au lucrat atât de mulţi oameni acest. Clădirea a fost inspectată de multe ori...”

El ridică o mână. — Nu ştiu mai mult decât ştii tu, Malik. Dar, deocamdată, ia-o pe Sheela acasă. Va fi epuizată.” Se uită direct în ochii mei în timp ce spune asta: „Ravi trebuie să fi escortat actriţa înapoi la hotel. S-ar putea să nu fie conştient de ceea ce s-a întâmplat.”

Bănuieşte că aşa este, sau îmi spune mie? Nu contează. Sunt prea obosit să mă cert, cu atât mai puţin să nu fiu de acord.

* * *

Sheela şi cu mine suntem liniştiţi în maşină. Stăm pe bancheta din spate, cât mai departe unul de celălalt. Mathur conduce. Este aproape ora 2:00. Când ajungem în sfârşit la casa Sheelei, fiecare lumină este aprinsă. Ea se uită la mine.

— Vei sta puţin? ea intreaba. E un tremur în vocea ei.

Ezit din cauza faptului că a fost ultima dată când am fost aici, singur cu ea. Nu sunt insensibil la farmecele ei. În seara asta, însă, ea şi cu mine am trecut printr-o catastrofă pe care nu ne-am fi putut imagina niciodată şi sunt înţelegător cu nevoia ei de a vorbi cu cineva, cu cineva care a trăit ceea ce a trăit ea în seara asta.

Când ea spune „Te rog”, îl rog pe Mathur să aştepte în maşină până mă întorc.

Asha deschide uşa din faţă şi strigă: „Oh, MemSahib, te rog intră înăuntru. Samir Sahib a sunat-o pe doamna Singh pentru a-i spune că eşti bine. Trebuie să fi fost atât de groaznic! Doamna Singh a spus că va păstra copiii în seara asta, ca să vă puteţi odihni. Trebuia să te aştept, apoi să mă întorc la ea acasă ca să pot avea grijă de Rita şi Baby dimineaţa.”

Sheela dă încet din cap. Sari-ul ei este în zdrenţuri. Părul ei este dezordonat. Aia _ ezită. „Ji, ai sânge pe braţul tău. Să iau o ghips?”

Sheela se uită la braţul ei de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. „Este cineva sângele altcuiva”, spune ea.

Ochii aya se fac mari, dar ea nu mai spune nimic despre asta. „Voi servi mâncarea”, spune ea. Încuie uşa de la intrare şi păşeşte în jurul nostru pentru a se îndrepta spre bucătărie, abia aruncându-mi o privire.

Sheela se uită la mine, parcă să vadă dacă vreau cina. Eu dau din cap.

„Asha”, spune ea, „nu ne este foame. Poti pleca."

Servitoarea se întoarce, cu expresia nedumerită. Sheela scutură din nou din cap. Apoi, cu o privire rapidă la mine, Asha se îndreaptă pe hol, în spate uşa de unde va părăsi această casă şi va merge cei o sută de metri până la Samir Singh.

Sheela intră în bibliotecă. La dulapul de cocktail cu oglindă, ea umple două pahare cu Laphroaig. Încă mai stau în foaier când ea îmi întinde un pahar. După tot ce s-a întâmplat la cinematograf, frenezia şi haosul din toate acestea, corpul meu este prea obosit pentru a se mişca.

„Vino”, spune ea.

intru în camera. „M-am gândit că nu poţi suporta lucrurile.”

„Nu crede tot ce auzi”, spune ea.

iau paharul de la ea. Sorbim din whisky; aceasta nu este o noapte pentru a oferi un toast.

Acum ea zâmbeşte. „Eşti o mizerie bună.”

„Uite cine vorbeşte”, răspund eu.

O întorc de umăr ca să-şi poată vedea propria faţă în oglindă semineul. Ea îşi priveşte reflexia: faţa acoperită de praf, bluza ruptă la umăr, sariul ei zdrenţuit, un fir de păr care pare să stea atent, în timp ce părul de pe cealaltă parte a capului pare turtit. Ea inspiră adânc, apoi scoate un hohot de râs.

Râsul ei mă ia prin surprindere, iar auzirea lui este o uşurare. Această Sheela, această fată dezordonată care râde de ea însăşi, este o amânare de la tot ce s-a întâmplat mai devreme în seara asta. Aproape că mă face fericit. La cincisprezece ani, o fată privilegiată cu obrajii trandafiri care se credea regină, era prea bună pentru ami tolera prezenţa. Dar chiar în acest moment, aproape îmi vine să cred că o văd pe adevărata Sheela, cea fără lustruire, fără pretenţii.

Cu paharul ei de scotch, Sheela face semn către pantalonii mei, rupţi de genunchi şi acoperiţi de murdărie. Arătăm o mizerie: o pereche de ticăloşi sau cerşetori. Ea îşi acoperă gura cu mâna pentru a nu-şi scuipa băutura. Apoi începe să sughiţeze şi este încă un lucru pe care îl considerăm hilar. Acum suntem dublaţi, chicotind. Suntem în lacrimi, pentru că suntem ameţiţi şi epuizaţi.

Şi încă suntem în viaţă, în ciuda trupurilor stricate, a sângelui, a lacrimilor şi a durerii. Este greu de crezut că s-a întâmplat cu adevărat, chiar dacă am văzut haosul pentru noi înşine, oamenii care sufereau şi oamenii îi ajută pe alţii, chiar şi atunci când nu puteau şti dacă urmează mai multe

— mai multă distrugere, mai multă suferinţă, mai multă moarte.

Când în sfârşit încetăm să râdem, Sheela îşi şterge ochii. Kajalul ei şi-a pătat faţa, astfel încât zona de sub pleoapele ei inferioare pare învineţită. Ea îşi studiază machiajul stricat în oglindă, brusc serios. Apoi mai bea o înghiţitură de scotch şi se uită la mine.

„Au murit oameni", spune ea.

— Doar unul, spun eu. Până acum.

Ea ridică o sprânceană. „Şi asta ar trebui să fie un confort?" Ea merge spre dulap să-şi umple din nou paharul. „L-am văzut pe băiatul ăla – cel căruia i s-a zdrobit tibia. Are vârsta Ritei. Şi acel actor, care joacă rolul bunicului preferat al tuturor – Rohit Seth. Milioane de fani ai lui le vor lipsi..." Ea mai bea o înghiţitură din băutură. „Câţi răniţi? Patruzeci? Cincizeci? Această calamitate va... Vor fi consecinţe. Nimic din toate acestea nu va dispărea."

Sheela are acea privire pe care o văzusem pe feţele copiilor lui Omi când ei se simţeau răniţi şi nu ştiau ce să facă. Sentimentul de trădare, când lucrurile au mers prost sau nu s-au întâmplat aşa cum se aşteptau. Seara asta trebuia să fie triumful lui Ravi. Şi rămăsese să ajute ştiind foarte bine că soţul ei era cu o altă femeie, fără să ştie ce s-a întâmplat. Trebuie să ştie că şi ceilalţi din cercul lor — clubul de tenis, clubul de golf, clubul de polo — ştiu şi ei despre asta.

Când unul dintre copiii lui Omi era confuz sau trist, cântam un cântec şi îi frecam spatele până adormeau. Nu pot să fac asta cu Sheela, dar mă gândesc la remediul pe care mi l-a învăţat Auntie-Boss cu ani în urmă.

„Vino", spun eu şi o iau de cot. „Ai ulei de lavandă?"

Se încruntă la mine, nu ştie sigur de ce întreb. „Da-da?"

"Bun." Dar în capul meu, aud clopote de avertizare: Bevakoopf! Soţul ei nu este acasă. Îţi aminteşti ultima dată când ai fost singur cu ea? Poţi avea încredere în tine? Răspund la propriile mele întrebări: e petrecută, traumatizată, are nevoie de confort. Nu fac altceva decât să-i fac o baie.

E puţin nesigură şi mă lasă să o conduc, băutură în mână, sus. Ea arată spre dormitorul lor. O aşez uşor pe pat, acoperită cu satin alb. Apoi îmi scot jacheta, îmi suflec mânecile cămăşii şi intru în baia ei, unde deschid robinetul pentru a umple cada.

Nu sunt surprins să văd că baia este făcută pentru confort. La urma urmei, Samir l-a proiectat. Cada cu gheare este de dimensiuni generoase. Este din porţelan şi ocupă cel puţin un sfert din cameră. Marmura albă de Carrara pe care trebuie să o fi importat din Italia acoperă podeaua şi pereţii.

În dulap, găsesc o cutie de săruri de baie englezeşti şi o sticlă indigo de ulei de lavandă; Am aruncat o mână de săruri în apa cu aburi şi un capac de

uleiul, apoi mă întorc în dormitor. Sheela nu s-a mişcat. Ea stă, uitându-se la covorul persan; paharul ei de scotch acum gol.

Îmi pun mâinile pe genunchi şi mă îndoiesc în talie, astfel încât să ne uităm unul la altul ochi în ochi, aşa cum aş putea aborda un copil. „Hai să te băgăm în cadă.”

Se uită la mine, neînţelegând. O ajut să se ridice şi să o îndrept spre baie. Apoi îmi iau jacheta, o smulg şi ies din cameră.

Sunt la capătul scărilor înainte să-mi vină un gând înfiorător: de când am ajuns, a pus deoparte două pahare sănătoase de scotch şi a băut pe stomacul gol. Dacă nimeni altcineva nu este cu ea, s-ar putea să se înece?

Fug înapoi în sus pe scări şi în dormitorul ei, aruncându-mi jacheta pe pat gol. Vocile din capul meu strigă acum: Bevakoopf! Mat karo! Uşa băii este deschisă şi eu intru. Mâinile Sheelei se ţin de părţile laterale ale căzii, dar restul ei, inclusiv capul, este sub apă.

„Sheela!” Fug la cadă, o prind sub braţe şi o ridic.

"Ce?" ea spune. Sună supărată. Ea poate vedea din expresia mea că sunt panicată şi asta o face să chicotească. „Doar îmi udam părul. În orice caz, eşti tocmai la timp să-l şamponezi.” Ea isi bate cuvintele.

Mă uit la trupul ei gol, când mă întreb ce caut aici, şi mă întorc de parcă tocmai aş fi fost opărit. Manşetele cămăşii şi hainei mele sunt ude, iar mâinile îmi picură apă pe sari, bluză şi jupon pe care le purta în seara asta, întinsă lângă cadă.

Ea ridică sprâncenele şi arată. „Abbas”, spune ea, „şampon!” Acum ea este fata cu suprafaţa de sticlă tăiată: imperioasă şi răsfăţată. Dar apoi se uită la mine, îmi oferă un zâmbet jucăuş şi spune, politicos, „Te rog”. Mă arătă spre raftul de deasupra chiuvetei, unde văd sticla de şampon.

Parcă Sheela cu care am de-a face în seara asta are două laturi: prima trufaşă, obişnuită să dea ordine ajutoarelor, şi a doua nevoiaşă, dorind companie şi consolare.

— Şi dacă Sahib vine acasă?

„Nu va face”, spune ea. „El are o chestie pentru actriţe.”

Se scufundă din nou sub apă de parcă ar fi pus capăt oricărei conversaţii despre Ravi. Când se întoarce, îşi şterge faţa cu palmele.

Mi-am petrecut o viaţă întreagă slujind pe alţii. Sunt bun la asta şi am fost întotdeauna. Dar numai atâta timp cât îmi serveşte şi mie. O fac cu plăcere, de bunăvoie, când

pot vezi beneficiul. Când beneficiul este discutabil sau când ar putea exista consecinţe, le cântăresc pe cele două. De obicei, rezultatul final este o sumă zero. Care este răul? Mă întreb. Nu mă face mai mic dacă ajut pe cineva care are nevoie de un serviciu simplu pe care îl pot oferi.

Oftez, îmi scot din nou jacheta – acum în mare parte udă – şi îmi suflec din nou mânecile cămăşii. Iau sticla de şampon de pe raft şi stau în spatele ei, storcându-i o cantitate generoasă de şampon pe scalp.

„Unde ai învăţat să faci un garou?” Întreb. O întrebare pe care o am m-am gândit toată seara; cum ştia ea exact ce să facă, în ciuda haosului.

„Maharani Latika ne-a predat la Şcoala Maharani pentru Fete. Ea ne-a învăţat dansul occidental, cum să punem masa pentru zece invitaţi şi cum să salvăm o viaţă în caz de urgenţă.”

Sheela se curăţă sub unghii în timp ce eu îi masez scalpul. „Se internase în Elveţia pentru şcoală şi ghiciţi de unde a început Crucea Roşie?”

Ea întoarce capul să se uite la mine.

„Închide ochii”, îi spun, „sau o să pun şampon în ei”.

Închide ochii şi se îndreaptă din nou în faţă ca un copil ascultător. "Am fost bun la toate chestiile medicale. Aş fi putut fi medic.”

„Ce te-a oprit?”

Ea oftă. „Tatăl meu a vrut să mă căsătoresc cu Ravi pentru ca afacerea lui să fie fuzionat cu Singh Architects. Şi am vrut să mă căsătoresc cu Ravi.”

Ea ia săpun de gardenie din tava ataşată la cadă. Este nevoie de două încercări pentru că alcoolul a încetinit-o. Acum îl foloseşte pentru a-şi săpună braţele.

„A fost un astfel de premiu, Abbas. Fiecare fată pe care am cunoscut-o spera să-l debarce pe Ravi ca soţul ei. Dar eram hotărât să câştig. Căsătoria a fost aranjată când aveam cincisprezece ani, dar familia lui l-a trimis în Anglia şi a trebuit să aşteptăm până şi-a terminat studiile.”

Urechile îmi ard, acum, de indignare. Şi-au trimis fiul în Anglia pentru a-şi ascunde dragostea cu Radha şi pe fiul pe care l-a născut cu ea. Aş vrea să o spun, dar nu o fac. Nu vreau să ştie nimeni că Niki este ilegitim. E mai bine că e cu Agarwal decât cu Singh. De asta, mereu am fost sigur.

Sheela îşi clăteşte săpunul de pe braţe. „Abbas? Ce se va întâmpla acum?” Tremurul revine în vocea ei.

Nu ştiu mai mult decât ea. Am văzut şoferi de ricşă zdrobit un picior de un şofer care trecea. Am văzut beţivi căzând din a doua poveste a bazarului Oraşului Roz. Dar nu am văzut niciodată ceva asemănător cu catastrofa din seara asta. „Închide ochii", îi spun.

„Da, Sahib."

"A se apleca în fata." Deschid ambele robinete de la cadă şi umplu recipientul de oţel care stătea pe podea cu apă caldă. Îi torn apă pe cap şi văd cum spuma umple cada. Faptul că nu-i mai văd sânii, sau triunghiul întunecat al părului dintre coapse, este o uşurare. Îmi dau seama că sentimentul pe care l-am avut este de vinovăţie – de parcă a privi trupul gol al Sheilei înseamnă a o înşela pe Nimmi. Dar acum acel sentiment începe să se atenueze.

„Nu este vina lui Ravi, ştii", spune ea.

Îi clătesc restul de săpun de pe părul ei. „Ce nu este?"

"Cinema. Astă seară." Se întoarce spre mine, apa din părul ei ud stropindu-mi fata. "Vreau să-ţi arăt ceva." Şi înainte să ştiu ce se întâmplă, ea iese din cadă, apucă un prosop alb gros de pe suport şi îl înfăşoară în jurul ei. Ea aleargă în dormitorul ei, încă puţin nesigură pe picioare.

Când deschid scurgerea pentru a lăsa apa să se golească din cadă, viziunea de Ridicarea ei din apă – fese suple, talie subţire, picioare de culoarea caramelului – îmi este înţepenită în creier. O aud în dormitorul ei, scotocind prin sertarele ei de la dulap.

"Iată-l!" O aud spunând. La fel de brusc, stă lângă mine, trupul ei parfumat, pielea ei caldă şi umedă, apa care i se scurge din păr.
Ea arată spre o bucată de hârtie pe care o ţine în mână.

Este o transcriere din ultimul an al lui Ravi la Oxford. "Vedea? El este foarte bun în matematica şi stiintele materialelor. El înţelege cum funcţionează clădirile şi cum să le facă puternice. Nu are cum să aibă vreo legătură cu dezastrul prin care am trecut în seara asta. Nu ar fi putut. Nu a făcut-o."

Ochii ei mă roagă să fiu de acord cu ea. Ştiu că vrea să-l absolv pe soţul ei. Dar nu mă pot opri să mă gândesc la acele cărămizi pe care le-am văzut la cinematograf în seara asta. De ce erau acolo? Dacă au venit din altă parte decât Chandigarh Ironworks, cum au ajuns în Royal Jewel Cinema? E ceva acolo. Doar că nu ştiu ce este. Şi nu am cum să mă pot încrede în Sheela. Îşi iubeşte soţul – pot să văd clar – şi va face orice îi cere el. Văd, de asemenea, întrebarea din spatele întrebării ei — Ce se întâmplă dacă a făcut ceva greşit? Nu ştiu.

Iar răspunsul, când vine, ar putea răni pe cei dragi mie. Mă gândesc la Manu şi Kanta. Şi Niki.

„Trebuie să plec", îi spun, adunându-mi jacheta şi mergând spre u ă.

Ea mă strigă şi mă opresc să ascult, dar nu mă întorc.

„Mulţumesc", spune ea.

În timp ce cobor scările de marmură, mă rostogolesc pe manşetele mânecilor mele. Ravi se repezi pe uşa din faţă şi fuge direct în salon. El strigă: „Am auzit despre..."

Iese înapoi din salon şi mă vede coborând scari. "Ce faci aici?"

Vederea lui — dezordonat, speriat, în panică — mă umple de dezgust. Unde era când aveam grijă de oamenii răniţi în clădirea pe care a construit-o, proiectul cu care se lăuda?

„Ai grijă de soţia ta". Îmi nasc manşetele ude ale cămăşii când mă apropii de el. „Poţi prelua acum."

Gura i se răsuceşte într-o încruntă urâtă. "Tu! Stai departe de Sheela", spune el. — Crezi că n-am văzut cum te uiţi la ea?

Acum stau chiar în faţa lui şi îmi pun haina umedă. Ravi miroase a alcool şi a ţigări. Ochii lui sunt injectaţi de sânge. Părul lui, de obicei alunecat pe spate cu Brylcreem, îi cade în fire pe frunte.

Scot batista de bumbac din buzunarul pantalonilor şi tamponez petele umede de pe haină. Îmi iau timp, lăsându-l să se întrebe de ce haina mea este umedă. Apoi ridic bărbia. El este mai înalt decât mine, dar asta nu mă împiedică să-l privesc în ochi.

— Ar trebui să te uiţi la ea mai des, Ravi. Îi împing uşor pieptul.

Se împiedică înapoi, de parcă l-aş fi pălmuit.

Ma pas în jurul lui. Când ajung la uşa din faţă, mă întorc. „Sheela a ajutat mulţi oameni la cinema în seara asta. Acum e rândul tău."

Sedanul mă aşteaptă când ies afară. Când păşesc în maşină, îmi dau seama că am adus cu mine parfumul săpunului de gardenie al Sheelei.

DUPĂ PRĂBUŞIRE

Buletinul Radio All India 13 mai 1969

Aseară, un balcon de la noul construit Royal Jewel Cinema din Jaipur s-a prăbuşit, ucigând doi şi rănind alţi patruzeci şi trei. Peste o mie de oameni au fost prezenţi la marea deschidere a mult anticipată clădire, un teatru complet modern, cu un ecran care rivalizează cu cea mai mare sală de cinema din Mumbai şi tehnologie de sunet surround direct din Statele Unite. În cuvântul de deschidere, Maharani Latika din Jaipur, care a iniţiat proiectul de patru mii de lakh construit de renumita construcţie Singh Sharma, a numit Royal Jewel Cinema „o ocazie istorică pentru Jaipur, care găzduieşte arhitectura de renume mondial, textile şi bijuterii orbitoare. şi, desigur, Rajasthani dal batti." În ultimul an au circulat zvonuri despre depăşiri ale costurilor şi întârzieri în construcţie. Palatul şi-a exprimat o tristeţe uriaşă pentru pierderea de vieţi omeneşti, dintre care unul era iubitul actor veteran Rohit Seth. Cei îndoliaţi i-au depus flori la locul tragediei. Cealaltă victimă nu a fost încă identificată. Se aşteaptă o declaraţie oficială de la Palatul Jaipur astăzi mai târziu despre posibilele motive ale catastrofei şi remediile anticipate. Actorii Dev Anand şi Vyjayanthimala, care au fost prezenţi la proiecţia Hoţului de bijuterii, primul film care a avut premiera la cinema, au fost nevătămaţi, plecând la începutul pauzei. Nu este clar cât de curând se va redeschide Royal Jewel Cinema. Vă vom aduce noi evoluţii pe parcursul zilei.

18

MALIK

Jaipur

Este dimineaţa după tragedia Royal Jewel Cinema; măturătorii străzilor nu au început încă să bată praful cu jharus-ul lor lung.
După doar o jumătate de oră de somn obosit, amorţitor, mă trezesc cu tresărire, imaginile de groază la care asistisem revenindu-mi: piciorul unui bărbat îndoit într-un unghi nefiresc; braţul cărnos al unei matrone străpuns cu bară, ţâşnind sânge; o rană căscată pe fruntea unui copil. Noaptea, m-am trezit de mai multe ori să mă plimb în cameră, să beau încă un pahar de apă, să mă uit pe fereastră spre stradă — pustiu, dar pentru câinii fără stăpân care se aşează să doarmă în praful răcoros al nopţii.

Apoi, imaginile cu şoldul gol al Sheelei Singh, mamelonul ei maro, îmi plutesc prin minte. Ce va spune Ravi data viitoare când mă va vedea? Îi va spune lui Manu că încercam să-i seduc soţia? Nu este adevărat, dar Ravi n-ar ezita să stârnească necazuri — pentru Manu sau pentru mine — dacă i-ar lua căldura.
Un alt gând: ştie ea ceva despre rolul lui Ravi în construcţie? De asta mi-l apăra?
Sau îl ierta ea pentru ceva ce făcuse?

Este ora şase, dar la ce foloseşte să încerci să dormi când somnul nu o face vin? Am fost acasă trei ore. Am vrut să o sun pe mătuşa-şefa să-i spun că sunt bine, dar pensiunea nu are telefon. Sunt sigur că Kanta ar fi sunat-o pe Lakshmi în momentul în care a ajuns acasă aseară. Îmi fac griji pentru Nimmi.
Ea nu poate citi Hindustani Times, dar cu siguranţă va auzi despre ce s-a întâmplat de la Arora sau de la vânzătorii de la Shimla Mall, sau de la Lakshmi în momentul în care mătuşa-şefa va afla.

Mă fac baie, apoi mă îndrept spre birou chiar înainte de opt. De obicei, angajaţii trec între nouă şi nouă şi jumătate, dar astăzi aproape toţi sunt la birourile lor când ajung eu.

Aseară a fost o mare ocazie pentru palat, iar la eveniment au fost prezenţi majoritatea personalului din facilităţi. Pe măsură ce trec, fac semn din cap către

colegii de aici şi acolo. Inginerii şi secretarele se îngrămădesc în grupuri, vorbind în linişte între ei. Starea de spirit este sumbră, plină de incertitudine. La fel ca mine, probabil că ei presupun că Manu va convoca o întâlnire cu toţi mâinile despre evenimentele de aseară pentru a afla ce a mers atât de prost încât balconul ar putea eşua. Va fi o anchetă sau o anchetă? Cine plăteşte pentru răni? Cine dintre noi este responsabil într-un fel sau altul de accident?

Mă aşez la birou şi îi cer operatorului să numere Auntie-Boss. E distanţă lungă, dar nu cred că Hakeem sau Manu ar obiecta. Am lăsat telefonul să sune de mai multe ori, dar nu răspunde nimeni. Aşa că o sun pe Kanta Auntie, care ridică la primul apel. Pare epuizată, de parcă nici ea nu a dormit bine, dar este u atătă să aud de la mine. Îmi spune că a vorbit aseară cu Lakshmi, care a promis că va lua primul tren din Shimla. Am să o iau de la gară în seara asta.

Vestea că mătuşa-Şefa se pregăteşte mă inundă de uşurare. Ea e cineva pe care mă pot baza întotdeauna pentru a menţine un cap de nivel în timpul unei crize.

În timp ce Kanta vorbeşte, îl văd pe Maharani Latika părăsind sala de conferinţe în partea îndepărtată a podelei. Sprâncenele ei sunt încruntate. De ambele părţi ale ei sunt domni în costum. Bănuiesc că ei sunt avocaţii ei.

Faţa Alteţei Sale este uşor îmbujorată, de parcă ar fi furioasă. Samir Singh şi Ravi, cu umerii căzuţi, o urmăresc afară din sala de conferinţe, iar după ei vin Manu şi doi dintre inginerii lui. O întrerup pe Kanta pentru a-i spune că trec mai târziu şi închid.

Niciunul dintre Singh nu se uită în direcţia mea, ceea ce este la fel de bine;

Încă sunt iritat de apariţia târzie a lui Ravi de aseară şi de nesocotirea lui insensibilă faţă de sentimentele Sheelei. Probabil că ştia că ea îşi va da seama unde fusese. S-a obosit măcar să inventeze vreo scuză sau doar să-i ceară iertare?

La uşile din faţă ale birourilor facilităţilor, Alteţa Sa se opreşte şi se întoarce pentru a strânge mâna tuturor celor din spatele ei. E la fel de înaltă ca orice bărbat, iar prezenţa ei este poruncitoare. O însoţitoare cu turban, îmbrăcată în alb, ţine deschise uşile duble în timp ce ea trece; trebuie să fie de la palat.

Manu şi inginerii săi îi urmăresc pe toţi plecând, apoi Manu le spune câteva cuvinte înainte de a le elibera să se întoarcă la birourile lor. Când

îmi prinde privirea, face un gest cu degetul arătat spre biroul lui.

Ies afară din birou pentru a cumpăra două pahare mici de ceai de la Chai
Walla de peste drum. Apoi aduc ceaiul în biroul lui Manu, în timp ce el îşi drapează costumul pe un suport de haine din colţ.

„Închide uşa”, spune el.

Am pus şezul pe biroul lui şi fac ce spune.

Afară sunt optzeci şi cinci de grade, dar Manu îşi încălzeşte mâinile pe paharul aburind când mă aşez în faţa lui. Pielea lui este pallie. Are o tăietură proaspătă pe obraz, unde probabil că s-a tăiat bărbierindu-se. Arată ca un bărbat trimis la rugul său funerar înainte de vremea lui. El crede că ceea ce s-a întâmplat ieri este vina lui?

El se uită la ceai în timp ce spune: „Aseară a fost o tragedie pe care nimeni nu ar fi putut-o anticipa. Kanta a sunat-o pe Lakshmi pentru a-i spune ce s-a întâmplat şi că eşti bine.”

Dau din cap.

"Domnul. Reddy a mărturisit că a vândut mult mai multe bilete decât ar putea avea balconul a sustine. Fusese instruit să limiteze numărul, dar atât de mulţi oameni şi-au dorit să vadă actorii de pe scenă încât el...” Manu ridică mâinile ca şi cum ar fi directorul teatrului care renunţă la situaţie. „Singh-Sharma va plăti pentru un balcon nou – timp şi materiale – şi va înlocui orice altceva care a fost deteriorat, iar palatul va plăti facturile medicale pentru răniţi.

Ei vor analiza, de asemenea, compensaţiile pentru familiile decedaţilor.
Cu toate acestea..."

Îşi dă ceaiul dintr-o înghiţitură, apoi îşi pune paharul cu grijă pe birou, de parcă nu ar vrea să strice finisajul de mahon. În cele din urmă, se întâlneşte cu ochii mei. „Totul este rezolvat. Vom face un anunţ oficial despre cine va plăti pentru ce. Reporterii miau sunat aseară acasă pentru comentarii, dar a trebuit să clarific ce am spune public cu Alteţa Sa”. El încearcă să zâmbească.

Pot spune că simte o vinovăţie enormă. — Nu a fost vina ta, unchiule. Se pare că managerul teatrului este de vină.”

Manu îşi drese glasul şi se lăutăreşte cu pixurile de pe birou. Nu se uită la mine. „Ei bine, maharania este de-a dreptul. Şi cu un motiv întemeiat.”
Se scarpină delicat în vârful capului, cu un deget, acolo unde creşte o chelie. „Două victime. O femeie. Şi Rohit Seth — actorul.
Fanii lui sunt în tumult. Nu-i pot învinovăţi. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple,

Malik.

Manu ridică din nou paharul, îşi dă seama că e gol şi îl lasă jos. Nu am luat o înghiţitură din a mea, aşa că o împing spre el. Îl strânge de parcă ar fi un colac de salvare.

„Unchiule...” fac o pauză delicată. „Domnul Reddy nu a fost recomandat de Singh-Sharma? Dacă a lăsat mai mulţi oameni să intre în teatru decât era în siguranţă, de ce nu plătesc şi costurile medicale?”

El ridică din umeri. „Ne împărţim povara – asta este afacerea.” Termină a doua ceaşcă de chai şi se îndepărtează de birou, de parcă am terminat. „Acum du-te şi ajută-l pe Hakeem. El are de lucru pentru tine.”

— Dar... ce zici de cărămizi?

Clipeşte şi îşi freacă bărbia aspru. "Ce parere ai despre ei?"

„Am observat toate aceste cărămizi în moloz după prăbuşire. Ce s-a întâmplat cu cimentul care a fost facturat? Şi cărămizile — sunt diferite de cele pe care inginerii tăi le- au recomandat în specificaţii. Cărămizile pe care le-am văzut aseară erau mai uşoare – mai poroase. Fără logo-uri ştampilate pe ele. Furnizorul ar putea fi tras la răspundere pentru livrarea materialului greşit?”

Manu se încruntă, flutură cu mâna de parcă ceea ce am spus nu are nicio consecinţă. „Sunt un jucător mic în toate acestea. Chiar dacă le ţinem picioarele de foc, ei nu vor putea să ne despăgubească pentru atât de multe daune şi răni.” Îşi îndreptă nişte hârtii pe birou. „Va avea loc o anchetă oficială, care ar putea răspunde la câteva întrebări. Dar nimic de care să-ţi faci griji.

Du-te la lucru cu Hakeem acum.” Se ridică.

În timp ce mă întorc pentru a pleca, spune el, cu vocea tremurândă: „Urăsc ce îi va face asta lui Kanta. Pentru Niki. Au fost atât de mândri de mine. Acum... oriunde vor merge... oamenii îi vor întreba despre ce s-a întâmplat. Păcat... nu vreau să fie nevoiţi să explice sau să-şi ceară scuze.” Îşi şterge fruntea, transpirat de ceai, cu palma.

Vreau să-l consolez pe acest om blând care a fost întotdeauna bun cu mine, să Mătuşă-Şefa şi către Radha. Dar am douăzeci şi patruzeci de ani. Ar fi nepotrivit pentru mine să-l mângâie pe umăr sau să-i spun că totul va fi bine când ştiu atât de puţine despre această afacere. Totuşi, sunt emoţionat că mă tratează ca pe un membru al familiei, încredinţându-mi cele mai profunde temeri ale lui.

„Mătuşa Kanta se va descurca. Şi având în vedere cum batea fiului tău, aş spune că Niki poate mai mult decât să aibă grijă de el însuşi. În plus, mă ai în echipa ta — nu uita!' Râd uşor.

Zâmbetul lui este slab, dar există.

Ridic paharele de ceai pentru a le returna la chai-walla. Inima mea este grea de povara lui Manu — durerea celor răniţi, dezamăgirea maharanilor.

Îmi dau seama şi că sunt supărat de nedreptatea tuturor. Semnătura lui Manu este pe toate. El va fi considerat responsabil pentru cea mai mare calamitate pe care Jaipur a cunoscut-o în ultimele decenii. Soţii Singh vor pleca doar cu o parte din vină. Şi Manu are dreptate: şi Kanta şi Niki vor plăti preţul. Mătuşa Boss spune întotdeauna că mâncătorii de bârfe au dinţi ascuţiţi. Ei vor mesteca această tragedie anii următori.

Manu are aerul unui om învins; a renuntat deja. Nu este pare corect. Cu siguranţă pot face ceva pentru a ajuta.

Mulţumesc, Bhagwan Auntie-Boss va fi aici în seara asta. Pot să vorbesc toate astea cu ea.

* * *

În drum spre biroul meu, bat la uşa biroului lui Hakeem.

„Unchiule", spun eu, „ai venit devreme”.

Contabilul îşi ridică privirea din registru, lumina de deasupra capului sclipind ochelarii lui. "Domnul. Agarwal mi-a cerut să intru înainte de orele normale. După noaptea trecută, avem multe de făcut." Îşi scoate ochelarii pentru a-i lustrui cu batista lui albă fără pată. „O astfel de tragedie! Fiicele mele au avut coşmaruri aseară."

Nu-mi aminteam să l-am văzut pe Hakeem cu nimeni în afară de domnul Reddy.

„Toată lumea a ajuns acasă în siguranţă, am încredere?"

"De abia. Fiecare ricşă, motor, tonga — toate au fost luate. Atâţia oameni încearcă să scape! izbucneau lupte. Mi-a fost teamă că voi pierde una dintre fetele mele. Ne-am ţinut de mână şi a trebuit să ne dăm drumul prin mulţime. Ne-a luat aproape trei ore."

Mă sprijin de tocul uşii. „Ce crezi că a cauzat-o?"

Hakeem îşi trece un deget pe sub mustaţă. "Domnul. Agarwal îmi spune acolo erau prea mulţi oameni pe balcon. Da?"

Acum intru în cameră, stau în faţa biroului lui. „Dar cum ar putea un astfel de colaps sa întâmplat din cauza greutăţii câtorva oameni în plus, Hakeem Sahib?

„Mi s-a spus că au fost mai mult decât câteva. Mai degrabă o sută în plus."

Îmi iau un moment să diger asta. „Totuşi, inginerii nu construiesc prea mult...

pentru orice eventualitate? Pentru a compensa prostia umană? Nu există standarde care trebuie îndeplinite pentru supraconstrucţie?"

Hakeem ridică din umeri. "Cine tie? Suntem contabili, nu detectivi.
Trebuie să întocmim un raport cu privire la cheltuielile de construcţie asociate pagubei, după grabă. Da? Trebuie să facem o listă cu toate materialele folosite şi furnizorii pe care i-am plătit şi cât am cheltuit.
Vei lucra la scaunele, covoarele, materialele decorative care vor trebui înlocuite. Singh Sahib mi-a cerut să lucrez la costul materialelor de construcţie pentru reparaţie şi reconstrucţie."

— Te referi la Manu Sahib?

— Nu, tânăre Abbas. Ravi Sahib a dat ordinul. Domnul Agarwal este la conducere dintre toate facilităţile palatului, dar din moment ce proiectele de construcţii mai mari sunt adesea contractate către Singh-Sharma, se pare că lucrăm şi pentru ei."

Ştie Manu că Ravi dă ordine personalului său? Nu este un conflict de interes? Dacă domnul Sharma nu ar fi avut un accident vascular cerebral şi ambii Singh nu ar fi fost la conducere, mă întreb dacă protocoalele ar fi fost diferite. „Deci vom estima toate costurile materialelor în scopul înlocuirii?"

Îmi aruncă o privire de parcă aş fi simplu. "Da."

îmi dresesc glasul. — Eşti atât de ocupat, unchiule, spun eu. „Pot să te ajut estimările tale, dacă vrei."

"Domnul. Ravi m-a întrebat mai ales, da? Iar tu, Abbas, le ai pe ale tale misiune. Merge." Îmi flutură mâna, de parcă ar împinge o muscă.

„Dar... prăbuşirea nu ar fi putut fi cauzată de altceva decât
peste capacitate? Materiale substandard, de exemplu? O structură compromisă?"

Hakeem se încruntă la mine, îşi lasă stiloul şi se apleacă înainte coatele lui. „Gândeşte-te la ceea ce spui, Abbas. Singh-Sharma este un antreprenor foarte de încredere. Palatul lucrează cu ei de zeci de ani.
Şi au folosit aceiaşi furnizori de materiale de ani de zile. Companii de încredere, companii de încredere. Nu este nevoie să aruncaţi calomnii asupra lor."

„Sigur că au existat unele schimbări la furnizori de-a lungul anilor?"

Oftă. „Abbas, am menţionat că am patru fiice? Cel mai vechi va fi gata de căsătorie în curând. Restul va urma. Da? Cum voi putea să-mi permit zestrea dacă nu stau în spatele acestui birou, adunând numerele pe care domnul Singh vrea să le fac?"

Ii ignor frustrarea. Ştiu ce am văzut şi nimic nu are sens. Trebuie să calc cu atenţie în cazul în care Hakeem crede că-l acuz pentru documente neglijente sau pun la îndoială capacitatea lui Manu de a gestiona proiectul.

„Poate că Singh-Sharma a folosit un furnizor nou şi au livrat materiale diferite

de specificaţiile de proiectare — din întâmplare. Am adăugat sau am schimbat furnizori în ultimul an?”

Hakeem se uită la mine peste ochelari. — Ai multe de învăţat, tinere.

Îi ofer cel mai fermecător zâmbet al meu. „Dacă sunt de acord să mă căsătoresc cu cel mai mare tău fără să-ţi cer o zestre?”

Buzele îi tremură. L-am făcut pe micul contabil aproape să zâmbească! Îşi mijeşte ochii, clătină din cap. Îşi întinde mâna spre Rolodex şi răsfoieşte cărţile. Se opreşte la unu. „Hai să vedem... acesta este nou. Da. Am adăugat Chandigarh Ironworks acum treisprezece luni. Au învins fostul nostru furnizor cu douăzeci la sută.”

fluier. „Douăzeci la sută este o reducere mare.”

El îşi ridică sprâncenele, bate cardul. „Hmm. Este."

— Furnizează bare de fier?

El dă din cap. "Folosit pentru. În zilele noastre ei ne furnizează cărămizi şi ciment.”

* * *

Nu cer să văd contractul cu Chandigarh Ironworks. Hakeem nu mi le-ar arăta; deja se fereşte de întrebările mele. Bineînţeles, aştept până pleacă pentru o zi şi apoi mă strec în biroul lui. Nu trebuie să o iau pe mătuşa-şefa de la gară pentru încă o oră şi jumătate.

Este norocos pentru mine că Hakeem este un contabil organizat: totul este etichetat frumos, toate chitanţele sunt păstrate. Găsesc dulapul de contracte şi deschid sertarul de sus. Fiecare contract este depus sub numele furnizorului, care este listat în ordine alfabetică. Găsesc folderul cu eticheta Chandigarh Ironworks şi îl scot. Înăuntru găsesc o factură care arată că sunt într-adevăr situate în Chandigarh, în statul direct la nord de Rajasthan.

Hakeem mi-a spus că acesta este un contract nou, aşa că vreau să compar termenii cu furnizorul anterior, dar nu cunosc numele furnizorului anterior. O modalitate de a găsi numele companiei este să te uiţi la facturile plătite de acum treisprezece luni sau mai mult. Însă facturile nu indică întotdeauna numele proiectului şi sunt atât de multe proiecte care se suprapun în care este implicat palatul. Până când am început să lucrez pentru Manu, nu ştiam despre diferitele renovări la Hotelul Rambagh, Palatul Jaipur şi

Palatul Maharanis sau că familia regală cumpăra proprietăţi mal mici (de la rajputi care nu îşi mai permiteau să-şi păstreze proprietăţile) şi le transforma în hoteluri de tip boutique. Şi, bineînţeles, proiectarea şi construirea Cinematografului Royal Jewel a fost un proiect amplu de construcţie de trei ani.

Opţiunea mai bună, decid, este să te uiţi prin dosarele individuale ale furnizorilor. Oftez şi mă ocup. Încep prin a căuta furnizori ale căror nume indică că ar putea vinde cărămizi în loc de echipamente electrice, sanitare sau de interior. Există multe nume care se termină în „construcţii" sau „materiale", aşa că examinez contractele din fiecare folder pentru a vedea dacă sunt încă o sursă activă pentru unul dintre proiectele palatului.

O oră mai târziu, dau peste dosarul Shree Building Materials din Jaipur. Contractul, care era pentru furnizarea de cărămizi de clasa 1, s-a încheiat în ziua în care contractul Chandigarh Ironworks a intrat în vigoare. Înţeleg de ce palatul ar insista asupra materialelor de ultimă generaţie, fără crăpături, aşchii, pietre şi alte defecte. Contractul Chandigarh Ironworks a promis, de asemenea, că va furniza cărămizi de clasa 1.

Mă las pe spate în scaunul lui Hakeem şi mă gândesc la asta. Nu înţeleg cum Chandigarh Ironworks ar putea livra aceeaşi calitate ca furnizorul anterior pentru un cost mai mic atunci când ar trebui să adauge taxe de transport.
Chandigarh este, la urma urmei, la cinci sute de mile distanţă!

Şi încă ceva nedumerit: cărămizile de la cinematograf...
cele pe care le-am luat şi le-am examinat — nu erau de calitate a construcţiei. Nu pot susţine structuri portante precum balconul. Deci cine a autorizat utilizarea lor?

Examinez semnăturile ambelor contracte — Shree Building şi Chandigarh. Manu Agarwal şi Samir Singh pe contractul anterior; Manu Agarwal şi Ravi Singh pe actualul contract. Politica palatului este să semneze toate contractele pentru proiectele lor de construcţie şi să păstreze originalul în scopuri de audit. Singh-Sharma ar avea şi o copie în dosarele lor.

Dar întrebarea mai mare este de ce a fost folosită chiar cărămida. De la inginerii palatului aflasem că betonul de ciment armat cu bară de armare – un material mult mai rezistent – este preferat pentru stâlpii portanti. Cărămizile sunt folosite numai împreună cu betonul de ciment. A fost cimentul inferior problema? Dacă l-aş întreba pe Ravi, ar produce doar facturi false, aşa cum a făcut înainte? Nu îndrăznesc să-l întreb pe Samir, care s-ar grăbi să acopere urmele lui Ravi dacă credea că fiul său a făcut ceva rău. Acum îmi amintesc asta Samir nu a făcut niciun comentariu despre cărămizi când am vorbit cu el la cinematograf aseară.

Îmi dau seama că trebuie să găsesc şi să mai arunc o privire la acele chitanţe pentru cărămizi şi ciment – cele pe care Hakeem credea că le-am introdus greşit mai devreme. Aceleaşi pe care i-am dus apoi lui Ravi, care doar a tăiat o

cifră şi a introdus alta. Mă ridic de la birou şi merg la registrul în care am înregistrat facturile cu săptămâni în urmă. Apoi mă uit în jur după cabinetul în care facturile plătite sunt păstrate în ordine cronologică. Îl găsesc şi caut după dată, recunoscător pentru o dată lui Hakeem pentru meticulozitatea lui enervantă. Căci acolo, ataşate facturii pentru perioada respectivă, sunt chitanţele în cauză, cele de care am nevoie. Iată chitanţa de la Chandigarh Ironworks pentru achiziţionarea de cărămizi şi ciment. Numai că... aceste chitanţe sunt curate, nemarcate. Acestea nu sunt cele pe care Ravi transpusese cantităţile cu stiloul.

Cantităţi... le verific din nou. Au fost schimbate! Aceste chitanţe arată că se cumpără mai mult ciment decât cărămizi, opusul a ceea ce observasem anterior. Asta ar trebui să însemne că registrul nu va fi de acord. Dar am dreptate? Fug la biroul lui Hakeem şi verific registrul deschis. Sumele de acolo se potrivesc cu cele de pe chitanţele din mâna mea. Cum ar putea fi asta?

Cobor lampa de birou cu gât de gâscă a lui Hakeem pentru a arunca o privire mai atentă la registru. Calibraţia lui Hakeem este atât de precisă încât numerele arată ca şi cum ar fi fost dactilografiate în loc să fie formate cu cerneală (Hakeem, desigur, are un stilou special special pentru acest scop, pe care el interzice oricui altcuiva să-l folosească — da!). Cineva a răzuit cu grijă vechea intrare cu o lamă fină de ras şi a introdus noile figuri. Recunosc acest vechi truc din timpul petrecut la Bishop Cotton. Aşa îşi schimbau anumiţi băieţi scorurile la test când maeştrii nu se uitau.

Dar de ce în lume s-au schimbat înregistrările şi chitanţele?

Şi cine le-a schimbat?

Nu mă gândesc decât la două explicaţii: chitanţele originale erau incorecte şi trebuiau actualizate. Sau — şi acesta îmi ridică părul de pe braţ — cineva a întocmit informaţiile pentru a se potrivi cu ceea ce ar fi trebuit să se întâmple — că ar fi trebuit folosit mai mult beton de ciment pentru a sprijini balconul. Dacă ar fi fost folosită cantitatea potrivită, nu ar fi existat nicio prăbuşire.

Îmi bat cu degetele pe biroul lui Hakeem. Manu a spus că domnul Reddy a recunoscut că a vândut prea multe bilete, iar balconul era supracapacitat. Acolo avea a avut mai multă greutate pe balcon decât ar putea suporta.

Deci, directorul teatrului spunea adevărul sau chitanţele erau greşite?

Sunt atât de pierdut în gânduri încât nu-i aud paşii.

„Abbas?”

Ridic privirea, speriată, din registru. Hakeem stă în aer liber uşa către biroul lui.

— Da, Sahib? Îmi păstrez vocea calmă, de parcă ceea ce fac este absolut normal.

"Ce faci aici?"

„Îmi pare rău, Ji. Am rămas în urmă în estimarea mea de reconstrucţie a cinematografului. Ţi-am găsit uşa neîncuiată şi m-am gândit că, în loc să duc registre încoace şi înapoi la birou, eu voi face treaba aici. Maaf kar dijiye.” Îmi trag ambii lobi ai urechilor în semn de scuze.

Aruncă o privire spre clanţă — nu închisese uşa cum trebuie? — şi îşi perie mustaţa, încruntat.

„Sahib, ce cauţi aici?” Învăţasem această tactică cu mult timp în urmă, când am a fost surprinsă trecând un pieptene pentru Omi sau bomboane pentru unul dintre copiii ei de la o tarabă din bazarul Oraşului Roz. Când este atacat, cel mai bine este să contraataci.

„Mi-am lăsat umbrela aici, da? Tocmai am fost la cina cu un prieten care a spus ar trebui să plouă mâine şi nu-mi place să mă răcorească când este ud.”

"Bine gândit. Da." Mă rog să nu se apropie să-l examineze contracte, chitanţe şi registre pe care le-am întins pe biroul lui. Mă lupt cu dorinţa de a acoperi hârtiile cu mâinile.

Îşi strânge umbrela, care stă sprijinită de u ă. „Nu sta şi tu trează târziu. Munca va fi mereu acolo, tinere. Da?"

Îmi oferă un zâmbet indulgent. Deocamdată, cel puţin, sunt protejatul lui harnic.

„Ai dreptate, Ji. Zaroor.” Dau din cap lini titor spre el i încep să stivuiesc registrele şi hârtiile.

De îndată ce aud uşa de la intrare clicând închiderea, îmi las capul în mâini. Îi va spune Hakeem lui Manu despre faptul că sunt în biroul lui? Mă îndoiesc de asta. Hakeem ştie că sunt la birourile palatului ca o favoare specială pentru Manu unchi şi ar putea fi imprudent din punct de vedere politic să mă cheme. Dar Hakeem s-ar putea întreba dacă i-am spus adevărul.

Şi, dacă nu, de ce.

Îmi verific ceasul. Trenul lui Lakshmi ar trebui să sosească în curând.

19

LAKSHMI

Jaipur

În gara din Jaipur, caut sedanul Ambasador negru al familiei Agarwal. E seara devreme şi călătoresc de aproape unsprezece ore.
Dar în loc de şoferul lor, Baju, Malik iese de pe scaunul şoferului. Sunt atât de fericit să-l văd încât îmi vine să plâng. Mi-a fost dor de el. Poartă o cămaşă albă, cu mâneci suflecate până la coate şi pantaloni negri.

„Credeam că Kanta îl trimite pe Baju să mă ia", spun eu.

Malik îmi oferă un zâmbet încordat. — Te-aş lăsa să călăreşti singur cu lechul ăla? Îşi păstrează tonul uşor, dar simt că reţine ceva. Întregul oraş roz trebuie să fie plin de veşti despre tragedia cinematografică. Nu pot decât să-mi imaginez ce pierdere are asupra familiei Agarwal, a palatului, a familiilor răniţilor.

Malik îmi ridică valiza în portbagajul sedanului impunător, pe care tatăl lui Kanta îl îmbunătăţeşte la fiecare cinci ani, cu ocazia aniversării nunţii lor. Acesta trebuie să fie al treilea ambasador al lor. Familia ei are bani, în timp ce Manu provine de la începuturi umile. Palatul îi pune la dispoziţie lui Manu un şofer şi un Jeep pentru muncă, aşa că Kanta şi soacra ei pot avea întotdeauna la dispoziţie acest sedan.

După ce Malik mă ajută să iau locul pasagerului, îi spun: „Acum, înainte să-mi spui ce se întâmplă, lasă-mă să te asigur că lui Nimmi îi lipseşti îngrozitor, întreabă Rekha după tine constant, Chullu a început să vorbească şi Jay este bine. Oh, şi el întreabă de tine tot timpul."

El chicoteşte. Asa e mai bine. Nu o să-i spun despre izbucnirea lui Nimmi aseară. Am plecat din casă destul de devreme azi dimineaţă încât nu am văzut-o. (Încercam eu s-o evit?) Oricum, am avut timp în tren să mă gândesc la ce a spus ea şi dacă era ceva adevăr în asta. Mă simt posesiv cu Malik? Da, o iau. Simt pentru el la fel cum simt pentru sora mea, Radha. Vreau ca amândoi să se descurce bine, să-şi dezvolte

abilităţi şi să folosească acele abilităţi în orice mod doresc. Cum ar putea fi

greşit? De ce ar trebui să mă simt vinovat că i-am ajutat pe drumul lor?

Cu Radha, cred că am rămas scurt. L-a întâlnit pe Pierre Fontaine la Shimla Mall în ultimul an la Auckland House School. Pierre avea douăzeci şi opt de ani – cu zece ani mai în vârstă decât Radha – şi era absolut îndrăgostit de ea. Nu ştia nimic despre trecutul ei, despre copilul pe care l-a dat spre adopţie la treisprezece ani. A venit să-mi ceară binecuvântarea, care m-a încălzit la el. Era grijuliu, amabil. Şi franceza, desigur.

Radha studiase limba franceză la Auckland şi se îndrăgostise, mai întâi de limbă şi apoi de Pierre. Aş prefera ca ea să se fi înscris la o facultate în Chandigarh din apropiere în loc să se căsătorească, dar până atunci ştiam cât de îndrăzneaţă poate fi; cu cât mă lupt mai mult cu ea într-o problemă, cu atât se adânceşte mai mult. (Adeseori am crezut că este ca balsamul de Himalaya, o plantă cu flori înşelător de delicată, greu de îmblânzit.)

În cele din urmă, i-am dat lui Radha şi Pierre binecuvântarea mea. Se pare că a funcţionat afară bine. Radha s-a antrenat la o casă de parfumuri şi a devenit parfumier. Ea a fost întotdeauna bună la amestecarea pasta mea de henna şi la testarea amestecului cu diferite uleiuri, suc de lămâie şi zahăr pentru a crea consistenţa mătăsoasă potrivită. Şi parfumul era ceresc.

Radha are ceea ce şi-a dorit întotdeauna: o familie. Îmi trimite fotografii cu ea două fiice adorabile — Asha, acum doi ani, şi Shanti, patru ani.

Malik alunecă în spatele volanului. „Nikhil are un joc de cricket în seara asta, aşa că mătuşa Kanta m-a rugat să te conduc mai întâi acolo. Accha, şefule ?"

Îi bat braţul pentru a mă asigura că este cu adevărat aici. „Acha."

Malik îl uşurează pe Ambasador prin înfundarea ricşelor, a taxiurilor şi pietonii. „Nu pot să-ţi spun cât de bucuros sunt să te văd. Am sunat azi dimineaţă, dar nu am primit răspuns."

— Probabil că Jay plecase la serviciu. Mă uit pe fereastră, bucurându-mă haosul coregrafiat al oraşului: o hijră cu ruj în drum spre piaţă, şoldurile subţiri legănându-se; un vagon tras de un muncitor osos care transporta anvelope vechi de tractor; copii care aruncau bile pe un colţ de stradă prăfuit – ceea ce lui Malik îi plăcea să facă cândva în Jaipur.

Malik încetineşte pentru o familie de şase care se echilibrează precar pe un scuter. „Vreau să-ţi mulţumesc că ai luat-o pe Nimmi sub aripa ta."

„Koi baat nahee. Este o muncitoare din greu. Şi îmi face plăcere să-l învăţ pe Rekha cum să citească."

— Pun pariu că învaţă repede, maimuţa mea. Este atât de multă afecţiune în a lui ton care mă face să zâmbesc. — Permisiune de a vorbi sincer, mătuşă-şefa?

Mă întorc către el şi dau din cap.

„Încerc să pun cap la cap ce s-a întâmplat la cinematograf aseară şi de ce. Dar de fiecare dată când găsesc ceva care nu mi se pare corect, mă închid. Samir, Hakeem şi chiar Manu nu vor să mă îndoiesc mai departe.”

„Ei bine, nu e treaba ta, nu-i aşa, Malik? A investiga? Nu ar trebui să te concentrezi pe ceea ce te învaţă Manu?” Pentru o jumătate de secundă, mă întreb dacă Malik a făcut ceva care l-a pus pe Manu în necaz. Nu intenţionat, ci din întâmplare.

„Exact asta fac .” Malik bate cu cornul la o femeie care poartă un coş cu fasole pe cap. Se mută pe marginea drumului.
„După prăbuşire, am găsit aceste... bucăţi de cărămizi în moloz. Multi."

Mi se ridică urechile. El continuă să descrie cărămizi asemănătoare cu cele pe care le-am văzut la Canara Enterprises.

„Proiectul specifică mortar de ciment – nu cărămizi – pentru stâlpi. Am examinat contractele. nu gresesc . Dar nimeni nu vrea să mă asculte.”

ascult . Şi ceea ce spune Malik îmi face inima să bată. El descrie registrele în care introduce cifrele; cum au fost modificate de Ravi chitanţele de cumpărare pentru cărămizi şi ciment chiar în faţa ochilor lui Malik şi apoi înlocuite în dosare; cum au fost modificate numerele din registre,
de asemenea.

Până termină, palmele îmi transpira şi ideile îmi bâzâie în cap ca albinele. Încerc să conectez firele, dar ele vin şi pleacă înainte să le pot înţelege. Îmi umezesc buzele, realizând, abia atunci, că sunt uscat, de parcă n-aş mai băut apă de zile întregi.

Maşina se opreşte, iar Malik opreşte contactul. Când mă uit în jur, văd că suntem la terenul de cricket. Un grup de băieţi îmbrăcaţi în albi de cricket se plimbă pe câmp. E amurg şi s-au aprins luminile parcului. Un bărbat cu un fluier stă pe margine, arbitrând jocul. Malik se întinde în spatele scaunului din faţă şi ia un termos. Desurubeaza blatul şi il umple cu chai aburind; parfumul de cardamom, scorţişoară şi cuişoare umple maşina. Îmi întinde ceaşca şi eu sorb din ea. Chai-ul este delicios şi îndulcit aşa cum îmi place mie.

„Fie ca tu să trăieşti o mie de ani”, spun eu, „şi fie ca fiecare an să aibă cincizeci de mii de zile”. Îi binecuvântez chibzuinţa punându-mi mâna pe capul lui.

El rânjeşte. „Bine dacă ne uităm doar din maşină? Cred că nu este o idee bună să te am în public lângă Niki cu cincizeci dintre cei mai apropiaţi prieteni ai familiei Agarwal. Desigur, are dreptate. Indienii cu ochi de culoarea oceanului sunt neobişnuiţi, iar ochii lui Niki sunt ca ai mei şi ca ai surorii mele. Mâncătorii de bârfe ar fi luat în seamă.

Ne uităm la meci câteva minute în timp ce îmi termin ceaiul. Mă gândesc la ce mi-a spus Malik. Nu vreau să-şi facă griji pentru Nimmi, dar trebuie să-i spun ceva din ce se întâmplă în Shimla.

„Baat suno”, spun eu.

Îi spun că doi copii au găsit o oaie rătăcind pe dealuri; cum Nimmi a recunoscut-o ca aparţinând turmei fratelui ei; că am găsit turma — şi fratele ei — şi am descoperit că oile cărau aur; cum am adus cadavrul lui Vinay călare pentru a fi incinerat în oraş; şi cum am livrat apoi aurul următorului curier.

La fiecare nouă informaţie, Malik face ochii mari şi respiraţia i se accelerează.

„Dar... Nimmi e în regulă, nu-i aşa? Şi Rekha şi Chullu?

Desigur, este îngrijorat pentru priya lui. „Pentru moment, Nimmi şi copiii rămân cu noi. Ei dorm în camera ta. Jay se asigură că sunt în siguranţă.”

Malik eliberează o respiraţie lungă.

— Cărămizile pe care le-ai găsit în dărâmături? Spun. „Am văzut o femeie în Shimla făcând cărămizi care să arate aşa”, îi spun.

"Unde?"

„La o mică fabrică numită Canara Private Enterprises – locul unde a trebuit să livrez aurul.” Ridic sprâncenele de parcă aş întreba: Se potriveşte asta cu ceea ce ştii?

Malik scutură din cap. „Singh-Sharma îşi cumpără cărămizile de la Chandigarh.”

— Din Chandigarh? Bătăile inimii îmi se accelerează.

„Hahn. De ce?"

„Femeia care face cărămizile mi-a spus că camionul care vine să culeagă ei se duc la Chandigarh.”

Malik bate cu degetele pe volan. „Cărămizile sunt făcute în Shimla, dus apoi la Chandigarh? Nu are sens”, spune el.

„Chandigarh Ironworks este o companie imensă, cu cel puţin patru cuptoare de cărămidă. Nu ar avea nevoie de mai multe cărămizi de la un furnizor mai mic din Shimla.”

Malik se întoarce spre mine. — Încă ceva ce nu înţeleg, şefu'. De ce orice companie mare care lucrează cu Singh-Sharma le-ar vinde materiale inferioare? Contractele de la o firmă de construcţii precum Singh-Sharma sunt atât de profitabile. Orice companie care ar încerca să se zgâţească cu calitatea s-ar împuşca în picior.”

Malik are dreptate; a înşela compania care îţi umple cuferele nu are sens. „Este posibil ca această

Canara Enterprises să facă un fel de cărămidă care nu poate fi făcută în Chandigarh?”

„Vrei să spui că folosesc un lut special sau alt material?”

El ridică din umeri.

O atingere pe fereastra mea ne face să sărim pe amândoi, şi ceaiul din termos ceaşca se revarsă pe sari-ul meu.

"Scuze scuze!" spune Kanta, deschizând uşa pasagerului. „Arăţi de parcă tocmai ai văzut o fantomă!”

"Eu am!" Ii spun ei. "Tu."

Ea râde încântată. Kanta plină de viaţă! Ce dor mi-a fost de ea! În afară de Jay, nu imam apropiat de nimeni altcineva din Shimla. Dar chiar dacă râde, pot vedea anxietatea gravată în ridurile de pe fruntea ei.

Rujul ei roşu contrastează viu cu tenul ei anemic.

Malik ia un prosop din portbagajul maşinii şi mi-l întinde ca să pot tampona petele umede de pe sari. Cobor din maşină să o îmbrăţişez pe Kanta. Peste umărul ei, văd un băiat în alb de greier, cu obrajii înroşiţi, zâmbind timid, privindu-mă cu ochii lui verde-albaştri. El este frumos.

Kanta îl ia de cot. El este aproape la fel de înalt ca ea şi este pe cale să fie mai înalt.

„Lakshmi”, spune Kanta, „acesta este fiul meu, Nikhil. Niki, cunoaşte-te pe faimosul Lakshmi!” Ea mi-a radiat. „A auzit atât de multe despre tine, când a crescut, iar acum poţi să te întâlneşti!”

Râd, aprobator. „Ma bucur să te cunosc, Niki. Am avut plăcerea să te văd doar în fotografii.”

Băiatul se înroşeşte şi se apleacă să-mi atingă picioarele. Mişcările lui sunt graţioase, aproape baletice. Oh, Radha, cred, cât de mult ţi-ar plăcea să-l cunoşti pe acest băiat.

Nu mă pot opri să mă holbez la el. Când l-am văzut ultima oară, era un copil şi nu mi-aş fi putut imagina cum va arăta pe măsură ce îmbătrâneşte. Fotografiile de la familie pe care mi-o trimite în mod regulat Kanta nu-i face în niciun caz dreptate.

Părul lui negru de cerneală, pe care îl tot perie pe spate, cade peste acei ochi fascinanti. În uniforma lui de cricket, stând cu picioarele depărtate (genunchiere puse) şi braţele la spate, îmi aminteşte de sportivii prezentaţi în paginile Hindustani Times. Maharaja din Jaipur, care juca polo şi trăgea tigrului, obişnuia să stea aşa.

Şi tot aşa, m-am întors la Jaipur, unde stau pe o canapea de mătase brută în palatul văduvei Maharani, semnând un acord pentru ca acest copil, Niki, să fie adoptat de familia regală ca prinţ moştenitor.

Numai că nu s-a întâmplat niciodată.

Când s-a născut, Radha – atunci doar treisprezece ani – a refuzat să-l lase să plece.

Ea nu a vrut niciodată să renunţe la el.

Destul de curând, şi-a dat seama că nu-i poate păsa de el – ea însăşi era un copil – şi le-a

rugat pe Kanta şi Manu să-l adopte. Clipesc ca să-mi ţin lacrimile la distanţă. Cât de aproape am ajuns să-l pierdem pe fiul Radhei la palat în loc să-l vedem aici, acum, bucurându-ne de îmbrăţişarea caldă a părinţilor iubitori, dragi Kanta şi Manu.

Kanta îmi rupe reveria. — Să mergem acasă şi să te instalăm, Lakshmi? Baju a făcut o mulţime de delicii pentru tine. Speră să-i dea bine pe cei pe care i-ai făcut pentru mine, cel gelos!”

L-am lăsat pe Kanta să stea în faţă cu Malik, ca să pot sta în spate cu Niki şi să-l cunosc pe nepotul meu.

* * *

Soţul lui Kanta, Manu, ne întâmpină la uşa bungaloului lor, emis de guvern. Sunt şocat de schimbarea din el. Întotdeauna un tip blând, plăcut, acum arată asediat, frământat. Are pungi întunecate sub ochi, ceea ce mă face să cred că nu a mai dormit de zile întregi. Îşi aşează ochelarii groşi cu ramă neagră pe puntea nasului înainte de a întreba de sănătatea mea.

Îmi las bărbia în jos şi îmi asum o expresie serioasă. „Sper că Malik nu a făcut-o ţi-a făcut prea multe probleme. Ştiu că poate fi o mână.”

Asta, cel puţin, provoacă ceva care seamănă cu un zâmbet.

„Este o bucurie să-l ai în preajmă. Învaţă repede. Personalul meu l-a luat la el, la fel ca şi mine.”

Văzându-l pe Niki în spatele nostru, Manu se aprinde. Îşi cheamă fiul la el şi cupe ceafa lui. „Cum a fost bowling-ul tău astăzi, Niki? Ai oferit nişte zgomote concurenţei tale?”

Niki râde. „Yar. Am făcut ce mi-a arătat unchiul Malik. Sonny nu a putut bate unul dintre arzătoarele mele astăzi!”

Kanta îi spune lui Niki să facă un duş şi îi sugerează soţului ei să-l facă pe Malik confortabil în timp ce ea mă duce în camera mea. O să luăm cina într-o oră.

* * *

În dormitorul de oaspeţi, în timp ce despachetez, Kanta lasă jos veselia la fel de repede ca şi cum ar fi aruncat un văl. „Oh, Lakshmi”, spune ea, „Sunt atât de bucuroasă că ai venit. Manu este îngrijorat şi nu ştiu cum să-l ajut.”

Ea pare deodată mai bătrână cu zece ani. „Nu a avut niciodată un semn negru pe munca sa. Acum o face, şi este una mare. Ştiu că este nevinovat, dar chiar şi

eu m-am întrebat cum ar fi putut să treacă cu vederea un detaliu atât de important.”

„Ce anume îi spun ei lui Manu? La palat?”

Ea trage de franjuri de pe rajai care acoperă patul. „Avocaţii maharanii l-au chestionat ore întregi în această după-amiază despre documentele care poartă semnătura lui. I-au spus că acele documente confirmă că poartă întreaga responsabilitate. Că erorile lui au cauzat accidentul, pierderea vieţii. Ei par să insinueze că înşela palatul înlocuind materiale de calitate cu altele mai mici şi punând în buzunar diferenţa de cost. Maharanii i-au cerut să nu se întoarcă la muncă până când ancheta nu este finalizată.”

Rajai se desface în timp ce Kanta trage un fir . „Manu este devastat. De unde au toate aceste informaţii? Parcă cineva îl sabotează.” Ea zâmbeşte tristă. „Saasuji se roagă de trei ori la puja ei pentru ca el să fie eliberat de toată această karma rea.”

Mă aşez pe pat lângă ea în timp ce ea descrie cât de repede sunt ştirile despre Presupusa faptă greşită a lui Manu se răspândeşte. „În seara asta, la cricket, mamele cu care vorbesc de obicei nu au apărut. Probabil au crezut că este mai amabil decât să mă ignore în persoană.”

Ea şterge o lacrimă cu capătul sari-ului. „Îmi fac griji pentru Niki. Unele băieţii de pe teren în seara asta îi spuneau lucruri. Nu i-am auzit, dar am ştiut după expresia feţei lui că Niki era furios. Sunt

teamă că nu va face decât să se înrăutăţească. În curând ar putea începe să fie ostili în mod deschis.

„Nu îmi pot imagina ce se va întâmpla la şcoala lui de la mănăstire. A fost cu aceiaşi colegi de clasă de când era atât de mare.” Ea ţine o mână, palma în jos, la trei picioare de pământ. „De aceea îl ţin acasă de la şcoală. Acesta este un oraş mic, cu mulţi oameni puternici. Iar reputaţiile pot fi distruse chiar aşa.” Îşi pocneşte degetele.

Întind mâna ei pentru a o mângâia. În tren, aveam ore la care să mă gândesc posibile modalităţi de a şterge numele lui Manu şi îmi venise o idee.

„Kanta, crezi că maharanii şi-ar mai aminti de mine?”

Ea ridică din sprâncene. „Cum a putut să nu-şi amintească de tine? Ai ajutat ea prin cea mai mare depresie din viaţa ei. A fost atât de recunoscătoare încât i-a oferit lui Radha acea bursă completă Şcolii Maharani pentru Fete.”

fac o faţă. „Dar am lăsat această oportunitate să ne scape printre degete. Sora mea a rezistat doar un mandat. Odată ce a rămas însărcinată, a plecat. Mereu m-am simţit rău din cauza asta.”

„Dar nu uita! Ca rezultat, am primit-o pe Niki.” Ea îmi strânge mâna.

Zambesc. „Şi el este atât de drăguţ. L-ai crescut bine. Shabash.”

Kanta se uită în jos la mâinile noastre, împletite acum. „Nu ştiu ce am vrea face fără el. El este lumina vieţii noastre. Chiar şi a lui Baju. Îţi aminteşti cum Baju şi Saas- ul meu mă făceau să beau lapte de trandafiri înainte de a-mi pierde copilul?

Ei bine, acum o are pe Niki să-i hrănească lapte de trandafiri! Saasuji jură că asta îi dă lui Niki obrajii aceia trandafirii!” Ea râde încet.

Acum îmi răstoarnă mâinile ca să îmi poată inspecta palmele. Am aplicat henna la palmele mele acum câteva zile; culoarea scorţişoară este încă vibrantă. Îi arăt maimuţa care se zbârneşte în mărul lui pe o palmă şi crocodilul care înoată în apă pe cealaltă.

„Am predat basme populare vechi fiicei unui prieten de-al lui Malik.

Îl recunoaşteţi pe acesta?”

„Mamuţa şi crocodilul!”

„Hahn. De asemenea, o învăţ pe fetiţă să scrie în hindi. Aproape că ştie să scrie bundar , dar până acum este neputincioasă cu magaramaccha.” Îmi imaginez degetele ei mici ţinând creta, încercând din răsputeri să scrie crocodil.

„Cuvânt mare pentru o fetiţă!” Kanta rânjeşte. „Oh, Lakshmi, chiar mi-e dor de tine şi henna ta! Orele petrecute împreună vorbind şi râzând. Bebeluşii pe care i-aţi desenat pe burta mea când am vrut să rămân însărcinată.”

Funcţionase în sfârşit. Poate că a fost laddus dulce de igname pe care i-am dat-o pentru a încuraja producţia de ouă. Sau poate că a fost convingerea ei că picturile cu bebeluşi de pe burta ei ar încuraja un bebeluş adevărat să crească în interiorul ei. Din păcate, în cele din urmă, ea a pierdut acel copil şi nu a putut niciodată să conceapă altul.

Kanta urmăreşte modelul pe palmele mele. „O vei găsi pe Maharani Latika schimbat. Ai plecat la Shimla imediat după ce maharaja şi-a trimis fiul la internat în Anglia. Ei bine, băiatul nu şi-a iertat niciodată tatăl că i-a luat titlul de prinţ moştenitor. Ori de câte ori se luptau, Alteţa Sa a luat partea fiului ei şi relaţiile dintre maharani şi maharaja nu au fost niciodată aceleaşi. S-au depărtat din ce în ce mai mult până când abia vorbeau între ei. Când maharaja a murit, fiul lor a refuzat să vină acasă la înmormântare.”

Kanta îmi eliberează mâinile. „Îţi aminteşti cum Alteţa Sa obişnuia să-şi conducă Bentley-ul prin oraş, purtând acei ochelari de soare fabuloşi, trăgând la oameni? Nici un şofer pentru ea, nu, mulţumesc.” Ea zâmbeşte amintirii în timp ce trage din nou de firul de pe plapumă. „Nu este deloc atât de lipsită de griji ca înainte, Lakshmi. Atât de serios acum. Gata cu bucuria de a trăi.” Ea scutură din cap.

Suntem liniştiţi o vreme.

„V-a spus Malik că actorul Rohit Seth a murit în prăbuşire? All India Radio a acoperit tragedia toată ziua. Câte persoane au fost rănite. Cum se simt fanii lui Seth. Cum reacţionează Bollywood. Am încercat să confisc radioul, dar Manu l-a luat primul şi l-a luat în birou. L-am ascultat toată ziua. Tornându-se pe sine.” Îşi înclină capul într-o parte şi oftă. „Nu ştiu cum o să supravieţuim asta.”

„Ştiu ce mi-ar recomanda văduşa Maharani – G&T rigizi pe tot parcursul!”

Kanta îmi zâmbeşte cu jumătate de inimă.
„Lakshmi, ţi-a spus Malik... despre Samir?”
Trebuie să par nedumerit, pentru că ea continuă. „L-am văzut pe Samir pe terenul de cricket, urmărindu-l pe Nikhil. Cred că ştie, Lakshmi. Nu ştiu cum, dar sunt destul de sigur că Samir ştie că îi creştem nepotul.”
Acum doisprezece ani, când Radha a aflat prima dată că este însărcinată cu Ravi, era atât de îndrăgostită încât era sigură că se va căsători cu ea. Sora mea credea că o iubeşte la fel de mult cum îl iubea ea pe el. Nu avea de unde să ştie că am aranjat deja căsătoria dintre Ravi şi Sheela, că eu eram

potrivire care a facilitat fuziunea a două familii proeminente din Jaipur — Singh şi Sharma.
Atât Samir, cât şi Parvati au spus clar că nu vor să aibă nimic de-a face cu copilul nelegitim al fiului lor. După logodna lui Ravi cu Sheela, ei nu şi-au putut trage fiul în Anglia suficient de repede, iar copilul Radha a devenit responsabilitatea exclusivă a mea. Am argumentat că, având în vedere relaţia dintre Singh şi familia regală, dacă copilul ar fi un băiat, ar putea fi considerat pentru adopţie de către palat ca noul prinţ moştenitor. M-am străduit din greu să aranjez acea adopţie doar pentru a-mi da seama mai târziu cât de hotărâtă a fost Radha să-şi păstreze copilul. Dar cu ajutorul lui Jay—Dr. Kumar, aşa cum l-am cunoscut atunci – am schimbat documentele; bătăile inimii bebeluşului au devenit o problemă, iar adopţia la palat a devenit nulă. Soţii Singh nu au ştiut niciodată că nepotul lor a ajuns să locuiască la doar câteva mile de casa lor.
În timp ce mă gândesc la această istorie incomodă, simt că vine o durere de cap pe. A fost o zi lungă; Sunt epuizată de călătoria lungă cu trenul. Îmi frec tâmpla. „Dar, Kanta,” spun eu, „ştii la fel de bine ca mine că Singhs au refuzat orice pretenţie asupra copilului. De ce ar fi Samir un interes brusc pentru un copil pe care l-a ignorat în ultimii doisprezece ani?

„Nu ştiu, dar... îmi fac griji. Ar putea să o ia pe Niki de lângă noi?

După ani în care a încercat să aibă un copil, a avut mai multe avorturi spontane şi o naştere mortă, Kanta a fost atât de încântată să devină mamă. Dacă ar fi să mă lupt cu Shiva pentru a-l păstra pe Nikhil cu Agarwal, aş face-o. „Bukwas. Ai adoptat acel copil în mod legitim. Ai actele pentru a dovedi asta.”

O lacrimă iese din colţul ochiului lui Kanta. „Hârtii bazate pe informaţii false.”

Îmi pun mâinile pe umerii osoşi ai Kantei şi o întorc spre mine, cu blândeţe. „Nu trebuie să gândeşti aşa. Niki are cei mai buni părinţi şi cea mai bună casă la care ar putea spera orice copil. A avut mai multă dragoste de la tine şi Manu decât ar fi putut avea vreodată de la bonele şi guvernantele de la palat.

Nu voi lăsa pe nimeni să-l ia de la tine.”

Faţa ei se mototoleşte. Ea cade pe umărul meu, plângând.

Încă o dată, mă trezesc promiţând ceva ce nu sunt sigur că voi putea îndeplini.

20

MALIK

Jaipur

A doua zi dimineaţa, zona din faţa Cinematografului Royal Jewel este aglomerată. Muncitoare în sari de bumbac strălucitor, cu picioarele goale acoperite de praf, ies din clădire. Coşurile de pe capul lor sunt pline cu moloz de la prăbuşire. Rând pe rând, îşi aruncă încărcăturile pe capătul deschis al unui camion care aşteaptă la bordura din faţă, apoi se întorc în sala de cinema pentru mai multe. Bărbaţii din dhotis amestecă ciment uscat şi apă într-o roabă. Alţii aduc scaune deteriorate afară pentru a fi inspectate.

Pot fi reparate sau trebuie înlocuite cu altele noi? Mohair-ul poate fi resusut? Prin uşile deschise ale holului, văd o echipă de muncitori ridicând schele din bambus pentru a putea începe lucrul la balconul avariat. Tencuieli, zugravi, electricieni şi instalatori se plimbă, supraveghetorii lor strigând ordine. Femeile folosesc jharus pentru a mătura tencuiala şi praful în recipiente de toate formele şi dimensiunile.

Îl văd pe Ravi Singh cu domnul Reddy. Ravi, cu faţa ciupită, arată spre directorul teatrului, în timp ce domnul Reddy îşi ţine mâinile liniştitor într-un namaste, implorând lui Ravi răbdare sau iertare. Mă îndepărtez de linia vizuală a lui Ravi şi mă apropii în linişte de o femeie care tocmai iese din cinema, echilibrând un coş plin cu fragmente de ciment, ipsos, bucăţi sparte de cărămidă pe cap.

„Behenji”, spun eu încet. Eu numesc femeile apropiate de vârsta mea „sora”.
Femeia încetineşte să mă privească, nesigură.
„Pot să-ţi verific coşul înainte să pui molozul pe camion?” Scot o rupie din buzunar şi i-o întind.
Ea da din cap da. În timpul necesar pentru a coborî coşul la pământ, i-am pus moneda în mână; dispare rapid în bluza ei.
Cernecându-i coşul, aleg o bucată de cărămidă crestat fără logo sunt trei sferturi intacte. Îmi pun în buzunar şi o bucată de ciment; este, de asemenea, prea poros, ceea ce sugerează că raportul dintre apă şi pulbere de ciment a fost incorect.

Personalul lui Manu mi-a spus de mai multe ori că trebuie să fie vigilenţi cu muncitorii neexperimentaţi care s-ar putea amesteca în prea multă apă, ceea ce slăbeşte cimentul. Mi-am pus dovezile în geanta de pânză pe care am adus-o cu mine. Înainte să plec de la birou, am umplut geanta cu cărţi de inginerie, un clipboard şi un pulover de la birou şi le folosesc acum pentru a ascunde fragmentele pe care le adun. O ajut pe femeie să pună coşul înapoi pe cap şi, în timp ce o fac, îl văd pe Ravi venind spre mine. Îl salam.
„Nu face asta. Tu interferezi cu slujba ei şi o încetineşti.” eu
poate vedea că este furios. Îi mai doare că am dus-o pe Sheela acasă la primele ore ale dimineţii după prăbuşire? Se pare că vrea să mă lovească în faţă.

Zâmbesc pentru a arăta că nu intenţionez să supăr. "Scuze. Am crezut că Behenji era pe cale să arunce coşul.”
Ochii i se îngustează. "Ce te aduce aici?"
„Elaborez estimări pentru acele scaune de teatru care trebuie reparate sau înlocuite.” Atârn lejer geanta de pânză peste umărul drept.
Se uită la geantă, dar nu face niciun comentariu. — Nu ţi-au dat inginerii palatului o listă?
„Au făcut-o, dar m-am gândit că este mai bine să vin aici şi să văd singur. Acesta este un proiect important. Vreau să înţeleg bine.” Încerc să

par serios, util. Altfel, nu voi obţine rezultatele pe care mi le doresc.
Expresia lui se înmoaie, uşor. Acum încearcă să atingă un ton mai blând, prietenos. „Uite, bătrâne, de ce să nu vii la cină în seara asta? A trecut prea mult timp.
Putem vorbi despre asta...” El indică scena din jurul nostru. Încearcă el să nu numească asta tragedia şi dezastrul care este de fapt? „Totul se va face bine până la urmă. Vei vedea. Tatăl meu cunoaşte o mulţime de oameni.”
Fără îndoială, tatăl lui a fost ocupat, la telefon, vorbind cu palatul avocaţii, mass-media şi vânzătorii săi, făcând tot ce poate pentru a atenua daunele aduse reputaţiei firmei sale. Acum că Samir ridică piesele, Ravi poate să adopte o atitudine mai relaxată.
"La ce oră?" Nu am de gând să rămân la cină, dar măcar voi avea ocazia să vorbesc cu Samir.
"Ora opt. Mummi programează cina la aceeaşi oră în fiecare seară.”
Îmi verific ceasul; Am timp să termin ceea ce trebuie să fac.
Întors la biroul palatului, îmi petrec ora prânzului vorbind cu unul dintre inginerii lui Manu. E singur, cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine şi mergem adesea la vânzătorii ambulanţi locali pentru a lua prânzul împreună. După ce am săpat în palak paneer şi chole, îi arăt materialele pe care le-am luat de pe site-ul Royal Jewel Cinema.
Pare nedumerit. „Acestea nu corespund specificaţiilor pe care le-am văzut în documentele pentru construcţia cinematografului.” Îşi muşcă aloo parantha şi ridică din umeri. „Atât de mulţi dintre noi am lucrat la acel proiect. Poate că specificaţiile s-au schimbat când nu am mai fost implicat. Unul dintre ceilalţi ingineri poate şti mai multe.”
Dar nu găsesc un inginer care să ştie cum s-au schimbat specificaţiile.

* * *

La birou, în ultima oră a zilei, Hakeem mă ţine ocupat. Înregistrez noi facturi în registre şi reconciliez conturile până îmi învârte capul. Până când ricşa cu motor mă lasă acasă la Samir, abia mai am energia să socializez. Şi există toate şansele să dau de Sheela – ceva ce aş prefera să evit. (Chiar dacă Sheela şi-a câştigat bătălia pentru o casă proprie după căsătoria ei, a fost de acord cu cina de seară la socrii ei.)

De curând am intrat pe uşă, când Sheela iese din salon, părând supărată.

Fiica ei Rita, de data aceasta în tutu galbenă, o urmează.

— Ravi nu a venit acasă cu tine? Sheela face să sune de parcă eu sunt îngrijitorul desemnat de Ravi şi am reuşit să-l pierd doar pentru a o ciudă. Parcă momentul tandru pe care l-am împărtăşit imediat după prăbuşire nu s-a întâmplat niciodată. Sheela care stă chiar în faţa mea, cu mâna pe un şold, este o străină. A uitat că am ajutat-o să facă baie acum două zile când era fragilă şi singură?

Eu dau din cap ca răspuns la întrebarea ei.

În seara asta, poartă un salwar kameez într-un verde moale de mu c hi care scoate strălucirea roz din obrajii ei. Un chunni alb, brodat cu mărgele verzi minuscule, îi cade graţios pe umeri. Kameezul fin din bumbac îi îmbrăţişează sânii şi şoldurile şi îi accentuează abdomenul plat. Amintirea trupului ei gol care se ridica din cadă mă face să înroşesc. Ea observă — un zâmbet, sau un zâmbet, apare în colţul gurii.

Îmi îndrept atenţia către fiica Sheelei. Mă ghemuiesc până când suntem cu ochii ochi. „Cine este, Rita?” Arăt spre păpuşa de plastic pe care o ţine, cu capul în jos, în pumn.

Fata se acoperă în spatele mamei sale. Cu o oarecare nerăbdare, Sheela îi spune să răspundă când un adult îi vorbeşte. Rita mă aruncă pe furiş din spatele mamei sale şi îşi întinde braţul ca să-i pot vedea păpuşa — o femeie plină de figură, înaltă de vreo opt centimetri, cu păr blond. Păpuşa este goală.

Mă uit în sus la Sheela, care îşi dă ochii peste cap. „Fratele lui Ravi nu are habar despre ce să-i dea unei fetiţe. Aşa că şi-a trimis nepoatei ceea ce credea că este o păpuşă Barbie americană. Nu este. Este o păpuşă Tessie.”

Acum Rita îmi rânjeşte. O gropiţă apare pe bărbie. Ea seamănă mult mama ei, dar bărbia aceea este a lui Ravi. „Îi împingi burtica şi părul ei devine mare. Vedea?" Rita îşi împinge degetul minuscul pe burta păpuşii şi, desigur, părul blond se prelungeşte trei centimetri.

Când aud uşa din faţă deschizându-mă, mă ridic şi mă întorc. Samir intră şi întinde haina lui şi servieta lui servitorului care aşteaptă să le primească. Îi zâmbeşte nepoatei sale.

„Rita”, spune el, „păpuşa ta va avea nevoie de mult mai mult decât păr pentru a se acoperi.”

Fetiţa îşi examinează păpuşa, o întoarce şi o oferă lui Samir.

El chicoteşte şi o ridică pe Rita pentru a o săruta pe obraz.

Sheela are ambele braţe încrucişate la piept. „Papaji”, spune ea, „nu poţi să-l ţii pe Ravi la birou atât de lungi ore. Copiii lui aproape că nu-l văd niciodată!”

Samir pare supărat şi apoi, la fel de repede, îi zâmbeşte. Îmi aruncă o privire înţelegătoare, de parcă el şi cu mine suntem conspiratori şi spune: „Dar, Sheela, cine va plăti pentru lecţiile de

tenis şi pentru abonamentul tău la club şi pentru lecţiile de balet ale Ritei?” O zguduie pe Rita, făcând-o să râdă. „Hah, bheti?”

Sheela îşi strânge buzele, de parcă şi-ar reţine o replică. O ia pe Rita de la Samir, ne aruncă o privire amândoi şi pleacă în picioare spre masă cameră.

Samir îmi face semn să-l urmez. Ne conduce la biblioteca lui şi închide u ă. Îmi amintesc că am fost în această cameră când eram băiat. Rafturile încorporate, pline de volume în engleză, hindi şi latină. Fotolii din piele roşie. O vatră, mereu aprinsă de foc iarna, este goală în această seară caldă de mai.

Mă aşez într-unul din cele două fotolii. Samir îşi scoate butonii aurii şi îşi sufle mânecile cămăşii până la coate. „Ravi mi-a spus că vei veni. Tragedia de la cinema nu este tocmai ceea ce Manu avea pregătit pentru stagiul tău la palat. Un pic prea multă emoţie, nu aţi spune?” Deschide un dulap de cocktail, deşuruba o sticlă de Glenfiddich şi ne toarnă fiecare câte o măsură de scotch single-malt.

„Aşa cum se spunea la Bishop Cotton, nu există nimic ca botezul prin foc.” Iau de la el paharul de scotch.

„Bine,” spune el, ridicându-şi paharul ca şi cum ar fi să mă prăjească mintea, înainte să bea o înghiţitură sănătoasă de scotch. Apoi se aşează în celălalt fotoliu şi îşi sprijină paharul hotărât pe braţ, de parcă ar fi ajuns la o decizie.

„Înainte de a fuziona Singh Architects cu Sharma Construction, eram o firmă mică care avea cinci desenatori. Zece ani mai târziu, avem cincisprezece arhitecţi şi aproape o sută de angajaţi. După cum ştiţi, când dl. Sharma a avut un accident vascular cerebral, i-am preluat toate sarcinile. Fac mult mai puţin design acum şi mult mai mult management. Adică nu mă implic atât de mult în deciziile de zi cu zi. Desigur, eu supraveghez proiectele, dar... detaliile...”

Scotch-ul îmi arde gâtul dar când înghit coboară ca mierea. Îmi simt maxilarul relaxat şi apoi muşchii gâtului. În Shimla, Dr. Kumar şi cu mine împărţim din când în când câte un pahar de scotch — Laphroaig este marca lui şi îmi place — dar întotdeauna am şi voi prefera o bere bună şi rece.

continuă Samir. „După Oxford, Ravi a absolvit şcoala de arhitectură la Yale. S-a întors plin de idei noi şi îndrăzneţe despre design. Despre construcţie. Este un firesc şi oamenii ştiu asta. Clienţi ca el. La fel şi angajaţii noştri. Şi îşi gestionează

bine proiectele.”
Samir îşi scurge paharul şi se îndreaptă pe scaun.
Mai iau o înghiţitură de scotch.
Zâmbeşte şi arată cu degetul spre mine. „Ascultarea este cea mai importantă trăsătură în afaceri. Pot spune că eşti bun la asta.”
Mă pricep şi la aşteptare. La început, am urmărit-o pe mătuşa-şefa prin oraş până când m-a observat. În cele din urmă, a început să mă plătească pentru a-i duce proviziile. Apoi mergeam cu ea la cele mai grozave case din Jaipur, stând afară pe peluzele lor până când termina de pictat henna pe doamnele elegante ca Parvati Singh. Mai târziu, încă, la prestigioasa Şcoală pentru băieţi Bishop Cotton, am aşteptat cu răbdare ca colegii să-mi accepte pedigree-ul mai puţin dorit. A fost

grea la început, novată. Un pantof de şcoală umplut cu un şarpe de grădină. O periuţă de dinţi umplută cu lână de oaie. O cravată de şcoală mi s-a înfăşurat în jurul gleznelor în timp ce dormeam. Nu am ripostat. În schimb, m-am făcut util. Ştiam că lui Nariman îi plăceau ţigările americane; I-am luat nişte. Ansari a preferat fotografiile cu femei goale. Modi îi plăcea timbrele rare. Pentru mine, nu a fost greu să găsesc aceste articole, deoarece găsisem cândva cele mai bune fistic din Jaipur – cele pe care bucătarul de la palat le prefera – cu mulţi ani în urmă. Peste noapte, am devenit valoroasă pentru cei mai mari bătăuşi, iar aceştia au încetat să mă hărţuiască.
Acum înghit ce a mai rămas în paharul meu şi îl ridic pentru ca Samir să-l umple.
Pare u urat că are o sarcină, ceva care să-i distragă aten i a de la gândurile lui. Nu se poate convinge să-mi spună ce vrea să-mi spună. Văd că e greu pentru el.

În timp ce îmi întoarce paharul umplut, el spune: „Ţi-a spus Ravi că el şi-a terminat cele mai recente două proiecte cu mult înainte de timp? A făcut remodelarea sălii de bal şi a restaurantului Hotelului Rambagh şi, după aceea, a dezvoltat acea moşie veche Rajput de pe Civil Lines Road într-un hotel de tip boutique de clasă mondială."
Dau din cap.
Samir se aşează şi inspiră adânc. „Toate acestea sunt greu de făcut. Atâtea variabile, atât de multe lucruri de urmărit — vremea sau materialele care nu ajung la timp. Zile în care muncitorii nu apar. Tot felul de lucruri."

Întinde mâna după pachetul de ţigări Dunhill de pe masa de lângă el. El scutură unul, apoi îmi întinde cutia. iau o ţigară. Pe vremea când locuiam în

Jaipur, obişnuia să fumeze roşu şi alb, o marcă mai puţin costisitoare. Iau notă de upgrade. Pe măsură ce am notat maşinile mai frumoase din aleea lui.

Scoate o brichetă aurie din buzunarul cămăşii şi ne aprinde ţigările.
Odată ce a avut prima trăsătură adâncă, începe să vorbească din nou.
„Se pot întâmpla accidente", spune el. „Este legea naturii. Ce s-a întâmplat la cinematograf este devastator, dar..." Scoate un uvoi de fum, bate cu paharul pe
bra ul scaunului. — Este numele meu pe companie, Malik.
Cu mâna liberă, arată spre piept. „Nu permit erori grave în proiectele mele. Nu în judecată, nu în conformitate cu codul, niciodată în materiale."
Acum se apleacă înainte, cu coatele pe coapse. „Prin proiectul cinematografic, i-
am dat lui Ravi libertatea de a face lucrurile în felul lui. Nu am vrut să creadă că nu am încredere în el pentru a lua deciziile corecte."

Îşi închide ochii pe ai mei. „După accident, i-am cerut să treacă cărţile, procesul, tot ce am făcut, ce rol a jucat palatul. El a făcut exact asta. Şi, sincer, nu găsesc niciun motiv pentru care ar fi de vină.
A făcut-o după carte. Fiecare lucru. Şi totuşi... Se rezemă pe spate de fotoliul din piele. „Din câte am auzit, te îndoieşti de el. Şi eu.
Te îndoieşti de capacitatea mea profesională." Acum vocea lui a luat-o la un pas. Îşi suge ţigara, scoate un flux constant de fum.
Lichiorul îmi intră în creier. Mai arunc o privire prin cameră. Camera unui om bogat. Cărţile legate cu piele. Ceasul aurit. Un om bogat într-un costum bogat care vrea să-i protejez fiul. Acum înţeleg de ce a vrut Ravi să vin. Nu a fost ca să putem face pace. A fost să avertizeaza-ma.

Mi-am pus paharul de scotch pe biroul lui. — Ce ar fi trebuit să fi făcut, unchiule?
„Hakeem mi-a spus că te-a găsit în biroul lui ieri, cotrofând.
Ravi te-a văzut pândind în jurul şantierului de reconstrucţie, făcând Bhagwan ştie ce. Şi..." arătă cu degetul spre mine acuzator „—ai pus întrebări inginerilor palatului. Oh, nu arăta atât de surprins. Aş fi un om de afaceri prost dacă nu mi-aş ţine urechile la pământ."
Părul de pe ceafă îmi furnică. Deodată, m-am întors la Bishop Bumbac, la piscină, trei băieţi de formă superioară forţându-mi capul sub apă. Cum a aflat că am vorbit cu inginerii de la biroul palatului? Hakeem m-a spionat? Toţi cei cu care am vorbit merg direct la Samir? Sunt toate în buzunarul lui?

Sunt atent cu cuvintele mele. „Cu toţi aceşti ani în urmă, tu eşti cel care l-a ajutat pe Lakshmi să obţină o introducere în palat. Voi dintre toţi oamenii ştiţi cum l-a ajutat pe maharani să treacă printr-o perioadă dificilă. De atunci, am simţit întotdeauna o legătură puternică cu maharanii. Sunt onorat să lucrez în numele lor la biroul facilităţilor cu domnul Agarwal. Vreau pur şi simplu să mă asigur că pregătim o estimare bună şi amănunţită pentru reconstrucţie. Asta e tot." Deschid larg braţele, cu palmele în sus.

Bate cenuşa din ţigară în scrumiera mare de alamă de pe birou. vocea îi este din nou untoasă când spune: „Înţeleg perfect. Dar orice întrebări pe care le puteţi avea despre ceea ce veţi găsi ar trebui să vină la Ravi sau la mine. Putem clarifica detalii importante despre care nu eşti sigur. Nu trebuie să-ţi pierzi timpul vorbind cu inginerii palatului. Sunt prea ocupaţi cu propriile lor proiecte de construcţie pentru a pierde mult timp cu ale noastre." El îmi arată cel mai mult rânjet fermecător. „Şi în plus, tu şi cu mine, suntem prieteni vechi. Sigur nu te îndoieşti de mine?”

În camera acestui bogat, ştiu un singur lucru sigur: un tată şi un fiu sunt legaţi de sânge. Samir şi Ravi nu au nicio rudenie cu mine. Sunt un om ciudat. Samir ar vrea să cred că mă sprijină, dar ştiu mai bine.

Îi întorc zâmbetul, ţinându-mi privirea fixă pe faţa lui. „Să înţeleg ceva. Sunt aici în seara asta pentru că ai vrut să-mi aminteşti de prietenia noastră? Tocmai prietenia care l-a forţat pe Lakshmi să părăsească Jaipur?

Acum faţa lui devine o placă de marmură – alb cenuşiu. Reuşeşte să chicotească, de parcă i-aş fi spus o glumă amuzantă. Încă o dată, el revine la a fi unchiul Samir binevoitor şi cu bună dispoziţie. "Prostii!" el spune. „Eşti aici pentru că vreau să experimentezi ospitalitatea Singh.”

Îmi sting ţigara în scrumieră. „Mulţumesc, dar mi-e teamă că am o angajament prealabil.”

Se aude un bătaie ascuţită la uşă. Butonul se roteşte şi uşa se deschide. Parvati intră în cameră, iar eu stau politicos.

„Iată-te, Samir!” ea spune. „Nu te-am auzit intri.” Când se uită la mine, expresia ei se întăreşte. Aceasta nu este chipul prietenos pe care mi l-a pus când am fost aici la cină, acum o lună. Ravi şi Samir i-au spus că am pus întrebări? Ea scanează camera, luând scotch-ul, ţigările. „Înainte de cină?”

Se uită fix la Samir până când, fără tragere de inimă, acesta se ridică din fotoliu. Apoi se duce la ea până se opreşte, la doar câţiva centimetri de faţa ei. Ea nu se mişcă. El zâmbeşte şi strânge uşor pallu -ul sari-ului ei din spate şi îl dă peste umăr, astfel încât să o acopere ca un şal. Este o mângâiere a iubitei şi văd că faţa ei se înmoaie.

„Conduce mai departe, MemSahib”, spune el.

Colţurile gurii ei se ridică, dar doar uşor. Ea execută o întoarcere graţioasă şi iese pe uşa deschisă.

Când mă întorc să plec, Samir mă prinde de cotul drept. Cu o voce pe care trebuie să mă străduiesc să o aud, el spune: „În ceea ce o priveşte pe Sheela, Ravi lucrează mereu până târziu. Accha?"

Îi arunc o privire rece. Ca tată, ca fiu.

21

LAKSHMI

Jaipur

Când obişnuiam să mă ocup de depresia Maharani Latika, întâlnirile mele la palat erau stabilite de secretarul maharanii mai în vârstă. Malik şi cu mine ne faceam check-în la staţia de pază de la intrarea în Palatul Maharanis înainte de a ni se permite să intrăm. Samir Singh a fost cel care mi-a asigurat prima audienţă cu văduşa Maharani Indira; a considerat că vizitele mele ulterioare la regina mai tânără sunt esenţiale pentru recuperarea lui Latika.

Dar nu mai este posibil să-l rog pe Samir să mă ajute să intru în palat. Nu neam văzut şi nici nu am vorbit de doisprezece ani. Ca să nu mai spun că lucrul despre care am venit să vorbesc cu Maharani Latika implică firma lui.

În această dimineaţă, sunt îmbrăcată într-un sari de mătase fildeş tivit într-un smarald larg chenar verde şi înfiletat cu aur. Părul meu este parfumat cu flori de iasomie şi aranjat într- un chignon jos la gât. În afară de rujul meu roşu închis, nu am machiaj. Bijuteriile mele sunt simple: un colier de perle cu două şuviţe la gât. Lobii mei sunt goi. Port un ceas cu o brăţară de frânghie împletită neagră şi fără alte bijuterii pe braţe sau degete. Cu mult timp în urmă, am învăţat că este mai bine, atunci când împarţi spaţiul cu regalitatea, să afectezi o eleganţă simplă şi să nu o eclipsezi niciodată.

Paznicul cu mustaci cenuşii de la gară ar putea fi acelaşi care a fost aici cu o duzină de ani în urmă. E greu de spus. Toţi paznicii palatului şi toţi însoţitorii seamănă: poartă aceleaşi turbane roşii, jachetele lor albe legate în talie cu papuci roşii şi jambiere albe.

Gardienii mai tineri sunt rasi curat. Toţi cei mai bătrâni, asezonaţi au barbă şi mustaţă.

Acest gardian mă recunoaşte. „Bună dimineaţa, Ji”, spune el. „A fost o în timp ce. Eşti aici să-l vezi pe maharani mai în vârstă sau mai tânăr?

Nu ştiam că regina văduvă s-a întors în Jaipur. Ultima pe care am auzit-o, ea îşi stabilise reşedinţa la Paris odată ce Maharani Latika se simţea din nou bine şi îşi putea relua îndatoririle oficiale. Nu se cuvine să-l întreb pe gardian de ce s-a întors bătrânul Maharani Indira, aşa că îmi ţin limba. Sunt sigur că voi afla destul de curând.

„Maharani Latika”, spun eu, vorbind cu încredere, de parcă ea mă aştepta. Fără nicio invitaţie, nu pot păcăli gardianul decât o dată; data viitoare când vin fără programare, gardianul mă va recunoaşte şi îmi va refuza intrarea.

Prin porţile înalte de fier, văd Bentley-ul mai tânărului maharani. Ca de obicei pentru acest moment al zilei, este parcat în alee circulară, corpul lui lustruit strălucind în soare, gata să fie scos pentru ziua.

Paznicul se uită la mâinile mele, apoi lasă capul să se uite în spatele meu, probabil că mă aşteptam ca Malik să poarte tiffins care conţineau proviziile mele: pasta mea de henna, tratări pentru maharani şi o varietate de loţiuni menite să calmeze şi să calmeze. Nevăzând niciuna, se uită la mine de parcă ar fi vrut să pună o întrebare, apoi, în schimb, flutură cu braţul, iar un tânăr însoţitor face un pas înainte să mă însoţească. Îmi cunosc drumul în jurul acestui palat din vizitele mele frecvente aici acum doisprezece ani. Chiar şi aşa, protocolul impune ca un însoţitor să mă conducă înăuntru şi să iasă din el.

Acest purtător mă duce prin holurile cândva familiare decorate cu podele cu mozaic, oglinzi victoriane şi picturi ale maharajelor şi maharaniilor din trecut şi prezent la vânătoare de tigri, aşezate pe tronurile lor sau înconjurate de familiile lor. Parcă cu o viaţă în urmă, obişnuiam să mă ocup de maharani aici. Atunci eram o altă persoană, mai concentrată pe ce aş putea câştiga din aplicaţiile mele cu henna decât pe dacă îmi făceam munca vieţii – să-i vindec pe alţii – aşa cum mă învăţase saasul meu.

Fotografiile alb-negru de pe pereţi arată maharani cu demnitari precum Jacqueline Kennedy, Regina Elisabeta şi Helen Keller. Cele mai izbitoare sunt compoziţiile capricioase ale Maharani Latika, luate în salonul ei în timp ce priveşte pe fereastră sau pe terasă, vântul ciufulindu-i cu graţie sari-ul georgette.

Aş fi crezut că fiecare maharani succesivă îşi va lăsa amprentele estetice pe decor. Totuşi, de-a lungul holurilor văd aceleaşi mese de mahon încrustate cu fildeş. În fiecare masă se află o vază de sticlă tăiată cu mormane de trandafiri roz, zambile albastre şi detalie mov, proaspăt tăiate din grădina palatului. Mă întreb dacă reginelor li se permite să-şi pună atingerea doar în locuinţa lor personală.

În cele din urmă, văd uşile înalte de alamă ale salonului în care obişnuiam să-l cunosc pe văduşa Maharani Indira. Însoţitorul mă roagă politicos să aştept pe şezlongul de lângă uşă în timp ce el intră şi mă prezintă. Observ că şezlongul a fost retapiţat cu satin purpuriu de când am fost ultima dată aici. Alegerea lui Maharani Latika, poate? Aşteptarea este mai lungă decât era înainte şi mă tem că maharanii a refuzat să mă vadă, dar în cele din urmă purtătorul reapare şi mă invită să intru.

Îmi trec pallu -ul peste păr, cu respect, înainte de a intra, zâmbindu-i
cât de des trebuia Malik să-mi amintească că această curtoazie necesară a fost esenţială la începutul serviciului meu faţă de maharani; De obicei eram atât de nervos încât uitam. Acum sunt surprins că inima mea nu mai bate de nerăbdare la perspectiva de a fi în prezenţa regalităţii.

Văd că cele trei canapele victoriane din această cameră elegantă au fost şi ele retapiţate. Damascul de mătase are o culoare diferită – un trandafir bogat şi adânc – dar, în afară de canapele, camera arată la fel. Canapelele flanchează o masă de cafea enormă din mahon. Tavanul pictat, sus, deasupra noastră, înfăţişează curtarea lordului Ram şi a consoartei sale Sita din epicul Ramayana.

Într-un colţ al camerei, Maharani Latika stă în spatele unui birou de abanos cu incrustaţie de fildeş şi perle. Ea ridică privirea şi zâmbeşte când intru. „Lakshmi!" ea spune. „Ce frumos să te văd. Înţeleg că locuieşti, acum, în Shimla. Vă rog." Ea face semn spre zona de relaxare. „Sunt în mijlocul unei corespondenţe, aşa că voi rămâne doar un minut."

În afară de zgomotul ceasului englez de pe mantaua de marmură, camera este atât de liniştită încât aud stiloul Alteţei Sale zgâriind suprafaţa hârtiei. Îmi amintesc prima dată când am intrat în această cameră şi l-am întâlnit pe Madho Singh.
El striga Namaste! Bun ziua! Bine ati venit! din siguranţa cuştii lui.
Mormăitul şi scârţâitul lui constant făceau această cameră atât de plină de viaţă când regina văduvă o ocupa.

"Acolo." Maharania îşi întinde plicurile şi deodată apare un însoţitor, ca prin farmec. Purtătorii stau atât de nemişcaţi că nici măcar nu observ că sunt în cameră până când trec la acţiune. Acesta va fi acum înlocuit cu altul; Maharani nu este niciodată lipsit de

serviciu.

Mă ridic să-i ating picioarele în timp ce ea se apropie de mine şi se aşează pe o canapea. „Acum, atunci", spune ea. "Ceai?"

E la fel de frumoasă pe cât mi-am amintit. Mai în vârstă, da. Cred că trebuie să fie în ea sfârşitul anilor patruzeci acum. Puţin mai în vârstă decât mine. Ochii ei au culoarea şi dimensiunea nuci areca, cu gene lungi. Ridurile de la colţuri nu erau acolo ultima dată când am văzut- o. Există acum o perspicace în acei ochi căprui care pare să evalueze, să calculeze, să evalueze. Sprâncenele ei sunt încordate într-un arc care o face să pară mai stăpânitoare ca niciodată (ea este!).

— După cum doriţi, Înălţimea Voastră.

„Pentru a doua gândire, cred că un pahar de nimbu pani ar putea fi mai răcoritor."

Ea ridică privirea şi al doilea însoţitor vine în faţă, se înclină şi iese din cameră.

„Aşa că spune-mi despre Shimla. Este atât de încântător acolo în această perioadă a anului când căldura este peste noi în Jaipur ca o mantie de iarnă." Poartă un sari cool de georgette imprimat cu hortensii albastre. Bluza ei se potriveşte perfect cu albastrul florilor. Picături mari de diamant îi împodobesc lobii urechilor, un lanţ greu de aur la gât şi inele cu diamante şi safir pe degete completează ansamblul.

„Revenirea la Jaipur – şi căldura lui – a fost un şoc după aceea trăind în munţi în toţi aceşti ani," râd.

„Acum eşti căsătorit, am auzit. Trebuie să ţi se potrivească. Arati bine."

„Mulţumesc, Înălţimea Voastră. Priviţi imaginea sănătăţii."

Ea flutură cu degetele de parcă ar vrea să-mi respingă complimentul. „Am prea mult de lucru. Nu primesc somnul de care am nevoie. Şi am mai puţin timp de petrecut cu fetele de la şcoală."

Ea se referă la cursurile de etichetă, tenis şi dans occidental pe care le predă la Şcoala Maharani pentru Fete pe care a înfiinţat-o cu zeci de ani în urmă şi la care Radha a urmat un semestru.

„Şi fiul tău, Înălţimea Ta. Cum se descurcă?"

Există o pauză. Când vorbeşte, vocea e dură. „El merge la Paris. eu cred că este binecunoscut în toate localurile de băuturi. Dar veţi fi auzit deja asta."

Sunt surprins de veşti şi trebuie să-mi apară în faţă. De la Kanta ştiu că fiul ei

nu a pus piciorul în India recent, nici măcar pentru înmormântarea tatălui său. Dar m-am gândit că ar putea veni din când în când să-şi viziteze propria mamă.

Îmi aruncă un zâmbet ironic. „Deci nu ştiu toate afacerile noastre din Shimla... încă?"

Însoţitorul s-a întors cu paharele noastre de apă de var. Spre deosebire de nimbu pani pe care le servesc vânzătorii ambulanţi, acest lot a avut toată pulpa îndepărtat astfel încât strălucirea lichidului galben-verzui să fie afişată în interiorul paharelor de cristal. Aştept până când îşi ridică paharul ca să-l ridice pe al meu. Gustul este sublim. Puţin tartă, puţin dulce, puţin sărat, o explozie de răcoare până în gâtul meu.

Există ceva mai formal decât îmi amintesc despre femeia care stă în faţa mea, ceva rece. Obişnuia să fie uşoară ca o briză, învârtindu-se şi în afara activităţii. Ştiu că separarea forţată de fiul ei când avea opt ani a fost devastatoare, dar răspunsul lui la aceasta a fost mult mai catastrofal. Din ceea ce îmi spune Kanta şi ceea ce deduc şi eu în prezenţa ei, fiul ei trebuie să-şi învinovăţească mama că nu a luptat mai mult în numele lui. Trebuie să simtă că dacă ea ar fi făcut-o, acum ar fi maharaja din Jaipur. Poate că nu vizitează Jaipur pentru că nu vrea să se întâlnească faţă în faţă cu înlocuitorul său, prinţul moştenitor adoptat. Niki ar fi putut avea şi acest titlu, dacă i-am fi permis adoptarea palatului său să continue.

îmi dresesc glasul. — Ai mare lucru de-a face cu actualul prinţ moştenitor, Alteţă?

Mai bea o înghiţitură din băutură. — Are doar doisprezece ani. Puţin tânăr pentru orice, în afară de a face cu mâna mulţimilor. Din fericire, nu sunt de aşteptat să acţionez ca mama lui, doar ca tutore. În acelaşi mod în care şi văduşul era tutorele soţului meu, când aştepta să devină major şi să-şi asume îndatoririle maharaja din Jaipur." Ea îmi aruncă o privire de oţel. „Dar nu ai venit să discutăm."

Îmi aşez paharul pe tava de argint şi îmi strâng mâinile. „Nu, Înălţimea Voastră. Vin în primul rând să-mi exprim durerea pentru accidentul de cinema. Înţeleg că câţiva cinefili şi-au pierdut viaţa şi mulţi alţii au fost răniţi?"

Ea strambă ochii, inspiră adânc. „Este un eveniment cel mai nefericit. Nimeni nu poate să fi prevăzut. Inima mea este către cei care au suferit rău. În acest moment, tot ce putem face pentru ei este să plătim şi să le tratăm rănile." Îşi lasă privirea spre măsuţa de cafea. „Cuvintele nu pot

exprima cât de groaznic mă simt pentru Rohit Seth – un vechi prieten drag – şi tânără, cărora li s-au tăiat viaţa ambele." Mai bea o înghiţitură din băutură. „Dar compasiunea nu este nici motivul pentru care ai venit la mine astăzi."

Frec dosul unei mâini cu palma celeilalte şi îmi studiez unghiile tăiate. „Mia atras atenţia, Înălţimea Voastră, că domnul Manu Agarwal ar putea fi suspendat de la angajarea la biroul facilităţilor."

Ea arcuieşte o sprânceană fină. Şi?

"Domnul. Agarwal şi soţia sa Kanta sunt buni prieteni de-ai mei. nu vreau să te înşele în acest punct. Dar am informaţii care îl exonerează pe dl. Agarwal. El nu a fost informat de anumite neconcordanţe materiale în timpul construcţiei. Dacă Alteţa Voastră îmi permite, pot să introduc înşelătoria căreia el a devenit ţinta?”

„De ce nu îmi prezintă Manu însuşi această informaţie?”

„Nu este încă conştient de asta.”

Îşi lasă bărbia. "Şi tu esti?" Sună neîncrezător.

„Iertaţi-mi impertinenţa, Înălţimea Voastră. Pot să vorbesc clar?”

— Întotdeauna, Lakshmi.

„Nu ştiu dacă îţi aminteşti de tânărul meu ajutor din timpul petrecut în Jaipur. Numele lui este Malik. Într-o circumstanţă fericită, a putut să vină cu mine la Shimla şi să meargă la Şcoala Bishop Cotton pentru băieţi. Malik are acum douăzeci de ani şi, ca o favoare pentru mine, domnul Agarwal a fost de acord să-l accepte ca student-ucenic în personalul său. Malik a ajutat la proiectul Royal Jewel Cinema, mai ales în contabilitate.”

Am toată atenţia ei acum. Privirea ei este pătrunzătoare.

„În timpul îndeplinirii îndatoririlor sale, Malik a venit din neatenţie prin chitanţele pentru materiale substandard aplicate proiectului cinematograf.”

„Pot să văd aceste chitanţe?”

Închid ochii de frustrare şi scutur din cap. — Doar atât, Alteţă. Nu şi-a dat seama ce văzuse la început. Când s-a întors să recupereze chitanţele, acestea fuseseră înlocuite cu... diferite documente.”

Ea mă priveşte pentru un moment lung. "Înţeleg."

Învârte băutura în pahar şi ia o înghiţitură. „Din poziţia palatului, dezvoltarea Cinematografului Royal Jewel a fost sub conducerea dlui.
De competenţa lui Agarwal şi numai a lui. Dacă aceste chitanţe nu pot fi găsite pentru a-şi dovedi nevinovăţia, cum să-l absolv de răspundere? Dacă ancheta îl va găsi vinovat, va fi desfiinţat.”

Văd acum că, în interesul soluţionării acestei chestiuni spre satisfacţia publicului, trebuie sacrificat un ţap ispăşitor. Manu este acel ţap ispăşitor. Şi nu are nici măcar o dovadă în posesia lui care să demonstreze că nu ar trebui să fie.

„Dacă domnul Agarwal este acuzat de ceva ce nu a făcut, ar distruge pentru totdeauna reputaţia unui om bun”, spun eu. „A slujit acest palat timp de cincisprezece ani onorabil. Şi-a dedicat viaţa pentru a se asigura că numele familiei regale rămâne fără reproş.” Îmi bat un deget pe buze. „Dacă eu... dacă am putea

să vă aduceţi dovada vinovăţiei reale, aţi fi dispus să o luaţi în considerare? Aţi putea pune viitorul domnului Agarwal în aşteptare până atunci?

Îşi trece o mână prin păr. "Domnul. Clubul de fani al lui Seth şi industria cinematografică pun multă presiune pe noi, Lakshmi. Acesta poate fi un proiect de palat privat, dar suntem întotdeauna datori publicului pentru reputaţia noastră. Trebuie să luăm măsuri rapide.”

„Alteţa Voastră, vă rog. Sper că vă amintiţi de mine ca pe cineva care păstrează cuvantul meu." Evident, ea are încredere în mine, altfel nu mi-ar fi permis să intru în camerele ei private fără o programare. „Dacă promit să-ţi aduc ceva credibil, în grabă, te va satisface?”

"De cât timp ai nevoie?"

"Cateva saptamani?"

„Ai trei zile. Imi pare rau. După aceea, va trebui să-i anunţ suspendarea şi posibila încetare.” E mai rău decât credeam! Iar tonul ei îmi spune că nu are prea multe speranţe pentru succesul meu.

Îşi pune paharul pe tavă şi se ridică. Este semnalul meu să plec.

Mă întind din nou după picioarele ei. „Mulţumesc, Alteţă.”

În timp ce mă întorc spre u ă, ea spune: „Ce mai face sora ta, fosta mea elevă? Radha, cred că o cheamă? Ea a promis, dacă îmi amintesc bine.”

Râd uşor. „Mi-e teamă că a făcut promisiunea cu întârziere. Acum trăieşte la Paris cu soţul ei francez, care este arhitect. Au două fiice. Lucrează cu parfumuri.”

Maharani Latika pare plăcut surprins. „Dar asta e minunat! S-ar putea să vin şi să o văd data viitoare când voi fi la Paris. Va trebui să-mi spui unde o pot găsi.”

„Casa Chanel. A început la o altă casă de parfumuri şi a găsit
nu numai că îi plăcea să amestece elemente – ea are un nas pentru parfumuri.”

„Ei bine, bine. Fă-i salutările mele, vrei?”

O numesc şi plec.

Malik şi cu mine avem doar trei zile să-l salvăm pe Manu Agarwal. Trei zile pentru a te asigura că nici viaţa lui Niki şi nici a tatălui său nu vor fi distruse de această calamitate.

Înapoi la familia Agarwal, îl sun pe Jay în Shimla. E dimineata tarziu. Trebuie să fie la spital.

El răspunde la primul apel.

„Încă ţi-e dor de mine?"

El râde uşor. „Poţi să închizi un cocoş, dar soarele tot va răsări. Nu eşti în Shimla, dar asta nu înseamnă că nu-mi imaginez că faci cuvinte încrucişate în salon sau ieşind din baie mirosind a lavandă sau dând iadul asistentelor la clinică.

Râd. „Nu fac aşa ceva!" Îi spun despre ziua mea de până acum, ce Maharani a spus, cum nu l-am văzut niciodată pe Manu atât de deprimat şi cum afectează familia. „Malik are câteva lucruri pe care le urmăreşte." fac o pauză. „Cum sunt Nimmi şi copiii?"

„Lakshmi, trebuie să ştii că nu a vrut să spună lucrurile pe care ţi le-a spus. E speriată chiar acum. Habar nu are în ce ne-a băgat Vinay pe toţi."

E greu de înţeles când furia lui Nimmi era atât de palpabilă. În câteva minute, ea a risipit bunăvoinţa pe care o construisem între noi. Murmur ceva lipsit de angajare.

Îmi aude reticenţa. Oftă.

„Ce zici de oi?"

„Nimmi l-a plătit pe ciobanul local să continue să mute turma la fiecare câteva zile. Este fericit să o facă, pentru că trebuie să-şi mute propria turmă şi le găzduieşte pe amândouă împreună."

„Ce zici de lâna pe care am tuns-o?"

„Încă în cămară. Făcând imposibil accesul la mâncarea lui Madho Singh."

„De aceea am angajat acea femeie să gătească pentru tine."

„Hahn. Şi acum pasărea şi-a dezvoltat gustul pentru chapattis! Nu fi surprins dacă Madho refuză să mai mănânce seminţe." El chicoteşte. „Cât timp vei sta în Jaipur?"

„Maharani Latika ne-a dat de astăzi trei zile pentru a oferi dovezi că Manu este nevinovat de fapte greşite. Dacă nu îl producem, Manu va fi concediat pentru binele imaginii publice a palatului."

Suntem amândoi liniştiţi pentru o clipă.

Apoi Jay spune: „Hoţul care nu este prins este un rege. Vei găsi dovezile, Lakshmi.

Nu-l lăsa pe vechiul meu prieten Samir să scape de a fi rege aici."

„Nu plănuiam la asta."

22

MALIK

Jaipur

Funcţionarul de la celălalt capăt al telefonului de la Chandigarh Ironworks pare că ar fi cam de vârsta mea. Când mă prezint ca asistentul contabilului de la Palatul Jaipur, aproape că îl aud stând mai drept.

„Bhai", spun eu, „sper că mă poţi ajuta."

Îmi dresesc glasul de parcă aş fi reticent să încep. „Acesta este primul meu important slujbă, vezi, şi mi-e ruşine să recunosc că am rătăcit mai multe documente."

Urmează asta cu un râs nervos.

Pare a fi un tip agreabil. El chicoteşte. „Am făcut la fel şi eu." Mi-l imaginez ca fiind conştiincios, înţelegător, popular printre prietenii săi.

Îmi exagerez oftat ca să mă asigur că înţelege cât de recunoscător sunt. „Palatul are atât de multe proiecte în desfăşurare, iar ceea ce am nevoie probabil l-am pus în sertarul greşit." Îi ofer actul meu de grindină, coleg bine întâmpinat – un rest de la Bishop Cotton. „Fără ajutorul tău, mi-ar putea lua ore întregi să găsesc acele documente. Dar, bhai, crezi că am putea păstra asta între noi?

"Niciun deranj." Coboară vocea. „Ce documente mai exact? Îţi voi trimite prin poştă o copie a lor."

E-mailul de la Chandigarh ar putea dura o săptămână. Maharani Latika ne-a dat trei zile. „Atât de amabil din partea ta", spun eu. „Vai, şeful meu... are nevoie de ele imediat, vezi tu. El îmi va pune capul pe o farfurie şi îl va servi maharani-ului, dacă nu i le aduc în decurs de o oră."

„Dar suni din Jaipur. Cum pot să ţi le aduc într-o oră?"

„Am nevoie doar de numere. Poate mi le-ai trimite printr-o telegramă?"

Acum îl aud clătinând. — Ar trebui să justific cheltuiala, bhai. Telegramele sunt scumpe."

eu chicotesc. „Trimite-l cu colectare şi palatul va plăti! Întotdeauna pot găsi un loc unde să îngrop cheltuiala. Contabilitatea are întotdeauna o modalitate de a rezolva aceste lucruri, hahn-nah? Asta scoate un râs apreciativ din el.

Îi spun să trimită telegrama la oficiul poştal din Jaipur şi să-i dea toate detaliile necesare. Apoi mă ridic şi iau nişte facturi aleatorii de pe birou, astfel încât, când trec pe lângă biroul lui Hakeem, să pară că mă ocup de nişte treburi oficiale, necesare.

„Abbas?”

Nu mă aşteptam să mă oprească. Întorc capul, dar nu corpul, de parcă mă grăbesc. — Da, Sahib?

„Reconstituirea etajului teatrului? Inca nu am vazut estimarea.”

ţin hârtiile în mână. „Un ultim lucru de verificat. Încă nu am primit costul locurilor. Cred că Singh-Sharma nu şi-a dat seama ce trebuie înlocuit şi ce poate fi reparat.”

Se uită la mine, încercând să pară aspru şi îşi alunecă degetele pe sub mustaţă. „Asigură-te că s-a terminat până la sfârşitul zilei.”

Dau din cap. Apoi ies pe uşile din faţă şi mă îndrept spre oficiul poştal din Jaipur. Acum că ştiu că a vorbit despre mine cu Samir Singh, îi ofer lui Hakeem o treabă largă. Aparent, nu este atât de plictisitor pe cât credeam, dar nici contabilul harnic pe care l-am presupus că este. De ce ar fi Hakeem să respecte cererea familiei Singh? Îl plăteşte Samir pentru a fi spionul lui în cadrul organizaţiei palatului?

În drum spre oficiul poştal, mă gândesc că mătuşa-şefa îmi spune că cărămizile pe care le-a văzut în Shimla sunt asemănătoare cu cele pe care le-am văzut aici, la locul prăbuşirii balconului. Ştiam, atunci, că trebuie să aflu dacă cele două sunt legate şi cum.

Mă gândesc şi la cearta la care am asistat ieri la casa Agarwal dintre mătuşa-şefa şi Manu.

Kanta şi Niki se duseseră la dulciuri să ia desert. Manu, Lakshmi iar eu eram în salonul Agarwal. Când Lakshmi i-a spus lui Manu ce am găsit şi că ea a plecat, în numele lui, să viziteze Maharani Latika, el a explodat. „Te-ai dus la spatele meu? Alteţa Sa va crede că nu am coloana vertebrală. Că trebuie să trimit un—un—”

"O femeie?" Mătuşa-Şefa vorbea cu vocea ei calmă, cea pe care ea folosit întotdeauna când îi linişteşte clienţii ei mai dificili cu henna.

Manu spuse: „Nu vezi cum arată? Parcă mi-ai fi tăiat picioarele de sub mine! Toţi cei din Jaipur vor şti că Manu Agarwal este un laş, nu

menţionaţi un delapidator de cel mai înalt nivel!”

S-a întors să mă privească în fotoliu. „Şi tu, Malik! te-am luat pe tine cu bună-credinţă şi încerci să scoţi rufe murdare? Vorbiţi despre acest proiect tuturor

fără ştirea mea?”

Nu-l văzusem niciodată pe unchi atât de supărat. Nu credeam că este capabil de asta. L-am privit întorcându-se în jurul salonului său, cu braţele clătinându-se, părul zburând de parcă şi el ar fi gesticulat. Dacă nu l-aş fi cunoscut de când eram copil, aş crede că este pe cale să facă o criză de nervi, aşa cum a făcut maestrul meu de engleză de la Bishop Cotton când a aflat că soţia lui îl înşela cu profesorul de matematică.

Tonul liniştitor al şefului nu a zbătut niciodată. „Nu mi-aş dori niciodată ca Niki să-şi audă tatăl spunând niciunul dintre aceste lucruri”, a spus ea. „De aceea m-am dus să o văd pe Alteţa Sa.”

Menţionarea numelui fiului său l-a oprit pe loc. Când se uită la ea, fa a lui Manu era contorsionată de angoasă.

Mătuşa-Şefa a bătut mâna pe perna canapelei de lângă ea. „Vino să stai, Manu-ji. Vă rog. Mă ameţeşti.” Îşi împinse ochelarii mai mult pe puntea nasului şi făcu ceea ce i s-a spus, dintr-odată regretat.

„Ceea ce a găsit Malik nu este nimic pe care l-ai fi descoperit tu însuţi. Eşti un supraveghetor. Nu este treaba ta să verifici detalii precum chitanţele şi facturile. Oamenii tăi îţi raportează. Ei vin la tine cu rezumate a ceea ce au făcut. Ascultaţi, puneţi întrebări şi discutaţi, apoi semnaţi ceea ce au recomandat.”

— Vrei să spui că oamenii mei – personalul meu ales cu atenţie – ar fi putut minţi?

Îşi pusese mâna pe umărul lui, de parcă ar fi vorbit cu un mai tânăr frate. „Angajaţii tăi sunt alături de tine de mult timp. Desigur, ai încredere în ei că vor face ceea ce trebuie. Poate că recomandările lor în acest caz s-au bazat pe informaţii incorecte? Şi, după ce ai lucrat cu Singh-Sharma atât de mult, ai ajuns să ai încredere şi în ei. Nimic de care erai conştient nu te-ar fi făcut să crezi că au făcut ceva... rău.”

Manu se uita la covorul persan de sub picioarele lui. Şi-a umflat-o pe a lui obraji şi a suflat aer, de parcă ar fi dat drumul la ceva. Se întoarse către Lakshmi.

„Această – presupusă – conspiraţie. Spune-mi că nu e doar modul tău de a te întoarce la Samir Singh pentru afacerea dintre Radha şi Ravi. Represalii

pentru felul în care te-a lăsat în zdrobire.”

Aş putea spune că mătuşa-şefa nu văzuse această acuzaţie venind, dar ea nu a ezitat să răspundă. „Nici să nu te gândeşti, bhai. Toate acestea sunt în trecut. Niciodată nu pierd un minut să mă gândesc la asta. Dar trecutul îmi colorează impresia despre acea familie şi despre lucrurile de care sunt capabili. Dacă te uiţi la ceea ce a găsit Malik, ai putea concluziona că poartă o anumită responsabilitate pentru tot ce s-a întâmplat."

Manu părea conflictual. S-a încruntat la mine. „Samir a plătit pentru educaţia ta la Bishop Cotton. Nu-i datorezi nicio loialitate? Cum ai putut să-i acuzi compania de fraudă şi imprudenţă când Samir ţi-a deschis porţile?"

Manu părea atât de pierdut; Mi-am dorit să am cuvinte să-l ajut. Nu mai avea control asupra a ceea ce se întâmpla în jurul lui. Fusese crescut să nu-şi întrebe niciodată superiorii. Din moment ce fusese întotdeauna un broker cinstit, nu-şi putea imagina că alţii ar putea să nu fie la fel. Timp de cincisprezece ani, familia regală l-a angajat. Mai degrabă şi-ar fi tăiat braţul decât să le pună la îndoială deciziile sau să-i învinovăţească pentru ceva nepotrivit.

— N-aş face niciodată o astfel de acuzaţie uşor, unchiule, am spus cât am putut de blând. „Dar ştiu ce am văzut şi este greşit ca palatul să te condamne pentru ceva ce nu ai făcut. Familia Singh poate cumpăra o mulţime de favoruri, dar eu nu mă consider una dintre achiziţiile lor. Samir Singh a plătit pentru educaţia mea pentru a-mi despăgubi durerea de inimă pe care familia lui i-a provocat-o mătuşii-şefei.
Ceea ce s-a întâmplat acum doisprezece ani a forţat-o să părăsească Jaipur şi să-şi abandoneze afacerea de succes cu henna. Nu i-am cerut niciodată lui Samir să plătească nimic. Şi nu îi voi fi îndatorat pentru că a ales să facă asta. Singura mea loialitate este faţă de tine, faţă de mătuşa Kanta, faţă de mătuşa-şefa şi faţă de Nikhil."

Manu părea pedepsit. Am văzut că începem să ajungem la el. Se ridică şi începu să se plimbe din nou prin cameră, de data aceasta mai încet.
Îşi tragea de buză, adânc în gânduri.

Mătuşa-Şefa mi-a trimis o privire. Doar aşteaptă.

În cele din urmă, Manu a spus: „Nu pot tolera ceea ce faci. Mai am un cod de etică de onorat. Dar atâta timp cât nu ştiu cum ai de gând să-ţi depui cazul, promit să nu stau în cale. Teek hai?"

Mă duc direct de la oficiul poştal la familia Agarwal pentru a arăta telegrama mătuşii-şefei.

Lakshmi se uită peste telegramă, înainte de a spune: „Aşa că Chandigarh Ironworks a furnizat cărămizi de clasa a patra când ar fi trebuit să furnizeze clasa unu. Care este diferenţa de calitate?"

„Clasa patru sunt folosite în scopuri decorative. Nu pentru încărcătură. Nu ar fi trebuit să fie folosit în proiectul cinematografic."

Ea citeşte din nou telegrama. „Şi cantităţile notate aici – pentru cărămizi şi ciment — au fost inversate în registru?

„De asemenea, pe chitanţele falsificate."

Ea pune telegrama pe măsuţa de cafea a familiei Agarwal.

„Cu cât mă gândesc mai mult la asta, Malik, cu atât cred că Samir a iniţiat frauda mai puţin. El este implicat în asta, dar cred că a început cu altcineva. Nu a fost nevoie de mult efort pentru a identifica discrepanţa. Samir este în afaceri de mult timp şi are multe de pierdut. Nu este un amator. Palatul nu este singurul lui client. Compania sa a încheiat mai multe contracte în afara Rajasthanului. De ce ar risca să-şi strice reputaţia?"

Sunt de acord. Mă gândesc la Ravi care mi-a spus că tatăl lui este de şcoală veche. Ravi are planuri mai măreţe pentru viitorul său. Mi-a spus că nu vrea să continue să facă lucrurile la fel cum le-a făcut întotdeauna tatăl său. Ce consideră el a fi un mod mai inovator de a face afaceri? Înlocuirea materialelor inferioare, dar perceperea preţului întreg şi buzunare diferenţa? Palatul plăteşte bine, dar Ravi nu este mulţumit? Locuieşte deja într-un conac. Are o soţie frumoasă, deşteaptă, care îl adoră. Ce ar putea dori mai mult?

Lakshmi oftă. „Lasă-mă să-l iau de aici." Aud resemnarea în vocea ei când spune: „Poţi să i spui lui Samir că trebuie să-l văd? Cât mai repede posibil."

23

LAKSHMI

Jaipur

Stau în faţa vechii mele case din Jaipur – cea pe care am construit-o cu banii câştigaţi din mii de aplicaţii cu henna, lotiunile mele pe bază de plante şi uleiurile vindecătoare. Parvati Singh mi-a cumpărat casa când am părăsit Jaipur – un fel de scuze pentru că mi-am distrus mijloacele de existenţă.

Tufele de hibiscus care mărginesc marginea proprietăţii sunt bine tăiate, iarba din curtea minusculă din faţă proaspăt cosită şi plină de rouă. Ferestrele strălucesc în lumina serii de parcă ar fi fost spălate recent. Parvati ar fi închiriat casa chiriaşilor, dar cumva cred că nu. Are un aspect îngrijit – ca o piesă de muzeu, gata să fie expusă înaintea ochilor admiratori.

Mai devreme astăzi, Samir a trimis un mesager la Agarwal, cerându-mă să mă întâlnesc el aici. N-ar mai fi avut timp, de atunci, să facă casa prezentabilă, sau să o înfrunteze, aşa că mă întreb cine s-a ocupat de ea. Clădirea minusculă, cu un singur etaj, nu este nimic special la exterior. Ceea ce este înăuntru contează; asta l-a convins pe Parvati să cumpere casa de la mine.

„Mă bucur că ai venit.”

Mă întorc la sunetul vocii unei femei.

„Ştiu că ai plănuit să-l întâlneşti pe Samir, dar cu mine chiar vrei să vorbeşti”, spune Parvati, trecând pe lângă mine către coridorul lateral care duce la prag.

Sunt atât de uimit să o văd, aici, încât nu mă pot mişca.

Parvati are uşa din faţă descuiată acum şi se întoarce spre mine. „Vino”, ea spune.

O urmăresc prost pe soţia lui Samir înăuntru. Ea face prin cameră, aprinzând luminile de deasupra plafonului şi lămpile de masă. Nu aveam bani, când eram proprietarul casei, să plătesc curentul. În stânga uşii de la intrare văd intrarea într-un privat – baia de vest pe care mi-am dorit-o, dar nu mi-am putut permite.

Acum că luminile sunt aprinse, lucrarea mea, realizarea mea încununată, străluceşte: mandala de pe podea, din terrazzo, o fuziune a modelelor de henna indiene, marocană, persană, afgană şi egipteană care înseamnă pentru mine la fel de mult, astăzi, ca şi atunci. Leul Ashoka, simbolul ambiţiei mele — o ambiţie care m-a condus din satul în care am naştere până la culmile societăţii Jaipur, unde mi-am folosit trestia de henna pentru a ajuta femeile bogate să-

şi realizeze dorinţele. Şi acolo! — coşuri cu flori de şofran, o plantă sterilă şi simbol la alegerea mea pentru a rămâne fără copii. Jay şi cu mine am vorbit despre asta, cu mult înainte să ne căsătorim. Amândoi ne place ceea ce facem şi, având în vedere orele noastre lungi la spital, la clinică şi la Grădina Vindecării, avem puţin timp pentru propriii noştri copii.
I-am hrănit în alte moduri: le-am îngrijit tăieturile, le-am alinat rănile, i-am adus pe această lume sau i-am convins să revină la sănătate.

Ascuns în mandala printre vârtejuri, bucle şi vârtejuri este, de asemenea numele meu. Mă uit la asta acum. Parvati ştie că este acolo?

„Am avut grijă de capodopera ta”, spune ea şi face semn spre podea. „Sper să aprobi.”

Îmi păstrez expresia goală şi mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Sunt
Nu sunt niciodată sigur ce îmi rezervă Parvati.

De când am văzut-o ultima oară, acum o duzină de ani, s-a îngrăşat; mânecile din bluza ei de coral sunt strânse în jurul braţelor şi partea superioară a spatelui, cu carnea storsă, ca o pastă de dinţi care vine dintr-un tub. Va trebui să-i scoată cusăturile. Din nou.

Dar pallu – ul auriu elaborat al sari-ului ei iese graţios de pe umăr pe spate. Este încă o femeie frumoasă, cu trăsături distinctive, cum ar fi buzele ei pline, vopsite într- un roz strălucitor pentru a compensa sari-ul albastru regal.
Kohlul din jurul ochilor ei negri îi face să pară mai largi, mai atrăgătoare, mai alerte. Obrajii i s-au umplut şi există un indiciu de bărbie dublă, dar aceste lucruri sunt dreptul ei de naştere; simboluri ale unei indiene bine îngrijite de o anumită vârstă.

„Am auzit că te-ai căsătorit cu Jay Kumar. Destul de captură.” Ea zâmbeşte, dar pare supărată. „Totuşi, se pare că pur şi simplu nu poţi sta departe de Samir, nu-i aşa?”

Ea face aluzie la o singură noapte de pasiune în urmă cu ani între mine şi Samir. Destul de scurt, dar de lungă durată. Samir şi cu mine dansasem în jurul atracţiei noastre timp de zece ani. Ştiam că îmi va distruge reputaţia dacă aş acţiona vreodată în acest sens, dar Samir a avut răbdare. În cele din urmă a venit o noapte în care totul în jurul meu s-a prăbuşit şi am avut nevoie să fiu mângâiat, dorit şi iubit.

Parvati a aflat destul de curând, şi apoi viaţa pe care mi-am construit-o în Jaipur independenţa financiară pe care o câştigam, s-a prăbuşit.

Destul de ciudat, amintindu-mi toate acestea, îmi găsesc vocea. — Nu-ţi va plăcea ceea ce am să-ţi spun, Parvati.

Faptul că am renunţat la respectuoasa Ji nu este pierdut pentru ea.

Ea clipeşte. "Încearcă-mă."

„Este vorba despre Royal Jewel Cinema.”

Ea flutură o mână, dispreţuitoare. "Un accident. Nefericit, dar imprevizibil."

Exact cum o numesc ziarele şi radioul. Nu este adevărat şi m-am săturat de

asta. „Ar fi putut fi evitat.”

Acum îşi dă ochii peste cap. „Orice accident poate fi evitat, Lakshmi. De aceea le numim accidente. Dacă totul ar fi decurs conform planului, nu ar fi fost nicio accidentare.”

„Cu excepţia faptului că acest „accident” este consecinţa a ceva companiei lui Samir pare să fi pus în mişcare.”

Gura ei este aşezată într-o linie fermă. „Ce legătură are toate astea cu tine? Am înţeles că acum eşti o grădiniţă undeva sus, în Himalaya. Pot doar să ghicesc că vrei să ne doborâm familia.
Exact ca sora ta.”

Menţiunea surorii mele mă încremenesc, dar mă ţin în frâu.
— Nu este personal, Parvati. Un om cinstit este acuzat în mod fals pentru ceea ce Singh- Sharma ar fi trebuit să ştie şi ar fi putut preveni. Nu voi lăsa să se întâmple asta. Manu Agarwal nu ar trebui să-şi piardă slujba şi reputaţia pentru ceva ce nu a făcut.”

În centrul podelei de terrazzo sunt patru scaune confortabile tapiţate cu mătase crudă crem. În mijlocul grupului se află o masă pentru patru persoane. Un pachet de cărţi se află pe masă.

Parvati scoate un scaun şi ia loc. „Grupul meu de bridge se întâlneşte aici. Samir nici măcar nu intră niciodată în această casă.” Îmi aruncă o privire ascuţită, de parcă eu aş fi vinovată pentru asta.

Ea face cu mâna scaunului de vizavi, o invitaţie, sau o comandă, să mă aşez. Mă apropii de scaun şi mă aşez pe el, întrebându-mă dacă Samir a văzut biletul meu cerându-i să mă întâlnească aici, sau dacă ştie că Parvati a venit în locul lui.

Acum se apleacă înainte şi ridică pachetul de cărţi. „Aţi menţionat Manu Agarwal. El este şeful tuturor proiectelor de construcţie pentru palat şi, ca atare, este responsabil pentru orice se întâmplă cu proprietăţile regale.”

Ea se întâlneşte cu ochii mei. „Tocmai asta i-am spus lui Latika. Dacă Manu nu este responsabilă, nu va auzi niciodată sfârşitul. Presa, magistraţii, avocaţii — toţi au nevoie de cineva pe care să-l tragă la răspundere. Ea trebuie să concedieze pe cineva, altfel ea va fi cea înghesuită."

Ar fi trebuit să ştiu că Parvati s-ar fi dus să-l vadă pe Maharani Latika chiar înainte de a face eu! Ea are o rudă îndepărtată cu regalitatea din Jaipur, ceea ce îi oferă acces la palat şi îi permite să vorbească cu Alteţele Sale ca prieten apropiat şi consilier – chiar şi să le numească pe prenume.

„Parvati, am dovezi. Singh-Sharma a cumpărat şi a acceptat materiale pentru

proiectul cinematografic care nu a îndeplinit specificaţiile de inginerie. Cum poate dl. Agarwal să fie considerat responsabil pentru asta? Nu ar avea nimic de câştigat prin sabotarea unui proiect de palat."

„De unde ştii asta?"

„Contracte şi chitanţe care au fost modificate."

„Şi presupun că ştii cine ce a făcut în toate astea? Ai dovezi?"

„Suficient de convingător pentru a-i duce pe maharani."

Ea împarte pachetul de cărţi în două şi le amestecă, lucru pe care trebuie am făcut de o mie de ori înainte. — Dar nu ai nicio dovadă că Samir a autorizat ceva, nu?

ezit. „Chitanţe falsificate au fost depuse de Singh-Sharma.
Samir este în cele din urmă responsabil pentru acţiunile companiei sale."

Împarte din nou pachetul în jumătate şi le pune pe masă. Cu o unghie îngrijită, bate o stivă. „Pe de o parte", spune ea, „şeful Facilităţilor Palatului este responsabil pentru proiectele iniţiate de palat". Acum bate pe cealaltă punte. „Pe de altă parte, şeful companiei de construcţii poartă întreaga responsabilitate."

Se uită la mine. „Cine poate spune că Samir nu poate dovedi că domnul Agarwal a luat decizii proaste? Decizii care au dus la rănile suferite de toţi acei oameni? De ce ai crede că poţi decide această chestiune?"

„De ce să nu lăsăm instanţele să decidă? Ar trebui să-i cerem maharanii să lase chestiunea pe seama sistemului juridic."

Expresia ei dureroasă îmi spune că mă crede o simplă. Unul prea plictisitor pentru a-i înţelege logica.

„Nu aşa se fac aceste lucruri. Aşezarea a fost făcută.
Compania lui Samir va plăti pentru reconstrucţie, plus materiale. Palatul a fost de acord să plătească costurile pentru vătămările suferite." Ea mută ambele grămezi de cărţi împreună, amestecându-le şi îmbinându-le într-un singur pachet. „Dacă este un bun referinţa pe care o caută Manu, voi vorbi cu Latika. Sunt sigur că nu ar avea obiecţii. E din mâinile tale.” Ochii ei întunecaţi mă privesc. „Interferenţa ta nu este nici necesară, nici dorită.”

Decid să iau o altă abordare. „Este Ravi fericit că lucrează pentru tatăl său?”

Schimbarea subiectului o frământă doar cât să-i liniştească mâinile. „Ce afacere este a ta?” Ea pune uşor puntea înapoi pe masă.

„Este ceea ce l-aş fi întrebat pe Samir dacă ar fi venit la această întâlnire.” Apoi mă loveşte: Samir şi-a trimis soţia să mă confrunte? E atât de laş?

„Ravi are o viaţă grozavă şi un viitor grozav”, spune ea. „Odată ce Samir se va pensiona, el va prelua compania.”

„Samir este sănătos. Dacă decide să nu se pensioneze? Cel puţin nu curând? I-ar plăcea lui Ravi să lucreze sub tatăl său încă câţiva ani? Sau decenii?”

Parvati îşi încrucişează braţele peste piept.

Eu continui. „Ravi a locuit în străinătate. A cunoscut multă libertate. Acum el este înapoi, trăind practic cu familia sa din nou, lucrând la orice proiecte i-ar oferi tatăl său. L-ai întrebat vreodată dacă aceasta este viaţa pe care şi-o doreşte?”

Ea mă priveşte cu o grimasă. „Nu suntem nomazi. Nu rătăcim, căutând o modalitate de a ne câştiga existenţa, cerşind ajutor de la alţi oameni. Nu suntem la mila niciunui ara-garra- nathu-kara. Nu-ţi place lotul tău.” Ea scuipă această ultimă bucată afară; ar fi putut la fel de bine să ne numească buni de nimic.

Când am văzut-o ultima oară, ea a venit în această casă – casa mea – să-mi ofere mită. Aş fi putut lua banii pe care i-a oferit dacă i-aş fi jurat că nu mă voi mai culca niciodată cu Samir. Nu aveam nicio intenţie să repet acea greşeală şi am refuzat banii – bani de care aveam nevoie, bani care ar fi putut salva afacerea mea distrusă. Pe atunci, cine implora pe cine, Parvati?

Dar nu spun nimic. O cunosc bine pe această femeie. Parvati are dreptul de a fi îndrăzneaţă atâta timp cât se ascunde în spatele unei perdele de bogăţie şi privilegii. Am văzut-o aşa cum puţini alţii au văzut-o – când era neputincioasă – confruntă cu trista realitate a filandrului cu care sa căsătorit şi a fiului nesăbuit pe care l-a născut. Nu a avut voinţa să mă critice atunci.

Dar nu sunt aici să deschid răni vechi. Singurul lucru pe care mi-l doresc este ca Manu şi Kanta să supravieţuiască nevătămaţi acestui scandal.

Acum Parvati se apleacă peste masă, suficient de aproape pentru ca eu să simt mirosul de betel nucă ea îi place să mestece. Ochii ei sclipesc. „Avem importante destine. Noi suntem cei care facem sau distrugem această ţară. Familia mea are responsabilităţile să se asigure că oamenii ca tine au de mâncare, un acoperiş deasupra capului. Acum îmi vei lăsa familia în pace, sau vei avea lucruri mai mari de rezolvat – mai semnificative decât dacă Manu Agarwal este pe cale să-şi piardă locul de muncă. Şi nu vei împrăştia minciuni despre fiul meu.”

Îşi împinge scaunul înapoi de la masă şi se ridică. „Încuie uşa în urma ta”.

Cu o ultimă încruntare spre mine, ea pleacă. Prin fereastra din faţă a camerei, eu Urmăriţi-vă şoferul ei ţinând uşa din spate a Bentley-ului deschisă pentru ea, apoi urcaţi la volan şi scoateţi maşina pe stradă.

* * *

În timp ce duc o tonga la Agarwal, mă gândesc la certitudinea lui Parvati; puterea şi dreptul de a fi imperios sunt ale ei şi numai ale ei. O atitudine la care credeam că m-am îndrăgostit cu ani în urmă.

Odată ce intru în casa familiei Agarwal, Kanta îmi dă o ceaşcă de ceai şi o plic cu parfum de lavandă. Ea spune: „Livrat de mână de la palat”.

Recunosc scrisul de mână elaborat şi deschide clapa plicului.

Dragă doamnă Shastri (sau ar trebui să spun doamnă Kumar?):

Am fost atât de încântat să aud despre căsătoria dumneavoastră cu eminentul medic al lui Shimla, dr. Jay Kumar. Cât de frumos trebuie să fie să ne bucurăm de briza răcoroasă în timp ce noi, în Jaipur, ne înăbuşim.

Latika mi-a spus că ai venit să o vezi. Nu sunt şi eu demn de o vizită, draga mea? Sunt bătrân şi nu la fel de agil ca înainte. Adevărul să fie spus, medicii parizieni îmi spun că am cancer la uter.

(Ironic, nu-i aşa? Având în vedere că soţul meu nu mi-ar permite să-mi folosesc uterul nici măcar o dată!)

Am decis să-mi petrec mai degrabă anii rămaşi în ţara de naştere decât într-o ţară în care cafeaua este divină, dar în care brânzeturile îmi jignesc nasul sensibil.

Anunţă-mă când ai putea să ai un moment liber să-i faci o vizită acestei bătrâne şi să-mi oferi amabilitatea unei discuţii şi ştiri despre Malik şi acel bătrân ticălos Madho Singh.

Cu

căldură, Alteţa Sa Maharani Indira de Jaipur

24

MALIK

Jaipur

La ora prânzului, ies din birou să merg să-i văd pe Agarwal. Vreau să ştiu ce i-a spus Samir Singh lui Auntie-Boss. Dar când Lakshmi soseşte, ea ne spune că Parvati s-a prezentat la întâlnire.

Baju aduce tava de ceai în salon. Kanta îi spune să ia o ceaşcă lui Manu, care s-a sechestrat în biroul său; a spus clar că nu vrea să audă conversaţia noastră. Niki e în camera lui şi îşi face temele; Kanta încă îl ţine de la şcoală. Saasuji dormea.

Lakshmi spune: „Parvati este sigur că Samir nu a fost implicat în asta”.

Kanta adaugă zahăr în chai-ul ei. „Ei bine, desigur, ar fi. Are de protejat generaţii de reputaţie de familie.” Ea îşi amestecă ceaiul. „Cred că ea crede că Singh sunt indispensabili pentru Jaipur. Că familia lor, singură, ţine economia pe linia de plutire. Dar cum s-ar construi ceva fără femeile şi bărbaţii care lucrează ca muncitori pe şantierele lor?” Ea scutură din cap.

„Este nevoie de două – sau sute, într-adevăr – pentru a tango.”

— Ştii că o cred când vorbeşte despre Samir? Mătuşă-Şefa insistă. „În ceea ce priveşte munca lui, el este sincer. Samir nu şi-ar compromite nici reputaţia, nici integritatea.” Ea şi cu mine schimbăm o privire. „Viaţa lui de acasă este cu totul altă problemă.”

Nu-mi place să mă gândesc la câte amante a luat Samir de-a lungul anilor. Când eram băiat, am străbătut oraşul, livrând pliculeţele contraceptive pe care tanti-Şefa le-a vândut lui şi prietenilor săi pentru iubiţii lor.

Lakshmi continuă: „Ravi, totuşi, este diferit. Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Parvati când i-am adus în discuţie numele. Bilkul zdrăngăni . Dacă Ravi este cel din spatele acestui fiasco? Ce se întâmplă dacă el este cel care a tăiat colţurile din motive proprii? Malik a observat câteva discrepanţe interesante.”

Eu dau din cap. „Încă nu pot să-mi dau seama de ce ar risca Ravi. Are totul – un prezent confortabil şi un viitor şi mai bun.” Nu pot să nu mă gândesc la Sheela. Am încercat şi nu am reuşit să şterg imaginile de pe mine mintea: rochia ei verde lipicioasă; părul închis la culoare, ud de la baia ei; zâmbetul ei seducător; pulberea de aur sclipind pe decolteul ei.

Şi dintr-o dată – ca o minge de cricket de nouăzeci de mile pe oră – o idee năvăleste prin creierul meu.

* * *

În sanctul interior al Moti-Lal Jewelers, am aşezat bucăţile sparte de cărămizi în faţa omului mare. Stă aşezat, cu picioarele încrucişate, pe perna lui căptuşită, în timp ce îşi fumează narghilea. Mătuşa-Şefa stă lângă mine.

Lal-ji fusese atât de încântat să o vadă, când am intrat prima oară, aproape că se împiedicase când se grăbi din spatele biroului său să o întâmpine. Ea îi adusese un

cadou – uleiul de păr pe care soţia lui obişnuia să-l cumpere de la ea.
(Lakshmi poartă întotdeauna mai multe sticle cu ea, pentru orice eventualitate.)

Acum bijutierul ridică un fragment de cărămidă şi îl examinează înainte de a-l pune jos, apoi face acelaşi lucru cu toate celelalte. Când a lăsat deoparte ultima piesă, îşi bate degetele pe coapsă. Astăzi este îmbrăcat într-o pijama scumpă din kurta de în. Inelul mare de smarald de pe degetul lui mic prinde şi reflectă luminile din tavan. Se opreşte şi se uită la mine – şi mă ţine în privirea lui cel puţin un minut. Apoi ridică receptorul telefonului de lângă el şi mormăie câteva cuvinte — vorbeşte încet şi singurele cuvinte pe care le aud sunt sona şi dibba — apoi pune receptorul la loc. Eu şi şeful schimbăm o privire.

Ginerele său, Mohan, vine cu două cutii din lemn de trandafir lucios.
Dă din cap şi îmi zâmbeşte, apoi se aşează lângă Moti-Lal, care scoate lanţul lung de aur pe care îl poartă la gât. Mai multe chei mici sunt ataşate la capătul lanţului. Foloseşte o cheie pentru a debloca prima cutie. Înăuntru sunt câteva lingouri curate din aur solid. Aproximativ zece dintre ei. Sunt identice, aceeaşi dimensiune, aceeaşi formă, aceleaşi marcaje: greutate (o uncie), logo-ul producătorului şi, în centru, numerele 999.9.

El îi cere lui Mohan să deblocheze a doua cutie. Lingourile de aur din această cutie sunt neuniforme, neştampilate şi uşor diferite ca greutate una de cealaltă.

În această cameră puternic luminată, în care Lal-ji examinează bijuterii şi pietre, strălucirea lingourilor de aur este orbitoare.

Moti-Lal arată spre prima casetă. „Legal." Apoi, la al doilea. „Nu este legal."

Ia o bară din prima cutie şi o pune în adâncitura cărămizii sparte. Este puţin prea mare pentru a încăpea în spaţiu. La fel face şi cu aurul ilegal, iar de data aceasta bara umple spaţiul, nu perfect, dar suficient de bine. Apoi, pune un alt fragment de cărămidă deasupra şi îl lasă acolo. Aurul este acum ascuns. Se uită la noi şi rânjeşte.

„Şi aşa, tinere Malik, se transportă nişte aur." El chicoteşte, cu burta de balon zvâcnind.

„Dar de ce să-l ascunzi?" Il intreb. „De ce nu o aducem prin canalele adecvate?"

Bijutierul şi ginerele lui schimbă o privire. „Orice bijutier vă va spune că cumpără foarte puţin aur din surse legitime. De ce? Actul de aur de anul trecut. Limitează cantitatea de aur pe care un bijutier ca mine o poate deţine în posesia mea. Dar doamna Patel şi doamna Chandralal şi doamna Zameer vor mult mai mult pentru trousoarea de mireasă a

fiicelor lor decât am voie să port. Lal-ji ridică din sprâncene spre Boss. — Am dreptate, doamnă Kumar?

Lakshmi închide ochii pentru o jumătate de secundă. Da.

El continuă: „De asemenea, războiul indo-chinez a epuizat rezervele de aur ale ţării noastre. Doamna Patel, doamna Chandralal şi doamna Zameer şi-au făcut contribuţia donându-şi aurul pentru efortul de război. Ei bine, războiul s-a terminat şi doamnele îşi doresc aurul înapoi. Numai că... a dispărut. A fost folosit pentru a cumpăra muniţie din alte ţări. Aşadar, unde pot furnizorii să reumple aurul dorit de clienţi? Africa. Brazilia. Oriunde o pot aduce de contrabandă, o fa

Moti-Lal îşi freacă ceafa cu palma cărnoasă. „Fac acelaşi lucru pe care îl fac toţi ceilalţi bijutieri. Dacă pot cumpăra aur introdus ilegal în India – aur pe care nu îl voi declara autorităţilor – de ce n-aş face-o?
Altfel, rafturile mele ar fi complet goale! Samaj-jao?"

Dau din cap înţelegând. Dar încă necăjeşte mintea. Aici trăim într-o ţară în care cererea de aur este uluitoare. Cu toate acestea, aproape nimic nu este extras aici. Nu e de mirare că afacerea de import ilegal este înfloritoare.

„Cu siguranţă că guvernul trebuie să fi ştiut ce s-ar întâmpla când va vota Actul Aurului."

Bijutierul râde şi îşi freacă mâinile. „Sunt sigur că au făcut-o. Ei înţeleg natura umană. Strângeţi mango de jos şi pulpa iese prin gaura pe care aţi făcut-o în partea de sus! Indiferent de obstacolele pe care le puneţi în faţa unui indian, el va găsi o modalitate de a o ocoli. Oamenii trebuie să mănânce. Lumea continuă să se întoarcă. Dar guvernul trebuie să stabilească limite.
Altfel, cine ştie cât de scăpată de sub control ar deveni racheta de aur?"

Moti-Lal şi-a luat din nou narghilea. El ne observă prin intermediul fum. Mirosul acela delicios de cireşe şi cuişoare umple camera mică. Mă vede că mă uit şi îmi dă cealaltă narghilea, dar nu înainte de a-l întreba pe Lakshmi: „MemSahib nu este deranjat?”

Ea scutură din cap.

Iau o pufă de chillum şi o senzaţie de ameţeală mă cuprinde. Încep să mă întreb dacă ar trebui să reconsider oferta lui Moti-Lal de a lucra în magazinul lui şi de a învăţa meseria de bijuterii. Cum ar fi să stai aici cu el, examinând lingourile de aur în faţa noastră, colierele kundan , rubinele şi smaraldele netăiate şi brăţările împânzite cu perle în showroom-ul principal – toate în timp ce fumezi acest tutun rafinat? Să vorbeşti cu viitoarele mirese frumoase despre trusourile lor de nuntă? Cât de seducător, tentant... periculos!

Arătând spre cărămizi, Lal-ji întreabă: „Vrei să-mi spui unde le-ai găsit?”

Clipesc, nesigur cât să dezvălui. Arunc o privire lui Auntie-Boss.
Îşi înclină capul atât de uşor.

În cele din urmă, răspund: „Un şantier”.

Lal-ji îşi trece limba peste dinţii mari, ca de lup şi se uită la Mohan.
Bărbatul mai tânăr înţelege imediat acest semnal. Scoate lingoul de aur pe care Moti-Lal o pusese în interiorul cărămizii, îl pune în a doua cutie din lemn de trandafir şi încuie ambele cutii cu propriul set de chei. Îmi dau seama că atunci când Lal-ji a sugerat că mă va angaja şi îl va lăsa pe Mohan să plece, nu a vrut cu adevărat la asta. Cei doi bărbaţi sunt o echipă. Lucrează bine împreună, par să vorbească o limbă tăcută.

Mohan adună cutiile şi se ridică, dar înainte de a părăsi camera, Lal
ji îl strigă: „Asigură-te că doamna Gupta cumpără setul de kundan cu rubin şi diamante , nu pe cel inferior pe care soţul ei pe patine ieftine vrea să-l cumpere.”

Ginerele său dă din cap pentru a indica acordul, dă din cap cu respect la revedere de la noi şi iese din camera.

Acum că Mohan a plecat, Lali-ji spune: „Mi-ai spus că lucrezi
cu biroul facilităţilor palatului. Ceea ce înseamnă că Singh-Sharma a fost cel mai probabil antreprenorul de pe şantier.”

Îmi ţin ochii pe ai lui, dar nu răspund.

„Proiectul care a apărut în ştiri este Royal Jewel Cinema.” Se opreşte, inspectează
din nou cărămizile. „Deci... ai găsit aceste cărămizi după...”
Sprâncenele lui Lal-ji se strâng împreună. „Îmi cunoşti soţia şi fiica şi Mohan a fost la seara de deschidere la cinema? Ar fi putut fi ucişi.” Tensiunea arterială a bijutierului creşte; obrajii îi sunt de un roşu iritat. „Hai Bhagwan! Dacă familia Singh a făcut ceva care a făcut ca acel balcon să se prăbuşească, nu o voi mai lăsa niciodată pe Parvati Singh să-mi întunece uşa. Nu va mai cumpăra de la Moti-Lal Jewelers!”

E cald în cameră şi nu pentru că aerul condiţionat a fost pornit oprit. Furia lui Lal-ji generează căldură. Îşi şterge faţa cu palma. „Au existat zvonuri. Am auzit una poate acum un an. Se creează o altă rută aurului. Furnizor nou. Contrabandă, desigur. Furnizorul a fost bine finanţat. Ar putea obţine aur – o mulţime – garantat. Totuşi, nu am luat momeala. Am furnizorul meu şi sunt mulţumit. Dar am fost curios şi m-am uitat la asta.”

Pufă câţiva nori parfumaţi în cameră. „Acum, nu trebuie să spui niciodată că această informaţie a venit de la mine. Ar putea fi fals.” O studiază din nou pe mătuşa-şefa, de parcă s-ar gândi dacă să continue.

Îi înţelege ezitarea, pentru că, atunci când îi vorbeşte, îşi foloseşte vocea persuasivă. „Lal-ji, nu aş alege niciodată să te aduc în asta. Dar un prieten drag va fi acuzat pentru ceva ce nu a făcut dacă nu aflăm mai multe. Şi această relaţie dintre aur şi aceste cărămizi poate fi în centrul motivului pentru care este încadrat.”

Lal-ji pare îndurerat. „Îţi cunoşti deja jucătorii. Oameni implicaţi în palat.”

Vorbeşte despre Manu? Este Manu vinovat până la urmă de deturnarea de fonduri pentru a putea trafica cu aur în India? Aproape că nu vreau să ştiu restul. Mă simt ameţit şi mi se simte gura uscată. Este tutunul sau ideea că am judecat greşit pe cineva în care am încredere?

Am lăsat narghilea deoparte. — Spune-ne doar, unchiule, îi spun. "Vă rog."

„Ei spun că este Ravi Singh. Că şi-a înfiinţat propria operaţiune, propriul său traseu. Dar asta trebuie să fie bukwas. De ce ar vrea un bărbat dintr-una dintre cele mai bogate familii din Jaipur să intre în astfel de afaceri perfide? Sunt cu câţiva paşi îndepărtaţi de contrabandişti, aşa că implicarea mea este mult mai sigură. Nu sunt acolo, traversând munţi şi deşerturi, angajând goondas pentru a face lucrurile. Dacă mă prind cu mai mult aur decât ar fi trebuit, se ocupă un pic de baksheesh şi puţin mai mult impozit plătit la cuferele oraşului. Dar un transportator...” clătină din cap "... trebuie să-şi asume tot felul de riscuri.”

Îmi iau pipa, trag şi mă gândesc. S-ar putea să nu fie atât de bogaţi pe cât presupune toată lumea? Imi dau seama ca la biroul de facilitati nr cineva vrea să vorbească urât despre antreprenorul preferat al maharanilor, Singh Sharma. Şi am fost acolo doar de câteva luni, nu suficient pentru a cunoaşte întreaga amploare a proiectului şi traiectoria lui în ultimii trei ani. Manu este prea profesionist pentru a împărtăşi bârfe despre ceea ce, dacă este ceva, nu a fost până la capăt la proiect.

„Ce ai mai auzit?” mătuşa-şefa îl întreabă încet pe Lal-ji.

Bijutierul se încruntă, concentrându-se. „Îmi amintesc că cineva mi-a spus proiectul a fost considerabil suprabuget. S-au cheltuit mult mai mulţi bani decât intenţionase maharanii. Aceeaşi persoană a spus că de vină este duplicarea designului unui cinematograf elegant din Amreeka. Construcţia proiectului a durat mult mai mult timp decât se aşteptaseră.”

A scuturat din cap.
„Dar, din nou, acesta este doar zvon. Şi nu ştiu mai mult decât atât.” Lal-ji mai ia câteva pufuri din narghilea. „Ce se va întâmpla cu cinematograful?”

Eu spun: „Plănuiesc să-l redeschidă imediat ce daunele sunt reparate. Maharania pierde bani în fiecare zi în care rămâne închisă şi vrea ca Singh Sharma să intensifice reconstrucţia.”

Omul mare dă din cap, înţelegând, ca şi el, căile comerţului şi oamenii care trebuie să ia decizii grele.

* * *

Şeful ia o ricşă pentru a vedea Maharani Indira la palat, în timp ce eu mă întorc la biroul meu de la biroul palatului. Când Hakeem renunţă pentru o zi, îl urmăresc acasă. Sunt convins că ştie mai multe decât spune.

Mă aşteptam ca un bărbat care are patru fiice să închirieze o casă, dar Hakeem pare să închirieze un apartament într-o zonă degradată din Jaipur, lângă GulabNagar, districtul Pleasure. Acest lucru este surprinzător. După toţi anii de serviciu, câştigă atât de puţin? Îl urmăresc urcând scările către terasa de la primul etaj a unui bloc de apartamente şi notez uşa în care intră.

Îi las suficient timp să-şi schimbe hainele de lucru. Vreau să fie relaxat când voi apărea la uşa lui.

Cincisprezece minute mai târziu, bat la uşa lui. Se deschide o crăpătură. Hakeem se uită afară, păzind intrarea într-un tricou cu jumătate de mânecă şi un dhoti alb. Dar expresia lui relaxată se schimbă în uimire când mă vede.
Îşi freacă partea inferioară a mustaţei.

„Dar... de ce eşti aici, Malik? S-a întâmplat ceva?”

Zâmbesc şi îl salut. — Nimic de genul ăsta, unchiule. Am vrut sa vorbesc cu tine departe de birou. Pot?" Fără să aştept un răspuns, deschid uşa şi intru în camera îngustă.

Există un pătuţ pe o parte a camerei, cu o chiuvetă mică în colţ. Cineva a lăsat ziarul împăturit deschis pentru cuvintele încrucişate de pe pătuţ. Pe cealaltă parte a camerei este o masă cu două scaune şi un raft înalt. Alături, pe un mic dulap se află o sobă cu două arzătoare, două plăci metalice, două pahare şi două boluri. O tigaie şi o tigaie din oţel inoxidabil stau pe arzători. Partea inferioară a dulapului este acoperită cu o perdea în dungi, fără îndoială, ascunzând orezul, lintea, ceaiul şi alte articole

diverse.

Totul în cameră este îngrijit, chiar dacă puţin ponosit. Cele două perne scufundate pe pătuţ au un aspect învins, la fel şi pilota de bumbac, ale cărei fire se desprind. Nu există fotografii, nici îmbrăcăminte feminină, bijuterii sau produse pentru păr la vedere.

Mirosul de cardamom, boabe de piper şi ghimbir iese din tigaie. Ceai, presupun. Pe masă se află o conopidă, doi cartofi, o roşie şi un cuţit lângă o masă de tăiat. Tocmai atunci, aud o apă la toaletă. Se deschide o uşă din capătul îndepărtat al camerei şi un bărbat subţire, într-o cămaşă fără mâneci şi dhoti iese din baie.

Nu ştiu cine este mai surprins: eu sau managerul teatrului Royal Jewel Cinema care mai are o mână pe clanţa de la baie.
Este îngheţat pe loc. Se uită la Hakeem, ai cărui ochi în spatele ochelarilor săi groşi şi negri au crescut cât farfuriile. Privirea care trece între ei este una de frică – şi ceva asemănător cu vinovăţia? Jenă?

imi revin mai repede. "Domnul. Reddy, nu-i aşa? Nu cred că ne-am întâlnit.
Eu sunt Abbas Malik. Lucrez cu Hakeem Sahib.”

Hakeem îşi drese glasul. "Domnul. Reddy merge cu mine, da? Până când — până când îşi poate găsi un loc. Este nou în Jaipur.”

„Dar, Sahib. Soţia şi fiicele tale. Unde sunt ei?" Sunt cu adevărat nedumerit.

Contabilul se uită în dreapta şi în stânga lui şi apoi la domnul Reddy, care încă ţine clanţa de la baie. „Familia mea este în Bombay. Slujba mea este aici, da? Le trimit bani în fiecare lună.”

„Credeam că ai spus că sunt cu tine în seara de deschidere a cinematografului. Ai spus ceva despre cum a trebuit să te ţii de mână pentru a ajunge acasă.”

„Au fost aici pentru deschidere. Apoi au plecat.”

Mă uit prin cameră. Este plauzibil. Doar că acest apartament se simte ca şi cum nu s-ar fi văzut niciodată în interiorul valizei unei femei.

Dl Reddy urmăreşte schimbul nostru de parcă s-ar uita la un meci de cricket tensionat. Pare obosit şi puţin trist.

Trag un scaun de pe masă şi mă aşez. „Bombay? Nu de acolo vii, domnule Reddy?

"Da." Iese ca un croc, aşa că încearcă din nou. "Da."

„Este o coincidenţă sau...?”

„Nu, nu este”, spune managerul teatrului în timp ce dă drumul clanţei şi stă cu mâinile strânse în faţa lui, ca un copil obraznic.

— L-am întâlnit pe domnul Reddy în Bombay la cinema, da? spune Hakeem. „M- am gândit că i-ar plăcea să aplice pentru postul de manager de teatru aici, pentru când se va deschide noul cinema. Am vorbit cu Ravi Sahib despre asta. Şi i-a pus un cuvânt în urechea domnului Agarwal...

Ceaiul începe să fiarbă, iar Hakeem se grăbeşte să ia oala arzător. Dar mânerul de metal este prea fierbinte şi strigă. Pune cratita deasupra tigaii. Imediat, domnul Reddy se grăbeşte să-şi examineze mâna. Îl înconjoară pe Hakeem cu un braţ şi îl ghidează cu blândeţe spre chiuveta mică ascunsă în colţul camerei. Deschizând robinetul, mişcă mâna lui Hakeem într-un cerc, astfel încât apa rece să calmeze pielea înroşită. Scoate prosopul uzat de pe suport şi îl înfăşoară în jurul mâinii lui Hakeem.

Apoi ajunge în dulapul minuscul de deasupra chiuvetei şi scoate un borcan cu unguent şi o rolă de tifon. Domnul Reddy freacă tandru unguent pe arsura, apoi înfăşoară tifonul în jurul mâinii lui Hakeem.

Managerul teatrului pune un braţ pe spatele lui Hakeem. "Sunt
Îţi spun mereu, Hakeem. Lasă-mi gătitul. Eşti prea distras.”

Aceasta nu este un avertisment. Sună ca o corecţie a iubitului.

Mi-e ruşine, asist la intimitatea dintre ei.

De parcă Hakeem îşi dă seama de disconfortul meu, se îndepărtează brusc de celălalt bărbat şi se întoarce spre mine. „De ce ai venit să invadezi intimitatea casei mele? De ce nu poţi lăsa lucrurile în pace? Ce afacere ai ta? Ce treaba are cuiva? Am grijă de familia mea acasă. Nu este suficient?”

Sună mai zdrobit decât furios, mai învins decât indignat. Este nevoie doar de un pas pentru ca el să-şi lase rama rezistentă pe pătuţ. Capul lui este aplecat, jucându-se cu tifonul din jurul mâinii. Nu a observat că crupa lui mare se află acum pe cuvintele încrucişate din Times of India .

Domnul Reddy, care încă stă în picioare la chiuvetă, se uită la Hakeem şi oftează. După o bătaie, se îndreaptă spre masă şi începe să taie legumele cu mişcări lente şi măsurate ale cuţitului. „Ne-am întâlnit în Bombay când Hakeem şi-a vizitat familia un an şi i-a dus la cinematograf. Ne-am văzut şi am ştiut. Şi am găsit o modalitate de a fi împreună în Jaipur când a apărut postul de manager de teatru." Are ochii umezi când ridică privirea de pe tabla de tăiat. „Acesta a fost cel mai bun mod de a-şi salva familia de la jenă şi de a se asigura în continuare că sunt îngrijiţi. Munca lui Hakeem la palat este atât de bună. Nu va găsi niciodată altul ca acesta în Bombay. Şi ajungem să fim singuri. Nu

deranjam pe nimeni." Se opreşte să scoată o batistă din dhoti şi îşi sufla nasul.

Îl încurc. Arăt spre domnul Reddy. „Când ai început să lucrezi pentru sala de cinema?"

"Cu trei luni în urmă. Trebuia să decidă preţurile biletelor, să organizeze montarea fluturaşilor, să coordoneze filmele care urmau să fie difuzate. Oh, şi actorii."

Arăt spre Hakeem, care îşi studiază picioarele goale. „The Singhs au aflat despre voi doi?"

„A fost domnul Ravi", spune domnul Reddy. „Ne-a văzut împreună într-o zi în Central Park. Luând prânzul. Ai fost răcit în ziua aceea, Hakeem, îţi aminteşti? Ţi-am adus ardei iute în plus pentru dalul tău ."

Cei doi bărbaţi schimbă o privire. Hakeem este primul care se uită în altă parte.

Îmi vine o amintire. Omi implorându-şi soţul, acasă în timpul unei pauze. A fost un manipulator pentru mahoots, bărbaţii care antrenau elefanţii într-un circ ambulant. Ea căzuse la picioarele lui, rugându-l să divorţeze de ea.

„Lasă-mă să mă căsătoresc cu altcineva! Lasă-mă să mă întind cu un bărbat, aşa cum fac alte femei."

Nu înţelesesem ce auzisem în ziua aceea; Atunci eram doar un băiat. Am Am fost în lume încă mulţi ani de atunci şi am învăţat câteva lucruri. Existau pasiuni care nu se puteau controla, dincolo de ceea ce am fost învăţaţi să credem că sunt normale.

Îmi frec ochii cu partea plată a mâinilor. „Uite, nu sunt interesat de tine viata privata. Intenţia mea este să şterg numele lui Manu Agarwal. Ştiu că acele chitanţe pentru provizii au fost manipulate, Hakeem Sahib. Şi există o singură persoană care ar fi putut să le manipuleze."

Hakeem ia bandajul de pe mana. El dă din cap. „Am scăpat de chitanţele originale. Dacă te uiţi cu atenţie, vei observa că cele cu care le-am înlocuit sunt pe o altă hârtie. Nu am avut de ales."

Se uită la iubitul său, care vine să stea lângă el pe pătuţ.

Domnul Reddy îmi aruncă o privire implorătoare. „N-a ajutat până la urmă. ei m-a făcut să spun că am lăsat prea mulţi oameni să intre pe balcon. Palatul mă concediază.”

Îi acoperă mâna lui Hakeem cu a lui. „Vom găsi o altă modalitate de a rămâne împreună.”

— Dar slujba ta este garantată, unchiule?

Contabilul dă din cap. "Asa a fost intelegerea."

„Eşti dispus să spui povestea ta maharanilor?”

El dă din cap. „Nu, tinere Abbas, nu o voi face. Nu pot. Familia mea trebuie protejat. Nu pot lăsa vieţile fiicelor mele să fie ruinate de eşecurile mele. Dacă se vorbeşte despre ceea ce sunt eu, nu se vor putea căsători niciodată. Nimeni nu le va avea. Nu voi mărturisi niciodată nimic din toate acestea Alteţei Sale sau lui Manu Sahib sau îmi voi pierde slujba. În ruşine. Nu-mi permit asta.” Se uită direct în ochii mei. „Ar trebui să mă omori mai întâi”.

Însoţitorul lui icneşte şi se întoarce brusc spre el.

Hakeem îşi întoarce ochii umezi către el. „Nici pentru tine aş putea face asta, BK, Îmi pare rău să spun. Fiicele mele sunt tinere. Au toată viaţa în faţă. Vieţi care nu vor supravieţui scandalului relaţiei noastre.” Strânge mâna domnului Reddy.

„Dacă pot garanta discreţie?” Habar n-am dacă pot, dar trebuie să încerc.

se batjocoră Hakeem. "Nu po i. Nimeni nu poate." A scuturat din cap. „Nu, Abbas Malik. Nu există nicio soluţie aici. Îmi pare rău pentru familiile răniţilor, dar nu pot face nimic pentru a schimba rezultatul.”

Ochii lui sunt duri. Văd că mintea lui este hotărâtă. Domnul Reddy se uită la mine cu speranţă, de parcă aş avea un răspuns pregătit care ar face totul mai bine. Nu am avut.

* * *

Din cele trei zile pe care ni le-a dat Maharani Latika pentru a furniza dovezi de abatere, aproape am epuizat două. Mai avem o zi pentru a găsi suficiente dovezi pentru a-l elibera pe Manu. Îmi verific ceasul. Este ora nouă în seară. Familia Singh îşi va fi luat cina până acum. Chowkidar -ul este obişnuit cu mine (întotdeauna împart o ţigară cu el când îl vizitez) şi mă lasă să intru fără să alerteze familia.

Servitorul casei mă întâmpină la uşa din faţă. Îi spun că vreau să-l văd pe Samir. Mă duce la uşa bibliotecii, apoi bate.

„Intră”, îl aud pe Samir spunând. Servitorul îmi deschide uşa şi pleacă.

Samir este aşezat în spatele biroului său. El marchează planuri. Când ridică privirea şi mă vede, surpriza de pe chipul lui este evidentă. „Cinema din nou?”

Dau din cap.

„Eşti ca o Anna rea. Am crezut că am terminat cu asta.” Îi face semn cu

mâna desenele din faţa lui. „Este un alt proiect la orizont.
Toată lumea a trecut mai departe.”

„Manu Agarwal nu a făcut-o. El nu poate.”

Samir îşi aruncă creionul mecanic peste birou. Ridică de pe planuri şi aterizează la picioarele mele. O ridic şi mă apropii de biroul lui. Aşez creionul pe planurile lui, uşor. Samir este supărat şi văd de ce, dar nu voi lăsa asta să mă descurajeze.

„Când angajaţii fac greşeli tragice, îşi pierd locul de muncă. S-a întâmplat în fiecare zi, Malik.”

„Ai lucrat cu el. Te-a angajat pentru unele dintre cele mai mari ale palatului proiecte. Ştii că este fără reproş. Cum poţi să-l laşi să accepte asta?”

„Asta nu are nimic de-a face cu tine. Malik, dacă continui să mă batjocoreşti, s-ar putea să va trebui să te interzic din casa asta. Mă priveşte cu un zâmbet fermecător, dar pare enervat.

Scot o bucată de cărămidă şi o bucată de ciment din buzunarele hainei şi le pun pe planuri. Scot telegrama din Chandigarh şi o pun şi acolo.

Samir se uită în jos la oferta mea. Fără să ridice capul, îl ridică pe al lui ochii la ai mei. „Ce să fac cu astea?”

Mi-am băgat mâinile în buzunare. „Sunt piese ale unui puzzle pe care încerc să le pun cap la cap, dar îmi lipseşte o piesă.” Încep să mă plimb prin zona din faţa biroului lui.

„În proiectul Royal Jewel Cinema, cărămizile decorative de genul acesta au fost înlocuite cu cărămizile specificate în contractul iniţial. Facturile arată că palatul a plătit pentru cărămizi de clasa 1, nu acestea mai puţin costisitoare.

Dacă palatul a fost taxat cu preţul întreg, Singh-Sharma a făcut diferenţa?

„Acum, în ceea ce priveşte acest ciment. Este prea poros pentru a fi folosit pe balconul sala de cinema. Raport greşit între nisip şi apă. Acest lucru se poate întâmpla atunci când se foloseşte forţă de muncă necalificată. Dar am crezut că Singh-Sharma are reputaţia că foloseşte doar forţa de muncă cea mai calificată. Palatul plăteşte cu siguranţă tarife superioare pentru costurile cu forţa de muncă. Deci încă o dată, dacă palatul a fost taxat cu preţul întreg, Singh-Sharma a făcut diferenţa?

— Stai, Malik. Mă ameţeşti.”

"Tu din nou?"

Mă întorc. Este Ravi.

Intră în cameră, dându-şi ochii peste tatăl său ca şi cum ar fi spus că Malik este păgân.

Ravi îşi ridică mâinile. „Abbas, aceasta este o altă scuză slabă pentru a o arunca o privire pe Sheela?”

Ce? Confuzia trebuie să se arate în faţa mea.

„Cu sau fără sari ei?” Îşi aruncă bărbia tatălui său. „Papaji ştie totul despre asta.”

Mă întorc către Samir, care şi-a pus o mână pe gură, ca şi cum ar fi ascuns un zâmbet.

„Soţia mea este o uluitoare, hahn-nah?” Ravi zâmbeşte. „Ea mi-a spus cum ai face a încercat să-şi dezbrace hainele în noaptea prăbuşirii cinematografului.”

Imaginea Sheelei, proaspătă de la baie, îmi apare nedorită în minte.
Îmi simt faţa înroşită. Ce i-a spus Sheela lui Ravi? De ce ar spune aşa ceva?

Acum Samir chicoteşte. — Arăţi vinovat, ştii.

„Nu a fost aşa!” Spun.

„Să o întrebăm, da?” Se duce spre u ă io strigă pe nume. Ea apare cu Baby pe umăr şi un scutec de pânză.

„Unde este Asha când am nevoie de ea?” Sheela pare iritată. Se opreşte la mijloc când mă vede. Ravi îşi pune mâinile pe umerii ei şi o îndrumă să stea în faţa mea.

„Acum, Priya, nu ţi-a uitat omul ăsta trupul gol în noaptea prăbuşirii?”

Gura ei formează un O şi ochii i se fac mari de surprindere. „Nu, nu aşa.
M-a ajutat cu baie. Dar — nu în acest fel. Eu... eram beat – şi obosit.” Se întoarce spre Ravi. — N-am spus că a încercat nimic, nu? Ea pivotează

să-l înfrunte pe Samir, aşteptând în spatele biroului său. „Papaji, nu aş face-o. Îl iubesc pe Ravi! Niciodată nu am-"

Samir ridică mâna, dând din cap. „Destul, bheti. Theek hai.
Merge. Du-te, ai grijă de Baby.”

Lovită, Sheela îmi aruncă o privire uluită, clătinând din cap. Trebuie să mă crezi, Abbas! Nu am spus niciodata asta! Ravi o escortează afară din bibliotecă şi se întoarce cu un zâmbet pe faţă. Cunosc privirea aia. Când crezi că eşti pe cale să câştigi meciul.

Dar jocul nu s-a terminat încă.

Fără un cuvânt, scot ultimul articol din buzunarul pantalonilor. Unul dintre lingourile de aur nemarcate pe care le-am împrumutat de la Moti-Lal. L-am aşezat pe birou lângă celelalte articole.

Samir se îndreaptă cu centimetri înainte pe scaun, privind fix la bar. Lumina de la lampa lui bancher străluceşte direct asupra aurii, făcându-l să strălucească. Ridic aurul şi îl aşez cu grijă în zona adâncită a cărămizii. Se potriveste.

Pentru o clipă nimeni nu vorbeşte.

Ravi iese în faţă. — Trucuri de petrecere, Abbas? Papaji, va spune orice...”

Samir îl reduce la tăcere cu o privire de avertizare.

Pentru mine, el îmi spune: „Care ai ideea?”

„Cred că aceste cărămizi sunt folosite pentru a introduce aur în Jaipur. Lingourile sunt îndepărtate şi cărămizile sunt amestecate cu toate celelalte cărămizi de clasă 1 pe care Singh Sharma le foloseşte în construcţii.” Arăt spre cărămida de pe biroul lui Samir. „Aceştia nu pot fi urmăriţi la Chandigarh Ironworks, furnizorul dvs., deoarece nu au ştampila producătorului pe ele. Cu toate acestea, au o adâncime suficient de adâncă pentru a ţine un lingou de aur.

Îmi întorc privirea spre Ravi, care mă priveşte cu o expresie uluită.
Dar observ luciul de sudoare pe fruntea lui. „Ce poate fi mai uşor decât amestecarea celor două tipuri de cărămizi în timpul construcţiei şi acoperirea lor cu mortar de ciment sau ipsos? Cred că banii pe care Sharma-Singh îi economiseşte utilizând materiale mai ieftine şi substandard finanţează achiziţionarea de aur de contrabandă. Care este apoi vândut pe piaţa neagră, unde există cerere pentru el.”

Samir zâmbeşte precaut şi se lasă pe spate în scaun. „Abbas, ai fi putut să ridici aceste bucăţi de cărămidă şi ciment de oriunde. De unde ştiu că sunt de la Royal Jewel Cinema?”

Are un punct. dau din umeri. „Pentru că te-am văzut uitându-te şi la astea noaptea prăbuşirii. Şi nu am de ce să te mint.”

Ravi face o mutră. „Da, vrei. Dacă Agarwal îşi pierde slujba, la fel şi tu."

„Nu am nevoie de această slujbă, Ravi. Nu am avut nevoie niciodată de el. Am venit doar pentru că...

Mă opresc, uită-te la Samir. Eram pe cale să spun că sunt aici din cauza lui Lakshmi şi i-am adus acest lucru în atenţia lui Samir pentru că îi datorez atât de mult; mi-a plătit studiile. Sunt atât de multe secrete în lumea noastră, nu-i aşa? Pe cele pe care le păstrăm, pe care le dezvăluim, dar numai la momentele potrivite. Ştiu acum că nu ar fi trebuit să-i spun da lui Jaipur, da lui Auntie-Boss. Am fost fericit în Shimla. Aerul este mai rece, briza mai curată. Pot să mă gândesc la munte. Şi Nimmi este acolo. Cum aş fi putut s-o las acolo când m-a implorat să nu o fac? Când tocmai începusem să-i cunosc pe Chullu şi Rekha?

"Pentru ca de ce?" Ravi mă provoacă.

Nu am spus nimic.

Ravi se întoarce către tatăl său. „Papaji, cine este băiatul ăsta pentru tine?"

Camera este atât de liniştită încât pot auzi a doua a doua a ceasului englezesc pe emine u înaintând. TIC Tac. TIC Tac.

Ravi îl urmăreşte pe tatăl său, care îl ignoră.

Samir ridică creionul mecanic. El o înşurubează şi o deşuruba astfel încât plumbul intră şi iese din carcasă. — Ai spus că lipseşte o parte din acest puzzle, Abbas. Deci ce parte este aia?"

Mă uit la tată, apoi la fiu.

„Ceea ce nu ştiu este dacă ştiai ceva despre asta, Samir Sahib, sau dacă este o operaţiune cu un singur om. Nu ai nevoie de o oglindă pentru a vedea rana de pe palmă."

Mi-am amintit această vorbă ca fiind una dintre preferatele lui Samir.

Este evident cine mişcă toate piesele, nu-i aşa? Mă uit deschis la Ravi. Stă la doar câţiva centimetri de biroul tatălui său, înalt, drept, cu pieptul său lat. Îşi flexează mâinile puternice.

Samir se uită şi la el. Vocea lui este calmă; mi-e greu să ştiu ce gândeşte.

„Ravi, ai ceva de contribuit?" îi spune Samir fiului său.

„Numai că este o poveste bună, după cum spun poveştile. Un pic ca Scheherazade, Abbas al nostru. Continuă să învârte povestea în toate direcţiile, ca să-l ţină treaz pe regele. Uite, e jenant să recunosc că am acceptat din neatenţie un transport prost de cărămizi, dar asta a fost tot. Şi eu – noi – compania noastră, Singh-Sharma – plătim preţul reconstrucţiei. Ne costă destul de mult, pot să vă spun asta."

Ravi face un pas spre mine. „Dar de ce trebuie să justific ceva tu oricum? Cine eşti tu, Abbas? De ce crezi că poţi veni aici oricând vrei şi poţi face acuzaţii?”

Se întoarce către tatăl său. „Papaji, tu şi cu mine am vorbit despre obsesia lui pentru Sheela. Este jignitor! Ar trebui să-i interzicem să intre vreodată în casa noastră.”

„Credeam că toţi ne jucăm la parheez după cină.” Este Parvati. Cum de mult stă ea în pragul camerei? Ochii ei captează scena. Eu, stând în faţa biroului lui Samir, încruntat la Ravi. Lingoul de aur străluceşte în interiorul cavităţii cărămizii. Fiul ei strângând maxilarul, arătând de parcă ar vrea să-mi taie gâtul. Samir, cu gura într-o linie sumbră, glisând mina în sus şi în jos cu creionul mecanic.

Nu este niciodată o idee bună să-l subestimezi pe Parvati. Este la fel de ascuţită precum patalul pe care îl poartă Nimmi pentru a-şi tăia florile şi tulpinile. Ea intră în cameră.

Când stă lângă Samir, se uită în jos la birou şi îl vede auriu, scanează telegrama. Samir ridică privirea spre ea şi între ei trece un fel de înţelegere. Ceasul de pe şemineu trilează: e nouă şi jumătate.

În cele din urmă, se întoarce spre mine. Zâmbetul ei este mai degrabă o grimasă. — În sfârşit mi-am dat seama de ce arăţi atât de familiar, Abbas Malik. Tu eşti nebunul care obişnuia să alerge după Lakshmi, purtându-şi proviziile ca sluga cea bună care eşti.”

Ea îmi scanează hainele, pantofii, ceasul. Îi întâlnesc privirea. „Şi uită-te la Pukkah Sahib acum. Lakshmi ţi-a cumpărat acele lucruri? Ea este încă grija ta? Ai grijă de slujitorii ei?” Dacă aş respecta-o mai mult, cuvintele ei ar putea avea puterea de a răni.

Se uită pieziş la Samir. "Un lucru e sigur. Ea ştie cu siguranţă cum să stârneşti necazuri.”

Parvati îmi zâmbeşte, dulce de data aceasta, şi aproape cred că este autentic până când ea spune: „Spune-i lui Lakshmi că gelozia nu este o calitate admirabilă. Nu ar trebui să-şi trimită băiatul aici să obţină ceea ce îşi doreşte. Acum, ia-ţi jucăriile şi pleacă. Nu eşti binevenit aici. Din nou. Vreodată."

Ar trebui să-i explic lui Parvati teoria puzzle-ului şi a piesei lipsă? Arunc o privire lui Samir, care pare absorbit de creionul lui. Arată — mortificat? Jenat? E greu de spus, dar nu-mi va întâlni privirea.

Îmi adun descoperirile, le bag în buzunare şi ies pe uşă.

În timp ce o fac, aud vocea lui Ravi. „Mami, asta sunt pure speculaţii! El încearcă să provoace...

Simt forţa palmei de parcă ar fi fost îndreptată spre obrazul meu în loc de cel al lui Ravi.

25

NIMMI

Shimla

Ieri şi astăzi, dr. Kumar a insistat să ne conducă la şi de la Clinica Comunitară. Sunt obişnuit să merg acolo cu Chullu în spate şi Rekha lângă mine, dar doctorul se teme că traficanţii ar fi putut auzi de femeia tribală care a intrat în oraş cu patruzeci de oi în urmă cu câteva zile. Nu este o vedere comună. Bărbaţii sunt, de obicei, cei care se ocupă de păstorit, şi cu siguranţă că i-a stârnit pe mâncătorii de bârfe – atenţi cum am fost Lakshmi şi cu mine în alegerea traseului pe care l-am luat până la spital. Astăzi, oile sunt în custodia bătrânului cioban pe care l-am angajat să pască turma la vest de aici. Iar lâna tunsă este depozitată în siguranţă în cămara Kumar.

Odată ce suntem la spital, înconjuraţi de personal, dr. Kumar respiră mai uşor.
El le dă surorilor şi asistentelor instrucţiuni stricte să nu lase să treacă pe nimeni care nu este pacient al clinicii. Apoi se îndreaptă spre spital pentru a-şi face turul în timp ce Rekha, Chullu şi cu mine ieşim pe uşile din spate ale clinicii în Grădina Vindecării.

Am fost u atatsă-l găsesc pe Lakshmi plecat când copiii i cu mine ne-am trezit ieri diminea ă; Doctorul Kumar o dusese deja la gara Shimla. N-aş fi ştiut ce să-i spun după izbucnirea mea cu o seară înainte. Ştiu că n-ar trebui să o învinovăţesc pentru tragedia din Jaipur; nu avea de unde să ştie ce se va întâmpla. Sunt atât de speriat că o să-l pierd pe Malik aşa cum l-am pierdut pe Dev. Cu siguranţă ea trebuie să înţeleagă asta.

Apoi, când am adus copiii jos la micul dejun, am văzut asta
Lakshmi îmi propusese sari şi bluze pe care să le port pe terenul spitalului şi în oraş, ca să nu atrag atenţia asupra mea. Acea simplă bunătate, grija ei pentru siguranţa mea, m-au neliniştit. A fost ruşine că am simţit că nu am recunoscut multele lucruri pe care le-a făcut pentru noi de când a plecat Malik?
Pentru că am fost lipsit de respect faţă de bătrânul meu, aşa cum nu aş fi fost niciodată cu o femeie din tribul meu? Pentru că ne-a protejat de pericolul în care ne-a pus Vinay? Cum pot fi atât supărat pe ea, cât şi recunoscător?

Acum îmi acopăr capul cu sari-ul lui Lakshmi, apărându- mi faţa şi tatuajul. Urmăresc îndeaproape copiii pentru că Rekha are tendinţa de a rătăci şi Chullu se clătina după ea. A început să meargă abia în ultima lună, dar odată ce începe, poate ajunge destul de departe înainte să observ.

Arunc Grădinii Vindecătoare o privire de evaluare. Malik ar fi impresionat. În locurile grădinii care odinioară erau goale, am plantat ierburi şi flori asupra cărora Lakshmi şi cu mine am convenit. Grădina arată mai plină acum, cu lăstari noi care apar în diferite locuri. Trebuie să fertilizez şi să ud şi să mă asigur că elimin frunzele moarte şi orice insecte care se hrănesc cu plantele.

Colecţia de ierburi a lui Lakshmi este impresionantă; Pe unele le cunosc, dar majoritatea sunt noi pentru mine. Ea încearcă să cultive soiuri din Rajasthan, dar nu prosperă la această altitudine. Dacă mi-ar cere părerea, i-aş spune să nu-şi piardă timpul.

La sfârşitul zilei sale de muncă, dr. Kumar şi copiii şi cu mine ne întoarcem la casa lui, unde mâncăm cina pe care o localnică ne-a pregătit-o. (Se pare că Lakshmi s-a ocupat de toate.) Aseară, după cină, dr. Kumar ne-a ajutat pe Rekha şi pe mine să citim şi să scriem. Lakshmi ne-a lăsat un teanc de cărţi şi el urmează cu sârguinţă instrucţiunile ei.

De câteva ori, când îmi dă o carte, mâinile noastre se ating şi amândoi ne dăm înapoi ca şi cum am fi atins o flacără. Gustul buzelor lui pe ale mele, care într- o noapte pe câmp, a rămas cu mine. Uneori îmi ating degetele de buzele mele, amintindu-mi unde buzele lui le atinseseră pe ale mele. Îmi aminteşte de Malik şi cât de mult îmi lipseşte atingerea lui.

Mi-e dor şi de scrisorile lui. Dar cu toată tulburarea din jurul prăbuşirii, nu mă aştept să scrie.

Lakshmi a plecat de două zile şi ştiu că doctorului îi este dor de ea. El a spus eu azi dimineaţă că o va suna când se va întoarce de la serviciu în seara asta.

Madho Singh îi lipseşte şi ea. Se plânge când este în cuşcă, ceea ce este o mare parte a zilei. Când las uşa cuştii deschisă, el stă adesea înăuntru în loc să se cocoţeze pe spătarul canapelei, aşa cum o face când Lakshmi este acasă. La întâmplare, strigă proverbe pe care le-a învăţat maharanii. Un bărbat care se îneacă prinde un pai. ipă t! Două săbii nu încap într-o teacă. ipă t! Lakshmi şi doctorul le place să-l citeze.

Va ieşi din cuşcă pentru a-l saluta pe doctor când vine acasă sau oricând se întâmplă să o vadă pe Rekha. Ea vorbeşte cu el de parcă ar fi doar un alt copil de vârsta ei. El răspunde mereu. Răspunsurile lui de

multe ori nu au sens, dar
Rekha inventează conversaţii interesante care nu au niciun sens pentru mine. Se preface că îi citeşte din diferite cărţi pentru copii (acum ştie poveştile pe de rost şi îi place să-i arate ilustraţiile lui Madho Singh). Se pare că întotdeauna îl linişteşte şi, de obicei, doarme pe biban înainte de a se termina povestea.

În seara asta, doctorul lucrează până târziu. Ne-a lăsat acasă şi s-a întors la spital. Sunt în pat cu copiii la etajul doi, în camera lui Malik. Totuşi, nu există prea mult din Malik în el. Este o cameră confortabilă, cu o pătură caldă de lână pe pat, o fereastră de unde mă pot uita la păşunea cailor şi un poster cu patru gore numit Beatles. Malik mi-a spus că sunt muzicieni şi minunaţi. Că, în urmă cu un an, au venit în India să-şi vadă guru, ceea ce pare ciudat. Bătrânii tribului nostru sunt sceptici faţă de guru, pe care îi consideră profeţi falşi.

Rekha şi cu mine ne uităm la o carte cu imagini care arată diferitele flori din Himalaya. Chullu a adormit pe burtă, cuibărit lângă mine.

ipă t! „Namaste, bună ziua, bine ai venit!” ipăt!

Îl aud pe Madho Singh bătând din aripi în jurul casei, aterizează pe un biban, ţipând, apoi decolând din nou. Nu acesta este modul în care peruşul întâmpină vizitatorii, aşa că ceva l-a declanşat. Dar ce? Un animal? O nevăstuică sau o maimuţă?

Încerc să-mi amintesc dacă am încuiat uşile şi ferestrele, aşa cum îmi spune întotdeauna doctorul. (La soţii Arora nu era nicio încuietoare pe uşa cămăruţei în care eram cazaţi.) Aici, la etajul doi, putem lăsa ferestrele deschise pentru aer curat, dar jos, trebuie să încuiem bine fiecare uşă şi fereastră. . Casele învecinate sunt puţine şi sunt ascunse printre pini, ceea ce înseamnă că bandiţii sunt ascunşi de vedere.
A cere ajutor ar fi inutil.

Dr. Kumar mi-a arătat cum să folosesc telefonul pentru a suna poliţia sau spitalul. Mi-a fost prea ruşine să-i spun că nu am folosit niciodată un telefon. Şi cu siguranţă nu i-am spus că poliţia sunt ultimii oameni pe care îi voi suna. Bătrânii noştri tribali nu au avut niciodată încredere în autorităţi, care se grăbesc să ne împingă de pe pământul nostru de păşunat în momentul în care cineva se plânge. Şi, acum că poliţiştii au impresia că eu şi doctorul suntem intimi unul cu celălalt, s-ar putea să mă vadă ca pe o femeie uşoară, cineva cu care se poate culca fără prea mult efort.

Mă întreb ce să fac cu scârţâitul perusului când Rekha sare de pe pat şi fuge pe uşă, strigându-l pe Madho Singh.

„Rekha!” strig eu. Îmi propti perne în jurul lui Chullu pentru a mă asigura că nu cade de pe pat în timp ce el doarme. Apoi mă bătresc după Rekha.

Când ajung la capătul scărilor, Rekha aleargă prin salon, urmându-l pe Madho Singh în zborul său de la fotoliu la lampă la şemineu. Singura lumină este de la lună de afară. Trag cortina înapoi să văd dacă este cineva acolo.

Există. O siluetă în umbră, stând pe verandă.

Inima începe să-mi bată cu putere. Încerc să văd prin întuneric.

Este ciobanul care a avut grijă de turma mea!

Respir adânc şi scot un oftat de uşurare. Îl chem prin fereastra. „Ce este, bhai?”

Se întoarce spre fereastra mea. Nu-i pot vedea trăsăturile. Nici el nu-l poate vedea pe al meu.

„Ce să fac cu turma? Au păşunat zona pentru care am fost plătit clar. Le era foarte foame!” Râsul lui este înalt şi tremurător.

„O să te plătesc să le păstrezi încă câteva zile. Există şi alte locuri unde pot păşuna?”

„Theek hai”, spune el. „O să-i duc mai în nord.” Când se întoarce să plece, îmi amintesc că mai am foarfecele lui.

Strig: „Aşteaptă!”

Alerg la etaj să le iau, luându-mi încă o clipă pentru a ridica câteva monede din plata mea pe săptămână. Când mă întorc în salon, e linişte. Madho Singh s-a întors în cuşcă, mormăind. Dar unde este Rekha?

Apoi văd uşa de la intrare deschisă şi mă grăbesc să ies pe verandă. a lui Rekha acolo, vorbind cu ciobanul.

„De ce au oile cozi?” îl întreabă ea.

O trag înapoi în spatele meu. "Fata naivă!" Spun. Îl întorc pe cel al ciobanului foarfece la el şi i-a pus monedele în mână.

Pare confuz de panica care este atât de evidentă în vocea şi expresia mea. Pune monedele în buzunarul vestei şi se întoarce să plece, dar apoi se opreşte şi se întoarce.

„Behenji”, spune el, „mai devreme azi, când mutam oaia, un bărbat a venit la mine şi m-a întrebat dacă sunt ai mei.”

Inima mea, din nou, începe să bată. Rekha începe să se învârtă înainte să-mi dau seama Mi-am înfipt degetele în umerii ei. Fac un efort să-i relaxez.

"Ce i-ai spus?"

Bătrânul ridică bărbia şi se ridică la toată înălţimea. „Ce afacere are a lui?” el spune. „Asta i -am spus!”

Zâmbeşte, iar lumina lunii străluceşte pe cei câţiva dinţi care îi mai rămân.
Dau din cap. „De unde ai ştiut unde să mă găseşti?”
Se scarpină pe ceafă. „Cuvântul circulă”, spune el.
Apoi iese de pe verandă şi dispare în întuneric.
Închid uşa şi o încui. O ridic pe Rekha şi o îmbrăţişez strâns. "Ce ti-am spus? Nu trebuie să deschizi uşa pentru nimeni. Nici măcar bătrânii.”

— Ştiu, Maa, dar lui Madho Singh îl place.
„Madho Singh nici măcar nu-l cunoaşte!”
Simt bătăile constante ale inimii lui Rekha, deoarece sunt sigur că ea o simte pe a mea. Cand eu era cu tribul meu, nu m-am simţit niciodată în siguranţă, aşa cum mă simt acum. Dacă un cioban poate să mă găsească atât de uşor, cât va trece până când contrabandi t ii mă găsesc şi pe mine?

* * *

O oră mai târziu, sunt înghesuit cu copiii pe canapeaua din salon.
Amândoi dorm când aud maşina doctorului Kumar pe alee. Deschid uşa din faţă şi ies pe verandă să-l aştept. Când mă vede, se grăbeşte.

„Kya ho gya?” mă întreabă el. Mă introduce în casă şi încuie uşa.

— Doar că... nici aici nu cred că suntem în siguranţă. Ii spun ce ciobanul mi-a spus cum m-a găsit. „Dacă m- a găsit aici, atunci ne pot găsi alţi oameni.”
„Te-a ameninţat?”
"Nu. Nimic de genul ăsta. Vreau să duc copiii undeva, dar, dacă nu suntem cu tribul meu, nu vom fi în siguranţă. Nici măcar la munte. Acum că oamenii ştiu că locuiesc aici cu tine...” Îmi dau seama că îmi şterg din nou palmele transpirate de fusta mea şi încerc să le liniştesc.
Se aşează în fotoliu, îşi deschide servieta şi scoate un caiet. După ce a întors câteva pagini, ridică telefonul şi formează.
E ora zece noaptea. Pe cine putea să sune atât de târziu?
Un minut mai târziu, închide telefonul.

„Colectează-ţi lucrurile", spune el. „Te vom muta mâine dimineaţă într-un loc în care va fi greu pentru cineva să te găsească pe tine sau pe copii. În afara oraşului."

„Dar ce zici de grădină? Cine se va ocupa de el? Trebuie să ud plantele tinere..."

Dr. Kumar scutură din cap. „Deocamdată, siguranţa ta trebuie să aibă prioritate. Doamna Kumar se va ocupa de lucruri când se va întoarce. Chinta mat karo."

Nu vă faceţi griji? Îngrijorarea este tot ce am făcut de când a plecat Malik.

26

LAKSHMI

Jaipur

Azi dimineaţă marchează a treia zi în care am fost departe de Jay. Malik vine devreme la familia Agarwal pentru a-mi spune despre vizita lui la Singh. Kanta şi Niki au ieşit deja la o plimbare cu Saasuji. Manu s-a baricadat în biroul său, departe de salonul în care stăm noi.

Malik spune că Samir a părut cu adevărat şocat când i-a arătat cum se potriveşte lingoul de aur în cărămidă. Suntem de acord că este puţin probabil ca Samir să-şi pună firma în pericol pentru promisiunea de a mai mulţi bani. Ceea ce vrea cu adevărat, decidem noi, este să creadă că fiul său a făcut greşeala sinceră de a accepta bunuri deteriorate. Dar nici Malik, nici eu nu credem că eroarea lui Ravi este una nevinovată. Pe baza cât de uşor a sedus-o pe sora mea în urmă cu doisprezece ani şi a ridicat din umeri consecinţele, ştim cât de necinstit poate fi Ravi.

Malik îşi rezumă şi vizita la Hakeem, contabilul facilităţilor.

Asta mă încurcă. „Şi Hakeem nu va veni să spună că a schimbat chitanţele? De ce? Pe cine protejează?”

Malik ezită. Nu mă minte niciodată, dar ştiu că nu va împărtăşi lucruri care mar putea răni sau răni pe alţii. Eu astept.

„Hakeem... locuieşte cu domnul Reddy.”

„Directorul teatrului?”

Malik dă din cap. „Ei împart cazare aici, în Jaipur. Şi Hakeem are o soţie şi patru fiice în Bombay. Nu vrea ca ei să ştie despre dl.
Reddy. Le-ar distruge viaţa.”

Încerc să pun piesele împreună când vine vorba de mine. „Acha.” OMS trebuie sa-l judec pe contabil? Sunt o femeie care a abandonat o căsătorie şi s-a culcat cu soţul altei femei. Oamenii găsesc dragostea acolo unde o găsesc.

— Şi cei Singh ştiu... despre relaţie?

„Ravi Singh a aflat. Domnul Reddy îşi va sacrifica slujba. Hakeem va păstrează-l pe al lui. Are o familie numeroasă de întreţinut."

„Aşa că Reddy a fost de acord să spună că a lăsat mai mulţi oameni să iasă pe balcon decât ar fi trebuit. Chiar dacă asta e o minciună?”

"Dreapta."

Samir cu siguranţă nu îşi va preda propriul fiu pentru fraudă şi deturnare.
Parvati va continua să-l apese pe Maharani Latika să-l concedieze pe Manu. Şi, oricât de îngrozitor este pentru mine, Maharani Latika nu este interesat de o anchetă; ea vrea ca problema să dispară şi cinematograful să se redeschidă cât mai repede posibil. Am înţeles. Pata reputatiei regale creste pe zi ce trece, situatia este în limbo.

Îi promisesem lui Kanta că maharanii sunt corecti, dar acum îmi dau seama cât de nesăbuit a fost din partea mea. Avem doar o zi să o convingem pe Alteţa Sa să nu-l lase pe Manu să plece.

Presiunea de a fi etichetat ca hoţ ajunge la Manu. În loc să se întoarcă la muncă, el rămâne închis în birou, ascultând radioul sau citind poezii. La masă, Kanta îi aduce mâncarea pe o tavă în loc să o oblige pe Baju să i-o livreze, astfel încât să poată sta cu soţul ei, în timp ce Niki, Saasuji şi cu mine mâncăm în sala de mese. Kanta spune că ia doar câteva muşcături, pretinde că este sătul şi îi cere să plece. Nu s-a bărbierit de zile, aşa că atunci când face o apariţie rară să meargă de la birou la baie, seamănă din ce în ce mai mult cu sfinţii bărbaţi din Gange. Părul nespălat îi atârnă peste frunte. De trei zile doarme în aceeaşi cămaşă şi pantaloni.

Niki reacţionează şi la această schimbare a tatălui său. Chiar dacă Kanta i-ar permite să se întoarcă la şcoală, fiul ei nu ar merge. Veştile proaste călătoresc chiar mai repede decât veştile bune, se pare. Prietenii lui Niki l-au sunat pentru a-i spune că unii dintre colegii săi îl numesc pe tatăl său un trişor şi un delapidator. Niki ştie că tatăl său nu este capabil de o astfel de înşelăciune, dar nici el nu este capabil să apere un tată care nici măcar nu încearcă să se apere.

Kanta îşi petrece timpul cu Niki analizând lecţiile pe care le lasă profesorul său. Citirea romanelor, pe care amândoi le place să le facă, îi ţine şi ei ocupaţi. Mă opresc uneori pe la uşa lui Niki, ascultându-i discutând despre Abator-Cinci şi Călătorii cu mătuşa mea. Îmi aminteşte de felul în care Radha obişnuia să se piardă în Jane Eyre şi Wuthering Heights.

Disperarea lui Manu îi afectează şi pe Saasuji şi Baju. Mama lui Manu găseşte vina în tot ce face bătrânul servitor (nu a sărat dalul sau a lăsat parantha să ardă sau nu a prăjit chimenul suficient de mult), iar Baju este

ca rezultat morocănos, zgâiind oale şi tigăi în bucătărie şi mormăind pentru sine. Aproape că mă face să-mi doresc ca Madho Singh să fie aici.

Ce uşurare este să părăsesc casa Agarwal pentru următoarea mea întâlnire.

* * *

De data aceasta când ajung la Palatul Maharanis, gardianul îmi zâmbeşte călduros. „Vârstnic sau mai tânăr?” el intreaba.

„Bătrân”, răspund.

Îşi înclină capul atât de uşor pentru a-şi arăta surprinderea. Dar dă din cap şi îi face semn unui însoţitor înainte. Purtătorul în uniformă imaculată mă conduce pe un set de scări de marmură, ale căror centre sunt canelate de greutatea a mii de picioare de-a lungul a două secole. Scările duc la o terasă cu vedere la grădina luxuriantă din centrul palatului. Nu am mai fost niciodată pe terasa superioară a palatului. Mă opresc să admir scena de mai jos; este ca basmul din Cei trei prinţi pe care i-o citeam zilele trecute lui Rekha. Tufişuri tăiate pentru a arăta ca girafe, hipopotami sau elefanţi (Rekha i-ar plăcea!). Cascade şi fantani. Maimuţele cu faţă roz, adesea văzute în jurul Oraşului Roz şi în clădirile regale, sări de la guava la rodie la banani, luând masa acolo unde o găsesc. Păunii vii strigă în plină afişare. Păsările soarelui zboară de la o floare la alta, bângându-se cu nectar.

În cele din urmă, sunt introdus într-un dormitor mare de pe terasă. Tifon alb draperiile sunt trase peste ferestrele cu zăbrele, lăsând camera în umbră. Doi însoţitori stau în prag, dincolo de care se află un pat mare cu baldachin. Presupun că uşile sunt lăsate deschise, astfel încât maharanii să se poată bucura de macaci care se grăbesc peste zidurile înalte ale palatului din patul ei.

Mai multe doamne de serviciu stau pe canapele sau fotolii. Unul brodează, unul evantai maharanii cu un evantai mare din lemn de santal, iar al treilea citeşte.

Mi se pare că Maharani Indira s-a schimbat mult. Părul ei, fără uleiul meu de bawchi , s-a rărit. Acum este mai multă sare decât piper. Mă întâlneam cu ea în salon – în acelaşi loc în care m-am întâlnit cu Maharani Latika în urmă cu doar două zile. Acum, văduşa maharani stă întinsă în patul de mahon, printre perne de satin umplute cu pene de gâscă. Masa de lângă patul ei conţine multe

borcane cu unguent şi sticle cu pastile. Vazele cu hibiscus de mare, trandafiri magenta şi champak la apus de soare nu ascund mirosul medicinal.

Bătrâna regină este mai mică, micşorată, obrajii îi sunt scobiţi. Înainte, ea părea să umple camera cu glumele ei obscure şi cu râsul infuzat de gin. Acum zace linistita cu ochii inchisi.

„Aşteaptă puţin şi se va trezi”, îmi spune cea mai apropiată doamnă de serviciu.

Studiez chipul văduvei. Pielea din jurul gurii şi obrajilor ei, atât de obişnuită să se întindă într-un zâmbet sau un râs, s-a adunat în pliuri, făcând-o să pară mai în vârstă decât cei şaptezeci de ani.

Un lucru care a rămas constant este dragostea ei pentru bijuterii. Decolteul ei este împodobit cu un choker kundan , diamantele în formă de lacrimă şi rubinele cabochon reflectând lumina de la uşa deschisă. Cerceii ei potriviţi prezintă şi diamante în formă de lacrimă care înconjoară un rubin central. Brăţări de perle şi rubin, acum prea mari pentru braţele ei subţiri, ameninţă să-i alunece de pe încheieturi.

O altă nobilă indică un fotoliu lângă patul maharanii şi aşa mă aşez, aşezându-mi căsuţa pe podea lângă mine. Mă gândesc la ziua în care Alteţa Sa m-a primit pentru prima dată şi mia schimbat viaţa pentru totdeauna.

În urmă cu 12 ani, după ce văduva m-a angajat să o vindec pe Maharani Latika de depresia ei, zvonurile s-au răspândit – la fel de repede ca macacii sărind din copac în copac – despre puterile mele incredibile de a vindeca regalitatea.

Toată lumea dorea o bucată din mine atunci. Afacerea mea a crescut până la punctul în care Malik şi cu mine am lucrat din zori şi până la apusul soarelui pentru a umple comenzi pentru aplicaţii de henna, uleiuri personalizate şi loţiuni vindecătoare. Dacă nu ar fi fost generozitatea acestei femei, toate acestea s-ar putea să nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Maharania îşi deschide ochii, încă ascuţită şi plină de răutăţi ca ei au fost odată. „Lakshmi, gândeşti atât de tare, draga mea. M-ai trezit."

Faţa ei este slabă, dar zâmbetul ei este strălucitor.

Ea îmi oferă mâinile ei şi le iau. Multe rubin, smarald şi inelele de perle sunt libere pe degetele ei.

„Alteţa Voastră, sunt surprins să aflu că v-aţi întors la Jaipur. The farmecele Parisului nu sunt suficiente pentru tine?” tachinez.

„Bărbaţii sunt cu siguranţă.” Ea scoate unul dintre râsetele ei picante. "Şi mâncarea este divină. Dar după un timp, mi-a fost dor de turmericul, coriandru şi chimen. Tânjeam după parfumurile de mango coapte. Cei mai albi dintre albi rath ki rani.”

Ea îşi freacă degetele peste desenul cu henna de pe mâinile mele. "Şi asta." Ea îmi trage mâinile mai aproape de nasul ei şi inhalează aroma de durată a plantei, precum şi uleiul de muscata pe care îl folosesc pentru a-mi umezi pielea.

„Aromele Indiei mele.” Ea închide ochii.

A adormit ea? Încet, încep să-mi scot mâinile de pe ale ei. Apoi ochii ei se deschid. „Spune-mi, draga mea, ce ai făcut de când ne-am întâlnit ultima oară? Şi află-mă la curent cu ştirile despre tânărul meu prieten Malik.”

Deschid gura să vorbesc, dar ea mă întrerupe ridicând mâna. Îşi învârte degetul

arătător noduros într-un cerc. "Sta i să văd."

Excentricităţile ei mă fac să zâmbesc. Ridic pallu- ul cu care îmi acoperisem respectuos părul şi îl las să-mi cadă peste umăr. Apoi întorc capul într-o direcţie şi apoi în cealaltă.

„Excelent, draga mea. Încă un cap bine modelat. Semnul unei bune intrări în lume. Excelent."

Din relaţiile mele anterioare cu ea, ştiu că se simte Maharani Indira că, dacă naşterea unei persoane ar fi fost uşoară, dacă a lăsat canalul de naştere nevătămată, karma lui este bună şi acea karma o va urma în viaţa lor prezentă. Dacă acest lucru este sau nu adevărat, nu contează. Ea este încăpăţânată în convingerile ei şi a o contrazice este inutil.

„Mulţumesc, Înălţimea Voastră. Mi-am adus proviziile de henna cu mine. Dacă îmi daţi voie, aş vrea să vă decorez mâinile în timp ce vorbim.”

Ea îşi ridică surprinsă sprâncenele splendide. „Ei bine, acum.” Ea aruncă o privire spre cea mai apropiată doamnă de serviciu. „Cred că poate fi găzduit.” Cealaltă femeie face semn către un însoţitor, care îmi aduce o masă pentru a-mi aranja proviziile.

Îi scot inelele şi i le dau celei mai apropiate nobile. Apoi deschid o sticlă de ulei de cuişoare din purtător pentru a-i încălzi mâinile şi pentru a le masa. Degetele mele, desigur, sunt goale. Mâinile mele sunt prea des scufundate în pământ sau aplic cataplasme pe răni pentru a justifica decorarea.

Pielea ei este ca un schelet de frunze de peepal : uscată, dar flexibilă. Ea priveşte cum îi trag degetele unul câte unul, netezind crăpăturile dintre ele. Îmi rotesc degetul mare peste partea cărnoasă a palmei ei. Când a fost ultima dată când cineva a atins-o în acest fel? Ma intreb. Ca regal, ea are puterea de a permite intimităţi; dar nimeni nu-şi poate lua această libertate fără permisiune.

„Ce vreo cerere specială?” Întreb.

„Am încredere că vei face ceea ce crezi că e mai bine, draga mea.”

Închide ochii când încep să desenez cu pasta de henna pe care am adus-o cu mine de la Shimla. Îi spun despre munca mea la Healing Garden din Shimla, despre căsătoria mea cu Jay... „Ah, asta explică minunatul bindi roşu de pe fruntea ta. Deci te-ai căsătorit acel doctor, cel pe care l-am numit ca medic regal în Shimla pentru adopţia care nu a fost niciodată? Draga mea, mă uimeşti!”

Inima îmi bate în piept. Văduva este o femeie deşteaptă. A făcut-o
V-aţi gândit vreodată că am sabotat în mod deliberat adopţia lui Niki? În toţi aceşti ani, am lăsat-o să creadă că s-a născut nesănătos şi, prin urmare, inapt pentru a fi adoptat ca prinţ moştenitor de Jaipur. Dacă ar putea să-l vadă pe băiatul robust, obsedat de greieri, Niki este acum.

Unele minciuni sunt cel mai bine păstrate secrete.

Îi spun cum Jay mi-a oferit oportunitatea de a lucra la Comunitate
Clinica pe care a fondat-o; cum a muncit din greu pentru a trata localnicii în maniera holistică care

este cel mai confortabilă pentru ei.

„Sună ca un om onorabil”, spune ea. Vocea ei este mai slabă acum. Începe să pară somnoros.

Termin palma unei mâini şi fac semn cu capul către doamna de serviciu să o ţină deschisă, astfel încât pasta de henna umedă să nu se întindă înainte de a avea şansa să se usuce.

tot vorbesc. Cred că ritmul vocii mele, împreună cu atingerea mea continuă şi consecventă, o amână să adoarmă. Îi spun despre Malik şi despre şcoala lui. Nu are rost să o convingă să creadă că s-a descurcat bine acolo, când nu a făcut-o. Dar a absolvit cu o diplomă şi inteligenţa lui naturală. Ea are un punct slab pentru Malik, pe care l-a găsit extrem de fermecător când era băiat. Cred că văd fantoma unui zâmbet pe buzele ei, dar poate că îmi imaginez lucruri.

„El este acum, ce? Douăzeci?"

Încă o dată, m-a surprins cu memoria ei. „Hahn-ji.”

„Şi cum rămâne cu viaţa lui amoroasă? Sigur are unul?”

Ea îşi ridică pleoapele, aruncându-mi o privire vicleană din colţul ochilor.

Îi fac un design pe palma ei când întreabă asta. Mâna mea se opreşte din mişcare.

Ea îşi mişcă uşor capul pentru a se putea uita direct la mine. „Nu aprobi?”

În ciuda bolii ei, intuiţia ei este la fel de ascuţită ca întotdeauna. Nimmi mă acuzase şi că nu o aprob.

Reiau să pictez henna pe pielea ei fragilă.

"Nu e asta. Vreau ca Malik să vadă mai mult din lume înainte să se stabilească
jos. Tânăra la care adoră are doi copii din prima căsătorie. E văduvă. Este foarte mult pentru un tânăr de douăzeci de ani să se descurce atunci când nu are o modalitate adecvată de a-şi câştiga existenţa.”

Ea este gânditoare. „Da... îmi imaginez. Deşi este un tânăr plin de resurse.” Ea rânjeşte. „Am sentimentul că ar fi putut lupta cu toată armata indiană chiar şi la vârsta de opt ani.” Ea chicoteşte.

Ea îşi ridică palmele pentru a le inspecta. Pielea de pe antebraţe este slăbită pe oasele ei. „Flori de şofran? Leii? Ce ai pictat, Lakshmi?”

„Îţi cer iertare dacă am fost prea îndrăzneţ. Cu toate acestea, ştiu că fii o femeie care are mult mai multă ambiţie decât ţi-ar fi plăcut să arăţi. Leul este un simbol al acestei ambiţii. Cu mult timp în urmă, mi-ai spus că răposatul tău soţ te-a împiedicat să trăieşti maternitatea. Am desenat planta de şofran pentru că nu se poate reproduce fără asistenţă umană.”

Ceea ce am pictat de fapt pe palmele lui Maharani Indira este o copie a mandalei de terrazzo pe care am proiectat-o pentru casa mea din Jaipur. Până

când am început să-i desenez mâinile, nu mi-am dat seama cât de multe avem de fapt în comun ea şi cu mine. „Şi iată, Înălţimea Voastră...” Arăt cu trestia mea de henna către un loc de pe palma ei de sus, este numele dumneavoastră ascuns în desen.”

„Prea deştept.” Vocea ei este plină de mirare. „Mulţumesc, Lakshmi. Trebuie să- mi dea o şansă acum şi cerul ştie ce să mă facă mai confortabil. Vă rog să vă veniţi cu mine în sera într-o jumătate de oră?”

* * *

Mă plimb prin seră unde Alteţa Sa îşi îngrijeşte orhideele. Este pe terasă, la câteva uşi mai jos de dormitorul ei. Din fericire, însoţitoarea care m-a adus la această creşă cu acoperişul de sticlă şi pereţii de sticlă mi-a furnizat şi un aam panna înalt pentru a mă răcori. Totuşi, mărgelele mici de transpiraţie îmi căptuiesc sprânceana şi îmi umezesc axile.

Camera este veselă. Plină de lumină şi plină de plante bine îngrijite. Unele dintre nume pe care le uit deoarece nu sunt un expert în aceste soiuri, dar recunosc câteva dintre preferatele ei: papucul doamnei pierdute cu o floare galbenă neobişnuită, care seamănă cu un fluture, şi ciorchini de vanda albastră, care mi se par ca mai mult violet decât albastru. Îmi amintesc că această creşă este Maharani

Adăpostul Indirei, locul unde iubeşte şi hrăneşte liber. Miroase a viaţă şi a sol bogat şi a umezeală şi a căldurii.

Aproape că mi-am terminat băutura rece de mango când una dintre însoţitoarele ei îl duce pe văduşa maharani în seră şi se opreşte în centrul camerei unde este o canapea de metal. Alteţa Sa îşi ţine mâinile în sus, având grijă să nu unte pasta de henna. Mă aşez pe canapea şi testez pasta de henna; este în mare parte uscată. Îmi încălzesc mâinile cu ulei de muşcate din purtător înainte de a-i freca mâinile, până când pasta uscată s-a desprins complet pe prosopul pe care l-am pus în poală.

Ea laudă designul finit, admirând mătăsositatea reînnoită a pielii ei.

Cu cea mai neîntorsătură a încheieturii ei, Maharani Indira îi cere însoţitorului să ne lase în pace. El iese şi stă chiar în faţa uşii închise a serei, în timp ce aşteaptă următoarea ei comandă.

Îşi ondula degetul arătător, acum roşu aprins cu henna, şi îl aruncă în spatele ei. Bănuiesc că acesta este semnalul meu să o întorc. Mă aşez în spatele scaunului ei şi începem să ne mişcăm. Ea inspectează câteva

plante, exclamând satisfacţie sau dezaprobare faţă de starea lor de sănătate.

„Acum, ce aud despre Royal Jewel Cinema, hmm?”

M-am întrebat cum să aduc în discuţie subiectul, aşa că sunt puţin surprins de sinceritatea ei.

„Un fel de şmecherie despre materialele de construcţie şi ce nu?” Face să pară ca şi cum ar fi doar puţin familiarizată cu fiasco-ul cinematografului, dar am senzaţia că este bine informată.

„Alteţa Voastră, sunt sigur că vă veţi aminti de domnul Agarwal, directorul palatului. de facilitati. El este acuzat că ar fi autorizat materiale de construcţie de proastă calitate care ar fi putut provoca accidentul de la cinematograf.”

„Dar tu crezi altfel, înţeleg?”

— Maharani Latika a vorbit cu tine?

„Păstrăm un consilier comun.”

Ajungem la capătul unui rând de plante. În faţa noastră este un dulap jos.

„Deschide acel cabinet dacă vrei”, spune ea.

Fac. Este o cutie de gheata. Înăuntru se află un ulcior de sticlă acoperit cu lichid limpede şi două pahare.

„Toarnă-ne fiecare câte un pahar, draga mea."

Acum îmi amintesc. Gin tonic-ul de care maharanii îi place atât de mult – şi despre care ea crede ferm că este secretul sănătăţii orhideelor. După ce îi dau un pahar, ea îl prăjeşte pe al meu. „Sănătate veşnică.” Ea râde de propria ei glumă şi ia o înghiţitură. „Aah. Atat de misto şi crocant. Să continuăm să ne mişcăm, da?”

O scot pe un alt rând.

„Cred că motivul pentru materialele ieftine nu are nimic de-a face cu dl. Agarwal, spun eu.

„Înţeleg că Manu Agarwal trăieşte peste posibilităţile sale”, spune ea. „Palatul nu-l plăteşte suficient pentru sedanul acela scump şi mătăsurile pe care le poartă soţia lui.”

Încerc să nu-mi arăt surprinderea de cât de multe ştie ea. „Soţia lui vine din bani, Alteţă. Kanta Agarwal este rudă cu scriitorul-poet Rabindranath Tagore. Ea este originară din Calcutta.”

"Ah. Ei bine, asta explică lucrurile.” Ea driblă puţin din băutură baza unei orhidee căzute. Se uită la paharul meu, pe care abia l-am atins. — Bea, draga mea.

iau o înghiţitură. Este răcoritor. Mai uşor şi mai dulce decât Laphroaig că Eu şi Jay bem seara.

Zâmbetul ei este ironic. „Nu obişnuiai să atingi lucrurile.”

„Vremurile se schimbă, Înălţimea Voastră. Soţul meu preferă scotch-ul şi eu

mă găsesc

ca aroma de afumat.”

„Data viitoare vom fi siguri că vă vom găzdui.”

Ea vorbeşte de parcă va trăi pentru totdeauna şi la ce ar folosi refuza-o? Zâmbesc înapoi.

„Alteţa Voastră, integritatea domnului Agarwal nu a fost niciodată pusă la îndoială.”

„Deci să auzim teoria ta.”

Ezit, uită-te în paharul meu. „Nu-ţi va plăcea.”

Am enervat-o. — Nu te închipui să ştii ce cred, draga mea.

„Aurul este ascuns în materialele de construcţie şi trimis prin curier către şantierele de aici, în Jaipur, în special în cărămizi proiectate în acest scop. Aurul este apoi vândut bijutierilor, iar cărămizile sunt folosite în construcţii. Singura problemă este că acele cărămizi nu sunt suficient de puternice pentru impactul încărcăturii – iartă-mă pentru explicaţia tehnică. Malik m-a învăţat o mulţime de termeni de inginerie în ultimele zile.”

La menţionarea numelui lui Malik, Maharani Indira izbucneşte într-un zâmbet.

— Malik este inginer acum?

„A absolvit recent o şcoală privată din Shimla şi este aici

Jaipur petrecând ceva timp învăţând de la domnul Agarwal şi de la inginerii palatului. La cererea mea.”

„Da, este greu să te refuz, Lakshmi. Am observat asta.” Ea îşi arcuieşte o sprânceană spre mine. "Continua."

„Acele cărămizi sunt substandard. Nu respectă codurile de construcţie actuale. Combinaţi asta cu muncitorii neexperimentaţi care amestecă mortarul de ciment care acoperă cărămizile şi veţi avea elementele unui dezastru.”

Ea ridică o mână ca să mă oprească să-şi mişc scaunul cu rotile. Apoi ea strâmbă degetul ei arătător pentru ca eu să mă întorc şi să o înfrunt. Mă uit în jur după un alt scaun, ca să nu mă uit la ea. Există unul din bambus la capătul rândului. Îl aduc şi îl pun în faţa scaunului ei cu rotile.

Înălţimea Sa flutură cu o mână noduroasă de parcă ar şterge o fereastră. „În scenariul tău, cine ce face?”

Eu inghit. Acest lucru va fi dificil, deoarece Samir Singh este un favorit de-al ei. Ea îl adora. „Cred că fiul lui Samir Singh, Ravi, s-a implicat în transportul de aur din Himalaya.”

După cum am anticipat, ea pare şocată şi tulburată. „Ce naiba are de câştigat fiul lui Samir din aur? El provine deja dintr-una dintre cele mai bogate familii din Jaipur – şi probabil din întregul Rajasthan.”

„Mi-am pus aceeaşi întrebare, Alteţă. Dar dovezile indică clar Singh-Sharma. Nu îmi pot imagina că Samir ar risca reputaţia lui şi a companiei sale pentru bani. Tot ce pot înţeleg este că Ravi vrea să lovească singur. După cum ai spus, el provine dintr-o familie bogată, dar nici una din bogăţie nu îi aparţine, în sine. Poate că vrea ceva propriu. Un venit separat? Ceva asupra

căruia numai el are control.”

Îi cercetez faţa să văd dacă ceva din toate acestea s-a scufundat sau dacă am reuşit înstrăinează-o. Dacă aş fi ea, aş putea crede că mi-am pierdut stăpânirea minţii pentru a acuza membri atât de proeminenţi ai societăţii. Sera se simte foarte caldă acum. Simt un firicel de sudoare curgându-mi pe tâmplă.

Ea se gândeşte. Sorbi mai mult din băutură. „Ce dovadă ai despre toate acestea?”

„Am extras mostre de materiale de la locul dezastrului. Şi avem dovezi de chitanţe falsificate.”

„Cine suntem noi, draga mea?"

„Eu şi Malik."

„Ah, aşa că venim din nou la Malik. Micul diavol obraznic."

"Domnul. Agarwal îl desemnase pe Malik să lucreze cu contabilul facilităţilor. Malik a fost primul care a observat discrepanţele."

„Ar fi. Băiatul ăla are ochi de capră!" Ea chicoteşte. „Există cineva care să mărturisească rolul pe care îl are în acest – plan?"

Am eliberat o expirare lentă. „Nu, Înălţimea Voastră. Le este prea frică de repercusiuni."

În cele din urmă, dă din degetul de comandă. Împing scaunul din drum şi ne continuăm plimbarea. Ea presără un pic mai mult G&T pe plante.

„Spune-mi, Lakshmi. De ce eşti atât de căsătorit cu ideea că domnul Agarwal nu poartă nicio responsabilitate în această schemă? Nu ar putea fi el cel care pune în buzunar banii în plus?"

„Nu cred. Îl cunosc bine pe domnul Agarwal. El este total şi cu totul devastat de acuzatie. El provine dintr-o origine umilă şi este devotat soţiei şi fiului său. El îşi ia foarte în serios poziţia la Palatul Facilităţilor şi se simte enorm de binecuvântat că o are. Nu ar face niciodată ceva care să pună în pericol cât de departe a ajuns. Ar echivala cu aşi tăia propriul braţ."

Aceasta ar putea fi ultima dată când mi se permite o audienţă cu Alteţa Sa. Mă întorc şi îngenunch în faţa ei.

„Are un fiu – Nikhil – care tocmai împlineşte doisprezece ani. Un băiat drăguţ. Un astfel de ruşinea asupra tatălui ar strica viaţa acelui băiat pentru totdeauna. O ştii la fel de bine ca mine. Pe de altă parte, dacă Ravi Singh este găsit vinovat de această

schemă – şi sunt sigur că este vinovat – el poate supravieţui nevătămat scandalului. Viaţa lui va continua ca înainte în alte părţi – Anglia, Australia sau Statele Unite. Samir şi Parvati pot şi vor asigura asta pentru el şi familia lui."

Mă uit în ochii ei – alarmată, nedumerită – încă puţin. Am distrus complet vreo credibilitate pe care mi-am construit-o de-a lungul anilor cu ea?

Apoi mă ridic şi încep să împing din nou scaunul cu rotile.

„Lakshmi, care este soluţia ta la toate astea? Cum dovedim vinovăţia sau nevinovăţia părţilor implicate?"

Malik şi cu mine vorbisem despre care ar trebui să fie următorul nostru pas. "Noi mergem la locul accidentului. The Royal Jewel Cinema, spun eu. „Vedem ce materiale au fost folosite unde. O mare parte din resturile au fost deja îndepărtate,

dar putem testa alte zone care nu au fost distruse în prăbuşire. Pune întrebări tuturor părţilor prezente.”

Ea oftă. Ea pare uzată. Am un sentiment de vinovăţie pentru a fi cauza.

— Lasă-mă în pace, Lakshmi. Mă voi gândi la asta.” Ea ia ultima înghiţitură din gin tonic. „Mă pot gândi mai bine singur în căldură.”

Ea ridică paharul spre mine în semn de rămas bun.

Îmi iau paharul şi îl pun pe dulapul cu gheaţă. Apoi îmi iau transportul.

Ce uşurare să ieşi din grădiniţa de orhidee! Bluza mea este udată. Sub sari, transpiraţia îmi curge pe picioare. Înghit înghiţituri mari de aer. Combate nevoia de a alerga. Parcă am scăpat de puţin să fiu îngropat de viu.

* * *

Înapoi la familia Agarwal, stau cu Kanta la ora ceaiului când mă sună Jay.

„Acum, nu vreau ca tu sau Malik să-ţi faci griji, dar am mutat-o pe Nimmi şi pe copii.”

Aud efortul pe care îl face Jay pentru a-mi da vestea calm la telefon. Respir adânc. "Ce s-a întâmplat?"

Peste masa din sufragerie, Kanta ridică privirea bruscă la mine.

„Este prea uşor pentru oameni să ne găsească casa, Lakshmi, şi mai ales dacă ai plecat, ea şi copiii sunt vulnerabili când eu nu sunt aici. Aseară am fost chemat înapoi la spital...”

E distras. Îmi pot imagina că se uită prin cameră, precaut privire la ferestre, uşă, înapoi la ferestre, urechi sensibile la zgomote străine. Şi-a amintit să încuie?

— Eşti bine, Jay?

"Sunt bine. Eu tot aud zgomote. Bătrânul cioban – cel pe care l-a angajat să aibă grijă de turmă – a venit la u ă. Ea nu i-a spus niciodată unde locuim. Dacă o poate găsi atât de uşor...”

"Desigur. Unde le-ai luat?”

„Mătuşa mea, cea care m-a crescut, obişnuia să petreacă o lună în fiecare an la o mănăstire din apropiere. Ea nu era religioasă, doar şi-a găsit mângâiere în felurile lor tăcute. Ea i-ar ajuta la grădinărit şi la gătit, la reparat. Mereu a venit

spatele reîmprospătat. Am vorbit cu mama lor superioră şi ea a fost de acord să găzduiască Nimmi şi copiii timp de o săptămână, până când căldura se stinge.”

El face o pauză.

„Şi poliţia?”

„Până acum, nimic. Dar îmi imaginez că Canara le va opri operaţiunile pentru o perioadă.”

Mă gândesc la producătorul de cărămidă în sari ei, pălmuind amestecul de noroi în formele de lemn. Cum îşi va câştiga existenţa acum?

„Poţi să-i dai lui Malik numărul de telefon al mănăstirii, Lakshmi? cred
Nimmi ar dori să audă de la el.”

27

MALIK

Jaipur

Aveam sentimentul că dacă cineva ar putea convinge palatul să arunce o a doua privire la ceea ce s-a întâmplat la Royal Jewel Cinema, acela ar fi Auntie-Boss.

Ea are această abilitate. Ea vorbeşte oamenilor într-un mod care îi încurajează să asculte.

Ceea ce nu ştiam era că, după vizita ei, regina văduvă o va face vino în ajutorul nostru.

Ne aflăm la faţa locului acum: Samir, Ravi, domnul Reddy, Manu, doi maiştri Singh-Sharma, câţiva ingineri de palat, mătuşa-şefa şi eu.

Spre surprinderea mea, Sheela este şi ea aici, la câţiva metri de Ravi. Nu este îmbrăcată într-o rochie, ci într-un sari corect – o mătase roşu-violet – poate din respect pentru ocazie. Cu ochelarii ei de soare întunecaţi, afectul Sheelei este cool şi oarecum trufaş într-un mod vechi familiar. Bărbia ei este ridicată ca şi cum ar fi sfidând ceva. Ea nu spune nimic, nu vorbeşte cu nimeni.

Habar n-am ce i-a spus lui Ravi despre noi sau dacă Ravi a inventat insinuările. Mi-ar plăcea să cred că cele câteva momente pe care Sheela şi cu mine le-am împărtăşit, care s-au simţit reale, intime, au fost doar atât, dar nu mai ştiu. Se juca doar cu mine să-i dea muniţie lui Ravi?

În aşteptarea sosirii lui Maharani Latika, o fâşie îngustă de covor roşu a fost aşezată de la peisajul dur al curţii până la foaier şi direct în teatru. Reconstrucţia pare să fie în pauză. Femeile şi bărbaţii care transportă resturi sau amestecă ciment nu sunt nicăieri la vedere. Zona a fost curăţată. Rămăşiţele accidentului – cărămizi, pietricele, praf, bucăţi de ciment – toate au dispărut. Este greu de imaginat că în urmă cu doar patru zile, acesta a fost locul celui mai mare dezastru pe care l-a văzut Jaipur în ultimii ani.

S-a curăţat şi totul înăuntru? Fără nimic din original materiale de examinat, cum vom convinge palatul că a fost comisă o fraudă?

Samir pare calm. Ravi pare nedumerit. Vorbesc în linişte împreună.

În timp ce îl ascultă pe Samir, Ravi continuă să-şi înfige călcâiul în mozaicul din curte. Manu stă mai aproape de domnul Reddy, Lakshmi şi mine. E ca şi cum toţi am ales părţi.

Îl văd pe Samir aruncând o privire la Lakshmi din când în când, dar mătuşa-şefa pare hotărât să nu facă contact vizual cu el.

Kanta trebuie să-l fi făcut pe Manu să se bărbierească, să se scalde şi să-l tundă pentru această întâlnire. Arată mai slab, dar mult mai prezentabil decât a făcut de la prăbuşire. Are chiar un aer plin de speranţă în privinţa lui, un copil care aşteaptă să vadă dacă i se va oferi un cadou pentru Diwali.

Bentley-ul lui Maharani Latika soseşte. Alteţa Sa se află la volan. La surpriza mea, văduva Maharani este pe scaunul pasagerului. O doamnă de serviciu stă în spate. Bentley-ul este urmat de un alt sedan din care ies doi însoţitori pentru a o ajuta pe regina mai în vârstă. Se desface un scaun cu rotile; celălalt o ridică pe văduvă de pe scaun şi o aşează cu grijă în scaun. Maharani Latika merge încet lângă scaunul cu rotile, în timp ce unul dintre însoţitori îl împinge pe bătrânul Maharani.

Faţa văduvei se luminează când mă zăreşte. „Malik! Baiatul meu. Vino aici, tinere.”

Bătrâna regină este singura care nu a fost instruită să-mi spună Abbas. În mod automat, arunc o privire spre Sheela. Ea îşi scoate ochelarii de soare şi se uită la mine, de parcă ar fi auzit-o pe mătuşa-şefa strigându-mi numele cu toţi aceşti ani în urmă. Mă recunoaşte în sfârşit ca fiind băiatul pe care l-a dispreţuit? Mă întorc.

Văd o privire încruntă a lui Ravi. Se uită la tatăl său de parcă ar fi vrut să mă întrebe cum sunt eu ar putea cunoaşte atât de bine reginele din Jaipur. Este o mică satisfacţie şi simt o plăcere profundă când mă apropii de Alteţa Sa.

Mătuşa-Şefa m-a pregătit pentru starea diminuată a reginei pline de cancer, dar este totuşi un şoc să-i aud vocea robustă venind din acel cadru zbârcit. Mă grăbesc săi ating picioarele. În timp ce mă îndrept, regina mai în vârstă îşi pune mâinile de fiecare parte a feţei mele şi se uită în ochii mei. Zâmbetul ei este larg şi vesel. Se uită la mătuşa- şefa şi spune: „Shabash!” Pot spune că Boss este mulţumit de evaluarea reginei, dacă este puţin jenat. Din partea mea, sunt emoţionat – şi impresionat – că ea mă recunoaşte dintr-un trecut când am acordat mai multă atenţie perusului ei vorbitor decât i-am făcut-o.

Alteţă. Când aveam opt ani, Madho Singh m-a fascinat mult mai mult decât regalitatea. La douăzeci de ani, sunt onorat să fiu în prezenţa văduvei.

Toţi ceilalţi din grupul nostru îşi ating pe rând picioarele ambelor regine. Regina mai tânără o salută cu căldură pe Sheela, care a fost o elevă de prim rang la şcoala ei privată. Regina mai bătrână se îngâmfa pe Samir şi Ravi, spunându-i tatălui cât de absolut ia după el fiul său frumos, pedepsindu-i pe amândoi pentru că nu i-au făcut o vizită. Ea zâmbeşte cu graţie pe tot parcursul.

Acum, regina mai tânără aruncă un ochi critic asupra adunării. „Hai să fim clar despre ceea ce suntem aici pentru a realiza astăzi. Am auzit zvonuri despre materiale de calitate scăzută care sunt folosite pentru construcţia coloanelor de balcon prăbuşite. Trebuie să verificăm dacă acesta este cazul. Dacă îl putem verifica, vom stabili cum sau de ce au fost achiziţionate sau utilizate. Ceea ce contează cel mai mult pentru palat este încrederea publicului. Am construit această structură pentru bucuria publicului. Este important ca încrederea lor în noi să fie garantată şi să le putem garanta siguranţa viitoare. Înţeleg că toate părţile au convenit să coopereze?”

Sunt câteva capete care dă din cap. Ochii lui Ravi sunt concentraţi asupra covorului de sub picioarele lui.

— Malik, spune văduva. Ea strâmbă un deget spre mine şi apoi în spate a ei. Evident, trebuie să o împing.

Când pun o mână pe spătarul scaunului ei cu rotile, ea se întinde în spate cu mâna ei ca gheare şi o mângâie. Văd acum că mătuşa-şefa o decorase frumos cu henna.

„Ce distracţie!” O aud spunând. E ca şi cum ea tratează această întâlnire ca pe o ieşire de duminică. Sunt şanse ca ea să nu fi avut multe dintre acestea recent.

Eu şi maharanii conducem alaiul pe covorul roşu. Toti ceilalti ne urmăreşte în hol şi apoi în teatrul însuşi. O aud pe mătuşa-şefa exclamând cu uimire de măreţia holului, care a rămas intactă; distrugerea a fost pentru spaţiul teatrului din interior.

Vreau să mă întorc şi să-i spun şefului: „Nu este exact aşa cum ţi-am descris-o în scrisorile mele?”

Şi, aşa cum am făcut adesea şi cu alte ocazii, mă gândesc la cât de mari ar creşte ochii lui Nimmi, luând în considerare toate aceste fineţe. Dar, pentru prima dată, mă gândesc şi: sar simţi confortabil în mijlocul acestei străluciri?

Inginerii şi maiştrii formează un tunel prin care maharanii voiaj. Ne îndrumă către uşile de la intrare, unde se află teatrul

nu prezintă semne de distrugere. Toţi se înclină în timp ce maharanii trec.

„Al meu, al meu!” Văduva spune când vede dimensiunea ecranului de cinema, căderea graţioasă a draperiilor teatrului şi modul în care orchestra aşează un unghi în jos pe măsură ce ne apropiem de scenă,

astfel încât toată lumea să aibă o vedere bună a filmului. Cu boala ei, mă îndoiesc că a avut şansa să vadă cinematograful până astăzi.

Ea aruncă o privire către Ravi. — Un strop de Pantages, nu?

El se înroşeşte, încântat că ea a recunoscut referinţa arhitecturală.

Împing scaunul cu rotile mai departe pe culoar până la scenă şi apoi îl întorc în jur ca să putem examina balconul ruinat. Toţi îi urmează, cu excepţia lui Samir, Ravi şi Sheela, care rămân în picioare la intrarea în teatru.

Ceva nu e în regulă. Totul a fost înlocuit. Balconul a fost revenit la starea iniţială. Coloanele au fost retencuite. Scaunele din mohair din balcon şi de jos sunt în stare perfectă. La fel şi covorul. Parcă accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Samir îşi trece degetul mare pe buze, cu ochii în jos, ca şi cum ar fi cerut scuze. „Nu ştiam că aţi dori să vedeţi coloana în starea iniţială. Am urmat un program agresiv de reconstrucţie.
Tencuiala finală a fost ridicată ieri.” Se uită la maharani mai tânăr. „Alteţa Voastră ne-a ordonat să punem în funcţiune sala de cinema cât mai repede posibil.”

Îşi întinde braţele întinse. „Îmi pare rău dacă nu am nimic de văzut.”

Lasă scaunul cu rotile şi merg până la coloana care se prăbuşise. eu freca-mi palma pe tencuiala rece. Întorcându-mă spre grup, mă uit la mătuşa- şefa, care pare la fel de surprinsă pe cât mă simt. Manu şi domnul Reddy poartă şi ei aceeaşi expresie uluită. În timp ce încă pregăteam estimările daunelor la biroul facilităţilor, Singh-Sharma trebuie să fi lucrat zi şi noapte pentru a repara pagubele. Sau au realizat toate acestea încă de ieri seară, când au aflat că maharanii vin să inspecteze localul?

Este regina văduvă care vorbeşte ca şi cum nimic nu este în neregulă. — Ce treabă minunată ai făcut, Samir. Fiecare detaliu. Atât de elegant. Atât de potrivit. Nu crezi, Latika? Vocea ei răsună în teatrul gol.

Maharani Latika dă din cap de acordul ei. Ea deschide gura să vorbească dar o întrerupe văduva. Femeia mai în vârstă îşi întoarce privirea spre Samir.

— Crezi, draga mea, că ai putea dărâma una dintre celelalte coloane?

Mătuşa-Şefa şi cu mine schimbăm o privire: Ce face văduşa?

— Celelalte coloane? Samir se încruntă.

„Hm. Doar ca să vedem cum au fost construite? aş presupune toate au

fost construite la fel iniţial?”

Nu am ştiut niciodată că bătrânul maharani să fie agreabil (într-adevăr, ea s-a mândrit întotdeauna că este un contrariant), dar îi vorbeşte pe un ton atât de blând şi dulce lui Samir.

Maharani Latika se uită la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

Samir este pe jumătate zâmbitor, pe jumătate încruntat, privirea lui alternând între cei doi maharani. „Vrei să dărâmăm una dintre celelalte coloane? Cei care sunt bine?”

„Oh, ştiu că este o deranj. Dar doar ca să putem opri toată această agitaţie.”

„Nu vreau să fiu meschin, Alteţelor Voastre, dar cine va plăti pentru timpul petrecut cu demolarea şi reconstrucţia coloanei care nu are nimic în neregulă cu ea?”

Sună neîncrezător. El caută sprijin la regina mai tânără. Dar chipul ei este de nepătruns. În privat, cele două regine pot uneori să nu fie de acord, dar în public, reginele arată un front unit.

Văduva zâmbeşte cu graţie: „Vrem, nu-i aşa, Latika? Vezi tu, este singura modalitate de a rezolva acest dezacord. Şi mie nu-mi plac dezacordurile, nu?

Ravi face un pas înainte. Îşi drese glasul. „Dar, Alteţelor Voastre, asta va însemna că cinematograful nu se va deschide pentru încă o săptămână sau două! Sunt multe vânzări de bilete pe care palatul le va pierde. Şi filmul a fost închiriat de doar o lună. Se va pierde şi taxa de închiriere.”

"Milă." Asta e tot ce spune văduva.

Între regine trece o înţelegere. În timp ce văduva este în reşedinţa la palat, ea controlează poşeta. Maharani Latika îşi face semn de acord cu un semn din cap către Samir. El şi Ravi schimbă o privire. Nu sunt mulţumiţi.

„Să sperăm că totul este tăgăduit”, spune regina mai în vârstă. „Dacă nu este, putem trebuie să demontaţi întreaga clădire. Şi chiar nu vrem să fim nevoiţi să facem asta, nu-i aşa?"

De parcă chestiunea ar fi acum bine soluţionată, Maharani Indira îmi face semn acel deget poruncitor. Următorul lucru pe care îl ştiu, îi scot scaunul cu rotile din teatru. Suntem aproape la ieşirea din hol când ea spune: vocea ei mult mai slabă acum: „Spune-i însoţitorului meu să vină aici, vrei, băiete dragă?"

Mă aplec într-o parte să mă uit la ea. S-a furişat pe scaun şi e luptându-se să-şi ţină pleoapele deschise. Ea nu este chiar atât de viguroasă pe

cât şi-ar dori să creadă adunarea; ea a pus o faţă curajoasă.

Observ că mătuşa-şefa ni s-a alăturat la intrare acum. Ea a luat unul din mâinile maharanii şi masează acele puncte de puls, aşa cum le numeşte ea.

Fluier pe însoţitori, care aşteaptă chiar acolo lângă maşină. Ei vin în fugă. Prima o ridică de pe scaun fără efort, de parcă ar fi uşoară ca o pasăre; celălalt prăbuşeşte scaunul cu rotile şi pleacă. Au pus-o pe bancheta din spate a celui deal doilea sedan care îl însoţea pe Bentley. Doamna de serviciu iese din Bentley şi se alătură maharanii în spatele sedanului. Mă uit cum scoate o seringă dintr-o pungă medicală şi o cufundă în braţul bătrânei regine. O strânge pe bătrână în pături şi sedanul pleacă cu viteză.

Întreaga scenă, realizată atât de repede, m-a umplut de durere. Mă uit în spatele meu, în holul întunecat. Tânărul maharani este într-o grămadă cu Samir, Manu şi Ravi, probabil discutând despre cronologia pentru dărâmarea uneia dintre coloanele nedeteriorate. Balconul va trebui susţinut în timp ce coloana este îndepărtată şi reconstruită. Domnul Reddy şi Sheela stau deoparte, la fel ca şi inginerii şi maiştrii.

Am câştigat un fel de victorie astăzi. Dacă celelalte coloane au fost construite cu materiale substandard, vom obţine ceea ce am venit. S-ar putea săi salvăm încă slujba lui Manu.

Dar regina văduvă, care mi-a dăruit odată preţiosul ei Madho Singh şi a părut întotdeauna încântată să mă vadă când eram băiat şi acum, astăzi, în mod evident, nu va trăi anul acesta. Şi asta mă deprimă într-un fel că nimic nu a mai avut de mult timp. Mă face să tânjesc după Nimmi şi la felul în care mă priveşte când ştie că am nevoie de confortul braţelor ei.

Aseară, când am vizitat Agarwals, şeful mi-a dat numărul de la mănăstire. Când am cerut să vorbesc cu Nimmi, novice a spus că o va întreba pe mama superioră. Am aşteptat ceea ce părea a fi eternitate. Apoi am auzit cum se ridica telefonul.

„Te rog să te identifici", ordonă o voce sonoră. Mama superioara. I-am spus cine sunt, că eram fosta secţie a Dr. Jay şi Lakshmi Kumar. I-am dat adresa Shimla unde locuiam.

„Care sunt numele copiilor?” ea a intrebat.

„Chullu şi Rekha.”

Ea m-a rugat să aştept o clipă. Am auzit târâit în fundal, murmur de voci şi apoi o inspiraţie lungă.

„Nimmi?" Nici un raspuns. Am încercat din nou. "Buna ziua?"

„Hahn?”

A fost ea! Inima mi-a accelerat. „Teek hai?"

„Hahn." Apoi, tăcere.

"Este ceva greşit?"

Vocea ei coborî într-o şoaptă. „Nu am folosit niciodată un telefon până acum! O fac bine?”

Am zâmbit în sinea mea, fermecată. „Zaroor! Lakshmi mi-a spus că ai avut o aventură.

„Doctorul a fost atât de bun cu noi, Malik. Acum suntem cu călugăriţele. E dragut. Paşnic. Lucrez la grădina lor. Şi lui Rekha şi Chullu le place aici.” La pomenirea numelui ei, am auzit-o pe Rekha mormăind ceva. „Vrea să vorbească cu tine. Ea se uită la călugăriţe cum folosesc telefonul şi doreşte să-l încerce”, spune Nimmi.

Când a venit Rekha, a întrebat: „Îmi aduci un curcubeu? Când? Va fi curand? Mătuşa Lakshmi mi-a spus că dacă trăim în curcubeu, nu vom putea vedea cât de frumos este. E adevarat?"

Înainte să am şansa de a decide la ce întrebare să răspund mai întâi, Nimmi a luat telefonul de la ea. „Vii acasă curând?”

„Trebuie să vorbesc cu şeful despre asta.”

"Înţeleg." Părea resemnată. Am mai vorbit despre asta. Nimmi simte că Lakshmi primeşte prea mult de mine, în timp ce ea nu se satură. Am încercat să o umor din gelozie, dar asta pare doar să o înfurie. „M-am gândit, Malik, cât de mult eram mai în siguranţă cu tribul meu. Poate că am greşit să-i părăsesc, să cred că viaţa în oraş ar fi mai bună. Numai că s-a înrăutăţit pentru noi.”

Acesta suna ca un Nimmi diferit, nu cel descris de Lakshmi. Că Nimmi urmase urmele oilor fratelui ei în munţi; ea adusese înapoi cadavrul fratelui ei; ea îi tunsese turma. Că Nimmi şi-a făcut o viaţă în Shimla, folosindu-şi cunoştinţele despre plantele din Himalaya, inteligenţa şi voinţa ei pură. Ea lăsase în urmă tot ceea ce cunoştea – căile ei tribale, limba ei maternă, oameni pe care i-a iubit. Îşi păstrase copiii sănătoşi şi bine hrăniţi. Totuşi, cât de singură era – akelee.

„Te iubesc”, am scapat eu. Nu mi-am dat seama până atunci cât de puternic mă simţeam pentru ea. Dar în momentul în care am spus-o, am ştiut că trebuie să-i spun; avea nevoie să audă.

Pentru o clipă, niciunul dintre noi nu a spus nimic.

„Vom fi împreună, Nimmi. Trebuie să ai încredere în mine.”

28

LAKSHMI

Jaipur

Urmăresc jocul de cricket al lui Niki de pe scaunul din faţă al maşinii familiei Agarwal. Pe marginea terenului de cricket, Malik stă lângă Kanta, o aplaudă pe Niki.

Îl urmăresc pe nepotul meu în timp ce el ocoleşte inteligent al doilea bol de rotire pentru a traversa terenul. Se pricepe la acest joc. Jay este fanul cricketului din casa noastră, dar mă gândesc că aş putea învăţa să iubesc şi acest joc.

După ce maharanii au vizitat ieri Royal Jewel Cinema, Manu ne-a spus că Maharani Latika i-a dat lui Singh-Sharma Construction trei zile pentru a sprijini balconul şi a deschide toate coloanele pentru inspecţie, chiar şi pe cele pe care le-au reconstruit şi tencuit recent. Aproape imediat, Manu şi-a pierdut aspectul de înfrângere, crescând cu speranţa că va fi justificat. S-a întors la muncă. Tensiunea din gospodăria Agarwal s-a risipit. Niki se va întoarce la şcoală mâine.

E seara devreme şi soarele şi-a atenuat asaltul necruţător, cedând la o adiere dulce. Încă o dată, Malik m-a aşezat în maşină cu un termos de chai cremos.

Azi mai devreme, l-am sunat pe Jay cu actualizarea. Avea veşti ale lui. Ieri, şi-a sunat alma mater, episcopul Cotton, şi l-a întrebat dacă există comisari de poliţie de rang înalt printre absolvenţi. Se pare că există unul în Chandigarh. Jay a sunat să-i spună despre aurul pe care l-am găsit la oi. Comisarul adjunct a spus că sperau la o astfel de pauză pentru că căutau o legătură cu Chandigarh Ironworks, pe care o urmăreau de ceva vreme. Într-o zi, comisarul aranjase ca birourile din Canara să fie perchezi ionate. Au reuşit să pună mâna pe un transport de aur. Dar nu au reuşit să afle numele traficanţilor.

— Asta ar include şi Ravi Singh? Am întrebat.

„Da, dar urma de hârtie nu este curată. Nu vor putea să o facă să se

lipească.”

— Cel puţin Nimmi este în siguranţă acum, hahn-nah?

El a spus da. Nimmi se întorsese să lucreze în Grădina Vindecării, dar copiii ei încă stăteau la mănăstire în timpul zilei, iar toţi trei dormeau acolo noaptea, cel puţin până am venit acasă.

Ce uşurare fusese asta. Când i-am spus lui Malik, s-a aplecat să-mi atingă picioarele, ceea ce m-a făcut să râd! Totuşi, Jay este adevăratul erou aici. Mă gândesc la acea şuviţă de păr nestăpânită care nu se comportă niciodată, cea pe care ador să o împing la loc.

Sunt atât de absorbit în gândurile mele încât nu aud uşa din spate a maşinii deschizându-se şi închizându-se.

„Ca tatăl, ca fiul.”

Vocea lui Samir în urechea mea aproape că mă face să răsturn ceaşca de chai din mâinile mele. Inima îmi bate în piept, degetele îmi tremură. Îmi înting gâtul ca să-l văd cocoţat pe bancheta din spate, cu coatele sprijinindu-i acum pe partea de sus a scaunului din faţă. Faţa lui este la câţiva centimetri de a mea.

Îmi zâmbeşte cu acei ochi ai săi căprui ca marmură, amuzat de confuzia mea. Mirosul ţigărilor sale, seminţele de cardamom pe care le mestecă şi aftershave-ul lui dulce umplu maşina. Nu am fost atât de aproape de Samir de doisprezece ani. I-am simţit ochii pe mine când eram la Royal Jewel Cinema cu maharanii, dar am refuzat să mă uit la el. Familia lui a încercat încă o dată să-i rănească pe cei pe care îi iubesc.

Dar Samir are o energie palpabilă care este greu de ignorat când este atât de aproape. Inima mea bate atât de sălbatic de frică sau entuziasm? Obişnuiam să mă întrebam cum ar fi să sărut buzele alea maro, buza inferioară expunând înăuntru o semilună de roz. Şi apoi, într-o zi, am aflat.

"De ce esti aici?" Reuşesc să întreb când mi-am găsit vocea.

„Acelaşi motiv pentru care eşti.” El ridică un deget pentru a arăta spre joc. „Ştiaţi că nu am ratat niciodată unul dintre meciurile lui Ravi la Mayo? Mi-am învăţat pe ambii băieţi în curtea din spate. Ravi avea aceeaşi încredere naturală ca şi Niki. Într-o fracţiune de secundă, a ştiut dacă mingea merita să fie lovită sau ratată. Şi uneori, chiar şi atunci când ştia că ar trebui să rateze, lovea. Şi, vrei să crezi, Lakshmi, l-ar fi lovit de tot. Marcaţi un punct sau două.”

Snap! Un vuiet urcă din mulţime de pe margine. Mă întorc să privesc

câmpul. Niki a marcat. Văd că Malik şi-a băgat două degete în gură pentru a fluiera. Braţele lui Kanta sunt ridicate deasupra capului ei într-o palmă.

Samir vorbeşte din nou. „Marul nu cade departe de copac. Ralph Waldo Emerson a spus asta în 1839. Dar cred că a fost adevărat din timpuri imemoriale, nu-i aşa? Niki Agarwal are construcţia lui Ravi. El este la fel înălţime cât era Ravi la acea vârstă. Şi felul în care aleargă! Este aproape ca şi cum l-ai privi pe Ravi trecând peste câmp.”

Aşa că Kanta nu şi-l imaginase pe Samir privindu-l pe Niki jucând pe terenul de cricket. A rezolvat-o. Ştie că Niki este fiul lui Ravi. Este fiul Radhei.

Dacă nu l-am fi minţit pe palat şi pe Samir despre bătăile inimii copilului, Niki ar fi acum prinţul moştenitor şi următorul maharaja din Jaipur. Dar să le spunem că bătăile inimii lui erau prea lente a fost singurul mod în care am putea anula adopţia de la palat şi Radha şi-ar putea păstra copilul.

Cum aflase Samir despre minciuna mea?

„Când ai învăţat?” O spun încet, ca să nu-mi trădez nervozitatea.

Privirea mea este încă concentrată asupra jocului, dar cu coada ochiului îi văd bărbia sprijinită de pumnul închis. Poziţia lui este atât de relaxată încât am putea vorbi despre vreme.

„Am trecut vara trecută. S-a întâmplat să-l văd jucând. Mă simţeam nostalgic pentru vechea mea viaţă. Înainte ca băieţii mei să fie mari. Când Ravi obişnuia să joace cricket aici. Pe vremea când eram doar un arhitect, proiectând clădirile pe care voiam să le construiesc. Înainte să intru în marea afacere a construcţiilor. Înainte să le sugeraţi pe Singh să se căsătorească în familia Sharma. Îşi întoarce capul atât de uşor, încât acum îi pot simţi respiraţia pe obrazul meu.

Mă schimb pe scaun, rezemat de uşa pasagerului acum, ca să-l pot vedea mai bine. Sau poate pentru a scăpa de apropierea lui. „Păreai suficient de fericit să faci legătura de afaceri şi personală, dacă îmi amintesc bine.” Sunt uşurat să nu fac subiectul lui Niki.

„Oh, am fost. Pur şi simplu nu ştiam atunci la ce va duce în cele din urmă.”

"Sens?"

„M-am gândit ce mare oportunitate era să mă extind”, spune Samir acum.

„Aşa că fiii mei s-ar putea alătura afacerii mele ca arhitecţi, constructori, ingineri – orice îşi doreau. Plănuisem ca Govind să ni se

alăture când şi-a terminat şcoala în State. Le-aş putea lăsa băieţilor afacerea mea ca moştenire.”
Sună melancolic.

„Ei bine, nu asta s-a întâmplat? Ravi lucrează cu tine. Şi Govind, când se întoarce din America? Nu mai aud jocul. E ca şi cum fiecare celulă a fiinţei mele este acordată doar la vocea lui Samir.

În loc să răspundă, băgă mâna în buzunarul pantalonilor. Cred că îmi va arăta fotografii cu fiul său mai mic, dar îmi arată o ilustrare răvăşită a lui Ganesh-ji, zeul elefant. Hârtia este cartonată grea, cam de dimensiunea

a unei cărţi de joc. Evident că s-a rezolvat mult. „Ultima dată când mi-am făcut horoscopul, aveam doisprezece ani. Nu am vrut să cred diagrama pe care o făcuseră părinţii mei la naşterea mea, aşa că m-am dus la un pandit brahman aici, în Oraşul Roz.”

El întoarce cardul. Există un cerc în mijloc plin cu o grilă de feluri şi triunghiuri la fiecare colţ. Fiecare spaţiu are un număr scris pe el.
„Desigur, doar panditul ştie ce înseamnă toate aceste numere, dar încă îmi amintesc ce a spus.”

El se opreşte.

"Ce?"

„A spus că voi călători în străinătate. Aş realiza lucruri grozave. Aş face mulţi bani. Dar nu aş fi putut niciodată să mă ţin de asta.” Se uită în ochii mei. „A fost aceeaşi predicţie ca horoscopul bebeluşului meu.”

„Ai fost dezamăgit?”

„Ei bine, am plecat în străinătate – la Oxford. Adevărat. Mi-am început propria firmă, apoi am crescut-o cu Sharma. Adevărat. Am făcut mormane de bani. Adevărat. Şi sunt pe cale să pierd totul.”

Samir strecoară cardul înapoi în buzunarul pantalonilor.

„Aseară, l-am întrebat pe Ravi ce vom găsi dacă deschidem celelalte coloane sub balcon. A spus că vom găsi cărămizi ieftine şi mortar de ciment prost amestecat. Am spus: 'M-ai minţit?' A spus că nu am intrat în armata indiană ca tatăl meu, aşa că de ce ar trebui să intre în aceeaşi afacere ca mine? A spus că vrea să demonstreze că poate reuşi ceva singur.”

Oftă. — Cred că ştii restul, nu-i aşa? Îşi pune obrazul pe mână, întorcându-şi capul spre mine.

Ar trebui să mă simt triumfător, dar simt doar tristeţe. „A cumpărat materiale mai ieftine pentru Royal Jewel Cinema şi a falsificat facturile pentru a arăta sume mai mari, nu-i aşa? Apoi a folosit banii economisiţi

pentru a finanţa o rută aurului către Jaipur. Şi a folosit cărămizile alea ieftine pentru a transporta aurul.”

Samir dă din cap.

— Dar cum i-a păcălit pe inspectori?

Samir îşi freacă degetul mare şi două degete ale mâinii libere.
Bac i .

O albină zboară în maşină de la geamul deschis. Aterizează pe mâneca cămăşii lui Samir. Pentru prima dată observ că cămaşa lui Samir, deşi curată, este şifonată, ceea ce este neobişnuit pentru el. Cravata lui, de care nu are niciodată lipsă, a fost îndesată neglijent în buzunarul cămăşii. Miros a altceva pe el: scotch. Îmi amintesc cât de mult îi plăcea să joace cărţi şi să bea ceva sau două la casele de plăcere. Acolo a fost?

Samir priveşte albina care se plimbă în cerc pe braţul lui şi
îl aruncă cu atenţie în direcţia ferestrei. Zboară afară.

„Coloanele balconului sunt singura parte a cinematografului care este compromisă?"

Clătină din cap, împingându-se de pe scaunul din faţă. Se ghemuieşte în în spate, cercetează acoperişul maşinii. „Va trebui să desfacem acel loc. Salvaţi ce putem. Dar trebuie să-l reconstruim aproape de la zero." Privirea lui se întoarce la mine. „Va ruina afacerea, dar vreau să plec cu reputaţia mea intactă. Ravi nu va distruge asta. De fapt, orice a făcut el vânzând acel aur se întoarce în reconstrucţia Royal Jewel Cinema."

— O să-l îndoi pe Singh-Sharma?

„Nici o alegere. MemSahib a vorbit. Parvati – bineînţeles că era acolo când a mărturisit Ravi – spune că oprim funcţionarea după reconstruirea cinematografului şi plecăm în America. Ea a auzit de la prieteni că există o comunitate grozavă de pensionari în Los Angeles."

"Pensionare? Dar tu eşti doar...

"Cincizeci şi doi. Nu-mi aminti. Ea a înţeles totul."

„De ce nu mă surprinde asta?"

„Vom merge în domeniul imobiliar." Se scarpină perii de pe bărbie.
„Nu pot fi arhitect în America fără să obţin licenţă acolo şi sunt prea bătrân să mă întorc la şcoală. Deci este imobiliar."

„Ce zici de Ravi? Govind?"

Se întinde în faţă şi îşi sprijină din nou braţele pe partea de sus a scaunului din faţă. „Govind ne-a spus deja că intră în finanţe la New York, nu în inginerie. Are o iubită americană. Nu vrea să se întoarcă pentru o

căsătorie aranjată. Şi Ravi... ei bine, probabil că va face imobiliare cu mine în Los Angeles." Îmi aruncă un zâmbet deformat. „Se pare că Sheela va locui într-o familie comună, indiferent dacă vrea sau nu."

Respir adânc şi îmi întorc corpul, astfel încât să mă îndrept din nou în faţă. Aceasta se pare ca jocul se termina. Îl urmărim pentru o vreme.

— Îi datorezi scuze lui Manu Agarwal, spun eu.

Urmează o pauză.

„I-am spus lui Maharani Latika ce a spus Ravi. Este dezamăgită, firesc, şi supărată că, indiferent de ce, dezastrul va fi amintit ca

vina palatului. Dar slujba lui Manu este sigură.”

Samir nu îşi va cere scuze personal lui Manu. Chiar mă aşteptam să o facă? Singh-ii îşi cer vreodată scuze cuiva? Cel puţin maharanii ştiu că Manu nu a fost de vină.

Simt că degetul lui Samir mă pătrunde pe obraz. Îmi înclin capul departe de el.

„Căsătoria cu Jay ţi se potriveşte. Mi-e dor de prietenia lui, dar nu poţi fi prieteni când eşti îndrăgostit de aceeaşi femeie.”

Îmi rămâne gura deschisă. Sângele îmi bate în urechi. Dar nu îndrăznesc să mă întorc.

Acum doisprezece ani, aş fi salutat aceste cuvinte. Să ştie că îi păsa atât de mult. Nu azi.

Nu pot avea această conversaţie. Imi iubesc sotul. L-aş fi putut iubi pe Samir, dar Parvati şi-a revendicat cu mult timp în urmă. Ea ia deciziile cheie din viaţa lor. Şi o lasă. Asta îl face slab? A fost întotdeauna Singh mai puţin puternic şi eu nu am observat niciodată?
Sau este mai perspicac decât eu îi dau credit? Până la urmă, nu este Parvati cel care gestionează mereu dezastrele din familie?

îmi dresesc glasul. „Nu încerca să-l contactezi pe Nikhil. Vreodată."

De pe bancheta din spate, aud foşnet. Deschide un pachet proaspăt de ţigări. „Mutarea în America va ajuta la asta.”

Aud pâlpâirea brichetei aurii. Se umple un flux de fum de ţigară partea din faţă a maşinii când expiră.

Pe terenul de cricket, jocul s-a terminat. Jucătorii îşi dau mâna unul cu celălalt. Eticheta la şcoală privată. În depărtare, Malik şi Kanta sunt toţi zâmbete aşteaptă ca Niki să li se alăture.

Aud uşa din spate deschizându-se. În oglinda laterală, îl văd pe Samir coborând din maşină şi venind să stea lângă fereastra mea.

„Samir?”

„Hm?”

„Dacă Manu este vreun indiciu despre ceea ce va deveni Niki, Ralph Waldo Emerson avea dreptate. Mărul nu cade departe de copac.”

Ridic privirea spre el. Îmi zâmbeşte. Îmi face un salut armatei şi pleacă.

29

MALIK

Jaipur

Odată ce aflăm cu toţii că Singh-Sharma va face din nou întregul Royal Jewel Cinema şi că Manu a fost reinstalat ca director al Palace Facilities, decidem să sărbătorim cu o sărbătoare. Saasuji şi-a făcut chole subji special şi tortul preferat al lui Niki. Baju face dal, orez, okra subji şi pakoras de cartofi . Manu aduce înapoi besan laddus, caju burfi şi kheer cu fistic de la dulciuri. Nici mătuşa-şefa, nici eu nu am avut şansa să scriem scrisori acasă în tot acest timp, aşa că îl sunăm pe Jay acasă.

Îl aud pe Jay spunându-i lui Boss că Nimmi şi copiii s-au întors acasă acum pentru că căldura este oprită; prietenul său comisar a eliminat pericolul.

Îi cer să vorbesc cu Nimmi.

„Astăzi este ziua lui Rekha.” Nimmi pare fericit. În fundal, o aud pe Rekha cântând „La mulţi ani” pentru ea însăşi. „Dr. Eu şi Jay am făcut o prăjitură. Şi ghici ce?"

Cu un chin, îmi dau seama cât de mult îmi lipseşte să nu fiu în Shimla. "Ce?"

„Am scris numele lui Rekha pe el. În hindi!” Ea râde acel râs profund minunat al ei.

„Ar trebui să vezi! E atât de frumos!” Rekha a luat telefonul de la ea mamă. Râd şi îi spun că am un cadou de ziua ei. "Un cadou?" spune ea înainte ca Nimmi să ia telefonul înapoi.

„Te rog, Malik, gata de greieri! Nu îl găsim pe cel pe care Rekha l-a lăsat să iasă din cuşcă!”

Aud zâmbetul în vocea ei şi mă trezesc rânjind, imaginându-i chipul când i-am pus lanţul de aur la gât. Prin telefon îl aud pe Madho Singh exclamând: „Namaste! Bun ziua! Bine ati venit!" Trebuie să ştie că vorbesc cu mine.

Îi dau telefonul înapoi mătuşii-şefa, ca să-şi ia rămas bun de la ea soţul.

Ea îi spune: „Mâine venim acasă”.

Când ea închide, îi spun: „Tu ai spus că noi”.
"Am facut."

„Credeam că vrei să stau şi să învăţ cu unchiul Manu?”

Ea râde şi mă ia de braţ, îndepărtându-mă de familie spre veranda din faţă a familiei Agarwal. „Malik, de ce am vrut să vii la Jaipur?”

„Să înveţe meseria de construcţii.”

Se coboară pe leagănul verandei şi mângâie scaunul de lângă a ei. Stau jos. "Ai reusit?"

"Da."

Ea dă din cap. „În timpul petrecut aici ai învăţat destule despre afacere ştii când ceva nu este în regulă. De ce altceva am vrut să vii?”

„Pentru a mă împiedica să mă implic cu... anumite tipuri de oameni.”

"Ai reusit?"

Îmi îngustesc ochii, nu sunt sigură ce vrea ea să spun. „Ei bine, ştiu că nu vreau să fiu implicat cu oameni ca Ravi Singh. Dar ştiam asta când s-a implicat prima dată cu Radha.”

Ea îmi zâmbeşte slab. „Deci nu mai e nevoie să fii aici.
Nu cred că a existat vreodată. Nimmi mi-a cerut să te las să pleci. Ea a spus că faci lucruri doar pentru că simţi o obligaţie faţă de mine.”

Sunt pe cale să obiectez, dar ea îmi pune o mână pe braţ pentru a mă opri. „M-am gândit mult la asta şi are dreptate, Malik. Eşti propriul tău bărbat acum. Sunt de mult timp. Cred că am depăşit. Maaf kar dijiye?”

„De ce ai nevoie să fii iertat, mătuşă-şefa? Dacă nu am fi fost aici în Jaipur, gândiţi-vă ce s-ar fi putut întâmpla cu Manu. Şi Niki. Mă bucur că am venit.”

Pare sceptică, de parcă nu prea mă crede, dar vrea.

„Dar este timpul să plecăm acasă. Sunt de acord."

Acum faţa ei se sparge într-un zâmbet.

„În plus,” spun eu, „am ajutat-o pe Niki să devină un jucător de cricket vedetă. Sunt contam pe el pentru a ne ajuta să facem milioanele noastre.” Împărtăşim un râs.

Păsările ciupesc în curtea familiei Agarwal. În amurgul serii, farurile scuterelor şi maşinilor se foarfecă între vârfurile gardului de fier de dincolo. Ascultăm claxonele tongasului, sclipirea soneriei de biciclete şi strigătele şoferilor de ricşă care caută pasageri.

— Ce vei face când ne vom întoarce la Shimla, Malik?

M-am gândit puţin la asta. „Ceva putem face împreună cu Nimmi." Mă aplec înainte, cu coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate. „Şefule, aş vrea să mă căsătoresc cu ea. Ea este exact cine spune că este. Nu are pretenţii." Desigur, mă gândesc la Sheela când spun asta. Oricât de tentantă ar fi fost această atracţie, ştiam că nu era potrivit pentru mine. Mar fi făcut nefericit.

Îmi întorc capul într-o parte să mă uit la mentorul meu. „Sunt un musulman nepracticant, fără statut de castă. Habar n-am unde s-a dus mama după ce m-a abandonat la Omi. Şi nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu. Omi şi copiii ei au fost cei mai apropiaţi pe care i-am avut de familie, dar soţul ei nu mi-a permis să-i văd pe niciunul de ani de zile." Mă uit în jos la mâinile mele. „Nimmi şi cu mine suntem la fel.
Este hindusă, dar nu are nicio castă. Nu mai este cu oamenii ei, cu tribul ei. Noi doi – înţelegem ce înseamnă să fii dezamorsat."

„Neacostat? Dar, Malik, faci parte din familia noastră. Jay şi Radha şi pe mine. Şi acum, soţul Radhei, Pierre, şi fiicele lor...

Mi-am pus mâna pe a ei pentru a o linişti. „Nimmi şi cu mine nu aparţinem. Nu cu adevărat. La un set de credinţe, un set de tradiţii. Dar ne putem crea propriile tradiţii. Observă-i pe cei care ne plac, abandonează-i pe cei pe care nu-i plac."

Văd din tensiunea din jurul ochilor ei că este tulburată. Ea este încă femeia frumoasă pe care am început să o urmăresc prin Jaipur când avea vârsta lui Nimmi. Dar acum tâmplele ei sunt argintii şi are linii fine în jurul ochilor şi al gurii.

— Nu vreau să spun că vreau să mă despart de tine sau de doctorul Jay sau de Radha – nu deloc! Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Dar sunt gata pentru propria mea familie acum, mătuşă-şefa. Sunt gata."

Ea clipeşte. Priveşte în noaptea care se adânceşte.

„Ştiu că ai prefera să mă căsătoresc cu o femeie educată. Cineva elegant. Mare. Dar nu asta sunt eu. Nimmi şi cu mine — suntem bine împreună. Ne înţelegem. Şi îi iubesc copiii. Şi acum că ai început-o să citească şi să scrie în hindi, cine ştie până unde poate merge?

Stăm până la pauză, amândoi gândindu-ne la lucruri pe care nu le spunem.

„Mai este ceva despre care vreau să vorbesc cu tine."

Îi ia o clipă, dar îmi întoarce privirea. Îmi întorc corpul astfel încât să mă înfrunt cu ea.

„Ce-ar fi dacă am transforma grădina ta de vindecare într-un centru de predare pentru alţii herborişti? Ce se întâmplă dacă am crea o seră pentru propagarea plantelor pe care le- aţi cultivat deja şi le-am vinde altor practicieni din plante medicinale din India? eu ştiu ceva despre afaceri şi îmi pot da seama de restul pe măsură

ce merg. Şi-" Mă ridic şi încep să merg pe verandă. „Am învăţat destule despre construcţie pentru a gestiona construcţia unei sere. Soţul Radhei ne-ar putea ajuta să o proiectăm. Spitalul are teren pe care am putea construi. Nimmi poate continua să te ajute cu grădina şi sera.”

Merg mai repede acum, încercând să ţin pasul cu gândurile mele. „Numele tău este deja binecunoscut în cercurile de medicină pe bază de plante. Odată ce începem să predăm alţi practicieni şi să vindem propriile noastre produse, putem folosi banii pe care îi câştigăm pentru a ajuta la extinderea Clinicii Comunitare.”

Ochii lui Lakshmi au crescut. — E o comandă grea, Malik. De unde vom lua banii pentru construirea serei?”

„Aceasta este partea uşoară.”

Mă gândesc la Moti-Lal. Mă gândesc la Maharani Indira şi Maharani Latika. Mă gândesc la Kanta Auntie. Cât de greu ar fi să ridici investiţia iniţială?
Spitalul trebuie să aibă un fond de capital care s-ar putea să intre în rest — va trebui să vorbesc cu dr. Jay. Ştiu cum să obţin cele mai bune materiale. Unde găsiţi inginerii. Şi Pierre este un arhitect desăvârşit. Poate fi realizat.

Mă opresc să mă plimb şi stau în faţa ei. Mă aplec în talie pentru a privi direct în ochii ei albastru-verzi. „Îţi aminteşti cât de mult ai vrut să înfiinţezi o afacere care să-ţi vândă cremele de lavandă şi uleiul de păr bawchi şi apa de răcire cu vetiver, când încă locuiam în Jaipur? Ei bine, putem face să se întâmple. Vreau să fac asta pentru tine. Pentru mine. Pentru Nimmi. Şi Jay va putea să-şi extindă clinica.”

Faţa pe care o cunosc atât de bine este plină de posibilităţi. Acei ochi strălucitori ai ale ei sar – dreapta, stânga, sus, jos – în prizele lor în timp ce ea încearcă să se concentreze asupra unui gând înainte ca altul să se prezinte. Îi ia ceva timp, dar îşi desparte buzele în acel zâmbet care spune că am făcut-o fericită.

„Să vorbim cu Jay în momentul în care ajungem acasă la Shimla”, spune ea.

* * *

Angajăm o tonga care să ne ducă la Palatul Maharanis, aşa cum obişnuiam, pentru ca paznicii să nu ne confunde cu ara-garra-nathu-karas care nu-şi puteau permite o trăsură trasă de cai. Ne oprim aici în drum spre gara Jaipur pentru a lua trenul spre casă. Soţii Agarwal au vrut să ne ia în maşina lor, dar eu şi mătuşa-şefa am decis că trebuie să facem asta singuri. unu lucru este cert: nu vom mai aştepta încă doisprezece ani să-i revedem pe Manu, Kanta şi Niki.

Când trăsura ajunge la intrarea în Palatul Maharanis, îl rugăm pe şofer să aştepte cu bagajele noastre. O ajut pe mătuşa-şefa să coboare din tonga şi

ne ducem pachetul la staţia de gardă. Paznicul o salută cu căldură pe mătuşa Boss – a fost aici de câteva ori deja în ultimele zile.
Dar, aşa cum făcea pe vremuri, îmi aruncă un ochi nenorocit – mai mult din obişnuinţă decât pentru că par neprezentabil (ceea ce nu fac). Îi ofer un semn din cap.

„Ei bine, bine. Am plăcerea să te văd trei zile la rând. Asta e ceva!" spune văduva Maharani când ajungem în camerele ei. Chiar dacă este cuibărit în pat, ea pare alertă şi gata să primească vizitatori într-un sari de mătase vermilion şi straturi de coliere de perle.

„Am venit să ne luăm rămas bun, Înălţimea Voastră”, spune mătuşa-şefa în timp ce întinde mâna la picioarele reginei şi trage energia în sus. Eu urmez exemplul.

„Jaipur nu are destule farmece pentru a vă ţine încă o zi sau două? Şi cine îmi va face henna acum?” Ea îşi ridică mâinile decorate pentru ca noi să le admirăm.

„Shimla aşteaptă. Trebuie să ne întoarcem la muncă.”

Bătrâna regină îşi concentrează privirea înţeleaptă asupra noastră. "Sta i să văd. Lakshmi va să aibă grijă de bolnavi şi de plantele ei. Şi tu, Malik, te vei întoarce la iubitul tău.
Trebuie să aştepte.”

Mă întreb de unde a ştiut văduva. Arunc o privire către mătuşa-şefa, dar ea face o mutră pentru a-mi arăta că habar nu are. Poate fi închisă de boala ei, dar maharania se ţine la curent cu toate întâmplările.

„Am adus Alteţei Voastre ceva prin care să ne amintim.” Dau pachetul frumos împachetat celei mai apropiate doamne de serviciu, care îl înmânează maharanii.

Un însoţitor vine în faţă, fără îndoială pentru a verifica conţinutul, dar regina îi îndepărtează cu un gest uşor. Deschide cu plăcere ambalajul, dând gardenia parfumată din vârf uneia dintre doamnele ei.

Când vede cutia elegantă de lemn, strigă de încântare. Degetele ei artritice nu pot deschide cu uşurinţă capacul cutiei, aşa că doamna de serviciu o face pentru ea.

„Gin Beefeater! Dragii mei, asta este minunat! Deşi medicii mei nu vor de acord." Îi cere purtătorului să aducă trei pahare, apă tonic indiană şi gheaţă.

În timp ce doamna ei de serviciu amestecă cocktailurile, Maharani Indira spune: „Ştiai că obişnuiau să arunce pacienţii cu capul înainte în

tufele de ienupăr, crezând că malaria va dispărea magic în momentul în care trupurile lor se vor atinge de ramuri? Englezii ăia! Atât de excentric! Mult mai bine să bei lucrurile!”

Mătuşa-Şefa şi cu mine schimbăm un zâmbet privat în timp ce clincăm paharele într-un toast.

Alteţa Sa închide ochii în semn de apreciere pentru prima ei înghiţitură. „Aah. Samir Singh, cât de mult îl ador pe acel bărbat! A venit să ne vadă pe Latika şi pe mine. Îmi pare rău că rezultatul nu îl favorizează.” Mai bea un pahar. — Şi tu, draga mea, ai atins rezoluţia pe care o sperai cu Royal Jewel Cinema?

Auntie-Boss se uită în lateral, de parcă şi-ar fi compus gândurile. Apoi ea spune: „Rezultatul ideal este întotdeauna păstrarea integrităţii. Este dureros când consecinţa rezultatului este atât de severă. Înţeleg că Royal Jewel Cinema va trebui reconstruit complet. Dar va fi un memento pentru mii de oameni care îi trec pragul că lucrul corect merită făcut.”

Bătrânul maharani rânjeşte şi o sută de riduri se formează la colţurile gura ei rujă în timp ce obrajii ei scobiţi se ridică, făcând-o aproape frumoasă.

„Un politician înnăscut. Asta sunteţi, doamnă Kumar. Dacă te-ai fi născut în familia noastră, ai fi în Parlament până acum, draga mea!”

Astăzi, râsul reginei văduve este bogat şi puternic. Umple camera, pluteşte prin uşa către terasa exterioară şi grădina maharanilor de dedesubt, forţând maimuţele mici să ridice privirea din guavele lor pe jumătate mâncate şi păsările soarelui să se împrăştie pe cerul fără nori de deasupra.

EPILOG

LAKSHMI

iulie 1969
Shimla

Sunt la fereastra bucătăriei mele, admirând tabloul fermecător de pe peluza din spate. E amurg. Mai devreme astăzi, Radha ne-a ajutat pe Jay şi pe mine să aprindem sute de diya în grădina noastră din spate pentru ceremonia de nuntă. Flăcările minuscule pâlpâie, făcând paiete şi fire de aur să sclipească pe hainele elegante ale invitaţilor la nuntă.

Nu în fiecare zi un hindus şi un musulman se căsătoresc; Malik şi Nimmi au decis să organizeze o ceremonie civilă la fel ca eu şi Jay în urmă cu şase ani. Magistratul care a oficiat a venit şi a plecat deja, iar acum familia şi oaspeţii sărbătoresc şi aşteaptă sărbătoarea.

Nimmi a ales să-şi poarte finementele tribale ca o modalitate de a-şi onora moştenirea. Colierul de aur pe care Malik l-a cumpărat de la Moti-Lal din Jaipur este la gâtul ei. Când mă pregăteam să-i aplic henna ieri, Nimmi mi-a arătat că a adăugat amuleta lui Shiva pe lanţ. „A fost a lui Dev”, mi-a spus ea zâmbind, de parcă amintirea îi aduce acum bucurie în loc de tristeţe. Am ştiut atunci că voi picta imaginea zeului albastru – atât un creator, cât şi un distrugător – pe palma ei stângă şi, pe de altă parte, cuvântul om, asemănător cu cel de pe mâna dreaptă a lui Shiva.

De îndată ce a văzut ce pictasem, Nimmi a spus: „Voi avea grijă lui Malik.” M-am îndreptat atunci şi am privit-o în ochi. A fost o vreme în care m-am putut îndoi de această unire, dar acel timp trecuse. I-am prins obrazul în palma mea liberă, iar ea se sprijinise de el.

La sărbătoare au venit doi novici de la mănăstire. Nimmi le arată puietul de santal pe care am încercat să-l cultiv aici, în climatul mai rece din Himalaya. Fără îndoială că le explică cum a smuls-o din Grădina Vindecării şi a transplantat-o în acest loc mai însorit de la marginea grădinii mele din spate. Puieţii se descurcă mai bine aici; uşoară creştere a temperaturii pare să-i fi dat o nouă viaţă. Când e vechi

suficient pentru a-i produce seminţele roşii, Nimmi şi cu mine le vom măcina, le vom amesteca cu ulei de cuişoare şi le vom folosi pentru a calma furunculele şi inflamaţiile pentru pacienţii de la Clinica Comunitară.

Aceste tinere călugăriţe s-au îndrăgostit de Nimmi şi acum vizitează Grădina Vindecării o dată pe săptămână pentru a învăţa cum să cultive aceleaşi plante la mănăstirea lor. Sunt primii practicieni pe bază de plante pe care i-am predat în noua noastră afacere!

Nimmi ridică privirea la fereastra bucătăriei mele chiar atunci, de parcă ar şti că mă uit. Îmi aruncă un zâmbet strălucitor. Îl returnez.

Malik, frumos în costumul gri cărbune pe care l-a croit pentru ocazie, ţine în braţe copilul Chullu şi râde de ceva ce îi spune cumnatul meu Pierre. Radha este cu ei, sub parul din Himalaya; fac un trio frumos. Sora mea, mereu înnebunită după bebeluşi, întinde mâna spre Chullu, iar Malik îl predă. Băiatul încearcă să smulgă ciorchinul de primulă roşie din nodul de vârf al Radhei, dar ea îl apucă repede de mână şi se preface că o roade. Chullu chicoteşte de încântare.

În această dimineaţă, când Radha şi cu mine ne plimbam cu fiicele ei, Asha şi Shanti, am scos din buzunar ultima scrisoare a Kantei şi i-am arătat plicul. Mi-am ridicat sprâncenele pentru a forma întrebarea tăcută pe care o pun de fiecare dată când o văd pe Radha. Cuta dintre sprâncenele ei mi-a spus că nu este pregătită.

Am bătut-o pe braţ şi am dus scrisoarea în buzunar. Într-o zi, când va fi momentul potrivit, mă va anunţa că vrea să vadă fotografiile lui Nikhil – cele pe care Kanta mi le trimite în mod regulat şi pe care le-am salvat. Radha a luat o decizie în urmă cu ceva timp, care era potrivită pentru ea şi pentru Niki, singura pe care o putea lua în acel moment. Dar pentru a face faţă imensei pierderi pe care a simţit-o din cauza renunţării la băieţelul ei, a trebuit să taie toate legăturile. Nu l-a mai văzut pe Nikhil de când avea patru luni, în noaptea în care a venit la mine, cu inima frântă.
După ce în sfârşit şi-a dat seama că oricât de mult îl iubea, nu putea să-i pese de el singură şi a decis să-i permită lui Kanta şi Manu, încă tânjind după un copil, să-l adopte.

Saasul meu obişnuia să spună: Dacă nu se îndoaie ca puietul, se va îndoi ca un copac? Dar am speranţă. Ştiu că va veni ziua când Radha îşi va da seama că inima ei poate supravieţui acum durerii. Ea are încă doar douăzeci şi cinci de ani; mai este timp.

Scot din bucătărie o tavă cu pahare pline cu aam panna gazonul şi aşezaţi-le pe masa în aer liber cu celelalte feluri de mâncare pe care le-am pregătit. Pui tikka masala. Lauki ki subji, palak paneer. Baingan bharta. Aloo gobi subji. Există pilaf de caju, puri şi aloo parantha. La desert avem semai ki kheer şi gulab jamun.

Rekha şi Shanti aleargă spre mine. Rekha poartă micile ştifturi de aur pe care Malik ia dat-o. Fetele au ambele patru ani şi sunt de nedespărţit de când s-au cunoscut ieri, când familia Radhei a sosit la nuntă din Franţa. Fetele îmi spun că au încercat să-l convingă pe Madho Singh, care mormăie în cuşcă, să ni se alăture la sărbătoare.

„Tante, te poţi ajuta, s'il te plait?” întreabă Shanti. Fiicele lui Radha tranzitează cu uşurinţă între engleză, franceză şi hindi. Sora mea le vorbeşte hindi încă de dinainte să se nască.

Shanti are ochii galben-caprui ca Pierre, dar voinţa ei este Radha. La fiecare câteva luni, sora mea va suna să-mi spună că se luptă cu Shanti. Nu pot decât să zâmbesc, amintindu- mi toate provocările pe care mi le-a prezentat Radha când avea treisprezece ani. Shanti are doar patru ani, ceea ce înseamnă că Radha are multe lupte înaintea ei!

Ar trebui să chem oaspeţii la masă, dar decid să le răsfăţ pe fete.

„De ce nu-i ceri tatălui tău să vă dea amândoi o plimbare cu elicopterul?” îi spun lui Shanti acum.

Fetele se întorc una către alta, dornice de nerăbdare. Ei ţipă încântaţi şi se leagă ca iepurii spre ţinta lor din capătul îndepărtat al grădinii. Shanti se întâlneşte cu Pierre din spate, aproape dându-l peste cap. Mă uit la fete care îşi îndeplinesc cererile în timp ce Pierre ascultă. Apoi le pune o întrebare. Fără tragere de inimă, Shanti arată spre Rekha. Pierre o ia pe Rekha, apoi merge spre centrul gazonului. Ţinându-se de mâinile ei, el o învârte, învârtindu-o din ce în ce mai repede. Părul ei se ridică şi cade, se ridică şi cade. Bulele de râs umplu aerul.

"Randul meu!" strigă Shanti, ridicând braţele. Pierre o pune pe Rekha jos, o ia o ţine de mâini pe Shanti, apoi o ridică în aer.

Îl surprind pe Malik privind cu dragoste la Nimmi. De parcă ar fi trimis un semnal tăcut, ea se întoarce spre el, oferindu-i un zâmbet privat.

Mă duc la Jay, care o ţine în braţe pe fiica mai mică a Radhei, Asha. La doi ani ea este îndrăgostită de el, iar el de ea. Ori de câte ori o vede înclinându-se spre el pe picioarele ei masive, liniile din jurul ochilor lui se încreţesc de plăcere.

Soţul meu mă sărută pe frunte. Îmi înconjoară braţele atât pe el, cât şi pe micuţa Asha. Ea încearcă să renunţe la îmbrăţişarea mea, dorind toată atenţia lui Jay pentru ea. Îi împing burtica, care, ca întotdeauna, o face să chicotească.

Privesc în jurul grădinii, luxuriantă şi magică, şi văd tot ce am

hrănit: Malik şi Radha, la fel de dragi mie ca şi propria mea viaţă. Soţii şi copiii lor. Două generaţii de posibilităţi, de speranţă, înconjurate de seara albastră, înconjuraţi de noi.

MULŢUMIRI

Dacă nu ar fi cititori, nu ar exista scriitori. După publicarea The Henna Artist, am fost incredibil de mişcat de cititorii pasionaţi din întreaga lume care au scris să-mi spună cum şi de ce cartea a rezonat cu ei sau că i-a inspirat să schimbe ceva în viaţa lor. S-au îndrăgostit de Lakshmi, al cărui personaj a fost inspirat de mama mea uimitoare, Sudha Latika Joshi, şi de Malik, despre care doreau să afle mai multe. Această poveste, deci, este pentru ei.

Agentul meu, Margaret Sutherland Brown de la Folio Literary Management, mă sprijină întotdeauna. Chiar şi în timpul pandemiei, ea a găsit modalităţi de a rămâne pozitivă şi de a impregna conversaţiile noastre cu lumină şi speranţă. Kathy Sagan, editorul meu la MIRA Books, este o bucurie să lucrez, transformând manuscrisele bune în altele mai bune; sugestiile ei sunt întotdeauna pe măsură! Şi unde aş fi fără sprijinul restului echipei HarperCollins care se asigură că toată lumea se îndrăgosteşte de poveştile mele: Loriana Sacilotto, Margaret Marbury, Nicole Brebner, Heather Foy, Leo MacDonald, Amy Jones, Randy Chan, Ashley MacDonald, Linette Kim, Erin Craig, Karen Ma, Kaitlyn Vincent şi Lindsey Reeder?

Un mesaj mare şi strălucitor de recunoştinţă îi este adresat şi lui Reese Witherspoon, al cărei club de carte Hello Sunshine promovează autoare care scriu poveşti despre personaje feminine puternice. Vă mulţumim, Heather Connor, Laura Gianino, Roxanne Jones şi Cindy Ma din echipa de publicitate HarperCollins pentru că ne-au ajutat la realizarea acestei conexiuni incredibile.

Tatăl meu, dr. Ramesh Chandra Joshi, ale cărui cunoştinţe enciclopedice despre India (şi aproape orice altceva!) sunt utile atunci când scriu despre India şi oamenii ei, a contribuit la detaliile de inginerie ale Royal Jewel Cinema. Orice denaturare a acestora se datorează mea.

Întotdeauna susţinător şi încurajator, fraţii mei Madhup şi Piyush

Joshi a citit schiţe ale acestei poveşti şi a oferit comentarii utile, la fel ca prietenii Gratia Plante Trout, Lanny Udell, Christopher Ridenour, Ritika Kumar şi David Armagnac.

Pentru această carte, am cercetat industria aurului din India şi nenumăratele modalităţi de metalul este introdus ilegal în ţară. Pentru personajul lui Nimmi, am citit despre diferite triburi nomade din Himalaya, dintre care unii păstoresc bivoli, alţii care păstoresc capre şi oi – toţi trăiesc o viaţă grea. Cunoştinţele lor despre cure şi remedii pe bază de plante sunt esenţiale pentru supravieţuirea lor în munţi. Un stil de viaţă nomad face dificil pentru copiii lor să obţină o educaţie formală dacă nu se mută în oraş, ceea ce mulţi au fost forţaţi să facă, deoarece legile locale le îngreunează obţinerea permiselor de păşunat.

Întotdeauna păstrez ce este mai bun pentru final. Cu ani în urmă, soţul meu, Bradley Jay Owens, a văzut în mine ceva care l-a făcut să creadă că aş putea fi scriitor. Şi iată-mă. Atât cu profesia mea, cât şi cu partenerul meu de viaţă, cum am fost atât de norocos?

GLOSAR DE TERMENI

acha: bine, bine

ake, dho, apoi: unu, doi, trei

akelee: singur

aloo gobi subji: legume cu curry de cartofi-conopida

aloo parantha: pâine umplută cu cartofi

aloo tikki: chiflă de cartofi prăjiţi

Amreeka: America, pronunţat în indian-engleză angrezi: engleză

anna: monedă mică, ca un ban

ara-garra-nathu-kara: un nimeni

arre: Hei! Haide!

aaa: bona

baat suno: Ascultă!

bahut acha: Foarte bine!

baingan bharta: legume vinete şi ceapă

baksheesh: mită

basmati: un tip de orez

beedis: tigari indiene ieftine

behenji: soră, adresa respectuoasă pentru femeia mai în vârstă

besan laddus: dulciuri din făină de năut

bevakoopf: prost, idiot

Bhagwan: Doamne

bhai: frate, termen prietenos pentru un prieten de sex masculin

bheta/bheti: fiu/fiică

bibi: sotie

bonjour: salut în franceză

brahmi: plantă folosită în medicina ayurvedică

building-walla: persoană care construieşte

bukwas: prostii

burfi: dulce gătit făcut din lapte

bush-shirt: tricou

chaat: termen general pentru gustări prăjite

chai: ceai indian

chai-walla: persoană care vinde chai

champaca: floare cu miros dulce

chapatti: pâine integrală de grâu

cappals: sandale

chemali: floare tropicală

chillum: o narghilea, pentru fumat tutun

chinta mat karo: nu-ţi face griji

chole subji: legume cu curry garbanzo

chowkidar: gateman

chunni: acoperire pentru cap de femeie din material textil

văr-sora sau văr-frate: cineva care nu este înrudit de sânge, dar apropiat de tine

dal: preparat de linte picant

dhobi: om care spală haine pentru a trăi

dhoti: 4 până la 7 metri de bumbac alb înfăşurat într-un pantalon largi pentru bărbaţi

dibba: cutie

doctrini: femeie doctor

ghee: unt clarificat

goondas: bărbaţi răi, gangsteri

gore: oameni albi

gulab jamun: desert preparat cu paneer prajit în sirop de zahar

gupshup: bârfă

hahn-nah: Nu? Nu-i aşa?

Hai Ram: Doamne!

jharus: mătură cu mustăţi lungi

jhumka: cercei ca un clopot

Ji: adresa respectuoasă pentru femei şi bărbaţi

joie de vivre: pofta de viata

kachori: pâine prăjită

kajal: creion de ochi negru

kheer: orez gătit în desert de lapte/smântână

khus-khus: ventilator de mână din iarbă de vetiver

koi baat nahee: Nu e mare lucru

kundan: tip de bijuterii cu pietre preţioase netăiate

kurta: top din bumbac cu mâneci lungi

lakin: dar, cu excepţia

lassi: băutură rece din zară, uneori îndulcită cu mango

lauki: tip de dovleac

Maa: mama maaf kar dijiye: vă rog să mă iertaţi
mahoot: dresor de elefanţi

mandala: design circular creat pentru ceremonii

masala lauki: curry de dovlecei picant

meena: tip de bijuterii cu emailare

meenakaris: artizani care creează bijuterii emailate

MemSahib: doamnă

moong dal: tip de linte

Mummi: mama (versiunea anglizizată)

nag kesar: un tip de copac din Himalaya

nahee-nahee: nu

namaste: salut şi la revedere

nazar: ochi rău, jinx

nimbu pani: apă dulce de lămâie-lime

om: vibraţia universală, simbol al păcii şi armoniei paan: gustare pentru adulti cu masala dulce şi tutun padha-likha: educat (literal „citeşte-scrie")

pagal: nebun

paise: monede

pakoras: legume înmuiate în aluat de năut şi prăjite

palak paneer: legume cu spanac şi brânză

pallu: capătul decorat al unui sari drapat de obicei peste umăr pandit: preot

panipuri: o gustare savuroasă

parantha: pâine integrală de grâu umplută patal: cuţit ascuţit folosit de ciobani

peepal: tip de copac cu frunze mari, plate

pritam, priya: amant (masculin), amant (femeie)

puri: pâine de grâu integral prăjită

pijama: jumătatea de jos a ţinutei tradiţionale de kurta-pijama pentru bărbaţi

Pukkah Sahib: domn

rajai: pilota

rasmalai: un desert dulce cu lapte

rath ki rani: floare regina-nopţii, emană miros numai noaptea

rickshaw-walla: cel care pedalează pe o ricşă

rogan josh: un curry de miel

roti: pâine integrală de grâu

saas: soacra

Sahib: domnule, domnule

salwar kameez: tunică de femeie şi pantaloni largi

samaj-jao: Înţelegi?

samosa: o gustare prăjită cu umplutură picant de cartofi/mazăre

sari: îmbrăcăminte de femeie, lungă de cinci metri

semai ki kheer: desert dulce cu lapte făcut cu tăiţei vermicelli

sev puri: tip de gustare prăjită

shabash:Bravo!

sik: fel de mâncare tribal servit femeilor însărcinate

s'il te plait: please (informal, în franceză) sona: aur

suno: Ascultă tante: mătuşă (în franceză)
theek hai: e bine

tickety-boo: bine, în ordine

tikka: bijuterii pentru frunte

tonga: trăsură trasă de cai

topa: acoperământul potrivit pentru cap

trusseau: ce colectează o mireasă pentru căsătoria ei (în franceză) tumara

naam batao: spune-le numele tău waa: Wow!

iar: da

zaroor: absolut

INDIAN GOLD: PENSIUNEA O FEMEIE FOND

Oamenii se întreabă de ce aurul este atât de important pentru indieni. Într-o ţară în care mai puţin de 10% din aurul vândut este extras în prezent acolo, deficitul îl face mai valoros. Poate este şi pentru că acel metal nu poate fi distrus. Poate fi topit, sigur, dar distrus? Nu. Ceea ce înseamnă că are avantajul de a dura pentru totdeauna. Este uşor pentru artizani să lucreze cu metalul moale. Şi, desigur, aurul pur de 22 sau 24 de karate contrastează frumos cu tenul măsliniu.

La un moment dat, se obişnuieşte în cultura indiană ca familia unui mire să cadou miresei cu bijuterii din aur (familia ei oferă o zestre în numerar sau pe pământ familiei mirelui ca o modalitate de a plăti pentru întreţinerea ei pe tot parcursul căsătoriei). Aurul ei este menit să fie vândut doar în vremuri dificile. De exemplu, dacă soţul moare sau dacă familia se află într-o criză financiară gravă.

Stilurile de bijuterii indiene sunt la fel de variate precum pietrele preţioase folosite pentru a împodobi lor. Influenţa a şase secole de guvernare Moghul în perfecţionarea artei de a face bijuterii şi în creşterea complexităţii desenelor nu poate fi exagerată. Cel mai popular stil pentru nunţi şi ocazii speciale este kundan. Purtarea de zi cu zi include un lanţ de aur pur şi inele de aur sau alţi cercei mici din aur.

Stilul Kundan

Kundan este cel mai vechi stil de bijuterii purtat în India. Spre deosebire de setările „ghearelor” pentru pietrele preţioase din Occident, bijutierul indian setează diamante netăiate, safire, rubine şi alte pietre preţioase încadrate în spaţiile goale pe care le creează pe o bază de aur solid.

Stil Meenakari

Meena înseamnă smalţ în hindi. Meenakari este diferit de lucrarea de emailare din Franţa, Anglia şi Turcia. Artizanii indieni – sub influenţa moghulilor – au decorat bijuterii din aur cu modele detaliate de email în depresiunile pe care le creau în metal. Mama mea a fost înzestrată cu o

set complet de bijuterii meenakari pentru nunta ei, inclusiv banderole,

de la familia tatălui meu. Fiecare piesa are numele ei emailat.

Seed Pearls

Acest stil delicat a fost unul dintre preferatele mamei mele. Vedetele de film de la sfârşitul anilor '50 şi '60 au început să poarte perle, evitând bijuteriile din aur, care li sau părut demodate. Şi mama a ales seturi cu o mulţime de perle din seminţe minuscule, cusute împreună pentru a crea cercei, coliere şi brăţări delicate. Le iubesc şi pe ele!

Bijuterii Calcutta (Calcutta a fost redenumită Kolkata)

Artizanii iau o bucată de aur galben, o aplatizează, apoi o ciocanesc şi o detaliază pentru a realiza bijuterii foarte complicate, dar uşoare şi delicate. Nicio piatră, perle sau smalţ nu sunt adăugate la design.

Argint

Ca multe femei din generaţia ei, mama mea nu era o mare fană a argintului.

Argintul este metalul femeilor din satul Rajasthani, care poartă adesea mai multe brăţări de argint, curele de argint şi gleznele groase de argint. Cu cât o femeie purta mai mult argint, cu atât mai bogat statutul familiei ei în sat.

Mamei mele a primit o cantitate mare de bijuterii din argint de către socrii ei, care veneau dintr-un sat din Rajasthani.

INSPIRAŢI-VĂ DIN Mâncarea indiană

Aloo gobi. Parantha. Dal chawal. Gulab jamun. Palak paneer. Lassi. Acestea au fost alimentele copilăriei mele în Rajasthan. La mult timp după ce familia mea a părăsit India şi s-a stabilit în America, fraţii mei şi cu mine am continuat să-i cerem mamei — iar şi iar — aceleaşi feluri de mâncare. Chiar şi acum, când familia mea se reuneşte, mesele noastre includ chapatti, subji şi raita. Când am început să scriu această trilogie, ştiam că relaţia complicată pe care indienii o au cu mâncarea lor va fi o parte importantă a poveştii.

În secolele înainte ca Marco Polo să vină în India în căutare de mirodenii, indienii recoltau boabe de piper negru şi verde, uleiul presat din cuişoare şi seminţele de muştar măcinate pentru a aroma alimentele, a tenta simţurile şi a vindeca corpul. Aromele de coriandru, turmeric, garam masala şi chimen fac parte la fel de mult din moştenirea mea şi din identitatea mea, precum sunt ochii albaştri-verzi pe care i-am moştenit de la mama mea, Sudha.

Chiar şi în timp ce scriu asta, sorbesc chai infuzat cu seminţe de cardamom, un baton de scorţişoară şi boabe întregi de piper. Aceste arome suprapuse aduc din nou vie în imaginaţia mea India copilăriei mele, cu toată gloria ei haotică, fantasmagoric.

Prepararea mâncărurilor indiene necesită timp: mai multe ingrediente trebuie tăiate, decojite sau tăiate cubuleţe; pregătirea trebuie să aibă loc în etape; aroma este sporită doar prin adăugarea de condimente (până la opt) la momentul potrivit. Mâncarea indiană este îndrăzneaţă, colorată, plină de arome şi arome. Ce modalitate mai bună de a îmbogăţi o intriga şi de a arăta dezvoltarea personajului decât de a infuza o poveste cu una dintre cele mai îndrăzneţe şi mai iubite bucătării de pe pământ?

ALOO GOBI
MATAR SUBJI

(CORTOF-CONOPIA-MAZARE CU CUR VEGETAL)

Mama a făcut des această legumă cu curry. Este uşor şi rapid, precum şi sănătos şi delicios. Bucătarii indieni păstrează la îndemână o mulţime de cartofi, ceapă, usturoi, ardei iute şi coriandru, deoarece sunt ingrediente comune în aproape fiecare fel de mâncare de legume.

În nordul Indiei, aloo gobi matar subji este de obicei consumat cu chapatti, nan sau roti. Unii oameni preferă orezul basmati cu legumele lor. Alături de ea ar putea fi servită o altă legumă cu curry, cum ar fi okra sau vinetele sau fasolea garbanzo. Un bol cu iaurt condimentat cu pudră de chimen şi sare nu ar fi greşit. Şi, bineînţeles, un chutney picant de mango sau lămâie ar fi o atingere excelentă pentru cei care doresc puţin mai multă băutură la masă.

INGREDIENTE:

2 cartofi rumeni (aloo), curatati şi taiati cubulete 1 conopida mica (gobi), buchetele separate 1 cana mazare verde (matar) proaspata sau congelata 1 ceapa galbena sau alba, tocata marunt 4 catei de usturoi (sau mai multi, daca se prefera), tocati marunt 1/2 cana ulei de canola sau de floarea soarelui sau de sofran 2 linguri de seminte de chimen 2 linguri de pudra de curcuma 2 linguri de praf de chimion 1 lingura de garam masala 1 lingurita de ghimbir tocat marunt 2 linguri de pudra de coriandru (daca nu este disponibila, folositi mai multe frunze de coriandru)

2 linguriţe pudră de chili roşu sau 1 ardei iute iute tocat fin 2-3 linguriţe sare (sau după gust) 1/4 cană apă 1 cană frunze de coriandru

DIRECŢII:

1. Încinge uleiul într-o tigaie adâncă sau într-o cratiţă mare cu fundul greu. Adăuga seminţele de chimen până încep să sfârâie.

2. Adăugaţi ceapa şi căleţi la foc mare până devin translucide.

3. Reduceţi căldura la mediu. Adăugaţi turmeric, pudră de chimen, garam masala, praf de coriandru, praf de chili şi sare şi amestecaţi timp de trei până la patru minute.

4. Adăugaţi usturoiul şi ghimbirul. Se amestecă. Adăugaţi mazărea şi amestecaţi.

5. Adăugaţi cartofii şi conopida. Se amestecă până când toate ingredientele sunt bine acoperite cu condimente.

6. Amestecul va începe să sfârâie. Adăugaţi apă pentru a nu arde legume. Aveţi aici opţiunea de a adăuga mai multă apă dacă doriţi un curry cu ciorbă. Dar tatăl meu a preferat o variantă mai uscată, la fel ca mulţi indieni de nord, aşa că mama nu a adăugat multă apă la reţetă.

7. Reduceţi căldura şi acoperiţi oala. Gatiti inca 10-12 minute, avand grija sa nu gatiti prea mult conopida. Vrei să laşi un pic de crunch în bucheţele.

8. Ornaţi cu frunze de coriandru.

9. Mănâncă!

COCKTAILUL MAHARANEI

În timpul sărbătorilor de iarnă, fraţii mei şi cu mine aşteptam cu nerăbdare să venim acasă de la diferitele noastre colegii. Mama îl suna pe fratele meu mai mare, Madhup, înainte de timp pentru a-l întreba ce cocktail dorea să facă familiei –

alegea un cocktail diferit în fiecare an – ca să poată avea ingredientele pregătite pentru sosirea noastră. A băut rar, dar a făcut o excepţie când eram cu toţii împreună, savurând timpul limitat alături de cei trei copii ai săi. Madhup amesteca cocktail-urile şi stăm până târziu în noapte sorbind, schimbând poveşti, râzând şi tachinandu-ne unul pe celălalt.

Pentru că regina văduvă este o fană a gin tonic-urilor, i-am cerut lui Madhup creează un cocktail doar pentru ea. Savurează-l cu o samosa, pakora sau orice alte preparate sărate pe care Lakshmi le are în ofertă.

INGREDIENTE:

1,5 oz gin

Praf de cardamom proaspăt măcinat 4 fire de şofran

DIRECŢII:

1. Combinaţi şi lăsaţi să stea timp de 5 minute până când aromele sunt infuzate în gin.

2. Se strecoară.

3. Apoi adăugaţi:

3 oz apă tonică

3 picături de lichior de portocale Patron

Ghea a

Noroc! Sláinte! Prost! Na zdravi! Cin-cin! Salutare!

ISBN-13: 9780369701046

Păzitorul secret din Jaipur

Această ediţie a fost publicată de comun acord cu Harlequin Books SA

Pentru întrebări şi comentarii despre calitatea acestei cărţi, vă rugăm să ne contactaţi la CustomerService@Harlequin.com.

Mira
22 Adelaide St. West, etajul 40
Toronto, Ontario M5H 4E3, Canada
BookClubbish.com
